

Lung linh như nước

Contents

Lung linh như nước	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	11
5. Chương 05	14
6. Chương 06	17
7. Chương 07	21
8. Chương 08	24
9. Chương 09	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	74
25. Chương 25	77
26. Chương 26	80
27. Chương 27	83
28. Chương 28	86
29. Chương 29	89
30. Chương 30	92
31. Chương 31	95
32. Chương 32	98
33. Chương 33	101
34. Chương 34	104
35. Chương 35	107
36. Chương 36	110
37. Chương 37	113
38. Chương 38	116
39. Chương 39	118
40. Chương 40	121
41. Chương 41	125

42. Chương 42	128
43. Chương 43	130
44. Chương 44	133
45. Chương 45	136
46. Chương 46	139
47. Chương 47	142
48. Chương 48	145
49. Chương 49	148
50. Chương 49	151
51. Chương 50	154
52. Chương 51	157
53. Chương 52	160
54. Chương 53	162
55. Chương 54	164
56. Chương 55	167
57. Chương 56	170
58. Chương 57	173
59. Chương 58	176
60. Chương 59	179
61. Chương 60	182
62. Chương 61	184
63. Chương 62	187
64. Chương 63	190
65. Chương 65	193
66. Chương 66 - End	196

Lung linh như nước



Giới thiệu

Yêu một người không nên yêu, tìm kiếm ngàn dặm, là để chấm dứt tình yêu hay để hiểu được tình yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lung-linh-nhu-nuoc>

1. Chương 01

Chương 01: Đụng xe gặp đào hoa

“Hôm nay sao mày có vẻ rảnh thế? Có phải là nhớ em gái anh đến mức không chờ thêm được nữa không?”
Trình Mộc Dương vừa xem mấy tập báo cáo trên tay vừa hỏi Hàn Hiểu Băng đang lái xe chạy như điên trên đường.

“Cô ở đài truyền hình đó bám em chặt quá, em làm thế nào cũng không thoát thân được nên mới phải nhờ tổng giám đốc Trình đích thân tới cứu giá. Bây giờ để lấy công chuộc tội, em sẽ làm tài xế cho anh. Con Benz mới này của anh cũng không tồi đâu nhá, nhưng mà Mộc Dương này, trò chơi mới của bọn anh vừa đưa ra đã thu về bao nhiêu tiền, nếu em là anh thì kiểu gì cũng phải mua chiếc xe đua để chạy cho sướng”.

“Anh có phải mày râu, suốt ngày chỉ biết lái xe đua đi tán gái. Mày cũng bớt phóng túng một chút đi, bị ông già mày biết là lại ăn chửi đấy”.

“Ông anh, kiếm nhiều tiền như vậy không phải cũng chỉ để tiêu cho sướng hay sao? Nhân sinh vô thường, phải biết tận hưởng những lạc thú trước mắt. Anh xem A Trạch ấy, chưa kịp trần trời câu nào đã đi rồi, không lẽ anh vẫn còn chưa thông suốt vấn đề này hay sao?”

Trình Mộc Dương nghiêm mặt nói: “Lát nữa gặp Tiểu Vũ mày không được nhắc tới A Trạch. Hai năm rồi, chắc nó cũng gần quên rồi”.

Hai người đều không nói gì nữa, phía trước vừa chuyển sang đèn đỏ, Hàn Hiểu Băng dừng xe lại.

“Thời gian đèn đỏ ở cái ngã tư này thật là lâu!” Hàn Hiểu Băng nhàm chán nhìn ra ngoài cửa xe, “Mộc Dương, nhìn cô bé đạp xe đằng trước kia, cũng khá đấy chứ?” Hắn lấy khuỷu tay huých nhẹ Trình Mộc Dương, Trình Mộc Dương ngẩng đầu nhìn theo, quần jean, áo len, một chiếc khăn lụa quàng hồ hững trên cổ, mái tóc dài tung bay, đường nét rất mê người. “Phụ nữ nhìn nghiêng mà đẹp thì cơ bản đều là người đẹp. Mặt bên cô bé này có thể cho 9 điểm”. Hàn Hiểu Băng bắt đầu chia sẻ kinh nghiệm của hắn.

“Nhìn đằng sau thì là thiếu nữ, nhìn phía trước có khi lại là mẹ thiếu nữ!” Trình Mộc Dương hất cho hắn một gáo nước lạnh.

“Tuyệt đối là thiếu nữ, anh xem cái cổ đó kìa, dài như cổ thiên nga nhé!” Hàn Hiểu Băng nói: “Chờ hết đèn đỏ chúng ta phải xem lại cho rõ”.

Vì trời vừa mưa xong nên trên đường có vài vũng nước, Hàn Hiểu Băng lái xe chạy vút qua một vũng, nước dưới đường bắn tóe lên người cô bé đạp xe. Hàn Hiểu Băng dừng xe hạ cửa kính xe xuống, “Xin lỗi xin lỗi”, ý đồ xem mặt người đẹp đã thực hiện được!

Trình Mộc Dương từ trong xe nhìn ra ngoài, cô bé cau mày dừng lại, nước bắn lấm tẩm một bên ống quần. Cô bé hơi quay đầu sang phía bọn họ, “Không có gì”, nói rồi liền đạp xe đi tiếp.

Hàn Hiểu Băng trong xe sững sờ.

“Tổng giám đốc Hàn, khéo mắt người đẹp cũng không thèm nhìn mày lấy một cái, thấy nhục rồi chứ? Thôi đi đi, nếu đến muộn thì Tiểu Vũ sẽ không vui”.

“Anh không hiểu, thế nào gọi là đụng phải số đào hoa? Anh cho rằng không cần tốn công tốn sức là có thể dễ dàng đụng vào số đào hoa à? Đều phải tình toán tỉ mỉ mới đụng được đấy!” Hàn Hiểu Băng nói.

Không đợi Trình Mộc Dương trả lời, chiếc xe đã rú ga lao về phía trước, lần này thì chạy sát qua bên người cô bé đó. Cô bé kêu một tiếng sợ hãi, cả người cả xe lắc đảo rồi cùng đổ xuống.

“Hàn Hiểu Băng, mày điên rồi à?” Trình Mộc Dương hung ác quát một tiếng rồi mở cửa xe. Chiếc xe đạp đè trên người cô bé, anh ta vội nâng xe đạp lên, Hàn Hiểu Băng cũng chạy vội đến đỡ cô bé lên. Sắc mặt cô bé ửng đỏ vì tức giận, cô nhìn hai gã trai không nói một lời.

Hàn Hiểu Băng nói với giọng hết sức lo lắng: “Tiểu thư, cô không bị thương chứ? Có cần đến bệnh viện không?”

Cô bé đó xoay xoay cánh tay, nhìn hai tay mình rồi lại nhìn đồng hồ, sau đó nghi hoặc nhìn về phía Hàn Hiểu Băng: “Anh mới lấy bằng hay là còn đang học lái?”

Hàn Hiểu Băng sao có thể mất mặt như vậy: “Đâu, anh lái xe gần 10 năm rồi!” Nói xong thấy không ổn lại lập tức giải thích: “Anh mãi nghe điện thoại nên không chú ý. Xin lỗi, tiểu thư, em có việc gấp à? Để anh đưa em đi”.

“Đưa tôi đi? Vậy các anh không có việc gấp gì à?” Cô bé như cười như không đánh giá hai người đàn ông trước mặt, trong lòng thầm khinh bỉ, thủ đoạn làm quen này xưa như Diêm rồi!

Trình Mộc Dương cảm thấy không ổn, vội thành khẩn nói: “Tiểu thư, nói thật là chúng tôi có chút việc...”
“Không có việc gì, không có việc gì”, Hàn Hiểu Băng ngắt lời nói: “Tiểu thư, em muốn đi đâu?”

“Ngã tư phía trước cũng không xa, ở đó có cảnh sát giao thông. Hay là anh đến gọi anh ta tới đây? Anh vừa lái xe vừa nghe điện thoại, suýt nữa làm tôi bị thương, hỏi anh ta một chút xem xử lý thế nào!”

Hàn Hiểu Băng choáng váng, giọng nói của cô bé trước mặt vẫn nhẹ nhàng, rõ ràng từng chữ, khoe miệng lại thấp thoáng nụ cười.

Trình Mộc Dương đau đầu. Lần này gặp cao thủ rồi, Hàn Hiểu Băng, để xem mày có còn thấy gái là sáng mắt nữa không? Anh ta đành phải cố gắng nói: “Tiểu thư, chuyện hôm nay là chúng tôi không đúng, cô xem, chúng tôi còn phải đến sân bay đón người, cô xem có thể...” Cô bé nhìn anh ta với vẻ mặt tôi - biết - ngay - mà. Một cô bé trẻ tuổi như vậy mà cái nhìn lại khiến anh ta không nhận được đồ mồ hôi lạnh.

Cô bé không để ý, lấy một tờ khăn giấy ướt trong giỏ xe ra lau tay, cởi chiếc khăn lụa màu sắc rực rỡ trên cổ xuống buộc ngang eo, cơ bản đã che hết những chỗ bẩn trên quần rồi ngồi lên xe đi tiếp.

Hành động liên mạch, từ đầu đến cuối cô không thèm nhìn bọn họ lấy một cái.

Hàn Hiểu Băng phục hồi lại tinh thần, hưng phấn nói: “Mộc Dương, thấy chưa, thực sự có cá tính. Em vừa rồi đã thấy số vé gửi xe của cô ấy, số 67 bệnh viện Huệ Lợi, để về nhà tra tiếp.

*** **

Sân bay quốc tế thành phố D.

Trình Mộc Vũ vui vẻ vẫy tay với Trình Mộc Dương và Hàn Hiểu Băng bên kia cửa kính. Trình Mộc Vũ là một cô bé xinh đẹp, mắt to, mũi cao, đôi môi gợi cảm, mái tóc dài uốn xoăn gọn sóng, mặc một chiếc váy dệt kim, chân đi boots, một chiếc áo gió vắt ngang khuỷu tay. Cô thướt tha đi tới trước mặt hai người trong ánh mắt ngưỡng mộ của vô số người.

Hàn Hiểu Băng cười nói với Trình Mộc Dương: “Anh có một cô em gái xinh đẹp như vậy, thôi thì em tử thân làm em rể anh cũng được”.

Trình Mộc Dương liếc mắt nhìn hân: “Không đi tìm số 67 bệnh viện Huệ Lợi nữa à?”

“Đương nhiên phải đi! Số 67, em nhớ kỹ lắm!”

Trình Mộc Dương cười lắc đầu: “Anh thấy kiểu gì cũng có ngày mày khổ vì phụ nữ”.

“Em thì lại đang mong ngóng có một người phụ nữ có thể làm em khổ đây!” Hàn Hiểu Băng cười cười rồi đi lên dang tay ôm Trình Mộc Vũ trước cả Trình Mộc Dương, “Tiểu Vũ, anh Băng nhớ em gần chết rồi!”

Trình Mộc Vũ giẫy ra khỏi vòng tay Hàn Hiểu Băng, thân thiết đi tới ôm cổ Trình Mộc Dương, “Anh trai lại đẹp trai hơn rồi, đã tìm được chị dâu cho em chưa?”

Hàn Hiểu Băng bên cạnh cười to nói: “Anh trai em gần đây đã tung ra một trò chơi mới tên là ”Chạy trốn“, anh ấy cũng đang chuẩn bị xuất gia nữa!”

“Lần này em phụng mệnh về lo liệu đại sự cả đời cho anh trai em, nếu anh ấy không lấy vợ thì em cũng không được lấy chồng, bố mẹ em đã đe dọa em như vậy”. Trình Mộc Vũ khoác tay Trình Mộc Dương rồi cho anh trai một nụ cười tươi sáng: “Cho nên, anh không được làm em gái quá lứa lỡ thì đâu”.

“Ok, nhất định không làm lỡ đại sự của em đâu”. Trình Mộc Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu em gái. Anh ta lớn hơn Mộc Vũ 4 tuổi, từ nhỏ đều hết sức sủng ái cô, tình cảm anh em rất tốt.

“Vậy em sẽ lau mắt mà chờ, em cũng không biết một cô bé kiểu gì mới có thể lọt vào mắt xanh Trình đại thiếu gia của chúng ta”, Hàn Hiểu Băng tỏ ra rất háo hức.

Ba người cười nói đi ra khỏi sân bay.

“Tiểu Vũ, lần này về sẽ làm với bố hay là đến làm chỗ anh?” Bây giờ là Trình Mộc Dương lái xe.

“Em không có bản lĩnh như anh, độc lập kinh doanh một công ty mà phát triển quá tốt, ngành IT quả nhiên có nhiều đại gia mới phát. Thôi em vẫn ngoan ngoãn làm bất động sản theo bố thôi, phụ trách góc quảng cáo và kế hoạch. Nếu bố không cần em thì em sẽ đến chỗ chú, làm khách sạn cũng không tồi”.

“Sao bố lại không cần em, bố vui vẻ còn không kịp ấy chứ. Anh không thể giúp bố được, em về làm một cô con gái hiếu thảo đi”.

“Mộc Dương, ông nội anh sẽ không để anh chăm lo cho công ty của anh mãi đâu, anh cũng không còn mấy năm tự do nữa. Trọng trách của nhà họ Trình chắc chắn sẽ rơi xuống vai anh, em thấy mấy ông anh em họ của anh đều chỉ có thể làm cấp phó cho anh thôi. Em không có nhiều vốn như vậy, nếu không nhất định sẽ mua lại Tấn Đạt của anh”. Hàn Hiểu Băng đột nhiên nói chuyện nghiêm túc. Hân và Trình Mộc Dương là bạn học cùng nhau rất nhiều năm, tận mắt thấy anh ta điều hành một công ty chỉ có vài người phát triển tới quy mô như hôm nay, trong lòng cực kỳ bội phục. Tập đoàn Trình thị có danh tiếng cực cao, chuyên kinh doanh siêu thị, nhà hàng, khách sạn, mấy năm nay lại tiến quân vào lĩnh vực bất động sản. Tổng giám đốc tập đoàn Trình thị là ông nội Trình Mộc Dương, từ lâu ông ta đã rất coi trọng thằng cháu này, mấy năm nay vẫn cố tình để anh ta được tự mình trải nghiệm, đợi đến khi nào thời cơ chín muồi thì có thể sẽ trực tiếp truyền lại vị trí này cho cháu trai.

“Được rồi, Tiểu Vũ, em có thích nó không? Anh sẽ tặng công ty cho em làm của hồi môn”.

“Em đâu dám thích Hàn thiếu gia! Anh ấy chính là một cánh bướm suốt ngày chỉ biết hái hoa, em không thể cả ngày ở nhà lấy nước mắt rửa mặt được. Mặc dù anh ấy chiều phụ nữ thì không ai bằng nhưng lại có bao giờ toàn tâm toàn ý với ai đâu. Anh Hiểu Băng, em đã tổng kết về anh rồi: Nếu như bạn yêu một người phụ nữ, vậy hãy khuyên cô ấy yêu Hàn Hiểu Băng, bởi vì ở đó là thiên đường. Nếu như bạn hận một người phụ nữ, hãy giúp cô ấy yêu Hàn Hiểu Băng, bởi vì ở đó là địa ngục”. Trình Mộc Vũ cười ha ha.

“Tiểu Vũ, nói vậy thì em không hiểu rồi. Anh Hiểu Băng của em có nhiều bạn gái nói rõ anh rất có trách nhiệm với tình cảm, không dễ dàng đưa ra hứa hẹn bao giờ. Chẳng qua là anh không tìm được người trong lòng kia thôi. Bao giờ tìm được anh nhất định sẽ toàn tâm toàn ý với cô ấy”.

“Lý luận kiểu Playboy! Anh trai, gia đình A Trạch thế nào rồi?” Trình Mộc Vũ thấp giọng hỏi.

“Anh lấy lí do A Trạch có cổ phần đầu tư tại công ty để đưa cho bố mẹ nó một khoản tiền, đầy đủ để hai ông bà sống lúc tuổi già. Việc làm ăn của nhà bọn họ vốn cũng không tồi, ông bà cũng có một thằng con vừa kết hôn năm ngoái nữa, có thể cũng sắp có em bé rồi. Tiểu Vũ, em cũng không cần làm gì nữa, quá khứ thì cứ để cho nó qua đi, mọi người đều nên làm lại từ đầu”.

Về mặt Trình Mộc Vũ trở nên âm trầm.

2. Chương 02

Chương 02: Nhận lỗi trên lầu Thái Cực

“Ông nội, dạo này ông vẫn khỏe chứ ạ?” Phía trước lại tắc đường, Trình Mộc Dương ung dung lấy điện thoại ra gọi điện cho ông chủ Trình thị, “Ông vừa làm kiểm tra sức khỏe toàn diện à? Báo cáo còn ở chỗ giám đốc Lý đúng không? Được rồi, để cháu đến mang về cho ông”.

Dòng xe cộ bắt đầu chuyển động được, tâm tình tốt đẹp, Trình Mộc Dương quay xe về hướng bệnh viện Huệ Lợi. Anh ta nhìn đồng hồ, 5 giờ 15 phút chiều, chắc giám đốc Lý vẫn chưa nghỉ.

*** **

Bệnh viện Huệ Lợi là bệnh viện số một ở thành phố này. Giám đốc bệnh viện, tiến sĩ Lý Sướng là một chuyên gia khoa tim mạch nổi tiếng. Lúc này giám đốc Lý đang cầm báo cáo kiểm tra sức khỏe cười tủm tỉm nói với Trình Mộc Dương: “Mấy chỉ số của ông cụ đều rất tốt, chỉ có tim có vấn đề nhỏ, lúc rảnh rồi bảo ông cụ đến đây kiểm tra lại một chút, phải khống chế tâm tình, tránh xúc động. Ông cụ này chẳng bao giờ chịu thừa nhận mình đã già”.

Trình Mộc Dương đành định trả lời thì có tiếng gõ cửa vang lên: “Thưa thầy, là em đây ạ!” Âm thanh dịu dàng, hình như đã từng nghe thấy ở đâu đó. Anh ta quay đầu nhìn lại, chính là cô bé có số vé xe 67 bị Hàn Hiểu Bán cố ý quệt vào một tuần trước. Cô đang mặc áo bờ lu trắng, tay bê một chồng tài liệu đi vào.

“Ngâm Ngâm, lại đây, thầy giới thiệu một chút”. Giám đốc Lý đứng lên nói với Trình Mộc Dương: “Đây là Âu Dương Ngâm, tốt nghiệp đại học Z, làm việc tại bệnh viện số 1 tỉnh Z, bây giờ đang học thạc sĩ tại đây”.

Trình Mộc Dương vội đứng lên tự giới thiệu: “Trình Mộc Dương, công ty Tấn Đạt”, vừa nói vừa đưa danh thiếp ra.

Âu Dương Ngâm nhìn thấy hai chữ “Chủ tịch” trên danh thiếp, khóe miệng khẽ nhếch lên rất khó phát hiện. Cô vừa nhìn đã nhận ra vị chủ tịch trẻ tuổi đẹp trai này chính là một trong hai gã Playboy hôm đó đã vô duyên vô cớ làm cô ngã xe. Lang thang ngoài đường tán gái, cô thâm lắng đầu trong lòng, “Chào tổng giám đốc Trình!” Cô đáp lời, ngoài cười nhưng trong không cười.

Trình Mộc Dương nhận thấy vẻ mỉa mai của cô, trong lòng đã mắng Hàn Hiểu Bán đủ mười bảy mười tám lần, ngoài mặt anh vẫn gượng cười nói: “Bác sĩ Âu Dương, chuyện hôm đó đúng là không phải”.

Âu Dương Ngâm nhếch miệng nói như cười như không: “Một chuyện nhỏ thôi mà, tổng giám đốc Trình không cần để trong lòng”.

Giám đốc Lý có vẻ ngạc nhiên: “Hai người biết nhau rồi à?”

“Mấy hôm trước cháu đi xe không cẩn thận suýt nữa làm bác sĩ Âu Dương bị thương, cô ấy cho rằng cháu rắc tâm không tốt. Chú Lý, chú phải bảo lãnh cho cháu”. Trình Mộc Dương quyết định nói thẳng đầu đuôi ra luôn.

Giám đốc Lý cười ha ha nói: “Thì ra là vậy! Ngâm Ngâm, Mộc Dương tuyệt đối là chính nhân quân tử, thầy có thể đảm bảo như vậy”.

Âu Dương Ngâm không ngờ Trình Mộc Dương lại ra đòn như vậy, trở tay không kịp, cô đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Thì ra tổng giám đốc Trình xem tôi là loại tiểu nhân như thế”.

Trình Mộc Dương ngoài miệng thì “Không dám không dám” nhưng trong lòng thì thầm buồn cười.

Giám đốc Lý nhìn đồng hồ rồi nói với Âu Dương Ngâm: “Hôm nay sư mẫu em dẫn thằng cháu trai bảo bối đi uống rượu mừng, lát nữa thầy mời em đi ăn. Hôm qua thầy em còn gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình em, sợ thầy để trò yêu của ông ấy phải tủi thân!” Chủ nhiệm khoa tim mạch bệnh viện số 1 thành phố Z và giám đốc Lý là sư huynh đệ cùng học một thầy.

Trình Mộc Dương vội đứng dậy nói: “Tôi mời hai người đi ăn cơm, cũng coi như là để xin lỗi bác sĩ Âu Dương”.

Giám đốc Lý cười nói: “Được, vậy hôm nay ăn một bữa với ông chủ Trình!”

Ba người cùng đi ra ngoài, vừa xuống tầng dưới thì điện thoại di động của giám đốc Lý đổ chuông.

“Bác sĩ Âu Dương thích cơm Tàu hay là cơm Tây?” Trình Mộc Dương vừa lái xe vừa hỏi Âu Dương Ngâm đang tỏ ra vô cùng buồn chán bên cạnh, cô mặc một chiếc áo jacket ngoài áo len dệt kim, quần jean nhét trong boots, một chiếc khăn quàng quần tùy tiện hai vòng quanh cổ, nhìn như một tiểu nữ sinh sành điệu.

“Nghe nói mì phở phương bắc làm rất ngon, tổng giám đốc Trình, anh mời tôi ăn một bát mì được không?” Âu Dương Ngâm quay đầu sang trưng cầu ý kiến anh ta. Giám đốc đại nhân tạm thời bị cháu trai gọi điện thoại đến dự tiệc mừng, bỏ lại cô không cam tâm tình nguyện đi ăn bữa cơm tạ lỗi này.

Trình Mộc Dương nghĩ thầm, cái cô bé xinh đẹp này không phải loại dễ đối phó, vì đã nhận định mình là loại chơi bởi lâu lóng nên ngoài mặt vẫn cười nhưng trong lòng lại đề phòng lắm, làm gì có ai lại mời khách đi ăn mì chứ? Anh ta hơi hối hận vì đã mời bữa cơm này nhưng cũng không thể lật lọng giữa đường, biết trước thế này thì đã gọi Hàn Hiểu Bán đi, dựa vào ba tắc lưỡi của nó, cô gái nào cũng sẽ bị nó dỗ dành vui vẻ.

“Vậy chúng ta đến lầu Thái Cực đi”. Trình Mộc Dương bắt đầu nói.

Âu Dương Ngâm ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên tầng hai quán mì “Thái Cực lâu” giữa trung tâm thành phố nhìn xuống bên dưới. Đang là giờ tan tầm, dòng người đông nghịt, các quán trà, nhà hàng sáng rực đèn nê ông, những người bán hàng rong bán các loại đồ ăn vặt đã đẩy xe ra ngoài đường rao hàng, bánh bao, bánh mì, màn thầu, tiếng rao mang đậm khẩu âm phóng khoáng của người phương bắc. Nơi này hoàn toàn khác thành phố mới cô từng sống, các tiểu thương ở phía nam chỉ ngồi lẳng lặng, cùng lắm là hỏi những người qua lại: “Mua gì không bác?”, giọng nói cũng là giọng điệu nhỏ nhẹ mềm mại mà cô quen thuộc. Cô nhớ tới quán vằn thắn nhỏ ở cổng sau đại học Z, những đêm đông gió lạnh thấu xương, sau khi hết giờ tự học lại xuống quán ăn một bát vằn thắn nóng hổi, sau đó lại được dặt tay đưa về ký túc xá. Bàn tay cô nằm gọn trong bàn tay to lớn của anh ấy, yên tâm và chắc chắn.

“Bác sĩ Âu Dương”, Trình Mộc Dương không thể không nâng cao âm lượng, rõ ràng cô bé đối diện đang đi vào cõi thần tiên, mình đứng là không có sức hấp dẫn. Thấy cô quay đầu lại, anh ta vội hỏi: “Thích ăn loại mì nào?”

Âu Dương Ngâm cười cười với anh ta, đưa tay nhận lấy thực đơn, lật xem một chút cho phải phép rồi nói với người phục vụ đang đứng bên cạnh: “Một bát mì trắng là được”.

“Xin lỗi tiểu thư, ở đây của chúng tôi không có mì trắng”.

Bất kể ai cũng thấy được sự miễn cưỡng của Âu Dương Ngâm, Trình Mộc Dương chỉ cảm thấy thất bại, ngay cả thực đơn người ta cũng chẳng muốn xem, bữa cơm tạ lỗi này biết ăn kiểu gì bây giờ? Anh ta đành phải cố bình tĩnh nói: “VẬY gọi loại mì nổi tiếng nhất của quán này được không? Nhiều người gọi loại đó lắm”.

Âu Dương Ngâm gật đầu nói: “Cũng được, trong bát mì không được có tỏi, không được có hành, không cay, có rau thơm, nhiều nước, chỉ cần nước trong, một nắm mì, nhiều quá tôi không ăn nổi. Mì vừa chín tới là được, cho tôi một đĩa dấm nữa”. Phục vụ vừa nghe vừa gật đầu như đập tỏi. Khóe miệng Trình Mộc Dương hơi cong lên, cô gái này cũng thú vị đấy.

“Gọi thêm mấy món nữa đi”. Anh ta nhìn Âu Dương Ngâm đề nghị.

“Một đĩa dưa chuột muối, một đĩa lạc củ”. Âu Dương Ngâm lại nói với phục vụ, sau đó quay lại nói với Trình Mộc Dương: “Tổng giám đốc Trình, tôi muốn gọi những thứ này được không?”

Trình Mộc Dương ra hiệu cho phục vụ đi xuống: “Bác sĩ Âu Dương khách sáo quá, anh thành tâm mời em ăn cơm mà em lại chỉ gọi mấy thứ đơn giản như thế làm anh xấu hổ quá”.

Âu Dương Ngâm mỉm cười nói: “Tôi xem giới thiệu trên thực đơn này thấy lâu Thái Cực có lịch sử 150 năm, bây giờ có bao nhiêu là quán mì mà thấy quán này vẫn làm ăn tốt như thế thì tôi nghĩ nhất định phải có chỗ độc đáo của nó. Đợi một lát xem nếu như ngon thật thì tôi sẽ tin tưởng tuyệt đối vào thành ý của tổng giám đốc Trình”.

Trình Mộc Dương bắt đầu lo lắng về vấn đề mì có ngon hay không, nghe ý cô thì nếu như không ngon cũng có nghĩa là mình không có thành ý.

“Bác sĩ Âu Dương, chuyện hôm đó...” Trình Mộc Dương hơi khó xử, dù sao cũng không thể nói là Hàn Hiểu Bân quen tán gái ngoài đường đúng không?

“Không có gì”. Nhận ra sự khó xử của anh ta, Âu Dương Ngâm vội nói tiếp: “Cũng phải trách tôi, lâu rồi không đạp xe nên đi hơi ngượng, nếu là người khác thì đã không bị ngã rồi, đúng là xấu hổ”.

“Là vì trình độ lái xe của bạn anh không tốt, mà tính ra em với anh ta còn học cùng trường đấy”. Trình Mộc Dương trầm nghĩ, Hàn Hiểu Bân, anh đành phải có lỗi với chú vậy.

“Trình độ kém như vậy đúng là khiến cả đại học Z của chúng tôi mang tiếng”, Âu Dương Ngâm vui đùa, cố gắng làm bầu không khí vui vẻ hơn.

Hai người nói chuyện một lát thì phục vụ đã đưa mì lên. Bát mì rất to, bát của Âu Dương Ngâm quả nhiên chỉ có một nắm mì, cô nhẹ nhàng dùng đũa gạt mì ra, tay trái cầm đĩa dấm đổ vào bát mì. Thấy Trình Mộc Dương nhìn mình, cô liền nói: “Ăn mì cho thêm chút dấm có lợi cho tiêu hóa, hơn nữa nước mì sẽ ngon hơn”. Nói rồi bưng bát mì lên uống một ngụm nước rồi nói với người phục vụ: “Thêm ít dấm nữa”.

Phục vụ lại lấy chai dấm rót cho cô một đĩa, Âu Dương Ngâm đổ vào bát mì, nếm một chút rồi ngẩng đầu nói với phục vụ: “Để cả chai này ở bàn chúng tôi luôn được không?” Phục vụ liền đặt chai dấm lên bàn, Âu Dương Ngâm cầm lên đổ rất nhiều dấm vào bát rồi mới hài lòng bắt đầu ăn.

Trình Mộc Dương mỉm cười nhìn cô bé thích uống nước mì chua này, thấy cô gấp một đĩa mì cho vào miệng, ung dung nhai nhặn, sau khi nuốt mới ngẩng đầu thản nhiên cười với anh ta: “Rất ngon”.

Tâm tình anh ta lập tức khá hơn: “Anh còn sợ mì không ngon khiến em cho rằng anh không có thành ý, bây giờ thì yên tâm rồi”. Nói rồi anh ta cũng ột chút dấm vào bát rồi nếm thử, quả nhiên rất ngon.

“Mì ăn trong quán mới ngon, thả một nắm mì vào nồi nước to dùng, vừa chín tới liền vớt lên ngâm trong nước dùng nóng, lúc bưng đến bàn mới thêm gia vị là vừa, không chín quá cũng không sống quá”. Âu Dương Ngâm thầm than khóc trong lòng vì sự buồn tẻ của mình, nói chuyện cứ như là tay nghề nấu ăn của mình khá lắm ấy, nhưng thật sự cô không nghĩ ra nên nói gì khác với Trình Mộc Dương.

Quả nhiên Trình Mộc Dương hỏi: “Bác sĩ Âu Dương rất giỏi nấu ăn đúng không?” Anh ta tương đối có thiện cảm với những người phụ nữ hiền hậu.

“Nói thật tôi cơ bản không biết gì”. Âu Dương Ngâm hơi lúng túng.

“A, vậy thì chắc bác sĩ Âu Dương thích ăn mì?” Trình Mộc Dương muốn đền bù sự đường đột của mình vừa rồi.

“Cũng không quen ăn mì lắm, vì vậy nên càng hay bắt bẻ”. Âu Dương Ngâm bật cười, cái tính ăn ngay nói thật của mình thật là chẳng ra gì.

Trình Mộc Dương biết cô không muốn đi ăn với anh ta cho nên mới chọn ăn mì là thứ đơn giản nhất. Anh ta nhìn Âu Dương Ngâm vui đầu ăn mì, khuôn mặt Âu Dương Ngâm còn không lớn bằng miệng chiếc bát tô, gương mặt trắng trẻo bị hơi nóng bốc lên từ bát mì nhìn có vẻ mông lung, hàng lông mi thật dài buông xuống, rất đen, rất cong. Trình Mộc Dương không nói gì, tối nay mình đã làm cô ấy phải khó xử hay sao?

3. Chương 03

Chương 03: Sơ suất trong lễ cưới

“Bác sĩ Âu Dương quê ở đâu?” Trình Mộc Dương thấy ngoại hình cô xinh xắn, mỗi cử chỉ hành động đều toát ra sự dịu dàng đặc trưng.

” Thành phố H”. Âu Dương Ngâm ngẩng đầu lên đáp. Đó là một thành phố phía nam cực kì nổi tiếng, lịch sử lâu đời, sông núi tươi đẹp, còn có một nền kinh tế phát triển. (Người dịch: Có lẽ là thành phố Hàng Châu, tỉnh Z là tỉnh Chiết Giang).

“Sống ở đây có quen không?”

“Quen, ở thành phố cũng không khác nhau mấy, có điều đột nhiên bên người thiếu rất nhiều bạn bè, cảm thấy hơi tiếc nuối”.

Đúng là ăn ngay nói thật, Trình Mộc Dương nghĩ. Anh ta muốn nói ở đây rồi cũng sẽ có rất nhiều bạn bè nhưng lại sợ cô hiểu lầm nên đành phải gật đầu.

Âu Dương Ngâm nghĩ, chẳng lẽ vị giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị trước mặt này muốn tuyển người? Đây không phải khúc dạo đầu trong mỗi buổi phỏng vấn sao? Tiếp theo sẽ hỏi vì sao cô lại tới thành phố D đúng không? Cô cảm thấy hơi nhàm chán, chỉ muốn ăn nhanh cho xong rồi đi về.

Gương mặt cô hơi ửng đỏ vì ăn mì nóng, trên chóp mũi có những giọt mồ hôi lấm tấm, Trình Mộc Dương rút hai tờ giấy ăn đưa cho cô, Âu Dương Ngâm nhận lấy lau một lượt cả khuôn mặt.

“Được rồi, tổng giám đốc Trình, tôi ăn xong rồi”. Cô đặt đĩa xuống, nhận ra Trình Mộc Dương chỉ ngồi cùng cô mà lại không hề ăn gì.

Trình Mộc Dương nhìn bát mì của cô, quả thật ăn không thừa sợi mì nào, nước mì cũng uống hơn nửa, liền hỏi: “Ăn đủ chưa?”

“Đủ rồi, ăn ngon lắm”, Âu Dương Ngâm gật đầu, “Cảm ơn tổng giám đốc Trình”.

Trình Mộc Dương thật sự không nghĩ ra bất cứ lý do nào để tiếp tục ngồi đây nên đành phải đứng lên nói: “Vậy để anh đi lấy xe, em ra cửa chờ anh”.

“Không cần, để tôi tự bắt taxi về”. Âu Dương Ngâm lập tức từ chối.

“Như vậy sao được, anh đã nhận lời với giám đốc Lý của bọn em là sẽ đưa em trở về an toàn mà”.

“Tổng giám đốc Trình”, Âu Dương Ngâm chần chờ một chút rồi hỏi: “Lát nữa anh còn phải tiếp khách đúng không?”

“Tai em thính thật đấy, đúng là làm anh không nói được gì. Buổi tối tiếp khách nhưng không có chuyện gì quan trọng”. Trình Mộc Dương cười nói, Hàn Hiểu Bân ba ngày mở tiệc nhỏ năm ngày mở tiệc lớn, quả thật không có chuyện gì quan trọng, nhưng hắn gọi điện thoại nhiều như vậy, anh ta cũng không cách nào che giấu cô được.

“Anh là ông chủ, bỏ lỡ một buổi tiếp khách chính là bỏ lỡ một cơ hội phát tài, một bác sĩ quèn như tôi không nên nổi đầu!” Cô tươi cười, “Làm bác sĩ cả ngày phải tiếp xúc với người bệnh, sau một thời gian, trong lòng đối phương suy nghĩ cái gì cũng chỉ cần nhìn qua là rõ ràng. Anh xem, tôi biết anh muốn tỏ ý xin lỗi nên nhận lời đi ăn cùng mà có nói thêm câu nào đâu”. Âu Dương Ngâm xách túi đi xuống tầng dưới, “Tổng giám đốc Trình, tôi đã phối hợp với anh như vậy rồi, giờ anh cứ đi lo công chuyện của anh đi”.

Trình Mộc Dương nghĩ thầm, tôi phí miệng lưỡi hồi lâu, phải dựa vào danh nghĩa thầy cô mới mời cô đi ăn được một bữa, lại ăn mỗi một bát mì, thế mà còn bảo là nhận lời mà không nói câu nào. “Em coi anh là người bệnh của em à?” Anh ta thật sự cảm thấy dở khóc dở cười.

Âu Dương Ngâm quay lại cười với anh: “Anh chưa lấy số, không thể coi là người bệnh được”. Cô cười như hoa xuân nở rộ, vui vẻ nghĩ, cuối cùng bữa ăn nhàm chán này cũng kết thúc.

Trình Mộc Dương nhất thời không tìm được lời gì ứng đối, Âu Dương Ngâm đã bước nhanh ra ngoài cửa lớn.

Taxi xếp hàng đầy ngoài cửa, Âu Dương Ngâm tạm biệt rồi định bước lên xe, Trình Mộc Dương giữ cửa xe nói: “Hôm nay định xin lỗi vậy mà lại làm em phải ăn bữa tối vội vàng như thế, hôm nào anh lại mời em ăn bữa cơm đằng hoàng, nhất định phải nể mặt anh đấy nhé!”

Âu Dương Ngâm không để ý, cô chỉ khách sáo vài câu rồi vẫy tay chào nghênh ngang đi mất.

Điện thoại đổ chuông, Trình Mộc Dương xem số gọi đến rồi đưa lên tai quát lớn: “Giục cái gì mà giục, đang tắc đường”. Từ lúc ra khỏi bệnh viện đến bây giờ đã có mười mấy cuộc điện thoại, thảo nào đến bây giờ không chịu để anh ấy đưa về.

*** **

“Bác sĩ Âu Dương, tôi là Trình Mộc Dương”.

Âu Dương Ngâm vừa lật xem bệnh án trên tay vừa thờ ơ trả lời: “Chào anh!” Vừa xong một ca phẫu thuật cùng giám đốc Lý, cô muốn tập trung nhớ lại một lượt để học hỏi thêm, ôn cũ biết mới.

“Buổi tối có rảnh không? Anh mời em đi ăn cơm”. Đây là lần thứ hai Trình Mộc Dương gọi điện thoại đến, lần trước cô đã lấy lý do phải trực để từ chối.

“Tổng giám đốc Trình, ngã xe có một lần mà sao lại được ăn nhiều bữa như vậy được. Anh làm ăn như vậy không sợ lỗ vốn à?” Âu Dương Ngâm cười nói, “Tổng giám đốc Trình còn khách sáo nữa thì tôi sẽ xấu hổ lắm, chẳng lẽ anh cho rằng tôi vẫn còn ghi hận chỉ vì một việc nhỏ như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, anh muốn mời em nếm thử những món ăn đặc sắc của thành phố D, không phải em mới đến không lâu sao?”

“Hôm nay tôi đã có hẹn đi dạo phố rồi, anh biết đấy, đối với phụ nữ thì sức mê hoặc của quần áo luôn lớn hơn sức mê hoặc của đồ ăn mà”. Âu Dương Ngâm nghĩ thầm, tại sao đàn ông phía bắc lại thành thật như vậy, sao cứ phải nghĩ rằng mời một bữa mì thì không tính là mời khách, ăn mì thì cũng là ăn mà!

Trình Mộc Dương sầm mặt, cái cô Âu Dương Ngâm này không nể mặt người khác chút nào, chẳng qua là mình cảm thấy bữa mì lần trước đó qua quýt quá, nể mặt cô ta là học trò của giám đốc Lý nên mới trình trọng muốn xin lỗi, vậy mà hết lần này tới lần khác bị cô ta từ chối. Không nuốt được cục tức này, Trình Mộc Dương hỏi tiếp: “Thế ngày mai thì sao?”

Âu Dương Ngâm sững sốt, cô nhận thấy vẻ không vui trong giọng nói của đối phương, trong lòng thấy hơi kỳ lạ. Làm gì có chuyện bắt người khác ăn cơm chứ, lại nhớ ra mọi người đều nói đàn ông phía bắc thích thể diện nên câu nói tiếp theo của cô cũng hơi lúng túng, “Ngày mai tôi phải tham gia hôn lễ của đồng sự”. Nghe bên kia điện thoại một hồi lâu không có âm thanh, cô vội bổ sung: “Khách sạn Hoa Bách Hợp, thật sự!” Nói xong tự mình cảm thấy buồn cười, có gì mà phải chột dạ, mình có nói dối ai đâu chứ.

Việc Âu Dương Ngâm vội vàng giải thích khiến khóe miệng Trình Mộc Dương hơi lộ ra nụ cười, “A, là đồng sự trong khoa em à?”

“Tính ra thì là sư tỷ của tôi, cũng tốt nghiệp đại học Z, có điều học trước tôi rất nhiều khóa”. Âu Dương Ngâm kiên nhẫn trả lời, lần này chắc anh tin những gì tôi nói là thật sự rồi chứ?

“Lớn hơn em nhiều không? Em phải đi làm phù dâu à?” Trình Mộc Dương vô thức nhìn cửa phòng làm việc của mình, may là còn đang đóng chặt, nếu để đám nhân viên trong công ty nghe thấy vị thủ trưởng bình thường luôn nói năng thận trọng của bọn họ bỗng nhiên lại đổi nghề buôn dưa lê thì chắc cảm rơi hết xuống đất.

“Ồ, 35 tuổi rồi, sư tỷ là một người trọng sự nghiệp”. Âu Dương Ngâm thuận miệng đáp, cô lật lật bệnh án trên tay, sao vẫn còn chưa cắt cuộc gọi?

Trình Mộc Dương thầm tính trong lòng, 35 tuổi là lớn hơn cô ta nhiều? “Ngày mai em đã có việc thì chúng ta để khi khác vậy, hi vọng lần sau em có thời gian”. Trình Mộc Dương kịp thời gác điện thoại, anh ta không muốn bị hiểu lầm thành loại đàn ông suốt ngày à ơi tán gái.

Âu Dương Ngâm đặt điện thoại xuống cúi đầu tiếp tục xem bệnh án.

*** **

Thứ 7, khách sạn Hoa Bách Hợp.

Âu Dương Ngâm và mấy cô gái cười đùa vây quanh Tiêu Hồng đang mặc áo cưới, Tiêu Hồng 35 tuổi nhìn chính mình trong gương, cảm thán nói: “Đúng là năm tháng như thoi đưa, cứ nghĩ đến việc làm cô dâu già như vậy lại cảm thấy không cam lòng. Các em gái, phải nhân lúc tuổi trẻ xinh đẹp mà lập gia đình sớm đi!”

“Sư tỷ nói gì thế? Lập nghiệp trước lập gia đình sau đó là lời các cụ vẫn dạy mà!” Âu Dương Ngâm thuận miệng tiếp lời.

“Dù sao cũng chỉ là một bác sĩ, có sự nghiệp gì chứ? Bây giờ khớp xương ngón tay cũng to rồi, đeo nhẫn cưới cũng khó khăn!” Tiêu Hồng thương cảm nói, đột nhiên biến sắc mặt, hô lớn: “Chị quên mang nhẫn rồi! Nhẫn vẫn còn đang ở tiệm vàng Chu Đại Phúc!”

“Không phải chị đã lấy về từ lâu rồi sao? Còn cho em xem trước nữa mà?” Âu Dương Ngâm buồn cười nhắc nhở.

“Không đúng không đúng, hai ngày trước chị thử nhẫn lại thấy hình như hơi chật nên mang đi sửa rồi, bận quá nên quên bég mất. Lát nữa còn phải dùng trong nghi lễ nữa!”

Âu Dương Ngâm nhìn vị sư tỷ đoảng tính này mà không nói gì được, phụ huynh hai bên đều không ở thành phố D, hôm qua mới từ bên ngoài đi tới, bận rộn đến nỗi ngay cả nhẫn cưới cũng quên mất. “Chị mau đưa biên lai cho em, để em đi lấy cho!”

Âu Dương Ngâm cầm biên lai chạy ra bên ngoài rất nhanh, ra đến cửa lớn khách sạn còn va vào một người, cô vẫn không dừng lại mà chỉ luôn miệng xin lỗi. Khách khứa đã lần lượt đến nơi, nửa tiếng sau hôn lễ sẽ phải bắt đầu.

Trình Mộc Dương muốn giữ cô lại hỏi xem có chuyện gì, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã thấy cô lên taxi đi mất. Cô ấy va vào anh ta nhưng lại không nhận ra anh ta, đúng là một cô bé không coi ai ra gì. Anh ta vừa nghĩ vừa đi lên phòng riêng đã đặt trước ở tầng trên, hôm nay phải chiêu đãi mấy người bạn ở đây, đi được một nửa đường, không biết nghĩ thế nào lại quay lại.

Nửa tiếng đã trôi qua, Tiêu Hồng cực kì bất đắc dĩ, đành phải đồng ý cho hôn lễ bắt đầu trong ánh mắt hơi bất mãn của bố mẹ chồng, trong lòng hi vọng Âu Dương Ngâm có thể về tới nơi trước khi phải trao đổi nhẫn cưới, nếu thật sự không kịp thì chỉ có thể mượn tạm nhẫn của ai đó để dùng vậy. Cô thầm thì trong lòng: Ngâm Ngâm à, sư tỷ em 35 tuổi mới kết hôn, em không được để chị phải dùng nhẫn của người khác đấy nhé!

Giới thiệu tân lang tân nương, bố mẹ lên phát biểu, trình tự hôn lễ kiểu phương Tây được tiến hành dẫu vào đây. Cô dâu mặc áo cưới khoác tay bố đi đến chỗ chú rể, Trình Mộc Dương đứng trong một góc đại sảnh thờ ơ nhìn tất cả. Anh ta không tìm được Âu Dương Ngâm, cô ấy làm gì mà còn đi chưa về? Mấy người bạn đã đến phòng riêng trên tầng trên và đang gọi điện giục anh ta, anh ta mất hết hứng thú chuẩn bị đi lên. Đầu óc mình xảy ra vấn đề rồi, có bạn bè không đi tiếp khách mà lại tốn thời gian ở một hôn lễ của người xa lạ.

“Chú rể cô dâu trao đổi nhẫn cưới!” MC cao giọng tuyên bố, âm nhạc vang lên. Chú rể cô dâu không có động tĩnh, MC nhìn quanh khắp nơi cũng không thấy ai mang nhẫn đi lên, đành phải nói tiếp: “Mời lấy nhẫn cưới ra”.

Vẫn không hề có động tĩnh. Chuyện gì? Hắn nhìn cô dâu chú rể, “Nhẫn cưới cũng quan trọng như Bò Tát, phù hộ đôi trẻ cả đời bình an, ân ái ái ái! Mời ra đi!”

Bên dưới bắt đầu nhỏ giọng cười ồ.

Tiêu Hồng cảm thấy mình sắp ngất đi rồi, hai cái nhẫn vừa mượn được gần như sắp nóng chảy trong lòng bàn tay cô.

“Đến rồi đến rồi!” Âu Dương Ngâm đầu đầy mồ hôi chạy vào kêu lên.

Trình Mộc Dương hầu như phải cười thành tiếng, thì ra trong thời khắc mấu chốt lại quên mang nhẫn, thú vị! Theo bước chân Âu Dương Ngâm chạy vội lên trên, anh ta cũng từ bên cạnh đi về phía trước, trò hay phải xem ở cự li gần.

Âu Dương Ngâm chưa từng chật vật như vậy bao giờ, bàn tay lục lọi trng túi xách mãi mà vẫn không tìm được hộp nhẫn, cô dâu chú rể bên cạnh nhỏ giọng an ủi cô “Đừng vội đừng vội” nhưng âm thanh của chính mình lại hơi run run. Tham dự lễ cưới đa số là người tuổi trẻ, thấy cô nàng phù dâu lơ mơ này đến bây giờ còn không tìm được nhẫn liền bật cười ầm ĩ. MC tức thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho trợn mắt há mồm, sững sờ đứng yên. Âu Dương Ngâm vừa tiếp tục lục túi vừa đánh trống lảng: “Không có tiền lì xì, nhẫn không chịu đi ra!” Mọi người càng cười.

“Tiền lì xì ở đây!” Một giọng nam dễ nghe vang lên.

4. Chương 04

Chương 04: Em gái của Hàn thiếu gia

Trình Mộc Dương mỉm cười kêu lên một tiếng rồi đi ra phía trước, từ trong lòng lấy ra một phong bao lì xì quay xuống sân khấu giơ tay lên, “Không biết tiểu thư phù dâu có hài lòng không?” Bầu không khí bên dưới càng thêm sôi động.

Âu Dương Ngâm trợn mắt há mồm nhìn anh ta. Trình Mộc Dương khê cười nói: “Tìm mau, ngăn ra làm gì?”

Âu Dương Ngâm phục hồi lại tinh thần tiếp tục tìm kiếm trong túi xách, rốt cục cũng tìm được hộp nhẫn. Trình Mộc Dương cũng cười nhét phong bao lì xì vào trong tay cô. Một tay cô cầm hộp, một tay cầm phong bao lì xì, bất đắc dĩ nói với những người dưới sân khấu: “Quả nhiên là thấy tiền sáng mắt!”

Toàn trường cười vang, hôn lễ lại có thể tiếp tục. Trình Mộc Dương nghĩ thầm, năng lực tùy cơ ứng biến cũng không tồi, sau đó xoay người rời đi.

Tiệc mừng bắt đầu. Âu Dương Ngâm cùng cô dâu chú rể đi kính rượu, vừa đi vừa tìm kỹ từng bàn mà không tìm được Trình Mộc Dương. Cô muốn đưa phong bao cho Tiêu Hồng, Tiêu Hồng lại gõ đầu cô nói: “Anh ta đến giải vây cho chúng ta, chúng ta không cảm ơn anh ta thì thôi, sao còn dám nhận quà của anh ta chứ. Hơn nữa anh chị đều không nhận ra anh ta, anh ta lên là vì em đúng không? Tiền này chị nhận cũng được, sau này em có phải lấy thân báo đáp hay không chị cũng mặc kệ!”

*** **

“Chào bác sĩ Âu Dương, bao giờ tôi rảnh ấy à? Mấy hôm nay tương đối bận, có một dự án vừa mới triển khai...” Trình Mộc Dương vui vẻ gác điện thoại, đây là lần thứ ba Âu Dương Ngâm gọi điện thoại cho anh ta từ sau lễ cưới hôm đó. Cô Âu Dương Ngâm không phải vẫn kiêu ngạo sao, không phải luôn thích phớt lờ người khác sao? Bây giờ để cô ném thử cảm giác năm lần bảy lượt bị người ta từ chối nhé. Anh ta tìm một tư thế ngồi thoải mái trên ghế, Trình Mộc Dương này là ai chứ? Sinh viên xuất sắc đại học B, ngôi sao mới trong ngành công nghệ thông tin, tài năng trẻ của giới kinh doanh, chuyển bại thành thắng là môn học bắt buộc của anh ta. Vì vậy lúc Âu Dương Ngâm đầu đầy mồ hôi cười nói “Không có tiền lì xì nhẫn không chịu đi ra” anh ta đã không chút do dự đứng bên cạnh cô. Đương nhiên, anh ta sẽ không giải thích vì sao hôm đó phải chuyển bữa tiệc của công ty vốn được đặt trước tại “Thế Giới Mới” sang “Hoa Bách Hợp”, cũng sẽ không giải thích vì sao trong túi ngực mình lại có tiền lì xì.

Âu Dương Ngâm nhut chí gác điện thoại, sao mình lại xui xẻo như vậy, rõ ràng là cô dâu quên nhẫn, sau đó toàn bộ mọi người đều cho rằng mình hậu đậu, muốn đùa vui một chút cho thoải mái bầu không khí thì lại rước lấy một củ khoai lang nóng bỏng tay. Người vẫn phải đuổi theo xin lỗi mình, bây giờ sự đời biến đổi mình lại phải đuổi theo người ta...

“Ngâm Ngâm này, em có chuyện gì mà thở vắn than dài thế? Thân thể không tốt à?” Giám đốc Lý quan tâm hỏi, ông ta thích cô bé thông minh và vẫn còn tính khí trẻ con này nên thường cho cô đi theo bên mình để tiện bề chỉ điểm.

Âu Dương Ngâm thấy thầy giáo, hai mắt sáng lên. Núi không đến chỗ ta, chẳng lẽ ta không thể đến chỗ núi à?

*** **

Đi cùng ông nội đến Thượng Hải vài ngày rồi trở về, Trình Mộc Dương vừa đến văn phòng đã hỏi thư ký: “Mấy hôm nay có người nào tìm tôi không?”

“Tổng giám đốc Vương của công ty quảng cáo Chính Dương muốn bàn về kế hoạch đó. Tổng giám đốc Lưu công ty Phương Đạt muốn thống nhất thời gian và nội dung lần hội đàm tới. Còn tổng giám đốc Hàn cũng tìm anh rất nhiều lần, không chịu nói có việc gì...” Cái thằng Hàn Hiểu Bản này tìm mình ngoài chuyện ăn chơi thì còn có chuyện quái gì khác chứ! Trình Mộc Dương nhếch miệng, “Còn ai không?” Không biết vì nguyên nhân gì mà Âu Dương Ngâm không gọi điện thoại cho anh ta nữa, ở Thượng Hải mỗi lần có chuông điện thoại là một lần anh ta thất vọng.

“Một vị bác sĩ tên là Âu Dương Ngâm ở bệnh viện Huệ Lợi nhờ tôi chuyển cho anh”. Thư ký vừa nói vừa lấy một chiếc phong bì trong cặp ra đưa cho anh ta.

Trình Mộc Dương nhận lấy, bên trong là một xấp tiền.

Vấy tay ra hiệu cho thư ký ra ngoài, Trình Mộc Dương mở phong thư, một hàng chữ đơn giản mà đẹp đẽ: “Đạo cụ hoàn trả nguyên vẹn, hết sức cảm kích. Âu Dương Ngâm”.

Một cô bé thông minh, biết cách biểu đạt nhẹ nhàng như thế nào. Đạo cụ? Trình Mộc Dương cười khổ, một từ đã vạch rõ quan hệ.

“Mộc Dương, anh đoán xem em tìm được ai rồi?” Hàn Hiểu Băng hưng phấn nói bên kia điện thoại.

“Người đẹp, ngoài người đẹp còn có thể có cái gì khiến Hàn đại thiếu gia của chúng ta hưng phấn như thế chứ”. Trình Mộc Dương rầu rĩ nói.

“Lần này đúng là một đại mỹ nữ!” Hàn Hiểu Băng không hề phát hiện tâm tình Trình Mộc Dương không tốt. “Số 67 số 67, người đẹp đạp xe của chúng ta!”

“Âu Dương Ngâm, khoa tim mạch bệnh viện Huệ Lợi, tốt nghiệp đại học Z, bác sĩ bệnh viện số 1 thành phố Z, hiện đang là học trò yêu của viện trưởng Lý!” Tất cả tâm tình không vui của Trình Mộc Dương đổ hết lên đầu Hàn Hiểu Băng, có gì mà đặc ý chứ?

Hàn Hiểu Băng hô lớn: “Trình Mộc Dương, anh khá lắm! Em vừa có tin tức đã nói với anh, anh hỏi thăm được tí mả như vậy mà không nói gì, thì ra trong lòng đã có âm mưu nham hiểm từ lâu”

“Anh đi lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe của ông nội nên mới trùng hợp gặp được, cái gì mà âm mưu nham hiểm” Trình Mộc Dương tức giận nói, lại nghĩ, mình mời Âu Dương Ngâm ăn cơm, quả thật không muốn nói với Hàn Hiểu Băng nên cũng thấy nhụt chí. Nghĩ vậy nên anh ta liền mềm giọng hỏi: “Mấy hôm nay chú tìm anh có việc gì?”

“Ăn cơm ăn cơm, tối nay em hẹn Ngâm Ngâm đến nhà hàng Chu Gia rồi”.

“Ngâm Ngâm! Đã gọi thân thiết như vậy từ bao giờ rồi?” Trình Mộc Dương cười hỏi.

“Em còn chưa gọi cô ấy là em gái đây, sợ trái tim anh không chịu nổi” Hàn Hiểu Băng đặc ý nói, “Thì ra bố cô ấy và ông già nhà em là bạn học cũ. Tuần trước bố em mời cô ấy đến nhà em mới biết. Đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến tay lại chẳng mất công gì”

Trình Mộc Dương nói: “Được, buổi tối anh sẽ đến!” Anh ta không muốn nghe Hàn Hiểu Băng khoe khoang thêm nữa.

*** **

Trình Mộc Dương đi vào phòng VIP, bên trong đang hò hét náo nhiệt, người ngồi kín một bàn, đều là đám mèo mả gà đồng bình thường vẫn hay chơi với nhau, có mấy thằng còn dẫn bạn gái đến. Hàn Hiểu Băng ngồi trên ghế chủ tọa, vẻ mặt đặc ý, Âu Dương Ngâm bên cạnh mỉm cười nhìn mọi người, rất lạnh lẽo nhưng lại làm người ta cảm thấy rất hòa đồng.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi đến muộn”. Trình Mộc Dương vừa mỉm cười chào hỏi mọi người vừa tìm vị trí ngồi xuống, Âu Dương Ngâm ngồi ở vị trí đối diện với anh ta.

“Ngâm Ngâm, em đã biết Mộc Dương rồi đúng không? Có cần anh giới thiệu chính thức một chút không?” Hàn Hiểu Băng cười hỏi.

“Tổng giám đốc Trình, công ty Tấn Đạt, bọn em đã gặp nhau rồi”. Cô hơi gật đầu với anh ta xem như chào hỏi, rất đúng mực, không nhiệt tình, không xa cách, làm mọi người không thể nào bắt bẻ được. Trình Mộc Dương cũng gật đầu cười với cô.

“Các vị, hôm nay tôi long trọng giới thiệu với mọi người, bác sĩ Âu Dương Ngâm, bệnh viện Huệ Lợi, em gái tôi. Sau này mong mọi người giúp đỡ!” Hàn Hiểu Băng nâng chén uống một hơi cạn sạch, dáng vẻ giả bộ rất nghiêm túc.

Bên cạnh có người cười hỏi: “Em gái kiểu gì vậy?”

“Đương nhiên là em gái cực kì quan trọng, em gái cực kì bảo bối, tôi mà không chăm sóc cô ấy tử tế thì ông già bà già nhà tôi sẽ không tha cho tôi!” Hàn Hiểu Băng cười to nói.

“Chẳng lẽ là đã qua cửa bí thư Hàn, lập tức sẽ ngày càng tiến xa rồi?” Có người tỏ ra nghi ngờ trên chộc.

Trình Mộc Dương nhìn về phía Âu Dương Ngâm, cô cười mơ hồ, vẻ mặt không thay đổi. Anh ta hơi nghi hoặc bỏ cô và Bí thư thành ủy thành phố D của bọn họ là bạn học thời nào. Về tự nhiên hào phóng, không quá quan tâm đến sự ân cần của Hàn đại thiếu gia này không giống như là của một cô gái có xuất thân thông thường.

“Tôi cũng muốn thế, nhưng còn chưa qua được cửa ải của Ngâm Ngâm, đúng không Ngâm Ngâm?” Hàn Hiểu Bân quay mặt qua liếc mắt đưa tình hỏi cô.

Âu Dương Ngâm rất cục bặt cười thành tiếng, “Đúng vậy, Hàn đại thiếu gia, tôi là bác sĩ khoa tim mạch, học hành gian khổ bao nhiêu năm để nghiên cứu trái tim người khác. Tim đỏ tim đen tim thật tim giả chỉ nhìn qua là biết, sẽ không bị lừa đâu”. Một câu nói ra làm mọi người đều cười nghiêng ngả.

Hàn Hiểu Bân giả bộ đau khổ, trong mắt lại vẫn lộ ra ý cười. Trình Mộc Dương đối diện cũng cười uống hết rượu trong chén. Cô nàng Âu Dương Ngâm này quả thực có thể đối xử với mọi người như nhau, không thiên vị cho ai hết cả.

“Xem ra cách mạng còn chưa thành công, Hàn thiếu gia tung hoành vô địch vẫn phải cố gắng tiếp” Một cô bé bên cạnh kêu lên.

Hàn Hiểu Bân pha trò nói: “Các anh chị em đừng hại tôi, Ngâm Ngâm mà mách gì với ông già tôi là tôi ăn đủ ngay” Mọi người cảm thấy quan hệ giữa hai người không hề tầm thường nên lại càng vui đùa, Âu Dương Ngâm cảm thấy không thích lắm nên đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Cô chậm chậm từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy Trình Mộc Dương đứng nghe điện thoại trên hành lang liền lễ phép gật đầu với anh ta rồi định đi vào phòng.

“Bác sĩ Âu Dương, anh còn chưa cảm ơn em, đến tận công ty anh để trả đạo cụ”. Trình Mộc Dương gác điện thoại, ngoài miệng anh ta nói khách sáo nhưng trên mặt lại không có vẻ tươi cười gì, chỉ khẽ dựa vào cửa sổ nhìn cô chăm chú.

Âu Dương Ngâm xua tay thành khẩn nói: “Nên thế mà, hôm đó anh đã giúp tôi một việc lớn. Khi đó tôi nóng lòng nói lung tung, trên người cô dâu chú rể đâu có mang theo tiền lì xì, suýt nữa thì khiến bọn họ không xuống thang được” Nhớ lại tình cảnh khi đó, cô không khỏi cười nói: “Kinh nghiệm còn non, để tiếng xấu muôn đời, sau này còn ai dám mời tôi làm phù dâu nữa”

Bị cô vui vẻ chuyển đề tài đi như vậy, Trình Mộc Dương nhớ lại cảnh cô cuống quýt lục túi hôm đó, cũng không khỏi cười nói: “Em giỏi thật đấy, nhãn cưới của người ta mà cũng dám quên”.

Âu Dương Ngâm giải thích: “Không phải tôi quên, là cô dâu quên mà, còn bắt tôi chịu oan nữa. Anh không biết sau đó tôi còn phải vất vả xin lỗi bố mẹ chồng chị ấy nữa, đúng là còn oan hơn Thị Kính!”

Trình Mộc Dương cười nói: “Không phải anh đã có phong bao bồi thường cho em sao?”

Âu Dương Ngâm nhớ tới lời sư tỷ, trong lòng thầm xem thường, cười nói: “Tiền đó tôi cũng không dám nhận, sau này tôi cưới thì tổng giám đốc Trình muốn mừng bao nhiêu cũng được”

Trình Mộc Dương ngừng lại một chút, cười hỏi: “Chẳng lẽ em và Hiểu Bân quẹt xe lại quẹt ra một giai thoại thật à?”

5. Chương 05

Chương 05: Lại thêm một Tổng giám đốc Trình

Âu Dương Ngâm không khách khí trừng mắt nhìn anh ta: “Anh sẽ không cho rằng tôi và anh ta có hôn ước từ nhỏ, ngàn dặm tìm chồng, gặp nhau không nhận ra, rõ máu nhận thân, rốt cục tu thành chính quả đấy chứ?”

Trình Mộc Dương cười ha ha, “Anh sợ em là nàng dâu được nhà bọn họ nuôi từ nhỏ”

Vị quản lý phòng ăn đi tới chào hỏi Trình Mộc Dương, anh ta cũng là khách quen ở đây. Trình Mộc Dương nói: “Một cá hấp, thêm một nắm xào, không cần hành tỏi ớt. Mang đến phòng VIP số 18”. Nói rồi anh ta lại quay sang nói với Âu Dương Ngâm: “Anh thấy em gần như chưa ăn gì cả, không quen ăn thức ăn ở đây à?”

Âu Dương Ngâm trầm kinh ngạc vì sự chu đáo của anh ta, cô nhẹ giọng nói: “Thực ra không cần phiền phức như vậy, bữa tối phụ nữ vốn không ăn nhiều”.

Trình Mộc Dương cau mày nói: “Sao em lại giống em gái anh thế, cũng không chịu ăn uống đàng hoàng gì cả, cả ngày kêu phải giảm béo”.

Âu Dương Ngâm cười nói: “Tôi không giảm béo, tôi là một bác sĩ rất có đạo đức nghề nghiệp, không thể để chính mình đói ngất trong phòng phẫu thuật được”. Cô quay mặt lại, đôi mắt sáng ngời nhìn Trình Mộc Dương rất nghiêm túc, anh ta cảm thấy cô hơi trẻ con.

Trình Mộc Dương dịu sắc mặt, “Đi vào ăn uống cho đủ đi, còn thích ăn gì nữa không? Để anh gọi cho em!”

Âu Dương Ngâm lắc đầu: “Tôi không kén ăn, không đến nỗi yếu ớt như vậy”.

Trình Mộc Dương nhớ tới một đồng điều kiện cô đưa ra lúc đi ăn mì, như vậy mà còn bảo là không kén ăn? Anh ta không khỏi bật cười, hai người cùng nhau đi vào phòng ăn.

Cười cười nói nói, một bữa cơm ăn mấy tiếng mới xong, khách chủ cùng vui. Khi cáo biệt, mọi người đều đã gọi Ngâm Ngâm, Ngâm Ngâm rất quen miệng rồi. Âu Dương Ngâm cười đáp lời, đám bạn của Hàn đại thiếu gia này đúng là dễ thân quen.

Hàn Hiểu Bản đòi lái xe, Trình Mộc Dương ngăn lại nói: “Hiểu Bản, chú uống nhiều rồi, để anh đưa về, xe cứ để đây ngày mai bảo tài xế đến đánh về là được”. Ba người liền cùng ngồi vào xe anh ta.

Âu Dương Ngâm nói: “Em không biết đường, Hiểu Bản, anh nhớ đường về chỗ em ở không?”

Hàn Hiểu Bản cười cười nắm vai cô nói: “Đương nhiên, anh nhớ kỹ lắm! Bao giờ rảnh rồi anh dẫn em đi dạo quanh thành phố này, đừng có cố ngoài không ra cổng trong không qua như một đại tiểu thư thế. Nơi này của bọn anh cũng không kém thành phố H đâu, Mộc Dương, anh bảo có đúng không?”

Âu Dương Ngâm gạt tay hắn ra nói: “Đợi đến kì nghỉ mừng 1 tháng 5 em lái xe từ thành phố H đến đây, phải tự mình lái xe mới nhớ đường được”.

Hàn Hiểu Bản nói: “Xa quá, sẽ mệt lắm. Hay là để anh bảo lái xe của công ty đến đánh xe về giúp em?” Dứt lời lại đưa tay cầm tay cô.

Trình Mộc Dương nhìn thấy Âu Dương Ngâm khẽ nhú mày né tránh bàn tay của Hàn Hiểu Bản trong gương chiếu hậu, “Không sao đâu, em có thể vừa đi vừa chơi, rất phong cách!” Khóe miệng anh ta bất giác cong lên.

Xe đến dưới căn hộ của Âu Dương Ngâm, Trình Mộc Dương hỏi: “Là căn hộ em tự thuê à?”

“Nhà tập thể của bệnh viện, một căn hộ cỡ trung bình. Trước kia ở cùng sư tỷ, bây giờ chị ấy ra ngoài rồi, thầy Lý nói ở ký túc xá đại học D bất tiện quá, dù sao bệnh viện cũng phụ thuộc đại học D nên thầy bảo em đến đây ở”.

Trình Mộc Dương cười nói: “Có một thầy giáo là giám đốc bệnh viện làm chỗ dựa đúng là tốt thật”.

“Em cũng không phải loại người ăn nhờ ở đậu”, Âu Dương Ngâm phản bác, “Thầy giáo sắp xếp cho em một chân bác sĩ tiền tu, bây giờ em làm cho bệnh viện để trả tiền thuê nhà!”

“Ngâm Ngâm, em đến nhà anh ở đi. Nhà anh lớn như vậy, bà già anh không yên tâm để em ở bên ngoài một mình nên bảo anh nói với em”. Hàn Hiểu Bản nói.

“Như vậy sao được, em cũng không dám đến sống ở dinh thự của bí thư thành ủy đâu”. Âu Dương Ngâm xách túi xuống xe, “Hiểu Bản, anh đừng xuống xe nữa, mau về nghỉ ngơi đi. Tạm biệt tổng giám đốc Trình!”

Trình Mộc Dương nghĩ thầm: “Rất tự chủ, quả thật không phải con dâu nuôi từ bé!”

*** **

“Mộc Dương, sao lại lấy hoa làm hình nền desktop? Đây không phải phong cách của anh mà!” Hàn Hiểu Bản vô cùng buồn chán đứng đằng sau Trình Mộc Dương nhìn chằm chằm vào máy tính của anh ta.

Trình Mộc Dương đang vui đầu ký giấy tờ, không thèm ngẩng đầu lên nói: “Hôm qua xem trang web của A Trạch, có một người bạn của nó post lên, thấy đẹp nên tiện tay save lại”.

“Không ngờ đã qua hai năm rồi mà còn có không ít người nhớ đến nó. Tính cách A Trạch quả thật không chê trách gì được, cũng khó trách em gái anh lại khăng khăng một mực với nó như vậy. Lúc nó đi em thấy Tiểu Vũ gần như phát điên mất”.

“Không được nhắc tới nó trước mặt Tiểu Vũ”. Trình Mộc Dương gấp cặp tài liệu lại, “Người bạn này của A Trạch thường post những tấm ảnh tự chụp lên để tưởng nhớ nó, anh nghĩ là quan hệ không nhạt”. Trình Mộc Dương nói như đang suy nghĩ gì đó.

“Chắc chắn là một cô gái, chỉ có phụ nữ mới dùng phương thức như vậy để biểu đạt tình cảm. Phụ nữ luôn thích phong hoa tuyết nguyệt, tình cảm lãng mạn” Hàn Hiểu Bản nói hơi tức giận.

“Hàn đại thiếu gia lại đắm đầu vào tường ở chỗ người đẹp nào rồi à?” Trình Mộc Dương xoay người lại cười trên nỗi đau của người khác.

“Ngoài Ngâm Ngâm thì còn có ai? Bây giờ toàn bộ tinh lực của em đều đặt ở trên người cô ấy. Nhưng vị đại tiểu thư này mềm cứng không nghe, em mời cô ấy ăn cơm, uống trà, chơi bóng nhưng cô ấy đều từ chối. Hôm qua em hao tâm tốn sức tổ chức một buổi họp cựu sinh viên đại học Z mới kéo được cô ấy đi, kết quả là cô ấy lại trò chuyện hăng say với gã Phùng Phát Niên làm ở đài truyền hình. Tên Phùng Phát Niên này mấy năm nay phát lắm, còn lên được đến chức Phó giám đốc đài truyền hình. Trước cộng tác với A Trạch còn chưa là cái rắm gì, giờ mượn danh nghĩa học cùng trường săn đón Ngâm Ngâm hết cỡ. Trước khi đi còn lưu luyến mời Ngâm Ngâm làm dẫn chương trình nghiệp dư cho chuyên mục sức khỏe, hoàn toàn coi em như không khí, mẹ kiếp!” Hàn Hiểu Bản càng nói càng tức giận.

Trình Mộc Dương biết gã Phùng Phát Niên này là nhân vật thủ lĩnh của giới truyền thông thành phố D, có thể coi là một đại tài tử, căn bản không phải đặt dè như những gì Hàn Hiểu Bản nói. Trước kia lúc A Trạch còn sống mọi người cũng đã gặp nhau vài lần. “Người ta là bạn cùng trường, tha hương gặp bạn cũ, đó cũng là chuyện thường tình”.

“Đâu, trước kia hai người căn bản không biết nhau, hôm qua Phùng Phát Niên còn kêu đáng tiếc mà. Đúng là lắm chuyện!” Hàn Hiểu Bản cảm hận nói, “Bao giờ có vụ xì căng đan tin tức gì phải cách chức thẳng cha này mới được”

Trình Mộc Dương cười nói: “Chú còn có đầu óc hay không đấy? Để xảy ra xì căng đan tin tức thì ông già nhà chú còn không cuống cả lên à?”

“Dù sao cũng không muốn thấy cái mặt đại gái của nó. Cái cô Ngâm Ngâm này cũng lạ, em tốt với cô ta như vậy mà cô ta lại không thích em!”

“Ai bảo danh tiếng của Hàn đại thiếu gia vang dội quá làm gì” Trình Mộc Dương cười to. Có điều nhớ tới ngoại hình tao nhã lịch sự của Phùng Phát Niên trong lòng anh ta rõ ràng cũng cảm thấy khó chịu.

Hàn Hiểu Bản vừa đi Trình Mộc Dương đã cầm lấy điện thoại: “Ông nội, buổi chiều ngày mai cháu đi cùng ông đến chỗ chú Lý kiểm tra lại một chút... Đúng đúng đúng, họ nói lần trước có chút vấn đề nhỏ phải kiểm tra lại, nhưng mấy hôm rồi cháu bận quá quên mất... Nhất định phải đi, cháu sẽ hẹn trước với họ!”

“Mộc Dương, hôm nay sao lại rảnh rỗi như vậy?” Lãnh đạo tối cao của tập đoàn Trình thị hỏi, sắc mặt ông cụ hồng hào, tiếng nói chừ chuông đồng, sống lưng thẳng tắp, nhìn thể nào cũng không giống một người đã 82 tuổi rồi.

“Không phải ông toàn mắng cháu không làm được đại sự, có một công ty con con mà bận rộn suốt ngày sao?” Trình Mộc Dương cau mày nói: “Ông nội, có vẻ ông lại béo hơn một chút đấy, lại ăn vụng thịt mỡ à?”

Cô lại không để ý đúng không?” Phu nhân Trình Thương Hải đã qua đời, con gái Trình Anh Chi vẫn chưa lập gia đình luôn đi theo bên người ông ta.

“Bao lâu mày không gặp ông mà có thể thấy ông béo?” Ông cụ nhìn trái nhìn phải rồi nói với anh ta, “Có thời gian thì tìm một nàng cháu dâu về cho ông, có tấm gương xấu như mày thì mấy thằng em mày đều không chịu lập gia đình. Mày là cháu đích tôn của nhà họ Trình chúng ta, còn định kéo dài tới bao giờ nữa? Cháu trai nhà họ Trình này mà không thằng nào tìm được vợ, ông ra ngoài cũng xấu hổ không dám nói ra. Còn như thế này nữa thì ông sẽ làm cho cái công ty rách nát của mày đóng cửa luôn!” Nhớ tới việc này ông cụ lại phiền lòng.

“Cháu biết rồi. Cháu trai của ông đẹp trai phong độ, làm sao lại ế vợ được, gái đuổi theo cháu có cả đống ấy chứ!”

Ông cụ nhìn thằng cháu trai mình quý nhất, nghĩ thầm cũng không phải nó mạnh miệng.

*** **

Âu Dương Ngâm đi vào văn phòng giám đốc Lý, nhìn thấy Trình Mộc Dương, cô mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi. Giám đốc Lý lập tức nói: “Cụ ạ, cháu giới thiệu một chút, đây là bác sĩ Âu Dương Ngâm ở viện cháu, cũng là học viên thạc sĩ cháu đang kèm cặp. Ngâm Ngâm, đây là cụ Trình, tổng giám đốc tập đoàn Trình thị, ông nội của Mộc Dương”.

Qua Hàn Hiểu Bản, Âu Dương Ngâm đã nghe nói đến tập đoàn Trình thị từ lâu, giờ thấy người lèo lái Trình thị là một ông cụ tóc bạc trắng kiện như vậy liền cảm thấy kính nể, cô hơi cúi người, mỉm cười nói: “Chào tổng giám đốc Trình!”

Ông cụ nhìn cô tử tế rồi cười tủm tỉm nói: “Làm phiền bác sĩ Âu Dương dẫn tôi đi kiểm tra”.

Âu Dương Ngâm và Trình Mộc Dương một trái một phải đi cạnh ông cụ đến phòng làm điện tâm đồ. Trình Mộc Dương hỏi: “Gần đây có bận không? Không thấy em đi cùng với Hiểu Bản”, nói rồi lại quay sang giải thích với ông nội: “Bố Ngâm Ngâm là bạn học cũ của bí thư Hàn”.

Âu Dương Ngâm nhẹ giọng nói: “Cháu mới tới không lâu, đi theo thầy giáo có rất nhiều thứ phải học, buổi tối phải xem lại các tư liệu”.

Trình Thương Hải nhìn Âu Dương Ngâm với vẻ tán thưởng rồi hỏi lơ đãng: “Bác sĩ Âu Dương là người ở đâu?”

“Cháu là người thành phố H, mới tới đây được một dạo. Tổng giám đốc Trình, thầy giáo cháu đã cho cháu xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của ông, mạch máu hơi hẹp lại, cũng chính là dạng bệnh động mạch vành thông thường, có điều chỉ là mức thấp, ông không cần căng thẳng”. Âu Dương Ngâm ân cần giải thích với ông cụ.

“Tôi không căng thẳng, là thằng cháu trai này của tôi nó căng thẳng”. Vừa nói vừa thờ ơ liếc Trình Mộc Dương.

Trình Mộc Dương thản nhiên nói: “Ông nội, cẩn thận một chút không bao giờ là thừa, ông là cây đại thụ của nhà họ Trình chúng ta mà!”

“Cháu mà còn không cưới vợ là ông sẽ bắt cháu làm cây đại thụ này đấy, còn ông sẽ đi quản lý một công ty nhỏ để làm cây con. Ông để cháu được rảnh rỗi là cho cháu thời gian kiếm bạn gái đấy biết không?”

Âu Dương Ngâm nghĩ thầm, ông cụ này thật là thú vị, nào có ai lại đe dọa cháu trai như vậy bao giờ. Cô mỉm cười nhìn về phía Trình Mộc Dương, phát hiện Trình Mộc Dương cũng đang cười nhìn mình.

6. Chương 06

Chương 06: Đề nghị bất ngờ

“Tổng giám đốc Trình, đi bên này!” Âu Dương Ngâm gợi ý Trình Mộc Dương rẽ trái.

“Bác sĩ Âu Dương, tôi mới là tổng giám đốc Trình, với cái công ty rách nát của nó làm sao có thể cũng gọi là tổng giám đốc Trình được, cứ gọi nó là Mộc Dương thôi”. Trình Thương Hải nói tùy ý. Trình Mộc Dương gật đầu.

“Ngài là cụ tổng giám đốc Trình, anh ấy là tổng giám đốc Trình, cháu sẽ phân biệt rõ ràng”. Âu Dương Ngâm cười nói, trong lòng thầm nghĩ, người già quả thật không khác trẻ con là mấy, chuyện này mà cũng tính toán.

“Ông đã già như vậy rồi à?” Ông cụ tỏ ra không hài lòng.

Âu Dương Ngâm vội lắc đầu, đúng là gặp phải một ông cụ tính khí trẻ con không chịu buông tha cho người khác. May mắn là đã đến phòng điện tâm đồ, vì là bệnh nhân VIP nên trong phòng đã có bác sĩ chờ sẵn, ông cụ đi vào phòng kiểm tra một mình.

Hai người đợi ở bên ngoài, Trình Mộc Dương nói: “Bây giờ đã thấy quen hơn với thành phố D của bọn anh chưa? Không đến mức không nhớ đường nữa chứ?”

Âu Dương Ngâm cười nói: “Xấu hổ thật, chỉ biết mỗi đường từ nhà tập thể đến bệnh viện, có điều lúc nào em mang xe đến thì đi vài ngày là sẽ nhớ hết”.

“Sao lúc đầu không mang xe tới luôn?”

“Cảm thấy dù sao thời gian cũng không dài. Em vừa học vừa làm, bây giờ bình thường bệnh viện đều không cho đi học ở nơi khác, em xin mãi mới được cho nghỉ một năm, sang năm còn phải viết đơn xin tiếp, không biết có được không. Đến đây hai tháng mới thấy không có xe khó chịu thật”. Cô mỉm cười hơi ngượng ngùng.

“Bệnh viện Huệ Lợi không phải rất tốt sao? Học xong nhờ thầy em xin cho em ở lại đây làm”. Trình Mộc Dương nói, “Bây giờ mừng 1 tháng 5 chỉ được nghỉ 3 ngày, lái xe mà thời gian gấp quá sẽ rất mệt”.

“Nếu đi nhanh một chút thì cũng chỉ mười mấy hai mươi tiếng thôi. Người khác thì đi một ngày là tới, em nghỉ sáng sớm mừng 2 sẽ xuất phát, trên đường tìm nơi nào đó nghỉ qua đêm, như vậy sẽ thoải mái hơn nhiều”.

“Nghe Hiểu Bân nói bọn em đã tổ chức một buổi họp trường, bây giờ thì biết thêm không ít người rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, không ngờ lại có nhiều cựu sinh viên đại học Z như vậy, cũng đã gặp được một số người rất thú vị”.

Trình Mộc Dương nghĩ đến Phùng Phát Niên, “Xã hội không đơn thuần như trong trường học, một cô gái như em gặp người khác phải cẩn thận một chút mới được”.

“Anh lớn hơn em bao nhiêu chứ, sao lại nói cứ như bề trên thế?” Âu Dương Ngâm buồn cười nhìn Trình Mộc Dương.

“Anh 33 rồi, có thể giáo dục em hay không?” Trình Mộc Dương mỉm cười nhìn cô, qua viện trưởng Lý anh ta đã biết năm nay Âu Dương Ngâm mới 26, có điều nhìn ngoại hình thì thấy cô trẻ hơn thế nhiều.

“Có thể!” Âu Dương Ngâm ngoan ngoãn nói, thấy ánh mắt như muốn truy hỏi của Trình Mộc Dương cô lại nói tiếp: “Hỏi tuổi phụ nữ là việc không lịch thiệp”.

Thấy Âu Dương Ngâm có vẻ không vui, Trình Mộc Dương bật cười, “Có gì mà phải che giấu, em còn nhỏ hơn em gái anh những mấy tuổi, để hôm nào giới thiệu cho hai người biết nhau nhé!”

Âu Dương Ngâm thầm nghĩ đã biết rõ rồi còn cố tình hỏi dò người ta, liền trả lời: “Nghe Hiểu Bân nói em gái anh rất đẹp!”

“Không đẹp bằng em!” Trình Mộc Dương cười nói, “Nếu không thì tại sao nó không theo đuổi em gái anh mà lại theo đuổi em chứ!”

Âu Dương Ngâm đỏ mặt, “Làm gì có chuyện đó!”

“Em cứ ở nhà không chịu ra ngoài làm nó ử rữ lắm!” Trình Mộc Dương nói: “Em phải cùng tham gia các hoạt động với bọn anh thì mới có thể làm quen với cuộc sống ở đây, không có bạn bè nửa bước khó đi, lần sau nhớ phải sắp xếp thời gian ra ngoài”.

Âu Dương Ngâm gật đầu, cảm thấy anh ta nói cũng không phải không có lý.

Trình Thương Hải đi ra, ba người lại về văn phòng của giám đốc Lý, trên đường đi Âu Dương Ngâm nhỏ nhẹ phổ cập tri thức y học: “Bệnh động mạch vành không hề đáng sợ, chỉ cần bình thường chú ý ăn uống, bảo đảm chất lượng giấc ngủ, không được để tâm tình thay đổi quá nhanh, trường hợp mạch máu hơi hẹp lại như tổng giám đốc Trình sẽ không có vấn đề lớn. Phải thay đổi tính nóng nảy, sáng sớm tỉnh lại không được ngồi dậy ngay, phải nằm thêm nửa phút mới từ từ ngồi dậy, nửa phút này là giai đoạn nguy hiểm, lúc ngồi xuống đứng dậy cũng phải chú ý như vậy. Ăn uống phải ăn đồ ăn nhẹ, về già vẫn gầy là chuyện ngàn vàng khó mua được, các thực phẩm nhiệt lượng cao nhiều dầu mỡ phải hạn chế một chút”.

Trình Thương Hải không ngừng gật đầu khen phải, hỏi: “Mộc Dương nói với cháu chuyện ông ăn thịt mỡ à? Cả chuyện ông hay nóng tính nữa?”

Âu Dương Ngâm cười nói: “Không ạ. Cháu là bác sĩ, vọng, văn, vấn, thiết là điều cơ bản, khi xem bệnh cháu sẽ phát hiện các vấn đề này”.

Trình Thương Hải cười ha ha: “Vậy cháu có phát hiện lần này thằng cháu ông nhất quyết phải đi cùng ông đến kiểm tra là có dụng ý gì không?”

Trình Mộc Dương chột dạ nói: “Ông, đương nhiên là cháu quan tâm đến ông”.

Trình Thương Hải liếc mắt nhìn anh ta rất có ẩn ý: “Quan tâm đến ông? Vậy đến làm trợ lý chủ tịch cho ông?”

“Vậy sao được! Công ty của cháu đang mở rộng quy mô mà...” Thấy ông cụ có vẻ còn không chịu từ bỏ ý đồ, Trình Mộc Dương thất bại nói: “Được rồi được rồi, cháu sẽ cố gắng sắp xếp chuyện của công ty”. Anh ta chỉ có thể gơ tay đầu hàng.

“Mộc Dương này, ông nội già rồi, đám thanh niên bọn cháu phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn. Ông nội nghe lời cháu như vậy, cháu cũng nên nghe lời ông nội một chút đúng không?” Trình Thương Hải không che giấu được nụ cười đắc ý.

Trình Mộc Dương bất đắc dĩ nói: “Vâng, mỗi tuần cháu sẽ sắp xếp lấy hai buổi”.

Âu Dương Ngâm nhìn hai người một già một trẻ ở đó đầu trí đầu dững, mặc dù không biết là vì sao nhưng lại cảm thấy hết sức thú vị, cô lén cười vui.

Giám đốc Lý xem báo cáo kết quả kiểm tra thấy không hề có gì khác lần trước liền bảo ông cụ cứ yên tâm. Trình Thương Hải vừa uống trà vừa chậm rãi nói: “Lý Suồng, bác muốn mời một bác sĩ gia đình để thường xuyên đốc thúc kiểm tra cho bác, trong các trường hợp nghiêm trọng cũng có thể có mặt bên cạnh bác. Như vậy bác sẽ yên tâm hơn, không biết bác sĩ Âu Dương có đồng ý hay không?”

Âu Dương Ngâm cực kì bất ngờ, hết nghi hoặc nhìn ông cụ lại nhìn về phía Trình Mộc Dương, sau đó chuyển tới trên người giám đốc.

Trình Thương Hải bình tĩnh ung dung quan sát Âu Dương Ngâm, trong lòng đang gặt bàn tính của chính mình.

Lý Suồng thâm hồi hận vì hôm trước ông ta vô tình lộ ra một câu với ông cụ, ông ta không thể dễ dàng để học trò yêu của mình ra ngoài được, vì vậy liền hăng giọng nói: “Ngâm Ngâm theo cháu cũng bận lắm”. Ngụ ý là không được.

“Sẽ không làm phiền đến công việc của bác sĩ Âu Dương”, Trình Thương Hải ngắt lời Lý Suồng, lại lặng lẽ trừng mắt nhìn ông ta, “Lúc rảnh rồi tới nhà tôi đo huyết áp, nói một vài kiến thức sống khỏe cho tôi nghe. Vừa rồi cô ấy nói tôi thấy rất hay, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, không giống mấy thằng con thằng

cháu này của tôi, chính bọn nó cũng không hiểu mà lại còn thích nói với tôi bằng mấy cái thuật ngữ chuyên nghiệp”. Vừa nói ông cụ vừa chỉ Trình Mộc Dương, Trình Mộc Dương đành phải nhăn nhó cười theo.

Âu Dương Ngâm nghĩ thầm, việc này chỉ cần một y tá là được, cần đến một bác sĩ chuyên khoa tim mạch như mình làm gì? Thấy viện trưởng Lý cũng không tiện nói đỡ ỉn nữa, cô liền cười nói: “Cảm ơn sự tín nhiệm của tổng giám đốc Trình, cháu mới đến khoa tim mạch chưa lâu, kinh nghiệm lâm sàng không đủ, còn rất nhiều thứ phải học. Viện trưởng Lý không yên tâm nên mới muốn tìm cho ông một người có kinh nghiệm”.

Trình Thương Hải thầm khen tâm tư Âu Dương Ngâm nhạy bén, lời nói khiêm nhường nhưng thực ra là thoái thác, nghĩ thầm con bé này lại cũng không bị danh tiếng của Trình thị làm choáng váng, liền thở dài nói: “Bác sĩ Âu Dương không muốn chăm lo việc vật ột lão già đúng không? Để một thạc sĩ như cháu đi đo huyết áp quả thật cũng tủi thân, có điều ông lại rất là mê tín chuyên gia, cảm thấy các y tá bình thường sẽ không yên tâm. Làm thế nào đây Mộc Dương, nếu cháu thật sự có hiểu với ông nội thì giúp ông nội thuyết phục bạn cháu đi!”

Trình Mộc Dương nhìn về phía Âu Dương Ngâm với ánh mắt dò hỏi. Người ta đã bịt kín đường lui của cô rồi, con khỉ nhà cô sao thoát ra khỏi lòng bàn tay Phật Như Lai được, đây chính là một vị Như Lai cực kì xảo quyệt đấy! Anh ta không rõ vì sao ông nội nhất định phải mời Âu Dương Ngâm làm bác sĩ gia đình, có điều với giao tình mới ăn hai bữa cơm cùng nhau giữa mình với cô ta thì có thể mình cũng không thuyết phục được cô nàng Âu Dương Ngâm này, vì vậy anh ta chỉ đứng một bên không lên tiếng.

Âu Dương Ngâm đành phải cố gắng nói: “Xin tổng giám đốc Trình cho cháu thời gian suy nghĩ nghiêm túc một chút, đừng để đến lúc hữu danh vô thực lại làm hỏng chuyện của ông”.

Cô nghĩ, có thể câu giờ thì cứ câu đã, thân thể ông cụ vẫn còn tốt lắm, việc này cũng không gấp.

“Cảm ơn bác sĩ Âu Dương, ngày mai ông bảo Mộc Dương đến kí hợp đồng với cháu”. Ông cụ đã nhận ra chiến thuật câu giờ của cô nên cũng phải bịt kín con đường này. Ông đứng lên nói tiếp: “Ông còn có việc, phải đi trước đây!” Dứt lời ông cụ đi thẳng ra cửa, Trình Mộc Dương gật đầu với hai thầy trò rồi nhanh chóng đuổi theo, để lại hai thầy trò đưa mắt nhìn nhau.

“Thưa thầy, chẳng lẽ hôm nay em thể hiện quá tốt à? Tại sao vị tổng giám đốc Trình thị này cứ nhất định bắt em đến làm bác sĩ gia đình? Hình như em cũng có làm gì đâu?” Âu Dương Ngâm bắn khoả nhìn Lý Sưởng. Tập đoàn Trình thị là một tập đoàn lớn, tổng giám đốc không mời chuyên gia như viện trưởng Lý làm cố vấn sức khỏe mà lại tìm một con bé mới vào nghề như cô làm gì? Hình như đây là lần đầu tiên mình gặp vị tổng giám đốc này mà? Xem về mặt Trình Mộc Dương thì hình như anh ta cũng không hiểu rõ, rốt cục là vì sao nhỉ? Bây giờ cô đang ở thành phố D chứ không phải thành phố H, làm gì có chuyện được người ta coi trọng như thế?

Lý Sưởng cười khổ, đúng là một cô ngốc! Ông ta dường như đã đoán ra được gì đó, “Hay là em cứ nhận lời ông ấy đi!” Sức mạnh của ông ta gần như không đáng nhắc tới.

“Thầy xem thân thể ông ấy tốt như vậy, các chỉ tiêu đều rất bình thường, ngay cả y tá cũng không cần, vậy em còn đến làm gì? Còn phải kí hợp đồng nữa, làm gì mà rầm rộ thế, em không muốn đi lắm”. Âu Dương Ngâm đành phải làm nũng với thầy giáo, ra bên ngoài mọi việc đều nên cẩn thận một chút, bố mẹ cô vẫn dặn dò cô như vậy.

“Vậy thì em nói chuyện với Mộc Dương đi, mặc dù ông cụ vẫn nhất quyết như vậy nhưng kiểu gì cũng phải nghe lời cháu trai đúng không?” Lý Sưởng mập mờ nước đôi.

“Thầy có thể nói với ông ấy là bệnh viện quy định không được làm vậy hay không?” Cô có giác quan thứ sáu, nó cho cô viết việc đàm phán với Trình Mộc Dương sẽ rất khó khăn.

“Ngâm Ngâm, thầy cũng rất khó xử, đừng nói bệnh viện không có quy định mà cho dù có thì cũng phải có ngoại lệ đối với trường hợp của ông cụ”.

Âu Dương Ngâm nghĩ, không biết hôm nay ra cửa gặp cái gì mà cái bánh từ trên trời rơi xuống này cứ nhất định phải rơi vào đầu mình?

Trình Mộc Dương nhìn dây số nhấp nháy trên màn hình điện thoại di động rồi nhanh chóng bấm nút nghe, cứ như thể chỉ cần nghe chậm một chút là vị đại tiểu thư này sẽ để lại một thông điệp ở chỗ thư ký để thông báo cho anh ta không bằng. Chắc là cô nàng Âu Dương Ngâm này gọi điện đến để từ chối đây.

“Tối nay tổng giám đốc Trình có thời gian không? Em muốn tìm anh để nói về chuyện của ông nội anh”. Âu Dương Ngâm than khóc trong lòng, đúng là xui xẻo, rõ ràng là chuyện người ta phải nhờ vả mình mà bây giờ mình lại phải chột dạ đi xin xỏ người ta.

7. Chương 07

Chương 07: KFC

Trình Mộc Dương đứng xa xa nhìn Âu Dương Ngâm từ bệnh viện đi ra. Cô mặc váy, khoác một chiếc áo gió mỏng manh dài ngang gối, dáng người rất ôn thoảng lộ, tỏ ra chín chắn hơn khá nhiều so với khi mặc quần jean áo jacket.

Anh ta vẫy tay, Âu Dương Ngâm bước nhanh tới: “Chào tổng giám đốc Trình!”

“Chúng ta đến Long Cung!”

Âu Dương Ngâm đã từng tới đó với Hàn Hiểu Băng, đó là quán ăn đắt tiền nhất thành phố D. Cứ nợ người ta bữa cơm nào là lại phải đến đó thì sau này riêng tiền cơm mình đã phải đi làm thêm mới đủ tiền trả rồi, cô nghĩ.

“Không cần phiền phức như vậy, bên cạnh đây có quán KFC, chúng ta đến chỗ đó đi. Có một chút việc nhỏ thôi mà, không cần bao nhiêu thời gian cả”.

Trình Mộc Dương khẽ nhún mày nhìn cô: “Ngâm Ngâm, sao lại qua quýt như vậy được, không có thành ý!” Trình Mộc Dương nghĩ, lần trước ăn mì, lần này ăn KFC, cô bé này thật là biết cách ngược đãi người khác. Anh ta chưa bao giờ thích ăn KFC.

Âu Dương Ngâm ngẩng đầu nhìn sắc mặt Trình Mộc Dương, tuy có vẻ bất đắc dĩ nhưng cũng không tỏ ra khó chịu, vì vậy liền yên tâm nói: “Ý em không phải vậy, chỉ là muốn đến đó cho tiện thôi. Tổng giám đốc Trình, anh bận trăm công nghìn việc, vừa phải lo cho công ty của chính mình vừa phải đến chỗ ông nội anh làm việc, em nói mấy câu là xong ngay thôi, hay là em nói ở đây luôn cũng được”. Cô thực sự chỉ muốn nói dăm ba câu để giải quyết sự phiền phức này.

Trình Mộc Dương đành phải đi cùng cô đến quán KFC, lần nào cũng bị cô ta giành quyền chủ động, kinh nghiệm đàm phán của mình hoàn toàn không có đất dụng võ.

Mỗi người bung một suất hamburger, khoai tây chiên và đồ uống tìm vị trí ngồi xuống, đang là giờ tan tầm, bên trong quán có rất nhiều người. Trình Mộc Dương nhìn quanh bốn phía, đây không phải một nơi tốt để nói chuyện, đã rất nhiều năm anh ta không đến KFC, sao cô nàng Âu Dương Ngâm này vẫn còn non nớt như vậy?

“Tổng giám đốc Trình, nghe nói công ty của anh đã tung ra một trò chơi mới rất thú vị”. Âu Dương Ngâm uống một ngụm nước ngọt.

“Ồ, em cũng thích chơi game à? Ngày mai anh cho em một tài khoản”.

“Em chưa bao giờ chơi game, trò nào cũng không biết chơi, em cảm thấy chơi rất khó”.

“Trò chơi tên là “Chạy trốn” bọn anh mới đưa ra chơi rất vui, hôm nào anh dạy cho em. Thật ra chơi game rất đơn giản, chỉ cần bấm bấm chuột là được rồi”. Trình Mộc Dương không rõ vì sao Âu Dương Ngâm lại nói đến trò chơi, cũng đành phải kiên nhẫn trả lời.

“Đúng vậy, rất nhiều chuyện thường dân xem ra có vẻ rất thần bí nhưng kỳ thực khi bị vạch trần thì lại rất đơn giản. Chẳng hạn như bệnh động mạch vành, nghe thì thấy rất đáng sợ, nhưng thực ra chỉ là mạch máu trở nên hẹp lại một chút, lúc đầu nó như thế này”, cô cầm hai miếng khoai tây chiên có kích cỡ ngang nhau lên, “Càng ngày càng hẹp thì đương nhiên phiền phức sẽ rất lớn, nhưng ông nội anh mới chỉ bị hẹp lại một chút, như miếng kia cũng chỉ nhỏ hơn miếng này có chút xíu, sẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn”. Cô cầm một miếng khoai tây khác lên cho Trình Mộc Dương xem, sau đó chấm sốt cà chua ăn, “Cho nên anh cũng đừng lo lắng, thân thể ông nội anh còn tốt lắm!”

Âu Dương Ngâm vừa lấy ví dụ vừa giải thích, đôi mắt to nhìn thẳng vào anh, ánh mắt trong trẻo. Trình Mộc Dương bị cô nhìn đến mức cảm thấy căng thẳng, cô bé này đang toàn tâm toàn ý thuyết phục anh ta, có điều chẳng lẽ anh ta cứ thế hạ vũ khí đầu hàng?

“Ông nội anh luôn cảm thấy có một bác sĩ bên người sẽ yên tâm hơn, vấn đề tâm lý cũng rất quan trọng đối với bệnh nhân đúng không?” Trước đó anh ta cũng đã nghiên cứu qua, hơn nữa biểu hiện còn tỏ ra thành khẩn hơn cả cô.

“Khi bệnh động mạch vành phát tác, nếu nghiêm trọng thì cho dù là người nào cũng không thể xoay chuyển được, nếu không nghiêm trọng thì chỉ cần lập tức đưa vào bệnh viện điều trị, bên người có bác sĩ hay không cũng hầu như không có gì khác nhau. Tổng giám đốc Trình hiểu ý em chứ?” Cô vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn anh ta.

Trình Mộc Dương né tránh ánh mắt cô, “Ngâm Ngâm, em nhất định không chịu giúp anh việc này à? Nhất định làm anh không thể giải thích được với ông nội anh à?”

Âu Dương Ngâm cầm chiếc hamburger lên cắn một miếng thật mạnh, đã nói rõ ràng như vậy rồi mà còn không đồng ý, người làm ăn lại cố chấp như vậy, không biết cái công ty của anh ta kinh doanh kiểu gì nữa. Cô tức giận nhai, phải thuyết phục anh ta mới được, mình không muốn làm một việc vô nghĩa như vậy. Nghĩ đến đây, cô vội nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nở một nụ cười tươi như hoa chuẩn bị tiếp tục uốn ba tấc lưỡi.

“Ăn từ từ thôi, cẩn thận không nghẹn!” Trình Mộc Dương nói, “Hàng ngày em ăn tối ở đâu?” Anh nhớ cô đã nói không giỏi nấu ăn, nhưng chắc là ít nhất cũng phải biết nấu chứ.

“Nhà ăn bệnh viện, hoặc ở chỗ này”. Âu Dương Ngâm uống một ngụm nước ngọt, nuốt hơi vội nên thấy ngực khê nhói, cô nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa một chút.

“Em là phụ nữ, nên tự tay nấu những thứ mình thích, sao có thể ngày ngày ăn cơm nhà ăn được. Mà cả hamburger nữa cũng không thể ăn mãi được, bây giờ ngay cả trẻ con cũng biết không nên ăn mấy loại thực phẩm rác rưởi này!” Trình Mộc Dương khuyên nhủ.

Âu Dương Ngâm ghen hòng trở mắt nhìn, anh ta là ai mà lại đi lo chuyện cô ăn cái gì, mà còn nói không hề nề nang gì như vậy nữa?

Âu Dương Ngâm không vui trợn mắt nhìn anh ta, cô hơi tức giận, không thích ăn thì sao lúc này không nói luôn, để đến nỗi bây giờ mình mắc kẹt không xuống thang được. “Tổng giám đốc Trình, vừa rồi em đã nói khá rõ ràng rồi”. Âu Dương Ngâm cố gắng đè sự bất mãn trong lòng xuống, “Em là bác sĩ, phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp của mình. Việc nhỏ không thể hóa lớn để dọa người được, em đến bên cạnh ông nội anh thật sự cũng không làm được việc gì, cho nên mong anh hiểu rằng em không thể làm bác sĩ gia đình cho ông nội anh được”. Cô ngừng lại một chút, cảm thấy giọng mình có vẻ bất thiện, như vậy cũng không tốt. Trước ngày hôm nay thì gã Trình Mộc Dương này vẫn đối xử với mình không tồi, cô khê thở dài, gượng cười nói: “Thật xin lỗi, em không biết anh không thích ăn hamburger, bây giờ em cũng nói xong rồi, hay là tổng giám đốc Trình cứ về trước đi?” Hai mắt Âu Dương Ngâm ngân ngấn nước, cô hơi tủi thân, trước giờ cô còn chưa từng bị chàng trai nào răn dạy như vậy. Đừng nói là hamburger, kể cả là một cốc nước lọc thì trước mặt cô vẫn có bao nhiêu người vui vẻ uống hết, gã Trình Mộc Dương này tưởng có tiền là tài giỏi lắm à!

Trình Mộc Dương lập tức sững sờ.

Cô bé này thật là cáu kỉnh, không ngờ lại hạ lệnh trục khách không hề khách khí như vậy. Có điều nghĩ lại thì chính mình cũng không tốt hơn gì, tuy là có hảo ý quan tâm đến cô ấy nhưng phương thức biểu đạt lại

quá thẳng thắn, vượt qua quy chuẩn nói chuyện thông thường. Trình Mộc Dương cảm thấy rất hối hận, Âu Dương Ngâm vừa tức giận vừa tủi thân giống hệt một em bé. Không hiểu sao tự nhiên ông nội lại tìm mọi cách để ép cô ấy đến, còn bắt mình phải làm đồng lõa nữa. Rõ ràng cô ấy không muốn mà vẫn còn phải giải thích với vị “người nhà bệnh nhân” này hết lần này tới lần khác.

“Chỉ có trẻ con mới tức giận vì hamburger, Ngâm Ngâm, không phải là em giận vì thấy anh phỉ báng hamburger đấy chứ?” Trình Mộc Dương vẫn nhìn cô điềm nhiên như không, ánh mắt dường như có ý trêu chọc.

Âu Dương Ngâm thầm khinh bỉ mình trong lòng, chuyện bé xé ra to không có phong độ gì cả. Nghĩ tiếp, đằng nào thì cũng mất hình tượng rồi, sao mình không nhân cơ hội này mà uy hiếp tiếp? Tuy ngài tổng giám đốc hơn cô 7 tuổi trước mặt này danh tiếng hiển hách nhưng điều đó thì liên quan gì đến cô, cô chỉ cần đạt được mục đích hôm nay là được. Nghĩ vậy, cô liền lẳng lặng nhìn anh ta không lên tiếng.

Trình Mộc Dương chỉ có thể thở dài, “Em nói có lý, để anh về thuyết phục ông nội”. Cô ta không nể mặt mình, cũng không để Trình thị vào mắt, một cơ hội tốt trong mắt bao nhiêu người lại bị cô ta khinh thường.

“Tốt!” Mặt mày Âu Dương Ngâm lập tức hớn hở, “Cảm ơn tổng giám đốc Trình!”

Trình Mộc Dương hiểu ra vừa rồi mình đã mắc lừa, xem ra cô ta cũng là một con cáo con, chỉ khổ mình, mới một hiệp đã thua trận rồi, về nhà chắc chắn sẽ bị con cáo già ở nhà mắng cho té tát.

“Tổng giám đốc Trình, anh không thích ăn hamburger thì chúng ta ra ngoài đi ăn thứ khác vậy, có điều đừng đi xa đến tận Long Cung”. Âu Dương Ngâm nghĩ, mình không thể quá đáng đến mức bắt người ta ăn thứ người ta không thích được, một ông chủ lớn như vậy mà lại phải ngồi KFC ăn khoai tây chiên thì đúng là tủi thân. Mục đích đã đạt được, đến lúc dĩ hòa vi quý rồi.

“Vậy anh dẫn em đi dạo chợ đêm thành phố D nhé. Ở ngay gần đây thôi, náo nhiệt lắm, thấy thích món gì thì sẽ ăn món đó”. Trình Mộc Dương cũng muốn thăm dò một chút, với tuổi tác và địa vị của mình, anh ta đại nhân phải có đại lượng, mấy cô bé không phải đều thích những nơi náo nhiệt sao? Cô ấy còn nhỏ hơn Tiểu Vũ, trẻ con thì phải dễ!

Âu Dương Ngâm chần chừ, tuy cũng đã ăn mấy bữa cơm với nhau nhưng mình và anh ta vẫn chưa coi như quen thuộc, như vậy đi dạo chợ đêm thì có vẻ hơi kỳ cục. Cô không quen, cũng không thích cùng đi dạo phố với một người đàn ông không quen. Có điều cô ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt chân thành của Trình Mộc Dương, anh ta đã nhượng bộ thì mình cũng phải nhượng bộ một chút. Hơn nữa chính mình là người đã đề nghị đến chỗ khác ăn, đương nhiên chỗ khác cũng bao gồm cả chợ đêm, hình như anh ta cũng không nói sai. “Được rồi, xem xem chợ đêm ở đây có gì khác chợ đêm ở quê em”.

Hai người chậm rãi thả bước dọc theo con phố đi bộ. Giờ đã là mùa xuân, không còn cái rét lạnh ngày đông, Trình Mộc Dương nhìn Âu Dương Ngâm bên cạnh, hai tay cô rút trong túi áo gió, tự nhiên thoải mái, gió từ hàng dương liễu thổi tới, mái tóc dài của cô khẽ bay lên. Khuôn mặt trắng hồng tỏa ra vẻ rực rỡ thanh xuân, đôi mắt đẹp long lanh nhìn ngang ngó dọc. Anh ta không khỏi mỉm cười.

Các quầy hàng trên phố đi bộ đã mở cửa, đồ ăn đồ chơi rực rỡ muôn màu. Âu Dương Ngâm đi tới trước một quầy cắt giấy, rất hứng thú xem chiếc kéo bay múa trong tay chủ quầy, chỉ một lát đã cắt thành một tấm giấy hoa với hoa văn phức tạp. Cô kinh ngạc mở to mắt nhìn bà chủ quầy với vẻ mặt đầy sùng bái, đó là một phụ nữ khoảng 50 tuổi, khá mập, vẻ mặt hiền lành. Thấy Âu Dương Ngâm chằm chằm nhìn mình không nháy mắt, bà cười nói: “Nếu cô thích thì mua một tờ đi, 15 nghìn”.

Âu Dương Ngâm lắc đầu đi về phía trước, Trình Mộc Dương quay sang hỏi: “Không thích à?”

“Nhìn thì thấy lạ nhưng treo ở nhà ngày nào cũng nhìn thì sẽ chán ngay”. Âu Dương Ngâm nói rất thẳng thắn.

Nhàn tản dạo qua mấy quầy hàng, hai người cũng không mấy khi dừng lại. Phía trước là một quầy hàng đồ cổ, bán đủ loại ngọc thạch và đồ trang sức linh tinh, có những món nhìn cũng rất hay. Âu Dương Ngâm nhìn ngắm rất hào hứng, thấy cô vui vẻ, Trình Mộc Dương liền hỏi: “Em thích cái nào?”

Chủ quầy bên cạnh lập tức lên tiếng: “Đúng vậy đúng vậy, quầy tôi có không ít bảo bối, cô nương thật là tinh mắt. Bông hoa lan bạch ngọc trên tay cô đó là đồ từ đời Tống đấy, đeo trên người vừa đẹp vừa có thể

tránh tà ma”.

“Ngọc đời Tống?” Âu Dương Ngâm hỏi với vẻ nghi ngờ.

8. Chương 08

Chương 08: Ngọc hoa lan lung linh

“Không thể giả được!” Chủ quầy thành khẩn.

“Quả thực rất đẹp”. Âu Dương Ngâm cười cười đặt xuống rồi tiếp tục đi về phía trước.

Trình Mộc Dương nhỏ giọng hỏi: “Sao thế? Lại sợ nhìn nhiều phát chán à?”

Âu Dương Ngâm cũng nói nhỏ: “Trong quầy tất cả đều là đồ giả cổ”.

“Tại sao em biết?” Trình Mộc Dương cố ý hỏi. Đương nhiên anh ta biết cái gọi là đồ cổ trong loại quầy hàng này phần lớn là đồ giả, có điều vẫn phải hỏi, vì lúc này Âu Dương Ngâm đứng ngay bên cạnh anh ta, hầu như anh ta có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên tóc cô.

“Ông ngoại em thích chơi ngọc thạch, từ nhỏ em đã được tiếp xúc nên mưa dầm thấm lâu cũng biết cách đánh giá một chút. Đến đời Tống kỹ thuật tạo hình đồ ngọc đã hết sức phát triển, ngọc đời Tống cũng như tranh đời Tống, đều là các tác phẩm tả thực, hình tượng sinh động, đường nét rõ ràng, vừa gọn gàng vừa có thần. Chẳng hạn như chiếc lá, chỉ khắc vài nét là đã thể hiện được hồn của lá”. Âu Dương Ngâm do dự một lát rồi vẫn lấy một miếng ngọc bội đang đeo trên cổ xuống để trên lòng bàn tay. “Anh xem này, ông ngoại em nói ngọc cổ thực sự sẽ lộng lẫy mà ấm mềm, giống như một cụ già hiền lành, sẽ thấy ánh mắt cụ già đó nhìn mình già nua và ấm áp, mình có thể cảm nhận được tình cảm của người đó”.

Trình Mộc Dương cúi đầu xem, cũng là một miếng bạch ngọc hình hoa lan, điêu khắc tinh xảo, thiết kế khéo léo, tỏa ra vẻ lộng lẫy và ấm áp trong lòng bàn tay trắng muốt của Âu Dương Ngâm, vừa nhìn đã biết đó là một miếng ngọc có giá trị xa xỉ.

“Ngọc giả cổ được làm cũ đi sẽ có màu sắc u ám, như một kẻ xấu có rắp tâm không tốt”. Âu Dương Ngâm bật cười, hai má lúm đồng tiền hiện lên rất rõ, “Trình độ tạo hình thì lại càng không đáng nhắc đến, vậy mà chủ quầy còn nói là ngọc đời Tống, quả thực là liên thiên!” Cô lại đeo miếng ngọc lên cổ.

Trình Mộc Dương cười hỏi: “Miếng ngọc này của em là ngọc Tống à?”

Âu Dương Ngâm gật đầu.

Trình Mộc Dương nói: “Đừng đeo những thứ quý giá như vậy trên người, sẽ làm người khác chú ý. Đặc biệt là buổi tối về nhà sẽ không an toàn”.

Âu Dương Ngâm mỉm cười nhìn anh ta: “Tổng giám đốc Trình, anh không nói ra thì làm gì có ai biết. Em chưa từng nói với ai ở thành phố D cả, chẳng lẽ kẻ cắp còn có năng lực giám định đồ cổ?”

Nghe vậy trong lòng Trình Mộc Dương cảm thấy rất vui vẻ, anh ta lại dặn dò: “Tóm lại vẫn cứ phải cẩn thận”.

Phố đi bộ rất dài, lại ngập tràn sắc màu văn hóa phương bắc nên người từ phương nam đến như Âu Dương Ngâm thấy thứ gì cũng rất mới lạ, dần dần cô cũng cảm thấy tự nhiên hơn, lưu luyến dừng lại nhìn ngắm trước rất nhiều quầy hàng. Bình thường Trình Mộc Dương cũng đâu có lúc nào đến những nơi như thế này, bây giờ đi cùng Âu Dương Ngâm, nghe cô hỏi hết chuyện này đến chuyện khác cũng biết được thêm không ít kiến thức. Phía trước một quầy hàng có một đám người đang chen lấn, nghe mấy người qua đường nói là có một đầu bếp đang kéo mì ở đó. Âu Dương Ngâm cao 1 mét 65, so với các cô gái miền nam thì cũng không coi như thấp, nhưng giờ đứng sau một đám người phương bắc cao lớn lại không thể thấy gì phía trước. Cô

không nhin được thăm thì: “Không phải ở đây nhà nhà đều biết kéo mì à? Tại sao lại có nhiều người xem như vậy!”

Bên cạnh lập tức có người trả lời: “Đầu bếp Phạm đã từng được lên đài truyền hình trung ương, sợi mì kéo ra nhỏ đến mức có thể xâu kim được. Bình thường đều do con ông ấy làm, ông ấy rất ít khi ra đây biểu diễn tài nghệ. Hôm nay xem như cô may mắn đấy!”

Nghe vậy Âu Dương Ngâm cũng thấy hứng thú, lập tức lách người định len qua đám người nhưng lại bị Trình Mộc Dương bật cười kéo lại: “Em mấy tuổi rồi mà còn len vào như thế?” Nói rồi anh ta liền kéo cô chen vào từ một chỗ hơi rộng rãi bên cạnh.

Chỉ thấy vị đầu bếp già đang kéo mì đó có vóc dáng thấp bé, nhưng vẫn tràn đầy sinh lực, một nắm bột mì trên tay ông ta như xuất thần nhập hóa, kéo ra rồi chập lại, chỉ sau vài lượt sợi mì đã thành hình, lại tiếp tục kéo ra gấp lại, sợi mì càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng quả thực nhỏ như sợi tơ có thể tung bay trong gió. Đám người đứng xem phát ra tiếng khen ngợi trầm trồ. Ông đầu bếp già vẫy tay với Âu Dương Ngâm đang đứng ở hàng đầu tiên: “Cô nương lại đây, giúp tôi xâu kim!” Âu Dương Ngâm vui vẻ đi lên cầm lấy một chiếc kim khâu vừa to vừa dài, rút lấy một sợi mì rồi xỏ qua lỗ kim, tiếng vỗ tay xung quanh vang lên từng đợt. Âu Dương Ngâm vui vẻ đỏ bừng mặt khiến Trình Mộc Dương nhìn mà chỉ muốn cười.

Vị đầu bếp già lấy một nắm mì đưa cho đệ tử: “Đi nấu hai bát mì ngũ vị cho đôi bạn trẻ này, cảm ơn cô gái trẻ khéo tay xâu kim!”

Nghe vậy Âu Dương Ngâm vội định từ chối nhưng Trình Mộc Dương sớm đã mỉm cười cao giọng nói: “Cảm ơn ông Phạm!” rồi kéo cô đi theo cậu bé học việc vào quầy hàng bên cạnh. Thì ra hai quầy hàng này cùng của một nhà, một bên kéo mì một bên nấu mì, chính giữa chiếc lều vải có viết ba chữ “Mì ngũ vị” rất lớn, rất có khí thế.

Hai người ngồi xuống đợi mì, nghe thấy bên cạnh có người cười nói: “Ông Phạm, hôm nay kéo thêm một lượt nữa đi, chúng tôi đợi hồi lâu mà vẫn không đến lượt!”

Đầu bếp Phạm cười nói: “Quy củ mỗi ngày ba lượt không thể phá được, lát nữa đến lượt con trai tôi kéo!”

Âu Dương Ngâm chợt hiểu ra: “Thì ra không phải ai cũng có thể được ăn mì của vị đầu bếp Phạm này!”

“Hôm nay anh được thơm lây nhờ em đấy, xem ra không ăn hamburger là đúng”.

“Em không thích ăn mì, vì anh nên mới ăn thôi. Không như có người chính mình không thích thì cũng không thể chiều ý người khác”. Đến cùng vẫn là người tuổi trẻ, sau một buổi tối đi dạo giữa hai người cũng không còn xa lạ như trước, Âu Dương Ngâm bắt đầu nói đùa với Trình Mộc Dương.

Cô vô tình nói một câu “Vì anh nên mới ăn” khiến tâm tình Trình Mộc Dương rất tốt, nhớ tới lần đầu tiên cô ấy cũng đòi ăn mì để tiết kiệm thời gian ình, anh ta liền hỏi: “Có cần nói yêu cầu của em với đầu bếp không?”

Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Tổng giám đốc Trình, đây chính là tặng phẩm, sao có thể kén cá chọn canh được?”

Trình Mộc Dương bị câu nói của cô chọc bật cười, nói: “Lát nữa nếu em không thích thì để anh ăn hết, đi bộ một hồi anh cũng đói rồi!”

“Thảo nào lại vội vã cảm ơn người ta như thế!” Âu Dương Ngâm chợt hiểu ra.

Trình Mộc Dương mở miệng định nói nhưng rồi lại thôi, chỉ mỉm cười nhìn cô vui vẻ.

Mì đã bung lên, bên trên có đủ hành gừng tỏi ớt rau thơm xanh xanh đỏ đỏ. Âu Dương Ngâm há hốc mồm, đây chính là ngũ vị à? Cô cau mày nhìn bát mì chăm chăm, nước mì rất trong, nhất định cũng rất ngon, đặc biệt là từng sợi mì nhỏ như sợi tóc gần như trong suốt đó thật sự rất hấp dẫn. Bụng cô cũng đói đến mức kêu ùng ục rồi, cô cầm đũa định gắp các loại gia vị bên trên để ra bàn.

“Chờ một chút”, Trình Mộc Dương cầm bát cô lên dùng thìa múc hết gia vị vào bát mình, lại dùng đũa gắp hết sạch sê, quay vào dặn đầu bếp mang một chai dấm ra, vừa để bát mì xuống trước mặt cô vừa nói: “Bát

mì đặc trưng của quán mà em lại bỏ hết gia vị xuống bàn thì quá không nể mặt họ rồi. Như thế này được rồi chứ?”

Âu Dương Ngâm gật đầu mỉm cười rót non nửa chai dấm vào bát mình, dùng đũa đảo qua, uống một ngụm nước mì rồi thỏa mãn nói: “Ngon thật!”

Trình Mộc Dương cau mày nói: “Cho nhiều dấm thế. Sao em ăn dấm giỏi thế?”

“Không biết ăn dấm thì còn là phụ nữ sao?” Âu Dương Ngâm nhướn mày rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến. (ND: Ăn dấm=ghen).

Trình Mộc Dương nghĩ thầm, đúng là một cô bé được nuông chiều, mình phục vụ cô ấy như vậy mà cô ấy vẫn bình thản ngồi xem, không hề tỏ ra ngại ngùng chút nào, cứ như đó là việc đương nhiên vậy.

*** **

Trình Mộc Dương ngồi đối diện Trình Thương Hải, đặt một đồng tư liệu ông nội dặn cần đọc lên trên bàn chủ tịch.

“Đọc hết rồi à? Có suy nghĩ gì?” Trình Thương Hải hỏi, không thèm ngẩng đầu lên.

“Giá nhà ở thành phố H hiện nay là cao nhất trong số các đô thị loại hai toàn quốc, giá đất rất cao, nhưng năng lực mua sắm ở đó cũng rất cao, còn có khả năng thu được lợi nhuận. Trên mạng có nhiều người nói rằng người có tiền trên toàn quốc đều sẵn lòng mua nhà ở đó. Có thể nghiên cứu thị trường thêm một bước nữa rồi quyết định sau”.

Trình Thương Hải gật đầu, “Ông đã bảo bố cháu làm việc này rồi, có thời gian thì cháu cũng tham gia để giúp bố cháu một tay. Mộc Dương này, ông gọi cháu đến làm trợ lý cho ông chính là muốn để cháu hiểu một chút về phương hướng phát triển của tập đoàn, tiếp xúc với một vài dự án trước đã. Ông cũng nên bàn giao lại vị trí này rồi, không thể để ông nội cháu vất vả như vậy mãi được”, Trình Thương Hải chuyển đề tài, “Đã ký hợp đồng với bác sĩ Âu Dương chưa?”

“Cháu đã nói chuyện với cô ấy, cô ấy cảm thấy hiện nay sức khỏe của ông rất tốt, không cần phải mời một bác sĩ khoa tim mạch làm bác sĩ riêng như vậy”.

“Cần hay không là do ông định đoạt. Con bé này không muốn làm đúng không?” Trình Thương Hải nghiêm mặt.

“Ông à, cô ấy rất có thành ý, tuyệt đối không phải trả lời qua loa đâu. Cháu thấy cô ấy nói cũng có lý”.

“Như vậy có nghĩa là cháu bị nó thuyết phục rồi? Mộc Dương, tại sao ngay cả một cô gái mà cháu cũng không giải quyết được nhỉ?” Trình Thương Hải hơi thất vọng.

Trình Mộc Dương đành phải im lặng, trong lòng thầm nói, Âu Dương Ngâm, lần này em hại anh rồi.

“Thân thể của ông làm gì mà ông không biết, chẳng qua có một bác sĩ bên người sẽ thấy yên tâm hơn. Lý Sưởng nó bận như vậy, có một số việc không thể lúc nào cũng làm phiền nó được, nhờ học trò của nó là được rồi. Còn nữa, ông thấy cô bé này hiểu ý người khác, biết cách làm người khác vui, rất để ý đến tâm tình đối phương. Mấy anh em cháu đều không ở bên cạnh ông, tính tình Tiểu Vũ thì lại ngang ngạnh, ông muốn cô ấy đến là để có người tán gẫu”. Trước khi đến kì kiểm tra lại lần hai ông ta đã nói chuyện điện thoại với Lý Sưởng, Lý Sưởng nói đùa lần này Mộc Dương tỏ ra rất tích cực. Lúc đó ông ta không biết cụ thể nhưng đến lúc nhìn thấy Âu Dương Ngâm liền lập tức hiểu ra. Có thể thẳng thắn con ngốc nghếch này bản thân nó cũng không biết, nhưng lúc nhìn Âu Dương Ngâm hai mắt nó đều toát ra vẻ vui mừng.

“Ông à, là bọn cháu không đúng, sau này nhất định bọn cháu sẽ thường xuyên về thăm ông”. Nói vậy nhưng trong lòng Trình Mộc Dương thầm nghĩ, ông không biết cô bé đó kiêu thế nào đâu, cháu đã được lãnh giáo rồi, làm gì có chuyện hiểu ý người khác chứ!”

Trình Thương Hải cả giận nói: “Ông cần đám đàn ông hậu đậu chúng mày về thăm làm gì, chỉ có làm ông bức mình thêm thôi. Đi, hẹn bác sĩ Âu Dương đi ăn cơm cho ông, tự ông sẽ nói với nó”. Không hiểu đâu cái thằng cháu trai này làm bằng cái gì nữa!

9. Chương 09

Chương 09: Tâm tư của Tổng giám đốc Trình

Âu Dương Ngâm nghĩ võ đầu cũng không rõ vì sao ông cụ Trình lại cứ nhất định phải gọi mình tới. Nếu như ông ta mới 28 tuổi thì cô còn có thể hiểu được, đằng này ông đã 82 tuổi, về mặt ông ta nhìn mình cũng hiền từ không khác gì ông nội mình. Chẳng lẽ mình thực sự là bảo bối gì đó sao?

“Tổng giám đốc Trình!” Cô uể oải nói qua điện thoại, “Không phải anh đã nhận lời em rồi sao? Cả đặc sản mì kéo đã lên đài truyền hình trung ương em cũng đã hồi lộ anh rồi mà!”

“Ngâm Ngâm, em thích cái gì để anh mang đến hồi lộ em nào? Ông cụ đã mắng anh một trận té tát vì không làm được việc, thôi em nể mặt anh đến ăn bữa cơm này đi, anh bảo đảm sẽ nói chuyện giúp em!”. Nghĩ lại, Trình Mộc Dương cũng cảm thấy mất mặt, nhưng lại không thể nói với cô về mục đích thực sự của ông cụ, chẳng lẽ nói với cô rằng ông cụ thích cô như thích cháu gái, lúc không có việc gì lại muốn nhìn thấy cô sao? Nói vậy thì cô ấy càng không chịu nhận lời.

“Vậy đến lúc ăn cơm anh phải có mặt đấy nhé! Đầu óc ông nội anh xoay chuyển nhanh lắm, em sợ ông cụ rồi!” Cô thực sự cảm thấy mình không đối phó nổi ông già bướng bỉnh này.

Trình Mộc Dương an ủi: “Anh tới đón em, đừng sợ, ông nội anh tốt lắm!”

Âu Dương Ngâm oán thăm, tốt lắm mà còn làm khó người khác như vậy? Cô phải chuẩn bị đằng hoàng tử tế.

Âu Dương Ngâm cẩn thận xem lại trang phục, trước khi đàm phán phải để lại ấn tượng tốt cho người ta đã, hôm nay cô phải sử dụng tất cả thủ đoạn để từ chối công việc làm thêm này mới được. Cô nhìn miếng ngọc bội hoa lan trong ngăn kéo, nhớ tới lời nhắc nhở của Trình Mộc Dương, do dự một chút rồi cuối cùng vẫn đeo lên cổ, chỉ mong nó có thể mang lại một chút may mắn ỉn.

Trình Mộc Dương nhìn Âu Dương Ngâm sau khi đã trang điểm sơ qua, trong lòng không thể không bội phục ánh mắt của Hàn Hiểu Bân, chỉ nhìn thoáng qua mà hắn đã nhận ra sự hơn người của Âu Dương Ngâm. “Hôm nay sao lại lịch sự như vậy?” Anh ta vừa lái xe tới Long Cung vừa hỏi Âu Dương Ngâm.

“Tạo ấn tượng tốt cho ông nội anh, như vậy đàm phán sẽ dễ hơn”. Âu Dương Ngâm nói thẳng không giấu giếm, “Anh đã đồng ý với em là nhất định phải giúp em thuyết phục ông nội anh đấy”.

“Được rồi được rồi”, Trình Mộc Dương nghĩ thăm, em như vậy chỉ có thể gia tăng khó khăn cho đàm phán thôi, “Ngâm Ngâm, vì sao em nhất định không chịu làm bác sĩ gia đình cho ông cụ?”

“Không phải em đã nói rồi sao? Thứ nhất, tình hình ông nội anh hoàn toàn không cần bác sĩ gia đình. Thứ hai, em lại không có kinh nghiệm gì, lỡ có chuyện xảy ra em cũng không lo được. Thứ ba, tập đoàn Trình thị nổi tiếng quá, em không muốn bị người khác bàn tán sau lưng”.

Trình Mộc Dương hỏi: “Có gì mà bàn tán sau lưng?”

“Đường đường tập đoàn Trình thị lại mời một bác sĩ vừa mới vào nghề, đúng là mất mặt. Nói không chừng các fan của tổng giám đốc Trình còn phải đi điều tra xem bằng tốt nghiệp của em là đồ thật hay đồ giả nữa, nếu vậy thì em thảm rồi!” Âu Dương Ngâm vui đùa, “Kết quả học tập của em ở trường tệ kinh khủng”.

Trình Mộc Dương nhìn cô với vẻ không vui, “Anh không phải Hàn Hiểu Bân, làm gì có fan!”

“Hiểu Bân nói ở thành phố D người duy nhất có thể cạnh tranh với anh ta chính là anh, má hồng tri kỷ nhiều không đếm được!” Âu Dương Ngâm vừa cười vừa nói.

Trình Mộc Dương tỏ ra khó chịu: “Em thấy vui lắm à?”

“Chỉ đùa một chút thôi mà!” Âu Dương Ngâm hoàn toàn không biết quan sát sắc mặt, “Anh đừng nghiêm túc như vậy, trước khi đàm phán phải tự giảm sức ép tâm lý mới được! Tổng giám đốc Trình, đến lúc lâm trận anh sẽ không trở giáo đay chứ? Đó không phải hành động của quân tử!”

Trình Mộc Dương cười bất đắc dĩ: “Đừng lo, anh nhất định sẽ đại nghĩa diệt thân vì em!”

*** **

Trình Thương Hải nhìn hai người sóng vai đi tới chỗ ông ta, một người phong độ nhẹ nhàng, một người duyên dáng yêu kiều, không nhịn được thắm gật đầu trong lòng.

Âu Dương Ngâm nhỏ giọng nói với Trình Mộc Dương: “Đến muộn, mất quyền chủ động rồi. Tổng giám đốc Trình, anh hại em rồi!”

“Không sao, đó là vì ông nội anh tới sớm quá. Thời gian chờ đợi quá dài cũng là một loại áp lực tâm lý. Nói không chừng bây giờ ông nội anh đang bối rối lắm ấy chứ!”

Âu Dương Ngâm bắt măn nghĩ: Liên tha liên thiên! Vậy còn là tổng giám đốc Trình thị được sao? Cô vội bước nhanh tới mỉm cười nói với Trình Thương Hải: “Tổng giám đốc Trình, để ngài đợi lâu rồi!”

Trình Thương Hải cười nói: “Tại ông đến sớm mà. Nhân tiện cũng có thời gian suy nghĩ thuyết phục bác sĩ Âu Dương thế nào”. Nói rồi ông ta ra hiệu cho nhân viên quán mang thức ăn lên, nơi này là phòng cơm Tàu.

Âu Dương Ngâm cười tươi như hoa, cố ý nghiêm trang nói: “Cháu là bác sĩ, phải tôn trọng tinh thần thực sự cầu thị, tôn trọng khoa học, tổng giám đốc Trình thấy có đúng không?”

Trình Thương Hải nhìn cô với vẻ mặt hiền từ, cô bé này thật sự thú vị. “Đúng đúng đúng, ông đồng ý!” Ông ta lại nhìn sang Trình Mộc Dương, “Cháu định gọi ông là ông hay gọi nó là Mộc Dương, tóm lại ở đây chỉ có thể có một tổng giám đốc Trình để cho cháu gọi thôi”.

Âu Dương Ngâm gật đầu, “Tổng giám đốc Trình, cháu biết rồi!”

“Cháu nói thân thể ông còn tốt nên ông rất vui vẻ, cháu không muốn làm bác sĩ riêng cho ông ông cũng chỉ có thể đồng ý. Có điều...” Trình Thương Hải nói rất chậm.

Âu Dương Ngâm vui vẻ trông thấy, không ngờ chuyện có thể giải quyết dễ dàng như vậy, cô lập tức giơ chén rượu lên nói: “Thì ra ông cũng đồng ý với quan điểm của cháu! Tốt quá, cháu kính tổng giám đốc Trình một chén, chúc ông mãi mãi khỏe mạnh như bây giờ!” Nói rồi cô uống cạn chén rượu.

Trình Thương Hải vốn chỉ mới kịp dẫn chuyện, đằng sau “Có điều” đã mai phục đủ cả thiên binh vạn mã, không ngờ Âu Dương Ngâm lập tức ngắt lời rồi uống hết chén rượu, ngăn chặn không cho ông ta nói tiếp. Nhìn dáng vẻ lạnh lợi hoạt bát của cô, lại nhìn ý cười không thể che giấu trong mắt cháu trai mình, ông cụ nghĩ thầm, xong rồi xong rồi, thôi con cháu tự có phúc của con cháu, mình cần gì phải quan tâm quá mức, liền cũng vui vẻ uống một chén. Trình Mộc Dương nghĩ thầm, buổi sáng còn mắng mình không có bản lĩnh, bây giờ vừa mới tự mình đánh trống thúc quân đã thua trận chạy về rồi. Nhìn Âu Dương Ngâm tươi cười uống rượu, Trình Mộc Dương kết luận, cô nàng này cũng rất xảo quyệt!

“Bác sĩ Âu Dương biết uống rượu không?” Trình Thương Hải hỏi.

“Biết!” Âu Dương Ngâm gật đầu.

Hai ông cháu bật cười, đâu có ai thành thật nói rằng mình biết uống rượu như vậy! Vừa mới khen cô ấy thông minh mà bây giờ lại thấy ngốc nghếch quá mức. “Trên bàn rượu, phụ nữ dù có uống tốt đến mấy cũng nhất quyết đừng nói như vậy, nếu không người ta sẽ chuốc rượu cháu đấy!” Trình Thương Hải căn dặn rồi bảo phục vụ mang nước ép trái cây lên. “Ông cũng không được uống nhiều rượu, Mộc Dương lát nữa còn phải lái xe, thôi đổi sang uống nước trái cây”.

“Tổng giám đốc Trình rất chú ý ăn uống, điểm này rất quan trọng. Thói quen sinh hoạt lành mạnh là kẻ thù của bệnh tật, rất nhiều căn bệnh đều sinh ra do thân thể thiếu sức khỏe. Cháu đã sắp xếp một số tài liệu, lúc rảnh rồi tổng giám đốc Trình nên xem thử”. Âu Dương Ngâm nói rồi lấy một tập giấy in trong túi

xách ra, “Tất cả những gì cần chú ý khi ăn uống ngủ nghỉ đều có trong này, nếu có thời gian thì ông đọc xem. Nếu như có thể làm theo thì còn tốt hơn có cả chục bác sĩ bên người”.

Trình Thương Hải nhận lấy tỉ mỉ lật xem từng tờ. Đó là một xấp giấy rất dày, có thể là sợ ông ta không thấy rõ nên còn dùng cỡ chữ rất lớn, những chỗ máu chốt đều dc đánh dấu màu đỏ, nhìn là thấy ngay. Ông ta ngẩng đầu lên hỏi: “Cháu chuẩn bị trong mấy ngày vừa rồi à?”

“Vâng, để thuyết phục ông mà!” Âu Dương Ngâm thầm nghĩ, cháu đã mất trọn hai buổi tối đấy.

“Cảm ơn cháu”. Trình Thương Hải cẩn thận cất tài liệu vào trong cặp mình, lúc ngẩng đầu lên thì ánh mắt nhìn cô đã có thêm vài phần triu mến.

“Ngâm Ngâm à, rảnh rồi đến nhà ông chơi. Nhà ông có ít phụ nữ, mấy thằng nhóc thì thằng nào cũng bận rộn không có thời gian đến chỗ ông, cô Mộc Dương suốt ngày than buồn. Đầu bếp nhà ông nấu ăn rất tốt, các món ăn đều không tồi. Cháu ở đây một mình, lại mới từ phía nam đến, suốt ngày ăn cơm nhà ăn cũng không tốt, phụ nữ không ăn nhiều canh thì làm sao mà xinh đẹp được. Cháu cứ đến nhà, ông sẽ bảo đầu bếp nấu cho cháu”.

Âu Dương Ngâm không để ý đến mấy câu cuối cùng của ông cụ, cô nghi hoặc nhìn về phía Trình Mộc Dương, tại sao anh ta lại báo cáo cho ông cụ cả chuyện cô không nấu cơm chứ?

Trình Mộc Dương nhìn ra tâm tư của cô, anh ta cười nói: “Anh chưa nói gì cả, nhìn hai tay em thì ai có thể tin là em lại vào bếp nấu cơm chứ!”

Âu Dương Ngâm giơ tay ra nhìn, đôi tay nhỏ nhắn trắng muốt mịn màng dưới ánh đèn, quả thật mười ngón không đượm màu khói lửa, liền ngụy biện: “Em là bác sĩ yêu nghề, đôi tay này phải dùng để chữa bệnh cho người, tiếp xúc bộ phận quan trọng nhất của cơ thể người, đương nhiên không thể suốt ngày nấu nướng trong bếp được”.

Trình Thương Hải gật đầu cười nói: “Cháu nhất định sẽ trở thành một bác sĩ giỏi”.

Âu Dương Ngâm nói: “Hôm qua cháu xem đầu bếp Phạm kéo mì trên phố đi bộ, kéo mì mà ông ấy còn có thể làm tốt như vậy, cháu nghĩ ngày nào mình cũng phải tiếp xúc với trái tim bệnh nhân nên sẽ phải làm tốt hơn ông ấy cả trăm ngàn lần”.

Trình Mộc Dương nghĩ, nếu là người khác nói như vậy thì người nghe sẽ cảm thấy cực kì giả tạo, nhưng vẻ mặt nghiêm túc của Âu Dương Ngâm lại làm mọi người cảm nhận được sự thành tâm của cô ấy.

“Tổng giám đốc Trình!” Một giọng nói ồm ồm vang lên, là Phó giám đốc đài truyền hình Phùng Phát Niên, “Trung hợp quá, tiểu sư muội cũng ở đây à!”

Phùng Phát Niên, hơi gầy, cao khoảng 1 mét 80, một cặp kính cận trên gương mặt trắng trẻo làm tăng thêm vẻ hào hoa phong nhã của anh ta. Trình Mộc Dương đứng dậy bắt tay anh ta rồi giới thiệu: “Ông nội tôi”.

Phùng Phát Niên vội đưa tay ra: “Ngưỡng mộ đã lâu, đại danh Trình lão tiên sinh như sấm bên tai. Cháu là Phùng Phát Niên, làm ở đài truyền hình”.

Trình Thương Hải cũng đứng lên cười nói: “Ông đã xem mấy chương trình cháu làm, khá lắm, xứng đáng là thanh niên tài俊!”

“Đâu có, ông quá khen. Cháu đang ngồi với mấy người bạn ở bên kia, chợt thấy tổng giám đốc Trình và tiểu sư muội, cháu đang nghĩ đúng là tình cờ!”

“Tổng giám đốc Trình có việc cần trao đổi với em”. Âu Dương Ngâm cười nhẹ chỉ Trình Thương Hải rồi lại chỉ Trình Mộc Dương, “Là tổng giám đốc Trình kia, không phải tổng giám đốc Trình này!”

“Vậy anh không làm phiền nữa. Tiểu sư muội, mấy hôm nữa anh mang đĩa CD tới cho em”. Phùng Phát Niên khách sáo quay đi, trước khi đi còn nói: “Hôm nay em đeo miếng ngọc bội đẹp quá. Là ngọc Tống à?”

Âu Dương Ngâm gật đầu, ngạc nhiên nói: “Sư huynh, anh giỏi thật đấy, nhìn qua là phát hiện ra ngay!”

Phùng Phát Niên mỉm cười nói: “Đoán mò thôi, viên ngọc bầy màu bên cạnh đó cũng rất độc đáo!”

10. Chương 10

Chương 10: Chuyện cũ đến trong mơ

Trình Mộc Dương nhìn Âu Dương Ngâm, cười nói: “Không phải em nói sẽ không ai nhận ra à? Tại sao phó giám đốc Phùng vừa nhìn đã nhận ra rồi?”

Âu Dương Ngâm cũng cảm thấy kì lạ: “Ông ngoại em cũng không thể chỉ mới nhìn qua đã biết được như vậy, hoặc là sư huynh quá lợi hại, hoặc là anh ấy đoán mò!”

Trình Thương Hải hỏi: “Ông ngoại Ngâm Ngâm nghiên cứu ngọc thạch à?” Thấy Âu Dương Ngâm chán chừ một lát rồi mới gật đầu, Trình Thương Hải liền nói như có ám chỉ gì đó: “Thành phố H có một chuyên gia nghiên cứu ngọc thạch là Âu Dương Dung Văn, có lần ông đã phải vất vả lắm mới mời được ông ấy đến giám định một miếng ngọc”.

Âu Dương Ngâm không lên tiếng, đó là ông ngoại cô, không ít người từng hỏi cô câu hỏi này vì ông ngoại cô quá nổi tiếng trong giới chơi ngọc. Nhưng cô và Trình Thương Hải không hề thân quen nên cũng không cần phải nói thẳng ra, biết Âu Dương Dung Văn là ông ngoại cô thì cũng sẽ biết gia thế của cô, đây là điều cô không muốn tiết lộ.

“Bố cháu làm gì?” Trình Thương Hải hỏi đến cùng, Trình Mộc Dương khẽ nhún mày, anh ta nhận ra Âu Dương Ngâm hơi do dự.

“Bố cháu là công chức”, Âu Dương Ngâm đứng dậy múc một bát canh hải sản đậu phụ cho Trình Thương Hải, “Tổng giám đốc Trình, món này rất ngon, ông ăn thử xem”. Hiển nhiên cô không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi.

Trình Thương Hải mỉm cười gật đầu: “Ngâm Ngâm, mừng 1 tháng 5 đi cùng thầy cháu đến nhà ông chơi, ông đã mời mấy thân bằng cố hữu, cháu đã không chịu làm bác sĩ riêng cho ông thì ít nhất cũng nên đồng ý làm giáo viên phụ đạo ngoại khóa. Sau này, nếu trong gia đình ông có ai đau đầu cảm cúm cần cố vấn thì sẽ phải làm phiền cháu, vì vậy lần này đến nhà ông để biết nhau trước cũng tốt”.

Âu Dương Ngâm vội nói: “Tổng giám đốc Trình đừng khách khí, có việc gì ông cứ việc căn dặn. Có điều mừng 1 tháng 5 cháu phải về nhà một chuyến, đành phải phụ lòng tốt của ông rồi”. Nói vậy nhưng trong lòng cô nghĩ, mình đến buổi tiệc gia đình nhà người ta làm gì, hay là lại định lừa mình vào tròng? Cố vấn sức khỏe sao không mời thầy giáo mà lại mời học trò làm gì?

“Cháu đã soạn một tài liệu đầy đủ cho ông như vậy thì ông phải cảm ơn cháu chứ. Mấy hôm đầu cháu có việc thì buổi tối mừng 3 mời cháu đến ăn bữa cơm vậy, mấy đứa cháu trai cháu gái ông cũng sẽ về thăm ông, cháu gái ông cũng trạc tuổi cháu, hai đứa sẽ hợp nhau đấy. Hôm đó ông sẽ bảo Mộc Dương đến đón cháu”.

Âu Dương Ngâm vội vàng nói: “Việc nhỏ thôi mà, tổng giám đốc Trình không cần khách sáo”. Cô nghĩ thầm, hôm đó phải tìm lí do tránh bữa cơm này mới được.

*** **

Giữa mùa thu, một lớp lá rụng phủ dày trên con đường núi. Âu Dương Ngâm ngồi trên một tảng đá lớn xuất thần nhìn về phương xa. Mái tóc dài tung bay, từ xa nhìn tới chỉ thấy hình ảnh này như mộng ảo, dường như bất cứ lúc nào cô cũng có thể mọc cánh bay đi.

“Tiểu sư muội!” Anh ta không nhìn được gọi cô.

“Sư huynh!” Âu Dương Ngâm vẫy tay với anh ta, khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng không thể che giấu.

“Xuống đây, anh cho em xem một thứ!”

Âu Dương Ngâm thoãn thoắt chạy xuống dưới, triền núi hơi dốc, cô vươn tay muốn bám lấy một thân cây nhỏ để giảm tốc độ lại nhưng anh ta đã nhanh chóng chạy lên kéo cô vào trong lòng, “Chậm một chút, cẩn thận không lại ngã”.

Âu Dương Ngâm ngẩng đầu, gương mặt hơi đỏ, “Không ngã đâu, em cẩn thận lắm!”

Anh ta buông cô ra, đưa tay nhặt mấy chiếc lá cây vương trên tóc cô, “Cứ nghịch ngợm mãi thế à? Người ta thì dựng lều nấu nướng, em thì lên đây ngồi thả dáng!”

“Em có thả dáng đâu, em đang suy ngẫm cuộc đời mà!”

“Thế suy ngẫm ra vấn đề gì rồi?” Anh ta cảm thấy hơi buồn cười.

“Nếu ngày nào cũng có thể ngồi thả dáng ở một nơi đẹp như thế này thì thật tốt!” Âu Dương Ngâm bật cười, “Em muốn sống một cuộc đời lười nhác, ngắm cảnh mình thích, làm những chuyện mình thích, ở bên người mình thích, tiếp tục sống mà không cần phải động não gì!”

“Sau này sư huynh sẽ làm một bộ phim tài liệu gọi là ‘Muôn vẻ cuộc đời’, ghi hình tất cả những người có cuộc sống thoải mái không hề trói buộc. Ghi hình cả tiểu sư muội của anh nữa”. Anh ta nhìn cô, ống kính của anh ta phải ghi lại những góc quay đẹp nhất của cô.

Âu Dương Ngâm hơi xấu hổ, cô vội nói sang chuyện khác: “Sư huynh định cho em xem cái gì?”

Anh ta lấy một viên đá từ trong túi áo ra: “Đẹp không?”

Đó là một viên đá bảy màu, trên viên đá có hình một dòng sông bảy màu, đỏ cam vàng lục lam chàm tím, mỗi màu sắc đều rất tươi sáng nhưng khi kết hợp với nhau lại rất hài hòa.

“Đẹp, đẹp không kém gì miếng ngọc này của em”.

Âu Dương Ngâm lấy miếng ngọc từ trên cổ xuống, “Ông ngoại cho em lúc mẹ mới sinh em, mặt trước là hình hoa lan thuần một màu trắng, mặt sau có gợn sóng màu xanh da trời mờ mờ. Ông ngoại nói con gái phải như hoa, cũng phải như nước. Cho nên tên của nó là ”Ngọc hoa lan lung linh như nước”.

“Ngọc cũng như tên”, anh ta nhìn cô với ánh mắt gần như đắm mê, đôi môi như hoa, “Để sư huynh suy nghĩ xem làm thế nào biến viên đá bảy màu này thành một món quà cho em!”

“Sư huynh, Ngâm Ngâm, về ăn cơm!” Có tiếng gọi từ dưới chân núi vang lên, anh ta kéo Âu Dương Ngâm chạy xuống núi.

Phía trước là một con sông, sóng cuộn ngập trời, “Sư huynh, chúng ta đi qua kiểu gì?” Âu Dương Ngâm vội nói, “Lúc đi lên không phát hiện ở đây có sông mà”. Quay đầu lại, cô thấy sư huynh đã biến mất, “Sư huynh! Sư huynh!” Âu Dương Ngâm cuống quýt gọi to.

Ướt đầm mồ hôi, Âu Dương Ngâm tỉnh lại nhìn đồng hồ, mới ba giờ. Đã lâu lắm không mơ như vậy rồi, chẳng lẽ là vì mình đã tới quê nhà anh ấy? Cô mệt mỏi đứng dậy cầm cốc nước trên đầu giường uống hết hơn nửa, tâm tình dần dần bình phục. Đã nhiều năm trôi qua, tích nhân dĩ thừa hoàng hạc khứ, bạch vân thiên tải không du du, cô nên gác lại hết thảy từ lâu rồi.

Âu Dương Ngâm mở máy tính, trang web quen thuộc, những lời ment nhẹ nhàng. Hai năm rồi, ment đã ít hơn rất nhiều nhưng vẫn còn không ít bạn bè nhớ đến anh ấy. Cô post một bức ảnh chụp tháng trước lên, một bông hoa nhỏ run rẩy, rất mỏng manh, nhưng vẫn rất ngoan cường bung nở trong cái lạnh mùa xuân.

*** **

Phùng Phát Niên mở ngăn kéo, lấy một cái hộp gỗ trong ngăn kéo ra. Bên trong cái hộp là một viên đá bảy màu, giống viên đá xâu trên sợi dây đeo ngọc bội trên cổ Âu Dương Ngâm như đúc. Anh ta đặt viên đá bảy màu trong lòng bàn tay, viên đá lung linh dưới ánh đèn. “A Trạch, cô ấy đến rồi, cô ấy quả nhiên rất xinh đẹp”, Phùng Phát Niên nhỏ giọng nói: “Không biết vì sao cô ấy lại quen với người nhà họ Trình, là bọn họ tìm được cô ấy hay chỉ là chuyện tình cờ? Mà yên tâm, tao sẽ chăm sóc cô ấy, để cho cô ấy có thể sống vui vẻ ở thành phố này”.

*** **

Trình Mộc Dương bấm loa ngoài điện thoại bàn nói với thư kí: “Đặt vé máy bay đến thành phố H ngày 28 cho tôi”.

Có điện thoại gọi tới, là Hàn Hiểu Bàn: “Mộc Dương, mừng 1 tháng 5 có kế hoạch gì chưa?”

“Không có kế hoạch gì, mày thế nào?”

“Vốn em muốn mời Ngâm Ngâm đến Hồng Kông nhưng cô ấy phải về nhà. Hay là chúng ta cùng ra ngoài chơi đi, mỗi người dẫn theo một người bạn, đến Macao được không?”

“Anh không đi được, ông cụ bảo anh đi khảo sát mấy vấn đề nghiệp vụ của công ty, lỡ mất cả kì nghỉ”.

“Đừng làm cái máy kiếm tiền để rồi lãng phí tuổi xuân. Hôm qua thiên kim tiểu thư của thị trưởng Lưu còn hỏi thăm anh đấy. Thế nào, cần em làm mỗi giúp anh hay không, vừa đi du học về, cũng có thể coi là người đẹp”.

“Không có ấn tượng gì, đã gặp ở đâu rồi à?”

“Không phải lần trước sinh nhật A Hồng em đã dẫn đến rồi sao? Người ta có ấn tượng tốt với anh lắm, bây giờ ngày nào cũng bám lấy em để tìm anh đấy”.

“Hiểu Bàn, chính mày không thích mà lại đẩy sang chỗ anh là thế nào?” Trình Mộc Dương vui đùa.

“Vì em thích Ngâm Ngâm rồi, nhưng con bé này kiêu quá, em đã dùng hết mọi cách rồi”.

“Mày dùng hết cách rồi thì đến lượt anh được không?” Trình Mộc Dương hỏi nửa thật nửa giả.

“Có ngon thì anh tán đi, Ngâm Ngâm không phải một cô bé bình thường, nếu anh theo đuổi cô ấy thật thì em cũng sẽ không nói gì!”

Trình Mộc Dương nhớ tới dáng vẻ tức giận của Âu Dương Ngâm ở KFC hôm đó, hình như đúng là rất khó tán.

*** **

Buổi tối ngày 1 tháng 5, thành phố H.

Âu Dương Ngâm lười nhác cuộn tròn trên sofa cùng xem bản tin thời sự thành phố với bố, cô vừa ăn lạc rang vừa thỉnh thoảng biểu diễn kĩ thuật chơi bóng rổ ẹ cô đang ngồi bên cạnh xem, đáng tiếc là trình độ quá kém, đa số lạc đều rơi xuống sofa hết. Mẹ cô, Âu Dương Thiên Như vừa bóc lạc cho cô vừa nhặt những hạt lạc rơi trên sofa, “Ngâm Ngâm, đừng nghịch nữa, cẩn thận sắc đấy!” Cái con bé này, đang yên đang lành lại không chịu ở thành phố H mà chạy đến một nơi xa như vậy, mới được hai tháng mà đã gầy hơn bao nhiêu rồi.

“Mẹ, lúc con không có nhà mẹ và bố phải chăm sóc bản thân thật tốt, phải chịu khó luyện tập, ăn tối xong phải đi dạo, thức ăn phải nhiều rau ít dầu mỡ. Tốt nhất là hàng ngày mẹ tự làm sữa đậu nành mà uống, sữa đậu nành rất tốt đối với phụ nữ, bố thì có thể uống sữa bò”.

“Ngâm Ngâm, bây giờ con có vẻ chịu khó nghiêm cứu đạo dưỡng sinh nhỉ!” Bố cô tắt TV, đứng dậy rót một cốc nước. “Có cần bố bổ cam cho con ăn không?”

“Có”. Âu Dương Ngâm gật đầu, “Dạo này quả thật con bị ép nghiêm cứu đạo dưỡng sinh, con đã thu thập rất nhiều tài liệu, để trên màn hình desktop ấy, lúc rảnh rồi bố mẹ nên xem thử”.

“Ồ được rồi, Ngâm Ngâm, con sống ở thành phố D đã quen chưa?” Bố cô đặt đĩa cam lên trên bàn.

“Con đi theo thầy Lý có quá nhiều thứ phải học nên cũng không có thời gian để ý xem mình đã quen hay chưa, dù sao cũng còn chấp nhận được. Bác Hàn thì vẫn mời con đến nhà suốt nhưng con rất ít khi đến”.

“Nghe nói con trai bác Hàn không lớn hơn con bao nhiêu”. Mẹ cô thăm dò.

“Hàn Hiểu Bàn ấy à? Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ đến chuyện này nữa, con với anh ấy không hợp nhau”. Âu Dương Ngâm cười nói, “Mẹ sợ con ế chồng à?”

Mẹ cô ngồi xuống bên cạnh và nhìn cô với vẻ cứng chiều, “Con gái mẹ đáng yêu lắm, mẹ không lo không có chàng trai nào theo đuổi con mà lo con không chịu cho người ta cơ hội. Chẳng lẽ nhiều năm như vậy mà không ai có thể làm con động lòng à?” Một mối tình thất bại thời đại học đã để lại bóng tối tâm lý cho con gái bà, mỗi lần nghĩ đến điều này bà lại không khỏi cảm thấy xót xa.

“Mẹ, chuyện không phải như vậy đâu, chẳng qua là vì con chưa gặp người thích hợp thôi. Bao giờ gặp con sẽ cưới ngay ẹ xem”. Âu Dương Ngâm ôm cổ mẹ làm nũng, “Bố, bố mẹ không cần con nữa à?”

“Cần chứ cần chứ, nhà to quá nên càng thấy vắng vẻ, bố mẹ muốn có thêm một người!” Bố cô cười ha ha, chiều chuộng xoa đầu con gái, “Con gái bố xuất sắc như vậy, nếu bố trễ lại 20 tuổi thì việc đầu tiên là phải theo đuổi Âu Dương Ngâm!”

Âu Dương Ngâm vui vẻ nói: “Người đàn ông nào so với bố cũng đều tỏ ra thua kém hết, mẹ, mẹ làm con thấy ghen tị quá!”

Mẹ cô lắc đầu, hai người một lớn một nhỏ này lúc nào cũng có thể đùa cợt làm bà không làm gì được.

Điện thoại đổ chuông, Âu Dương Ngâm nghe máy, “Tổng giám đốc Trình? Anh đang ở thành phố H à?”

11. Chương 11

Chương 11: Ngàn dặm đồng hành (1)

Trình Mộc Dương nói: “Ngâm Ngâm, em phải giúp anh một việc”.

“Tổng giám đốc Trình không cần khách sáo”, dù nói vậy nhưng giọng Âu Dương Ngâm lại rất khách sáo, cô cau mày nghĩ, chẳng lẽ gã Trình Mộc Dương này đã điều tra rõ ràng lí lịch bản thân và gia đình mình nhanh như vậy?

Trình Mộc Dương ngừng lại một chút, hình như cô ấy có vẻ hơi lãnh đạm, nhưng đã cười hờ hợt xuống nên anh đành phải cố gắng nói tiếp: “Vốn tối nay anh phải về nhưng lại có việc đột xuất nên chưa về được. Vé máy bay mấy hôm nữa đều không mua được, ngày mai anh có thể đi nhờ xe em về hay không?”

“Tất nhiên là được!” Âu Dương Ngâm thở phào, sáng khoái nói: “Anh ở khách sạn nào?”

“Khải Duyệt”, Trình Mộc Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Sáng sớm ngày mai 6 giờ em đến cửa khách sạn được không?”

“Được!”, không ngờ Âu Dương Ngâm lại thoải mái nhận lời như vậy, quả thật là nghĩa khí, Trình Mộc Dương vui vẻ nghĩ.

Âu Dương Ngâm đặt điện thoại xuống, bất đắc dĩ nói trước ánh mắt thăm dò của bố mẹ: “Là một người bạn của Hàn Hiểu Bân, mọi người đã cùng nhau ăn vài bữa cơm. Anh ta đến đây công tác, ngày mai muốn đi nhờ xe con về thành phố D”.

“Sao nó biết ngày mai con về?” Mẹ cô hỏi với giọng nghi ngờ.

“Con đã nói với anh ta, Hiểu Bân cũng biết, Hiểu Bân còn muốn bảo tài xế của anh ấy đến đây nữa. Bọn họ không biết con lái xe tốt thế nào!” Âu Dương Ngâm cợt nhả trong lòng mẹ.

“Đường xa như vậy, con đi lại phải cẩn thận. Thấy con nói nửa đường có bạn bè cần đi nhờ, có người đổi lái nên mẹ cũng yên tâm, nếu không mẹ nhất định sẽ không đồng ý”.

“Bây giờ thì mẹ yên tâm rồi chứ? Có người đi nhờ xe từ đây luôn rồi mà!” Âu Dương Ngâm cười nói, dường như có một ý nghĩ gì đó thoáng lóe lên rồi biến mất trong lòng nhưng cô lại không giữ lại được.

“Người bạn của con làm gì? Bao nhiêu tuổi?” Mẹ cô hỏi rất cẩn thận.

“Mở công ty, hơn ba mươi tuổi. Mẹ...” Âu Dương Ngâm không dựa vào mẹ nữa, “Anh ta không phải người con gái mẹ cần tìm! Chỉ là bạn thôi, thậm chí còn chưa được coi là bạn, chỉ là biết nhau mà thôi”.

“Ngâm Ngâm, mẹ con lo cho con mà, con và một người đàn ông đồng hành ngàn dặm, bố mẹ không hỏi rõ ràng thì làm sao yên tâm được!” Bố cầm tay cô, “Con gái bố xinh như vậy, bố cũng thấy không yên tâm”.

Âu Dương Ngâm lườm bố xem thường, “Trong mắt bố thì chỉ có mẹ, con gái trách mẹ một chút mà bố cũng không thích, đúng là anh hùng thoái chí!”

Bố cô bật cười ha ha, cả gia đình ba người vui vẻ đầm ấm.

*** **

Chiếc xe bộ rùa của Âu Dương Ngâm dừng lại trước cửa khách sạn Khải Duyệt, Trình Mộc Dương từ bên trong đi ra với tinh thần sáng láng, nhìn thấy chiếc xe màu vàng sáng anh ta cố nhịn cười. Đúng là trẻ con mới chọn màu sắc sặc sỡ như vậy.

“Tổng giám đốc Trình!” Âu Dương Ngâm hạ cửa kính xe xuống cười cười vẫy tay với anh ta.

Trình Mộc Dương ngồi lên xe, Âu Dương Ngâm nhấn ga, chiếc xe lập tức rời khỏi khách sạn.

“Ở thành phố H em cũng xem như chủ nhà, anh đến đây cũng nên thông báo sớm một chút để em có thể làm tròn trách nhiệm chứ!” Âu Dương Ngâm nói.

“A, em định làm tròn trách nhiệm chủ nhà thế nào?” Trình Mộc Dương nghĩ, hôm qua lúc mới nghe điện thoại còn tỏ ra lạnh nhạt, bây giờ lại nói rõ dễ nghe.

“Đi dạo loanh quanh thôi, ăn mấy món đặc sản địa phương!”

Anh ta bật cười, thì ra định đuổi mình đi như vậy. “Sao không thể mời anh đến nhà em chơi?”

“Nhà em quá đơn sơ, không vào được mắt đại thiếu gia Trình thị nên tốt nhất là không nên tự làm mình mất mặt!” Âu Dương Ngâm vui đùa thờ ơ như không, chiếc xe vẫn chạy rất nhanh. “Anh có việc gấp à? Chúng ta thay nhau lái nhanh một chút, nửa đêm hôm nay có thể chạy tới thành phố D”.

“Trước bữa tối ngày mai về đến nơi là được rồi, chẳng mấy khi anh được ngồi xe em vậy mà em còn định bắt anh làm tài xế à?”

“Vậy thì tốt, tối nay chúng ta ở thành phố F, mặc dù không phải là một thành phố lớn nhưng lại rất cổ kính. Hôm nay chạy cố một đoạn thì ngày mai có thể ung dung hơn một chút”, Âu Dương Ngâm vui vẻ nói.

So với các cô bé ở độ tuổi này thì Âu Dương Ngâm có thể coi là người lái xe rất tốt, vừa vững tay lái vừa chạy rất nhanh. Trình Mộc Dương hỏi: “Em có bằng lái mấy năm rồi mà lái xe tốt thế?”

“Sáu năm, em là lái xe có thâm niên rồi”.

Sáu năm trước cô ấy mới chưa đến 20 tuổi, con gái tuổi đó rất ít người học lái xe, có thể thấy điều kiện gia đình cô ấy không tồi. “Cái xe này thì mua từ bao giờ?”

“Là quà ông ngoại mua cho em khi em thi đỗ cao học nhưng rất ít khi có cơ hội lái”, Âu Dương Ngâm chợt hiểu ý, “Anh thấy màu sắc cái xe này buồn cười lắm à?”

“Không không không, rất bắt mắt. Giống mũ vàng!”

“Mũ vàng là cái gì?”

“Lúc tan học, nhà trường quy định tất cả học sinh tiểu học đều phải đội mũ vàng, khi đi ngoài đường sẽ rất bắt mắt, xe cộ qua lại sẽ giảm tốc độ nhường đường cho học sinh”.

“A, không ngờ là con tổng giám đốc Trình đã vào tiểu học rồi!” Âu Dương Ngâm trả đòn.

Trình Mộc Dương trợn mắt nhìn cô không nói nên lời, Âu Dương Ngâm cười nói: “Tổng giám đốc Trình quen ngồi xe sang, bây giờ ngồi mũ vàng thì tủi thân lắm nhỉ!”

Trình Mộc Dương nói: “Ông ngoại em nhất định rất quý em!”

“Đương nhiên, đời thứ ba nhà họ Âu Dương chỉ có một mình em mà!”

Trình Mộc Dương chỉ có thể ngồi nhìn cô đương đương tự đắc.

Gần trưa đi đến khu dịch vụ, hai người xuống xe hoạt động gân cốt. Âu Dương Ngâm vặn eo nói: “Lâu lắm rồi không đi xe đường dài, đúng là không quen!”

Trình Mộc Dương hỏi: “Trông em thì có vẻ yếu đuối mà lại không sợ vất vả nhỉ. Bố mẹ em yên tâm để em lái xe đường dài một mình như vậy à?”

“Đương nhiên là không yên tâm. Có điều em lừa họ là trên đường sẽ có bạn đi nhờ xe cùng về thành phố D”. Âu Dương Ngâm nói rất thoải mái, “Vừa hay có anh đi nhờ nên cũng không thể bảo em nói dối được. Tổng giám đốc Trình, anh đến thành phố H giải quyết công việc hay là đi du lịch?”

“Đương nhiên là giải quyết công việc, một tuần anh cũng đi làm năm ngày, ngày ngày đều phải điểm danh, có phải muốn làm gì thì làm đâu”.

“Làm ông chủ cũng không tự do nhỉ. Trò ‘Chạy trốn’ của anh có được bán ở chỗ em không?”

Trình Mộc Dương bật cười, “Kinh doanh game không phải mang đi khắp nơi như bán hàng rong. Ông nội anh bảo anh đến đây xem thử”.

“Tập đoàn Trình thị định tiến quân đến thành phố H à?”

Trình Mộc Dương cười cười, cô nàng này thật nhanh nhạy, “Chúng ta vào khu dịch vụ ăn một chút đi!”

Âu Dương Ngâm vội ngăn lại nói: “Mẹ em chuẩn bị cho em rồi, đồ ăn ở khu dịch vụ này không ngon”.

Nói rồi cô mở cốp xe lấy ra một hộp nhựa rất to, mở ra xem, bên trong có đủ vịt quay, gà hấp rượu, sushi, hoa quả, mỗi thứ được đựng trong một ngăn rất gọn gàng sạch sẽ. Trình Mộc Dương kinh ngạc: “Nhiều thế? Chuẩn bị đủ đồ ăn 2 ngày cho em à?”

“Không không không, em nói với mẹ em là có hai đồng nghiệp nam đi nhờ xe, sau đó lại có thêm anh nữa nên mẹ em chuẩn bị suất ăn trưa cho bốn người. Mẹ em nấu ăn tốt lắm, tổng giám đốc Trình nếm thử xem, tuyệt đối không phải thực phẩm rác đâu”.

Trình Mộc Dương nhớ lại lúc mình giáo huấn cô ở quán KFC, bây giờ lại thấy cô có thành ý như vậy, anh ta cảm thấy hơi xấu hổ: “Anh cũng chỉ nói vậy thôi, thực ra bình thường lúc bạn anh cũng ăn mì ăn liền, cũng gặm bánh mì. Em vẫn còn giận anh vì câu nói kia à?”

Âu Dương Ngâm vội lắc đầu, “Không không, tại em thích ăn thực phẩm rác mà, bích quy, sô cô la, hamburger, em còn rất thích ăn ô mai nữa!” Nói rồi chính mình cũng bật cười.

Trình Mộc Dương nói: “Không khác gì trẻ con, sau này ăn những thứ đó ít thôi”.

Âu Dương Ngâm cười nói: “Sao anh nói chuyện giống bố em thế!” Một câu nói ra làm Trình Mộc Dương cực kì bực mình.

Hai người ăn uống no đủ rồi lên đường, đến lượt Trình Mộc Dương lái xe, Âu Dương Ngâm vui vẻ nói: “May là anh đi nhờ xe em nếu không thì đúng là mệt thật!”

“Vậy em cảm ơn anh thế nào?”

“Em còn đang chờ anh cảm ơn em đấy. Những ngày này anh làm sao mua được vé máy bay chứ, từ thành phố H đến thành phố D chính là tuyến du lịch nóng đấy!”

Trình Mộc Dương cười thầm trong lòng, “Được, vậy em muốn anh cảm ơn em thế nào?”

“Giúp em tìm lí do nói với ông nội anh để tối mai em không phải đến ăn cơm”.

“Buổi tối ngày mai em có hẹn à?”

“Gia đình anh sum họp, em đến làm gì chứ!” Âu Dương Ngâm cười nói, “Em không quen đến nhà người quyền quý, mong tổng giám đốc Trình thứ lỗi!”

“Quyền quý cái gì. Chẳng phải em vẫn đến nhà bí thư thành ủy suốt à?” Giọng nói của Trình Mộc Dương có vẻ tức giận.

“Em rất ít khi đến nhà Hiếu Bân”, Âu Dương Ngâm cau mày nói, “Em là một bác sĩ quèn, không cần quen biết những nhân vật quan trọng như vậy”.

Trình Mộc Dương không lên tiếng, đầu tiên là Âu Dương Ngâm từ chối không làm bác sĩ riêng cho ông nội anh ta, bây giờ lại định đổi ý không đến dự buổi tiệc gia đình mà lúc đầu đã không phản đối. Anh ta không biết vì sao ông nội phải lôi kéo cô bé này như vậy, nhưng bây giờ anh ta rất rõ ràng, không phải làm cao, cũng không phải lấy lòi làm tiến, quả thật Âu Dương Ngâm không hề muốn có quan hệ dây dưa gì với Trình thị. Trong số những cô gái anh ta đã gặp thì cô là người đầu tiên hờ hững thờ ơ với Trình thị, thậm chí có thể nói là chỉ sợ tránh không kịp, anh ta cảm thấy rất khó hiểu. Bình thường anh ta rất xem thường những cô bé cứ lao vào Trình thị đó, cho nên dù đối phương có là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành thì cũng không thể xóa nhòa sự coi thường từ tận đáy lòng của anh ta. Có lúc anh ta cảm thấy mình quá kiêu ngạo, quá khó tính, làm gì có cô bé nào lại không thích những người tiêu tiền như nước chứ? Nhưng bây giờ gặp phải cô nàng Âu Dương Ngâm này anh ta lại hơi tức giận khi thấy cô cứ thờ ơ như không với Trình thị. Mặc dù cứ mở miệng ra là cô ấy lại nói rằng mình không dám với cao nhưng sự xa cách đó lại cực kì rõ ràng. Hình như không phải cô ấy không dám mà chỉ là không muốn. Rốt cục cô ấy là ai?

12. Chương 12

Chương 12: Ngàn dặm đồng hành (2)

Xe đã chạy rất lâu mà cũng không thấy Trình Mộc Dương mở miệng, Âu Dương Ngâm cảm thấy hình như mình đã hơi quá đáng thật. Còn phải đồng hành một quãng đường rất dài nữa, trong khi mục đích của mình còn chưa đạt được, cô liền điều chỉnh lại tâm tình, lấy lòi làm tiến: “Tổng giám đốc Trình, em có nói gì sai đâu? Nhà họ Trình quả thật được coi là gia đình quyền quý, lẽ nào em phải nói nhà anh là gia đình nghèo khó thì anh mới vui? Anh bực bội như vậy thì lái xe thế nào được, khi lái xe kĩ nhất là tâm tình buồn bực, hay là để em lái đi!”

Trình Mộc Dương bất đắc dĩ nói: “Anh buồn bực gì đâu. Ngâm Ngâm, chúng ta cũng không còn xa lạ nữa, em xem, anh có khó khăn là tìm em hỗ trợ, em vạch rõ quan hệ như vậy...”

“Ý em không phải thế!” Âu Dương Ngâm nghĩ thầm, thực ra đúng là thế đấy! Ông chủ Trình thị vô duyên vô cớ đi lôi kéo một bác sĩ quèn, làm mọi người quá khó hiểu, không trốn cho nhanh thì đúng là ngu. Nghĩ vậy nhưng cô vẫn nói tiếp: “Chẳng qua là em nghĩ đi đường vất vả nên lúc đến nơi muốn được nghỉ ngơi cho tốt. Anh biết đấy, mọi người chưa thân quen lắm nên cùng ăn cơm cũng sẽ tương đối mệt”. Đã nói đến mức này thì anh không đồng ý cũng không được, Âu Dương Ngâm nghĩ, mình lại làm tiểu nhân một hồi cũng có sao.

Đương nhiên Trình Mộc Dương hiểu Âu Dương Ngâm đang bóng gió gì, lần này anh ta không muốn lại rơi vào bẫy của cô nữa. Cô tiểu nhân, tôi còn tiểu nhân hơn cô: “Em ngủ một lát đi. Từ giờ anh sẽ lái xe một mạch, không để em mệt đâu. Lúc đến nơi anh sẽ gọi em dậy”.

Âu Dương Ngâm tức giận trợn mắt nhìn anh ta, đúng lúc đó Trình Mộc Dương quay đầu sang, nhìn thấy cô trợn mắt không vui, anh ta bật cười nói: “Được rồi, nếu em có hẹn thật thì ông nội anh cũng sẽ hiểu, nhưng bịa đặt thì không được, làm người phải thành thật giữ chữ tín. Hơn nữa em cũng phải giải thích với ông nội anh, lần trước anh đã bị ông mắng một trận”.

Âu Dương Ngâm nhut chí, đành phải suy nghĩ biện pháp khác.

Trời rất đẹp, có nắng nhưng lại không nóng lắm, rất thích hợp để lái xe. Trong xe đã ấm hơn nhiều, Âu Dương Ngâm cởi áo khoác ra ném về ghế sau, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng manh, trên cổ quàng một

chiếc khăn vuông. Trình Mộc Dương liếc nhìn cô, thầm khen trong lòng nhưng ngoài miệng lại nói: “Đừng để nhiễm lạnh không lại cảm lạnh đấy!”

Âu Dương Ngâm mỉm cười nói: “Tháng năm rồi, giờ này năm ngoái ở nhà em đã mặc áo cộc tay rồi, ngày nghỉ ra ngoài chơi với bạn học đến lúc về đã bắt nắng đen nhẻm. Thời tiết năm nay nóng muộn hơn năm ngoái, nhiệt độ thế này là thoải mái nhất, không thể cảm lạnh được. Bình thường em đều rất chú ý mặc ấm, hồi học đại học năm nào em cũng là người đầu tiên mặc áo lông trong trường”.

Trình Mộc Dương rất vui vẻ nghe Âu Dương Ngâm kể những chuyện vặt vãnh của cô, thấy cô quả thật hơi mảnh dẻ, anh hỏi: “Em sợ lạnh thế cơ à?”

“Cũng không phải, có điều mặc ấm thì sẽ thoải mái hơn. Hơn nữa em là bác sĩ ngoại khoa, bác sĩ nội khoa có cảm lạnh cũng còn có thể đeo khẩu trang khám bệnh cho người bệnh, còn bác sĩ ngoại khoa đang phẫu thuật mà hắt hơi một cái là đứt mạch máu như chơi! Em là bác sĩ yêu nghề, thừa tổng giám đốc Trình!”

Trình Mộc Dương nhớ tới lời ông nội nói, cô ấy quả thật sẽ trở thành một bác sĩ giỏi.

“Thực ra có lúc em cũng hâm mộ các cô gái khác giữa mùa đông vẫn có thể mặc phong phanh, như vậy mới có thể khoe được dáng người mảnh mai! Em thì không làm thế được, bố em thường trêu em mỗi năm đều có năm tháng quần tròn như gấu bông. Bây giờ đến thành phố D, mùa đông ở đây còn dài hơn nữa”.

“Mùa đông có hệ thống sưởi mà, thực ra còn dễ chịu hơn ở chỗ em. Mùa đông ở phương nam lạnh lẽo âm u lắm”. Trình Mộc Dương nói, “Mùa đông phương bắc rất thú vị, có thể đi trượt tuyết, em biết trượt tuyết không?”

“Không biết”, Âu Dương Ngâm thành thật nói, “Em cũng không biết trượt patin, khả năng giữ thăng bằng quá kém”.

“Dễ lắm mà. Lần sau anh dạy em”.

“Em sợ lắm, thôi không học đâu”. Âu Dương Ngâm cười nói, “Em không có năng khiếu vận động. Đi xe đạp cũng thấy khó”. Cô nhớ lại vẻ thảm hại của mình khi bị ngã xe lần trước.

Trình Mộc Dương hơi khó chịu. Trừ Tiểu Vũ anh ta còn chưa chủ động đề nghị dạy cô gái nào khác trượt tuyết, vậy mà lại bị cô từ chối ngay lập tức.

Phía trước đang sửa đường, xe đi rất chậm, có một đoạn còn tắc đường không đi được. Trình Mộc Dương thấy hồi lâu bên cạnh không có âm thanh, quay đầu sang xem thì thấy Âu Dương Ngâm đã ngủ. Đầu dựa vào cửa xe, mấy sợi tóc dài buông xuống trước mặt lấp lờ theo nhịp thở của cô, có thể là cảm thấy hơi ngứa nên cô vô thức cọ cọ má vào dây an toàn. Trình Mộc Dương mỉm cười kéo cửa kính lên. Đúng là giống hệt một em bé, một phút trước còn nói chuyện hăng say, một phút sau đã ngủ say vô tư lự rồi. Anh ta đưa tay chỉnh lại tư thế ngồi cho cô để cô dựa vào lưng ghế cho thoải mái hơn, do dự một chút, anh ta lại gạt mấy sợi tóc đó ra phía sau tai cô. Khi bàn tay chạm vào vành tai xinh xắn của cô, anh ta bất chợt cảm thấy bối rối.

Qua đoạn đường đang sửa, Trình Mộc Dương đạp ga tăng tốc chạy về phía trước, thực ra bọn họ nên nghỉ ngơi ở thành phố W ở giữa hành trình, còn đến thành phố F thì đã đi được gần hai phần ba. Nhưng có thể Âu Dương Ngâm thích thành phố F hơn, vậy cũng được, anh ta sẽ đi tới thành phố F sớm hơn một chút để cô có thời gian thăm thú vài nơi. Tuổi thì nhỏ, ở nhà thì được chiều chuộng, có lẽ mình cũng nên chiều cô ấy một chút, mặc dù cô ấy không để mình vào mắt nhưng mình cũng không thể chấp vạ trẻ con được. Anh ta lắc đầu tự thuyết phục mình.

Một hồi lâu sau, Âu Dương Ngâm vẫn chưa tỉnh, cô ngủ thoải mái yên tâm suốt chặng đường đến đầu đường cao tốc. Trình Mộc Dương nghĩ, có khi bị người ta mang bán rồi cũng không biết, nằm cuộn tròn ngủ không khác gì một con mèo con, vậy mà còn định tự mình lái xe đến tận thành phố D? Kiểu gì trên đường cũng ngủ gật.

“Ngâm Ngâm!” Anh ta đưa tay lắc vai cô. Cô ngủ thoải mái không khác gì đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi ấm áp làm người khác nhìn thấy cũng cảm thấy rất thoải mái. “Ngâm Ngâm!” Anh ta lại nhẹ nhàng gọi một tiếng, cô vẫn không tỉnh, chỉ thay đổi tư thế, khẽ dùng lưỡi liếm môi, đôi môi lập tức ửng ửng sáng bóng như một đóa hoa. Trình Mộc Dương cảm thấy trong lòng rối loạn, anh ta suy nghĩ một chút

rồi dứt khoát quay sang nhìn cô thật kĩ, nhìn một lúc liền thấy miệng khô lưỡi khô. Anh ta hạ cửa kính xe xuống, hít một hơi khí lạnh phương bắc để tâm tình từ từ bình tĩnh lại. Thôi không để ý đến cô ấy nữa, anh ta đi qua trạm thu phí rồi đi về phía nội thành.

Gió mát thổi vào, rốt cục Âu Dương Ngâm cũng mở mắt mơ mơ màng màng nhìn anh ta.

“Đến thành phố F rồi à?” Về mặt mặt mỗi, anh ta thấy Âu Dương Ngâm giống hệt con mèo Ba Tư bà cô mình nuôi.

“Đại tiểu thư, em ngủ giỏi thật đấy, buổi tối hôm qua không ngủ à?”

“Sáng nay dậy sớm quá, em nghĩ là anh phải về gấp”, cô dụi mắt rồi hỏi: “Sao đi nhanh thế nhỉ?”

Âu Dương Ngâm xem đồng hồ, còn chưa đến 6 giờ chiều, mặt trời còn chưa kịp lặn, “Tổng giám đốc Trình, anh không bị bắn tốc độ đấy chứ? Nếu em vừa mới ra khỏi cửa mà hóa đơn phạt đã đến nhà thì kiểu gì cũng lại bị cha mẹ em ca một bài!” Cô tỏ ra tinh nghịch.

“Yên tâm, có điện tử kiểm soát tốc độ mà, anh nghe lời lắm!”

Âu Dương Ngâm sững sốt rồi cất tiếng cười to. Trình Mộc Dương chợt nhận ra, sao mình lại tự nhận là nghe lời được chứ! Cực kì khó xử, anh ta gằn giọng nói: “Anh làm tài xế cho em hồi lâu, cuối cùng em lại đối xử với anh như vậy à? Không được cười!”

Âu Dương Ngâm gật đầu cố gắng nhịn cười đến mức ho sặc sụa. Trình Mộc Dương bất đắc dĩ nói: “Cười đi, rồi đến lúc đứt hơi thì đừng kêu!” Nói rồi chính mình cũng bật cười.

Âu Dương Ngâm nói: “Thời gian vẫn còn sớm, chúng ta chạy xe một vòng quanh thành phố đi. Đã nhiều năm em không đến đây, gần như không nhận ra nữa rồi”. Giọng cô thoảng mang theo vẻ khó chịu. Đã bao nhiêu năm mình không đến đây? Năm năm! Năm năm có thể thay đổi một thành phố, cũng đủ để thay đổi một con người.

“Ngâm Ngâm, trước hết chúng ta phải tìm chỗ ở đã, sắp xếp xong thì đi dạo sau. Hôm nay là giữa kì nghỉ, có thể khách sạn sẽ tương đối khó tìm”. Trình Mộc Dương nghĩ, rốt cục vẫn chẳng khác gì một đứa trẻ, chưa tìm chỗ ở đã nghĩ đến chuyện chơi rồi.

Âu Dương Ngâm gật đầu.

Thành phố F là một thành phố cấp địa phương, mặc dù độ phồn hoa kém xa các thành phố tỉnh lỵ như thành phố H hay thành phố D nhưng mấy năm nay chính quyền thành phố đã đầu tư rất nhiều cho cải tạo tu sửa các đường phố rách nát, khiến nội thành cơ bản vẫn giữ được vẻ cổ kính, một con sông nhỏ chảy ngang qua trung tâm thành phố, dương liễu rủ bóng hai bên bờ sông làm ột thành phố Trung Nguyên lại mang đôi nét tươi tắn của Giang Nam. Ngoài ra xung quanh còn có sông núi như gấm vóc, các loại dự án du lịch càng ngày càng hấp dẫn du khách, ngành du lịch cũng làm cho thành phố này dần dần trở nên có tiếng tăm.

Ngày lễ, hai bên đường nội thành treo đầy đèn lồng đỏ, không khí rất nhộn nhịp. Trên vỉa hè, những người đi đường nhàn nhã dạo bước, những người bán hàng rong gánh quang gánh vội vã len qua những người đi bộ, có người bán đồ ăn vặt, có người bán đồ chơi trẻ con, cảnh tượng này là thứ các thành phố lớn không bao giờ có. Cả người mua và người bán đều tươi cười, mọi người đều thấy đây là chuyện rất bình thường. Ở đây có sự giao thoa giữa hiện đại và cổ kính, không hề có sự gượng gạo nào. Âu Dương Ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cảm khái: “Có thêm không ít cao ốc, đường phố cũng phồn hoa hơn nhiều”. Cô lại đưa tay chỉ về phía trước: “Tổng giám đốc Trình, ở đây cũng có khách sạn trong hệ thống khách sạn Khải Duyệt, chúng ta ở chỗ này được không?” Cô nhớ tại thành phố H Trình Mộc Dương cũng ở Khải Duyệt.

Trình Mộc Dương gật đầu lái xe đi vào.

Hỏi lễ tân được biết vẫn còn phòng, Trình Mộc Dương nói: “Cho hai phòng đơn”.

“Chờ một chút”, Âu Dương Ngâm nói với lễ tân khách sạn: “Lấy một phòng thôi”.

Trình Mộc Dương kinh ngạc nhìn cô.

13. Chương 13

Chương 13: Ngàn dặm đồng hành (3)

Âu Dương Ngâm ra hiệu cho lễ tân khách sạn chờ một chút rồi kéo Trình Mộc Dương đi sang bên cạnh mấy bước, nhỏ giọng nói: “Em đã đặt phòng ở chỗ khác trước rồi”.

Trình Mộc Dương thật sự không biết nên làm thế nào, anh ta nhìn cô, không biết cái cảm giác trong lòng mình lúc này nên gọi là tức giận hay là chán nản.

Hội nghị nhà đất thành phố H đợt mừng 1 tháng 5 vốn là việc của bố anh ta, ông nội chỉ mới hỏi một câu được chẳng hay chỗ anh ta đã lập tức đặt vé đi thay. Thực ra anh ta cũng biết buổi tiệc tối ngày mừng 1 hoàn toàn không có người quen nào cả, có đến cũng không có tác dụng gì nhưng cuối cùng vẫn quyết định ở lại. Anh ta đến thành phố H để giải quyết công việc, vì có việc đột xuất nên lỡ mất chuyến bay, lại tình cờ được biết Âu Dương Ngâm phải lái xe về thành phố thị, mọi thứ đều có vẻ hoàn toàn hợp tình hợp lý. Nhưng thực ra là anh ta chỉ muốn tìm một lý do để thuyết phục người khác đồng thời đánh lừa chính mình mà thôi. Bây giờ thì gần như anh ta cũng không thể nào tự lừa dối mình được nữa.

“Ngày 30 em đã đặt phòng rồi, trước kia lần nào tới đây em cũng ở đó, đó là một khách sạn thanh niên. Em nghĩ tổng giám đốc Trình chỗ đó sẽ không quen cho nên cũng không nói với anh”. Nhìn thấy sắc mặt Trình Mộc Dương đột nhiên biến đổi, Âu Dương Ngâm cũng cảm thấy có vẻ không ổn, nhưng cô rất muốn đến cái khách sạn kia, đến gặp ông chủ Điền có vẻ mặt hiền từ. Ở đó cô có quá nhiều vui vẻ và đau thương, đã năm năm cô không tới đây, lần này cô nhất định phải đến đó.

“Em nghĩ tổng giám đốc Trình đã quen ở khách sạn năm sao như Khải Duyệt, em cũng không thể ép anh được”, Âu Dương Ngâm cắn răng, “Em thực sự nghĩ như vậy”. Cặp mắt to nhìn Trình Mộc Dương không e ngại gì, anh không tin tôi cũng không làm gì được, vẻ mặt đó đang nói như vậy.

Nhìn vẻ mặt sinh động của cô, Trình Mộc Dương vừa bực mình vừa buồn cười: “Chỉ lấy một phòng, trong một thoáng anh thật sự thấy vui mừng đấy!” Mặc dù cô giải thích như vậy khiến lòng anh ta dễ chịu hơn một chút nhưng anh vẫn không nhận được phải hạ thấp khí thế của cô.

Nhận ra ý trêu chọc của anh ta, gương mặt Âu Dương Ngâm thoáng cái đỏ bừng, cô cười lạnh nói: “Thảo nào Hàn Hiểu Bân nói tổng giám đốc Trình mà xưng thứ hai thì anh ta không dám xưng thứ nhất, quả nhiên vật hợp theo loài, người tự theo...”

“Ngâm Ngâm, Ngâm Ngâm...” Trình Mộc Dương giơ tay đầu hàng, “Chẳng qua là đùa một chút thôi mà”.

“Xem ra bình thường tổng giám đốc Trình cũng quen đùa như vậy!” Âu Dương Ngâm vẫn không chịu bỏ qua, cô biết rõ chỉ có tóm được sơ hở của đối phương thì mình mới có thể nắm được quyền chủ động.

Trình Mộc Dương lúng túng định giải thích nhưng lại không biết nên giải thích từ đâu, gió đông vừa áp đảo gió tây, thoáng cái gió tây đã áp đảo lại gió đông rồi. Anh ta xoay người nói với cô nàng lễ tân khách sạn: “Xin lỗi, không lấy phòng nữa”.

Lần này đến lượt Âu Dương Ngâm cuống lên: “Sao lại không lấy nữa? Em chỉ đặt một phòng, hơn nữa đó còn là khách sạn thanh niên!”

Trình Mộc Dương vừa đi ra ngoài vừa nói: “Phòng thì anh lấy thêm một là được. Khách sạn thanh niên? Chẳng lẽ anh già rồi à, không được ở à?” Anh ta nhớ ra mình lớn hơn cô 7 tuổi, vì vậy lại thấy hơi buồn bực.

“Nhờ đâu hết phòng rồi thì làm thế nào? Phòng ở đó còn khó đặt hơn cả khách sạn năm sao đấy!” Điều Âu Dương Ngâm nói là sự thật, bởi vì giá thấp, chất lượng đảm bảo nên đám thanh niên đi chơi đến đây đều sẽ lựa chọn khách sạn thanh niên.

“Nếu hết rồi thì anh lấy phòng ở Khải Duyệt ra đổi cho người ta là được”. Trình Mộc Dương nói: “Chúng ta không thể tách ra được, nếu sáng sớm ngày mai em lái xe đi mất thì anh làm thế nào? Anh phải giám sát em”. Đường đường Trình Mộc Dương mà tại sao lại suy bại đến nỗi phải chơi khăm một cô gái như hôm nay, anh ta giật mình toát mồ hôi hột.

Âu Dương Ngâm đi theo phía sau anh ta, trong lòng thầm xem thường, lấy phòng khách sạn năm sao đổi phòng khách sạn thanh niên, thôi được, xem như anh lợi hại! Ông chủ ông chủ, lên chức ông rồi mà còn kêu không già! Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt cô liền lộ ra nụ cười ranh mãnh, Trình Mộc Dương quay đầu lại nhìn cô: “Cười kiểu gì mà nguy hiểm thế? Em lại có ý xấu gì à?”

“Anh còn không tin em như vậy thì em sẽ bỏ anh lại thật đấy!” Âu Dương Ngâm mỉm cười đe dọa.

“Bỏ anh không dễ thế đâu, anh tự có biện pháp đuổi theo em!” Về mặt Trình Mộc Dương cũng rất khẳng định.

Mé tây thành, bên bờ sông, một tổ hợp nhà độc lập có tường vây nằm tách biệt khỏi đường cái. Một tòa nhà bốn tầng màu trắng, bên cạnh là một tòa nhà hai tầng nhỏ nhỏ cũng màu trắng, trong sân có mấy cây to, dọc theo tường vây trồng đầy các loại hoa cỏ đua nở làm người nhìn có cảm giác rất ấm áp.

“Khách sạn thanh niên em nói chính là chỗ này à? Hình như là một khu nhà tập thể mà, không giống khách sạn lắm”, Trình Mộc Dương tỏ ra hoài nghi.

“Nhiều năm trước nó là một tòa nhà tập thể độc lập, sau khi được ông chủ Điền mua thì trở thành khách sạn thanh niên, phòng không nhiều cũng không lớn nhưng lại có phòng bếp và phòng vệ sinh, nếu thích tự nấu cơm thì còn có thể thuê xoong nồi bát đĩa ở lễ tân, ngoài ra còn kèm theo cả dầu muối tương dấm các loại nữa”. Khách sạn này làm cô nhớ tới rất nhiều chuyện, dường như tất cả chỉ mới là hôm qua.

Vì cái khách sạn thanh niên này quá nhỏ không hề nổi bật nên trong dịp này cũng vẫn còn thừa mấy phòng trống, Trình Mộc Dương chọn phòng gần phòng Âu Dương Ngâm nhất, hai người vào rửa mặt mũi chân tay rồi đi ra.

“Ngâm Ngâm, chúng ta đi ăn cơm. Ngồi trên xe mười mấy tiếng rồi, đi ăn cái gì có nước cho dễ chịu”.

Âu Dương Ngâm gật đầu, “Em cũng rất muốn ăn canh, canh nấm, riêu cá đậu phụ, hoặc là canh rau cải thịt băm cũng được. Chỉ muốn uống một bát canh thật nóng, thật ngon thôi”.

Trình Mộc Dương cười nói: “Quả nhiên cũng là người không chịu được khổ, mẹ em nấu nhiều món ngon như vậy để bây giờ em vẫn không quên được!”

“Cũng là mẹ em tạo thành thói quen này, một năm bốn mùa trên bàn ăn nhà em đều không thể không có canh”.

“Vậy sao bây giờ ngày nào em cũng ăn cơm ở nhà ăn bệnh viện với cả KFC?”

“Thì do không có cách nào khác mà. Em không biết nấu cơm, cũng không thể thuê người làm đến nấu cơm được. Em là người nghèo, sao so được với ông chủ Trình thị như anh”.

“Thế sao người nghèo này không chịu làm bác sĩ riêng? Ông nội anh nói sẽ trả lương cao, không phải em cũng nghe thấy à? Hay là em đồng ý đi, tiền lương anh trả cho em tuyệt đối đủ để em thuê người làm!” Trình Mộc Dương bắt đầu dùng lợi dụ dỗ.

Âu Dương Ngâm lắc đầu nói: “Không thể khom lưng vì năm đấu gạo được. Chẳng thà ngày ngày ăn hamburger còn hơn”.

Trình Mộc Dương cười nói: “Em không cần khom lưng, để anh khom lưng được không? Khom lưng vì người đẹp!”

Âu Dương Ngâm thở dài rất khoa trương nói: “Quả nhiên, quả nhiên!”

“Quả nhiên cái gì?” Trình Mộc Dương thấy hơi lạ.

“Anh đã lên Thái sơn chưa?” Âu Dương Ngâm nhin cười hỏi, thấy anh ta gật đầu cô lại tiếp tục nói: “Ngày xưa có một vị hoàng đế dẫn các đại thần trèo lên Thái sơn. Lên đến nơi, thì hứng tuôn trào, ngài bảo các

đại thần mỗi người ngâm một bài thơ. Đến đại thần cuối cùng, do mọi người đã nịnh nọt hết cả từ hạy rồi nên không nghĩ ra được thứ gì nữa, ông ta liền hét lớn một tiếng: "Quả nhiên!". Hoàng đế hỏi, quả nhiên cái gì? Đại thần đành phải đọc tiếp: "Thái sơn quả nhiên cao!" Từ đó trên đỉnh Thái sơn liền có một tấm bia gọi là bia Quả Nhiên. Thấy Trình Mộc Dương còn chưa hiểu ra, cô liền cười bồi thêm một câu: "Tổng giám đốc Trình quả nhiên giống Hàn Hiểu Bân a!"

Trình Mộc Dương hiểu ra, tức giận nói: "Rất cục Hàn Hiểu Bân đã nói linh tinh về anh với em thế nào? Tại sao anh lại giống nó được!"

Âu Dương Ngâm vội nói: "Anh ấy khen anh đa tài, nhiều tiền, đa tình, tuyệt đối không nói xấu gì anh cả!" Cô đâu muốn ly gián tình anh em của họ.

Trình Mộc Dương nghe vậy lại càng tức giận: "Đây là khen anh à?"

Âu Dương Ngâm khó hiểu: "Làm sao không phải khen anh? Bây giờ đàn ông đạt được sáu chữ này chính là cực phẩm đấy". Dứt lời cô lại cười xấu, "Thảo nào người ta nói trước kia khoảng cách thế hệ là mười năm, sau đó là năm năm, bây giờ chỉ còn hai năm. Tổng giám đốc Trình, giữa chúng ta có những mấy khoảng cách thế hệ đấy, anh không theo kịp thời đại rồi!"

Trình Mộc Dương ghen giọng không nói nên lời.

Đi ra khách sạn, hai người nhàn nhã thả bước dọc bờ sông, vừa đi vừa để ý xem xung quanh có nhà hàng nào hay không. "Sao em quen đường ở đây thế?" Trình Mộc Dương hỏi.

"Em đã ở đây mấy ngày, ở cùng các bạn học. Thời sinh viên không có tiền, đều tự mình nấu cơm. Buổi sáng nấu một nồi cháo, bên cạnh khách sạn có một quán ăn sáng, bọn em luôn năn nỉ ông chủ quán què chân đó chiên bánh quẩy cho thật giòn, mua về chấm xì dầu ăn với cháo, ngon tuyệt! Bữa tối thì thường mua thực phẩm đông lạnh, sủi cảo, vằn thắn, thêm chút rau cải đậu phụ thịt viên nữa, nấu một nồi lẩu, uống với bia lạnh, cả bọn ăn uống cực kì thoải mái. Đạo đó là dịp nghỉ hè, khách sạn có rất ít người ở, buổi tối bọn em còn xuống sân hóng mát. Ông chủ Điền mang mấy chiếc ghế nằm ra cho bọn em, trên đầu là trời sao, cả bọn trò chuyện trên trời dưới biển, bởi vì còn trẻ nên lúc nào cũng cảm thấy có hàng đồng thời gian để mình tạo ra kỷ tích, bắt lấy hạnh phúc". Âu Dương Ngâm nói, giọng nói chứa sự hoài niệm và thương cảm. Trình Mộc Dương nhìn cô thật kỹ, đây chính là nguyên nhân cô ấy phải đến thành phố F sao?

"Sau này tốt nghiệp bọn em còn liên lạc với nhau không?" Anh ta hỏi như vô tình.

"Ít lắm!" Âu Dương Ngâm nhỏ giọng nói. Cô nhìn về phía mặt sông, mặt sông như gương, hầu như không nhìn ra nước sông đang chảy, bóng dương liễu soi bóng xuống lòng sông cũng giống như hoài niệm của cô in vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng, không có gió thì sự tĩnh lặng trên mặt này sẽ không bị phá vỡ. Nhưng chắc chắn là nước sông đang chảy, cô biết điều đó, cuối cùng dòng sông này cũng nối liền với biển cả, mà bóng dương liễu rồi cũng sẽ chảy vào biển cả, nhưng những hoài niệm của cô thì sẽ chảy về đâu? Đâu mới là biển cả để cô có thể trút xuống tâm sự của mình?

"Có những điều vĩnh viễn không thể xảy ra". Tiếng thở dài nhẹ như không thể nghe thấy nhưng vẫn khiến Trình Mộc Dương không nhịn được quay sang nhìn cô. Gương mặt thanh tú, vẻ mặt bình thản, còn nữa, sự đau thương nặng nề. Anh ta đột nhiên thấy xót xa, cô ấy còn trẻ lắm, điều gì có thể làm cho cô ấy thương tâm như thế?

14. Chương 14

Chương 14: Nồi lẩu nấu cho ai?

Nhìn thấy hai nhà hàng đông kín chỗ vì hiện đang đúng giờ các đoàn du lịch ra ngoài ăn cơm, Trình Mộc Dương nói: "Chúng ta lái xe đến Khải Duyệt đi, phòng búp phê ở đó sẽ không đông như thế này".

Sau cuộc nói chuyện vừa rồi, cảm giác tâm tình hơi sa sút, lại thấy bên cạnh có quán KFC, Âu Dương Ngâm liền nói: “Mất việc quá, hay là chúng ta...” Quán KFC cũng rất đông người nhưng vẫn có thể gọi người đưa hàng tới khách sạn.

“Không được”, Trình Mộc Dương dứt khoát từ chối, “Em lại muốn để anh ăn hamburger, định ngược đãi phu xe à?”

Âu Dương Ngâm nhăn nhó nói: “Trưa mai chúng ta đã có thể đến thành phố D rồi, bữa tối nay cứ ăn tạm vậy, KFC cũng có canh rau dưa mà”.

Trình Mộc Dương nhìn cô không nói gì.

Âu Dương Ngâm đành phải đầu hàng: “Được rồi được rồi, chúng ta đến Khải Duyệt, phải bắt chẹt ông chủ Trình một bữa mới được”.

Hai người trở lại khách sạn lấy xe, vừa tới cửa nhìn thấy một người đi ra từ tòa nhà hai tầng, Âu Dương Ngâm vui vẻ chạy tới: “Ông chủ Điền!”

Người nọ dừng bước chân lại nhìn bọn họ đến gần, một hồi lâu mới mỉm cười, “Là cháu, cô bé tiểu sư muội đúng không?”

Trình Mộc Dương đánh giá ông ta, hơn 60 tuổi, lưng vẫn thẳng tắp, đôi mắt không lớn nhưng lại rất sáng khiến người khác có cảm giác đó là một người cơ trí, khuôn mặt phong sương toát ra vẻ bình thản, hình tượng không giống một ông chủ khách sạn cho lắm.

“Ông vẫn còn nhớ cháu à?” Âu Dương Ngâm vui mừng.

“Nhớ, nhớ, cô bé tiểu sư muội ngày nào cũng phải ăn bánh quẩy của lão Vương què mà!”

“Đúng rồi đúng rồi”. Âu Dương Ngâm gật đầu liên tục, “Trí nhớ của ông Điền thật tốt”.

Ông già cười hiền từ, “Đã nhận phòng chưa? Ăn cơm rồi chứ?” Ông ta nhìn Trình Mộc Dương, khẽ gật đầu.

“Nhận rồi ạ, không ngờ bây giờ thành phố F lại phồn vinh như vậy, ăn cơm cũng không có chỗ mà ăn, bọn cháu đang định lái xe đi tìm đây!” Âu Dương Ngâm cười nói.

“Khách du lịch đông quá”, Ông chủ Điền cũng cười, “Bên cạnh vừa khai trương một siêu thị lớn, nếu muốn tự nấu ăn như trước thì mua đồ ở đó, vừa tiện vừa hợp vệ sinh”.

Âu Dương Ngâm cười cười, “Vâng”.

Ông chủ Điền đi ra ngoài, đi được một nửa lại quay lại, “Đến siêu thị còn phải rẽ hai lượt, để ông dẫn các cháu đi, có đi không?”

Âu Dương Ngâm gật đầu: “Có ạ”, nói rồi liền theo ông chủ Điền đi ra ngoài.

Ba người đi dọc theo bờ sông một đoạn, ông chủ Điền chỉ một cửa hàng nhỏ đã đóng cửa bên cạnh nói: “Quán bánh quẩy của lão Vương què vẫn làm ăn rất tốt”, nói rồi lại ngẩng đầu nói với Trình Mộc Dương: “Sáng sớm ngày mai đến đây mua, 5 rưỡi đã mở cửa rồi, tiểu sư muội thích ăn lắm”.

Âu Dương Ngâm đang định giải thích thì Trình Mộc Dương đã nhìn cô rồi cười nói: “Cháu nhớ rồi”.

Ông chủ Điền hỏi: “Mấy năm nay tiểu sư muội vẫn khỏe chứ? Ông thấy cháu càng ngày càng xinh đấy”.

Âu Dương Ngâm nói: “Khỏe lắm ạ, năm năm rồi mà ông vẫn thế, không hề già đi chút nào cả”.

Ông chủ Điền mỉm cười nhìn cô rồi lại nhìn Trình Mộc Dương, ánh mắt rất ấm áp.

Qua hai chỗ rẽ là đến siêu thị, ông chủ Điền dừng lại, “Lát nữa còn thiếu cái gì thì cứ đến bảo ông”.

Hai người cảm ơn, nhìn ông chủ Điền đi xa, Âu Dương Ngâm nói với Trình Mộc Dương: “Chúng ta bắt xe đến Khải Duyệt đi, giờ mà về lấy xe chẳng may gặp ông ấy thì ngại lắm”. Thấy Trình Mộc Dương nhìn mình với vẻ nghi hoặc, cô nhỏ giọng giải thích: “Vừa rồi chẳng qua là em không muốn từ chối ý tốt của ông ấy. Ông chủ Điền là một người nhiệt tình, ngày trước ông ấy cũng quý bọn em lắm”.

Trình Mộc Dương nói: “Chúng ta cũng mua luôn ít đồ về nấu ăn tạm đi, chẳng may ông ấy biết chúng ta chỉ không nỡ từ chối ông ấy thì sẽ rất khó chịu”.

Âu Dương Ngâm nhớ tới hôm ăn mì của đầu bếp Phạm ở phố đi bộ, mình định gạt các loại gia vị xuống bàn cũng bị anh ta ngăn lại vì sợ làm chủ nhân khó xử, lần này anh ta cũng suy nghĩ đến tâm tình của ông chủ Điền. Cô chợt cảm khái, thì ra gã Trình Mộc Dương này cũng không phải một cậu ấm kiêu ngạo, cô liền nhìn anh ta với ánh mắt xin lỗi, “Đã lái xe đường dài như thế mà lại còn phải tự mình nấu ăn, như vậy có làm khó tổng giám đốc Trình quá không?”

“Ý em là anh phải nấu à?” Trình Mộc Dương cười nói, “Không thành vấn đề, nấu nồi lẩu thì đơn giản thôi!” Không biết là đầu óc làm sao mà sau khi nghe cô nói về thời gian trước đây với vẻ hoài niệm như vậy anh ta lại thấy hâm mộ người có thể cùng cô nấu cơm nấu canh đó.

Hai người đi vào siêu thị mua tạm mấy loại thức ăn đông lạnh và làm sẵn. Ra tới quầy thu ngân Trình Mộc Dương lại nhớ ra điều gì đó nên quay vào bên trong, lúc đi ra trên tay đã cầm một chiếc nồi đất. Âu Dương Ngâm cười nói: “Những thứ này không cần mua, làm gì có ai ở khách sạn thanh niên như anh, thế thì giá nấu một bữa cơm lại thành ra cao quá!”

Trình Mộc Dương nói: “Anh sợ đồ cho thuê ở đây không sạch”.

“Ông chủ Điền rất chú ý vấn đề này, nồi niêu bát đĩa đều có thể yên tâm”, Âu Dương Ngâm nói, “Có điều dùng đồ mới đương nhiên vẫn tốt hơn”. Cô nhìn Trình Mộc Dương, lắc đầu thở dài nói tiếp: “Quả nhiên là tác phong đại gia, việc gì cũng không thể tạm bợ được”.

Trình Mộc Dương nói: “Đúng là không hiểu lòng người tốt, anh làm thế vì ai chứ?”

Tới cửa lại gặp ông chủ Điền, thấy hai người xách đồ đi về, ông ta mỉm cười gật đầu nói: “Trong phòng có bếp từ rồi, ăn lẩu thì tiện lắm”.

Trình Mộc Dương quay lại nhìn Âu Dương Ngâm, vẻ mặt như muốn nói “May là mua đồ về đúng không?” Âu Dương Ngâm chỉ chột dạ gật gù đầu.

Chiếc bếp từ được đặt trên chiếc bàn tròn trong phòng Trình Mộc Dương, nước trong nồi đã sôi, bốc hơi nghi ngút. Âu Dương Ngâm mở túi cá băm viên ra định đổ hết vào, Trình Mộc Dương vội cản lại: “Cho gia vị vào trước đã”. Anh ta đổ hai gói gia vị lẩu vào nồi, dùng đũa đảo một lát, “Giờ mới cho cá viên vào, cá viên lâu chín nên cho vào trước. Lúc còn nhiều nước thì bỏ sủi cảo vào luôn, nếu không lát nữa trong nồi có nhiều thứ, bỏ sủi cảo vào thì sẽ dễ vỡ”. Vừa nói anh ta vừa lần lượt bỏ các thứ vào nồi: “Quả nhiên là đại tiểu thư, một nồi lẩu đơn giản như vậy mà cũng không biết làm. Hôm nay anh dạy em, lần sau tự em cũng có thể nấu ăn rồi, không được ăn cơm nhà ăn suốt thế”.

Âu Dương Ngâm cười hì hì, “Anh định để em ăn đồ đông lạnh mãi đấy à?”

Nghe vậy Trình Mộc Dương cũng cười, “Thế hôm nay em chỉ cho anh ăn thực phẩm đông lạnh thì lúc về thành phố D em phải bồi thường cho phụ xe thật đáng hoàng đấy nhé!”

Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Em không muốn được loại phụ xe cao cấp như anh đâu”.

Trình Mộc Dương mỉm cười nhìn cô cúi đầu cầm đũa đảo đồ ăn trong nồi.

Đồ ăn đã chín, nhìn bộ bát đĩa thìa Trình Mộc Dương bày trước mặt, Âu Dương Ngâm khen ngợi từ đáy lòng: “Tổng giám đốc Trình, thảo nào anh có thể làm ông chủ, thì ra là chuyện gì cũng suy nghĩ rất chu đáo. Em còn không phát hiện anh lấy mấy thứ này từ giá để đồ xuống lúc nào”.

Âu Dương Ngâm lúc nào cũng tổng giám đốc Trình tổng giám đốc Trình, điều này làm Trình Mộc Dương rất không vui, anh ta nói bất mãn: “Sao cứ tổng giám đốc Trình tổng giám đốc Trình mãi thế? Anh và Hiểu Bân là bạn học, em không cần gọi anh khách khí như vậy”.

“Vậy từ ngày mai em sẽ gọi anh ấy là tổng giám đốc Hàn”, Âu Dương Ngâm đùa, tay vẫn lấy đũa một bát đồ ăn cho Trình Mộc Dương, “Tổng giám đốc Trình ném thử xem có ngon không?”.

Thấy cô bưng bát đưa lên bằng cả hai tay, rõ ràng là rất khách sáo, Trình Mộc Dương cảm thấy cực kỳ thất vọng. Anh ta nhận bát đưa lên húp một ngụm, Âu Dương Ngâm chưa kịp ngăn lại anh ta đã bóng nhe răng

nhếch miệng.

Âu Dương Ngâm vội nói: “Không bị bỏng chứ? Anh đói lắm rồi à? Sao không khác gì em bé thế?”

Trình Mộc Dương vội cười nói: “Không sao không sao, ngon lắm”.

Âu Dương Ngâm buồn cười liếc mắt nhìn anh ta, cô cũng múc ỉnh một bát, đang định ngồi xuống lại nhớ ra điều gì đó, nói “Chờ một chút” rồi vội vàng chạy ra ngoài. Một lát sau cô cầm một chai bia và một chai nước ngọt đi vào: “Bia lạnh, sẽ đỡ bỏng hơn!” Cô lấy hai chiếc cốc trong phòng ra vừa rót bia cho Trình Mộc Dương vừa nói: “Dưới lễ tân có, hồi trước lúc hứng lên buổi tối mấy người có thể uống hết nguyên một thùng 24 chai, uống xong còn không chịu về phòng mà ngủ luôn ngoài sân”. Về mặt cô đột nhiên trở nên u ám, cô ngẩng đầu lên thấy Trình Mộc Dương đang nhìn mình chăm chú, liền vội nặn ra một nụ cười, nói tiếp với giọng thật nhẹ nhàng: “Tuổi trẻ thật tốt, lúc nào cũng hào hứng vui vẻ, hôm nay không lo chuyện ngày mai, ngày mai ta sẽ đổi màu cờ”. Ngừng một chút, cô lại bổ sung: “Câu cửa miệng của một sư huynh em”. Dứt lời cô cúi đầu nhìn cốc nước ngọt trong tay, thì thầm: “Không ngờ em vẫn còn nhớ”.

Trình Mộc Dương cảm thấy dường như những người trong kí ức cô cũng đang ở trong căn phòng này, họ đang đứng quanh Âu Dương Ngâm, vũng vàng chiếm cứ trái tim cô, còn mình nghiễm nhiên trở thành một người ngoài cuộc. Loại cảm giác này làm anh ta chán nản.

“Tổng giám đốc Trình, hôm nay anh vất vả quá, cả buổi chiều em chỉ biết ngủ, đúng là ngại quá. Em kính anh một li nhận lỗi”. Âu Dương Ngâm dịu dàng cười nâng cốc lên.

Trình Mộc Dương cũng nâng cốc lên khẽ chạm cốc với cô, “Anh đi nhờ xe em, phải là anh cảm ơn em mới đúng”.

“OK, em sẽ nhớ kĩ câu này của anh, rồi sẽ có lúc em đòi lại cái ơn này”. Âu Dương Ngâm uống một ngụm nước ngọt rồi xảo quyết chớp chớp mắt với Trình Mộc Dương, Trình Mộc Dương cảm thấy mình lại vừa sập bẫy của cô, anh ta hơi đau đầu, cũng hơi vui vẻ.

Trình Mộc Dương nhìn Âu Dương Ngâm qua nôi lầu bốc hơi nghi ngút, khuôn mặt trái xoan trắng muốt, ngũ quan tinh xảo, mái tóc dài được cô buộc lên, mấy lọn tóc tản mát rủ xuống, thanh tú, đẹp đẽ. Cách ăn của cô rất tự nhiên, múc một bát canh, không dùng thìa mà chỉ cầm bát từ từ uống nhưng vẫn làm mọi người cảm thấy rất đúng mực, dường như ai cũng nên uống như vậy mới phải. Dường như cô gái này sinh ra đã có sự ung dung và thanh nhã, chắc chắn là được giáo dục rất tốt, anh ta suy đoán.

Âu Dương Ngâm đứng lên cho thêm nước vào nôi rồi lại cho thêm rau vào, cười nói: “Thực ra tay nghề của đầu bếp nhà hàng cũng không có gì, chúng ta tự làm lẩu đơn giản thế này mà ăn cũng rất ngon”. Ngẩng đầu lên, cô thấy Trình Mộc Dương vẫn đang耿耿 ngơ nhìn mình, trong lòng thầm cảm thấy bất an.

15. Chương 15

Chương 15: Chuyện ở thành phố nhỏ

Nhìn thấy hai nhà hàng đông kín chỗ vì hiện đang đúng giờ các đoàn du lịch ra ngoài ăn cơm, Trình Mộc Dương nói: “Chúng ta lái xe đến Khải Duyệt đi, phòng búp phê ở đó sẽ không đông như thế này”.

Sau cuộc nói chuyện vừa rồi, cảm giác tâm tình hơi sa sút, lại thấy bên cạnh có quán KFC, Âu Dương Ngâm liền nói: “Mất việc quá, hay là chúng ta...” Quán KFC cũng rất đông người nhưng vẫn có thể gọi người đưa hàng tới khách sạn.

“Không được”, Trình Mộc Dương dứt khoát từ chối, “Em lại muốn để anh ăn hamburger, định ngược đãi phu xe à?”

Âu Dương Ngâm nhần nhó nói: “Trưa mai chúng ta đã có thể đến thành phố D rồi, bữa tối nay cứ ăn tạm vậy, KFC cũng có canh rau dưa mà”.

Trình Mộc Dương nhìn cô không nói gì.

Âu Dương Ngâm đành phải đầu hàng: “Được rồi được rồi, chúng ta đến Khải Duyệt, phải bắt chẹt ông chủ Trình một bữa mới được”.

Hai người trở lại khách sạn lấy xe, vừa tới cửa nhìn thấy một người đi ra từ tòa nhà hai tầng, Âu Dương Ngâm vui vẻ chạy tới: “Ông chủ Điền!”

Người nọ dừng bước chân lại nhìn bọn họ đến gần, một hồi lâu mới mỉm cười, “Là cháu, cô bé tiểu sư muội đúng không?”

Trình Mộc Dương đánh giá ông ta, hơn 60 tuổi, lưng vẫn thẳng tắp, đôi mắt không lớn nhưng lại rất sáng khiến người khác có cảm giác đó là một người cơ trí, khuôn mặt phong sương toát ra vẻ bình thản, hình tượng không giống một ông chủ khách sạn cho lắm.

“Ông vẫn còn nhớ cháu à?” Âu Dương Ngâm vui mừng.

“Nhớ, nhớ, cô bé tiểu sư muội ngày nào cũng phải ăn bánh quẩy của lão Vương què mà!”

“Đúng rồi đúng rồi”. Âu Dương Ngâm gật đầu liên tục, “Trí nhớ của ông chủ Điền thật tốt”.

Ông già cười hiền từ, “Đã nhận phòng chưa? Ăn cơm rồi chứ?” Ông ta nhìn Trình Mộc Dương, khẽ gật đầu.

“Nhận rồi ạ, không ngờ bây giờ thành phố F lại phồn vinh như vậy, ăn cơm cũng không có chỗ mà ăn, bọn cháu đang định lái xe đi tìm đây!” Âu Dương Ngâm cười nói.

“Khách du lịch đông quá”, Ông chủ Điền cũng cười, “Bên cạnh vừa khai trương một siêu thị lớn, nếu muốn tự nấu ăn như trước thì mua đồ ở đó, vừa tiện vừa hợp vệ sinh”.

Âu Dương Ngâm cười cười, “Vâng”.

Ông chủ Điền đi ra ngoài, đi được một nửa lại quay lại, “Đến siêu thị còn phải rẽ hai lượt, để ông dẫn các cháu đi, có đi không?”

Âu Dương Ngâm gật đầu: “Có ạ”, nói rồi liền theo ông chủ Điền đi ra ngoài.

Ba người đi dọc theo bờ sông một đoạn, ông chủ Điền chỉ một cửa hàng nhỏ đã đóng cửa bên cạnh nói: “Quán bánh quẩy của lão Vương què vẫn làm ăn rất tốt”, nói rồi lại ngẩng đầu nói với Trình Mộc Dương: “Sáng sớm ngày mai đến đây mua, 5 rưỡi đã mở cửa rồi, tiểu sư muội thích ăn lắm”.

Âu Dương Ngâm đang định giải thích thì Trình Mộc Dương đã nhìn cô rồi cười nói: “Cháu nhớ rồi”.

Ông chủ Điền hỏi: “Mấy năm nay tiểu sư muội vẫn khỏe chứ? Ông thấy cháu càng ngày càng xinh đấy”.

Âu Dương Ngâm nói: “Khỏe lắm ạ, năm năm rồi mà ông vẫn thế, không hề già đi chút nào cả”.

Ông chủ Điền mỉm cười nhìn cô rồi lại nhìn Trình Mộc Dương, ánh mắt rất ấm áp.

Qua hai chỗ rẽ là đến siêu thị, ông chủ Điền dừng lại, “Lát nữa còn thiếu cái gì thì cứ đến bảo ông”.

Hai người cảm ơn, nhìn ông chủ Điền đi xa, Âu Dương Ngâm nói với Trình Mộc Dương: “Chúng ta bắt xe đến Khải Duyệt đi, giờ mà về lấy xe chẳng may gặp ông ấy thì ngại lắm”. Thấy Trình Mộc Dương nhìn mình với vẻ nghi hoặc, cô nhỏ giọng giải thích: “Vừa rồi chẳng qua là em không muốn từ chối ý tốt của ông ấy. Ông chủ Điền là một người nhiệt tình, ngày trước ông ấy cũng quý bọn em lắm”.

Trình Mộc Dương nói: “Chúng ta cũng mua luôn ít đồ về nấu ăn tạm đi, chẳng may ông ấy biết chúng ta chỉ không nỡ từ chối ông ấy thì sẽ rất khó chịu”.

Âu Dương Ngâm nhớ tới hôm ăn mì của đầu bếp Phạm ở phố đi bộ, mình định gạt các loại gia vị xuống bàn cũng bị anh ta ngăn lại vì sợ làm chủ nhân khó xử, lần này anh ta cũng suy nghĩ đến tâm tình của ông chủ Điền. Cô chột cảm khái, thì ra gã Trình Mộc Dương này cũng không phải một cậu ấm kiêu ngạo, cô

liền nhìn anh ta với ánh mắt xin lỗi, “Đã lái xe đường dài như thế mà lại còn phải tự mình nấu ăn, như vậy có làm khó tổng giám đốc Trình quá không?”

“Ý em là anh phải nấu à?” Trình Mộc Dương cười nói, “Không thành vấn đề, nấu nồi lẩu thì đơn giản thôi!” Không biết là đầu óc làm sao mà sau khi nghe cô nói về thời gian trước đây với vẻ hoài niệm như vậy anh ta lại thấy hâm mộ người có thể cùng cô nấu cơm nấu canh đó.

Hai người đi vào siêu thị mua tạm mấy loại thức ăn đông lạnh và làm sẵn. Ra tới quầy thu ngân Trình Mộc Dương lại nhớ ra điều gì đó nên quay vào bên trong, lúc đi ra trên tay đã cầm một chiếc nồi đất. Âu Dương Ngâm cười nói: “Những thứ này không cần mua, làm gì có ai ở khách sạn thanh niên như anh, thế thì giá nấu một bữa cơm lại thành ra cao quá!”

Trình Mộc Dương nói: “Anh sợ đồ cho thuê ở đây không sạch”.

“Ông chủ Điền rất chú ý vấn đề này, nồi niêu bát đĩa đều có thể yên tâm”, Âu Dương Ngâm nói, “Có điều dùng đồ mới đương nhiên vẫn tốt hơn”. Cô nhìn Trình Mộc Dương, lắc đầu thở dài nói tiếp: “Quả nhiên là tác phong đại gia, việc gì cũng không thể tạm bợ được”.

Trình Mộc Dương nói: “Đúng là không hiểu lòng người tốt, anh làm thế vì ai chứ?”

Tới cửa lại gặp ông chủ Điền, thấy hai người xách đồ đi về, ông ta mỉm cười gật đầu nói: “Trong phòng có bếp từ rồi, ăn lẩu thì tiện lắm”.

Trình Mộc Dương quay lại nhìn Âu Dương Ngâm, vẻ mặt như muốn nói “May là mua đồ về đúng không?” Âu Dương Ngâm chỉ chột dạ gật gù đầu.

Chiếc bếp từ được đặt trên chiếc bàn tròn trong phòng Trình Mộc Dương, nước trong nồi đã sôi, bốc hơi nghi ngút. Âu Dương Ngâm mở túi cá băm viên ra định đổ hết vào, Trình Mộc Dương vội cản lại: “Cho gia vị vào trước đã”. Anh ta đổ hai gói gia vị lẩu vào nồi, dùng đũa đảo một lát, “Giờ mới cho cá viên vào, cá viên lâu chín nên cho vào trước. Lúc còn nhiều nước thì bỏ sủi cảo vào luôn, nếu không lát nữa trong nồi có nhiều thứ, bỏ sủi cảo vào thì sẽ dễ vỡ”. Vừa nói anh ta vừa lần lượt bỏ các thứ vào nồi: “Quả nhiên là đại tiểu thư, một nồi lẩu đơn giản như vậy mà cũng không biết làm. Hôm nay anh dạy em, lần sau tự em cũng có thể nấu ăn rồi, không được ăn cơm nhà ăn suốt thế”.

Âu Dương Ngâm cười hì hì, “Anh định để em ăn đồ đông lạnh mãi đấy à?”

Nghe vậy Trình Mộc Dương cũng cười, “Thế hôm nay em chỉ cho anh ăn thực phẩm đông lạnh thì lúc về thành phố D em phải bồi thường cho phu xe thật đáng hoàng đấy nhé!”

Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Em không muốn được loại phu xe cao cấp như anh đâu”.

Trình Mộc Dương mỉm cười nhìn cô cúi đầu cầm đũa đảo đồ ăn trong nồi.

Đồ ăn đã chín, nhìn bộ bát đĩa thìa Trình Mộc Dương bày trước mặt, Âu Dương Ngâm khen ngợi từ đáy lòng: “Tổng giám đốc Trình, thảo nào anh có thể làm ông chủ, thì ra là chuyện gì cũng suy nghĩ rất chu đáo. Em còn không phát hiện anh lấy mấy thứ này từ giá để đồ xuống lúc nào”.

Âu Dương Ngâm lúc nào cũng tổng giám đốc Trình tổng giám đốc Trình, điều này làm Trình Mộc Dương rất không vui, anh ta nói bất mãn: “Sao cứ tổng giám đốc Trình tổng giám đốc Trình mãi thế? Anh và Hiểu Bân là bạn học, em không cần gọi anh khách khí như vậy”.

“Vậy từ ngày mai em sẽ gọi anh ấy là tổng giám đốc Hàn”, Âu Dương Ngâm đùa, tay vẫn lấy đầy một bát đồ ăn cho Trình Mộc Dương, “Tổng giám đốc Trình nếm thử xem có ngon không?”.

Thấy cô bưng bát đưa lên bằng cả hai tay, rõ ràng là rất khách sáo, Trình Mộc Dương cảm thấy cực kì thất vọng. Anh ta nhận bát đưa lên húp một ngụm, Âu Dương Ngâm chưa kịp ngăn lại anh ta đã bồng nhe răng nhếch miệng.

Âu Dương Ngâm vội nói: “Không bị bỏng chứ? Anh đói lắm rồi à? Sao không khác gì em bé thế?”

Trình Mộc Dương vội cười nói: “Không sao không sao, ngon lắm”.

Âu Dương Ngâm buồn cười liếc mắt nhìn anh ta, cô cũng múc ỉnh một bát, đang định ngồi xuống lại nhớ ra điều gì đó, nói “Chờ một chút” rồi vội vàng chạy ra ngoài. Một lát sau cô cầm một chai bia và một chai nước ngọt đi vào: “Bia lạnh, sẽ đỡ bỏng hơn!” Cô lấy hai chiếc cốc trong phòng ra vừa rót bia cho Trình Mộc Dương vừa nói: “Dưới lễ tân có, hồi trước lúc hứng lên buổi tối mấy người có thể uống hết nguyên một thùng 24 chai, uống xong còn không chịu về phòng mà ngủ luôn ngoài sân”. Về mặt cô đột nhiên trở nên u ám, cô ngẩng đầu lên thấy Trình Mộc Dương đang nhìn mình chăm chú, liền vội nặn ra một nụ cười, nói tiếp với giọng thật nhẹ nhàng: “Tuổi trẻ thật tốt, lúc nào cũng hào hứng vui vẻ, hôm nay không lo chuyện ngày mai, ngày mai ta sẽ đổi màu cờ”. Ngừng một chút, cô lại bổ sung: “Câu cửa miệng của một sư huynh em”. Dứt lời cô cúi đầu nhìn cốc nước ngọt trong tay, thì thầm: “Không ngờ em vẫn còn nhớ”.

Trình Mộc Dương cảm thấy dường như những người trong kí ức cô cũng đang ở trong căn phòng này, họ đang đứng quanh Âu Dương Ngâm, vũng vàng chiếm cứ trái tim cô, còn mình nghiễm nhiên trở thành một người ngoài cuộc. Loại cảm giác này làm anh ta chán nản.

“Tổng giám đốc Trình, hôm nay anh vất vả quá, cả buổi chiều em chỉ biết ngủ, đúng là ngại quá. Em kính anh một li nhận lỗi”. Âu Dương Ngâm dịu dàng cười nâng cốc lên.

Trình Mộc Dương cũng nâng cốc lên khẽ chạm cốc với cô, “Anh đi nhờ xe em, phải là anh cảm ơn em mới đúng”.

“OK, em sẽ nhớ kĩ câu này của anh, rồi sẽ có lúc em đòi lại cái ơn này”. Âu Dương Ngâm uống một ngụm nước ngọt rồi xảo quyết chớp chớp mắt với Trình Mộc Dương, Trình Mộc Dương cảm thấy mình lại vừa sập bẫy của cô, anh ta hơi đau đầu, cũng hơi vui vẻ.

Trình Mộc Dương nhìn Âu Dương Ngâm qua nôi lầu bốc hơi nghi ngút, khuôn mặt trái xoan trắng muốt, ngũ quan tinh xảo, mái tóc dài được cô buộc lên, mấy lọn tóc tản mát rủ xuống, thanh tú, đẹp dễ. Cách ăn của cô rất tự nhiên, múc một bát canh, không dùng thìa mà chỉ cầm bát từ từ uống nhưng vẫn làm mọi người cảm thấy rất đúng mực, dường như ai cũng nên uống như vậy mới phải. Dường như cô gái này sinh ra đã có sự ung dung và thanh nhã, chắc chắn là được giáo dục rất tốt, anh ta suy đoán.

Âu Dương Ngâm đứng lên cho thêm nước vào nôi rồi lại cho thêm rau vào, cười nói: “Thực ra tay nghề của đầu bếp nhà hàng cũng không có gì, chúng ta tự làm lẩu đơn giản thế này mà ăn cũng rất ngon”. Ngẩng đầu lên, cô thấy Trình Mộc Dương vẫn đang ngẩn ngơ nhìn mình, trong lòng âm thầm cảm thấy bất an.

15

Chuyện ở thành phố nhỏ

Trình Mộc Dương phục hồi lại tinh thần, trong một thoáng cảm thấy bối rối, anh ta vội tìm chuyện để nói: “Ông chủ Điền này trông thật nhã nhặn, không giống một ông chủ khách sạn chút nào”.

“Vốn ông ấy làm bên văn hóa, làm lớn lắm, sau đó cô con gái duy nhất của ông ấy bị tai nạn máy bay nên mới tâm tàn ý lạnh đến thành phố F mua chỗ này. Đã mười mấy năm rồi, không phải vì kế sinh nhai mà chỉ là một loại thú vui thôi, ông ấy thường nói nhìn những người thanh niên đến thuê phòng cũng giống như được nhìn thấy con gái ông ấy”.

“Thế vợ ông ấy đâu?”

“Sau khi con ông ấy bị tai nạn thì vợ ông ấy đã tự sát vì quá đau buồn”.

Chủ đề quá nặng nề, nhất thời hai người cũng không biết phải phá vỡ bầu không khí nặng nề như thế nào, hồi lâu sau Âu Dương Ngâm mới xoay xoay chiếc bát trên tay, “Khiếu thẩm mĩ của tổng giám đốc Trình tốt thật, cái bát này đẹp lắm!”

Trình Mộc Dương cười, “Trước kia em gái anh thường lôi anh đi mua đồ cùng với nó, nó thích mẫu mã như thế này”.

“À”, Âu Dương Ngâm hiểu ra, “Tổng giám đốc Trình là một người anh tốt, bây giờ các chàng trai đi mua đồ với bạn gái thì nhiều, còn anh trai đi mua đồ với em gái thì ít lắm”.

“Đó là bởi vì không có bạn gái để đi cùng thôi”, Trình Mộc Dương mỉm cười nhìn cô.

“Cho mì vào được rồi đấy. Em thích ăn loại mì khoai lang sợi to sẫm màu, vừa mềm vừa dai. Có năm theo bố ra ngoài, em bảo nhà hàng nấu hết bát này đến bát khác, ăn nhiều đến mức đau bụng”, Âu Dương Ngâm gấp rau vào bát, “Em lại quên mất, làm mì thì phải dùng đến phèn chua, tổng giám đốc Trình lại chê là thực phẩm rác!” Cô cười cười tự giễu, “Mà em lại rất thích thực phẩm rác”.

“Buổi tối ngày mai anh bảo đầu bếp của ông nội anh nấu cho em ăn được không?” Trình Mộc Dương gấp hai viên cá bầm bỏ vào bát cho Âu Dương Ngâm.

“Không cần không cần, em cũng chỉ nói như vậy thôi, tổng giám đốc Trình không cần để ý đâu”. Âu Dương Ngâm vội vàng từ chối, cô còn đang nghĩ cách từ chối bữa cơm đó mà.

“Ngâm Ngâm, ngày còn đi học chắc là thành tích học tập của em tốt lắm, được chú Lý nhận làm học trò không phải là một việc dễ dàng. Em đi làm mấy năm rồi?” Trình Mộc Dương đành phải bắt đầu chuyện đề tài.

“Tốt nghiệp đại học, em được điều về bệnh viện số 1 tỉnh Z, làm bác sĩ điều trị hai năm, năm ngoái mới chuyển sang làm bác sĩ chuyên khoa, sau đó thi đỗ cao học”.

“Bố mẹ em đồng ý cho em đi học xa như vậy à?”

“Lúc đầu mẹ em kiên quyết không đồng ý, có điều em nghĩ cách thuyết phục bố em trước, đưa ra một đồng lý do”, Âu Dương Ngâm cười, đó là lần đầu tiên cô đưa ra yêu cầu với bố mẹ.

“Ừ đúng rồi, em cũng giỏi tìm lý do thật đấy!” Trình Mộc Dương nhớ lại cuộc đấu trí giữa hai người, “Anh cũng cam bái hạ phong”.

“Cho nên vẫn nghe nói không được chơi tâm kế với bác sĩ khoa tim mạch, nhất là không được chơi tâm kế với bác sĩ chuyên động mạch vành tim!” Âu Dương Ngâm cười nói, “Tâm gì người ta cũng nhìn ra được hết”.

“A, thế bác sĩ Âu Dương có nhìn ra bây giờ anh đang suy nghĩ gì không?” Trình Mộc Dương nhìn cô rất có ẩn ý.

“Em mới nhập môn, tu vi không đủ, chưa nhìn ra được các chứng bệnh nan y”. Âu Dương Ngâm cười nói, “Hai tổng giám đốc Trình một già một trẻ nhà anh đều là cao nhân, đặc biệt là ông nội anh. Lúc ông ấy đề nghị em đến làm bác sĩ riêng thật sự em đã giật nảy. Buổi tối hôm đó em đã nhìn lại toàn bộ cuộc đời mình mà mãi không nghĩ ra rốt cục mình tốt ở điểm nào. Em tới hỏi thầy Lý, thầy nhìn em từ đầu đến chân ba lần nhưng cũng không tìm ra được ưu điểm của em. Cũng có thể chính vì vậy nên thầy rất hối hận, không biết tại sao lại nhận một học trò không có điểm tốt gì như em, từ đó trở đi hình tượng của em trong cảm nhận của thầy lập tức xuống dốc không phanh”.

Thấy Âu Dương Ngâm cố ý nói liên thiên, Trình Mộc Dương hơi ảo não nói, “Em nói năng lanh lợi như vậy, trước kia chắc cũng là một tay hùng biện trong trường đại học?”

Âu Dương Ngâm cười nói, “Em sao có thể là một tay hùng biện được, chẳng qua là theo các sư huynh sư tỷ lẫn lộn trong câu lạc bộ kịch Tây Viên hai năm cho vui thôi”.

“Thật lợi hại, học y vất vả như vậy mà còn có thể tham gia cả câu lạc bộ kịch nữa”.

“Khi còn bé em rất thích môn văn, lúc nào cũng cảm thấy hình ảnh một người phụ nữ đeo kính ngồi viết sách trên lầu một ngôi nhà có vườn hoa là đẹp nhất. Buồn cười không?”

Trình Mộc Dương cười nói, “Khi còn bé ai cũng từng có ước mơ như vậy, anh thì cảm thấy phụ nữ mặc áo bờ lu trắng là đẹp nhất”.

Âu Dương Ngâm lắc đầu nhìn anh ta, “Cái này thì anh không hiểu rồi, bác sĩ đều là người thủ đoạn độc ác, nếu không thì làm sao mà phẫu thuật được. Tổng giám đốc Trình học ngành gì?”

“Máy tính”.

“A, thời anh học thì ngành tin học đang hot lắm, nhất định phải thi rất tốt mới vào được”. Âu Dương Ngâm khâm phục nói.

Trình Mộc Dương hơi buồn bực, nghe Âu Dương Ngâm nói cứ như thể hai người bọn họ sống cách nhau cả hai thế kỷ vậy. “Cả ngày giao tiếp với máy tính nên con người cũng trở nên rất không hấp dẫn đúng không?” Anh ta nhớ tới Phùng Phát Niên, Hàn Hiểu Bản nói Âu Dương Ngâm và Phùng Phát Niên nói chuyện với nhau rất hợp, có tiếng nói chung, xem ra điều này là đúng.

“Đâu có, tổng giám đốc Trình đúng là khiêm tốn, không có đầu óc nhạy bén thì làm sao mà làm việc với máy tính được? Máy tính còn thông minh hơn người!”

Trình Mộc Dương nghĩ, thông minh thì liên quan gì đến thú vị? Hỏi một đằng trả lời một nẻo! “Bây giờ máy tính cũng là thứ rất bình thường, bất kể là phần mềm hay phần cứng thì người nào cũng biết đôi chút, những thứ bọn anh được học lúc đó thì bây giờ đã trở nên thông dụng từ lâu rồi. Học y vẫn là tốt nhất, bất kể lúc nào cũng vẫn là nhân sĩ chuyên nghiệp”.

“Đâu có, về máy tính thì em dốt đặc cán mai, nhiễm virus là đã hết cách xoay sở rồi”, Âu Dương Ngâm thực sự cầu thị, “Còn bác sĩ, bây giờ người nào cảm lạnh mà không tự mua thuốc uống? Cho nên phải làm bác sĩ ngoại khoa, dù sao người bệnh cũng không thể tự mổ mình được”. Nói đến đây cô lại đắc ý, khoe miệng cong cong, Trình Mộc Dương xem mà cười thầm trong lòng.

Hai người ăn xong liền dọn bàn sạch sẽ, Âu Dương Ngâm định bưng bát đĩa mang vào bếp rửa, Trình Mộc Dương vội bưng lên trước, “Để anh rửa, anh không dám bắt đôi tay bác sĩ ngoại khoa của em làm loại việc này đâu!”

Âu Dương Ngâm mỉm cười và không còn khách sáo với anh ta nữa, cô mở toang cửa sổ để mùi thức ăn tản đi, đứng dựa cửa phòng bếp nói với Trình Mộc Dương: “Tổng giám đốc Trình, anh lái xe hơn nửa ngày cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm một chút đi. Ngày mai chúng ta vẫn xuất phát từ 6 giờ, sáng sớm trên đường ít xe hơn”. Nói xong cô đi về phòng mình.

Rửa bát xong đi ra, Trình Mộc Dương nhìn căn phòng trống rỗng, ngẩn ra một hồi lâu rồi thở dài không làm gì được. Đã bao giờ anh ta bị người khác coi thường như vậy, chưa nói đến thiếu gia Trình thị mà chỉ cần tổng giám đốc Tấn Đạt đã có bao nhiêu cô bé dùng hết tâm tư muốn lấy lòng anh ta. Bây giờ cô nàng Âu Dương Ngâm này thậm chí còn không thèm để lại cho anh ta một bóng lưng, không trách được thiếu gia Hàn Hiểu Bản vô địch thiên hạ cũng chỉ còn nước thở dài thở ngắn cả ngày.

Không vứt bỏ được sự phiền muộn trong lòng, Trình Mộc Dương lững thững đi ra ngoài khách sạn. Đi ra đến cổng chợt nghe thấy một tiếng rầm rất to vang lên trong phòng ngôi nhà hai tầng. Nhớ Âu Dương Ngâm đã nói trong ngôi nhà này chỉ có một mình ông chủ Điền ở, anh ta nghĩ thầm không biết đã xảy ra chuyện gì, liền chạy thẳng vào phòng không cần nghĩ ngợi, chỉ thấy một chiếc ghế dựa đổ xuống bên cạnh bàn, ông chủ Điền ngã ngửa sạ đứng ngẩn người nhìn chiếc ghế, trên bàn vẫn còn rượu và thức ăn chưa ăn xong. Trình Mộc Dương chân chửi một chút rồi đi tới dựng chiếc ghế lên, thấy ông chủ Điền không sao anh liền chuẩn bị quay ra ngoài.

“Cháu đến đây cùng tiểu sư muội à?” Ông già hỏi, “Cô ấy đâu?”

“Cô ấy mệt nên đi nghỉ rồi”, Trình Mộc Dương điềm đạm nhìn ông ta.

“Cháu là bạn trai cô ấy à? Có phải cháu đến đây vì muốn được nghe chuyện trước kia của cô ấy không?” Ông già cố mở mắt để tỉnh táo hơn một chút.

Trình Mộc Dương định giải thích nhưng suy nghĩ một chút lại thôi, anh bước tới rót một cốc nước đưa cho ông già. Ông già ngồi trên ghế dựa chỉ cầm cốc mà không hề uống, ông gơ tay chỉ một cái ghế khác ra hiệu cho Trình Mộc Dương ngồi xuống, cũng không nói gì. Trình Mộc Dương nhìn ông ta, đó là một ông già luôn chìm đắm trong cô độc và đau thương, đã được nghe kể về chuyện của ông ta nên anh cảm thấy không đành lòng, nghĩ rằng mình nên ngồi lại với ông ta một lát.

Rất lâu sau, lâu đến mức anh ta cho rằng ông già đã ngủ mất, ông già mới thông thả cất tiếng.

“Ông đã mở khách sạn ở đây mười mấy năm rồi, lúc đầu ông chỉ là cái xác không hồn, kéo dài hơi tàn, sau khi nhìn thấy những thăng trầm của nhân gian thì cũng thông suốt được vài chuyện. Đến lúc cho rằng mình đã tu luyện được rồi thì lại thấy những chuyện mà không thể không thương tâm”.

“Năm ấy, giữa mùa hè có mấy người trẻ tuổi đến chỗ này của ông, quay một đoạn phim tư liệu về thành phố nhỏ để tham dự giải, khi đó thành phố này vẫn còn giữ được rất nhiều nét cổ kính”.

“Ngày nào bọn nó cũng ra ngoài từ sớm và về rất muộn, quay hết tất cả các góc ngách của thành phố. Nhưng ông luôn cảm thấy bọn nó như đang đi chơi, trời nóng như vậy mà không có một câu than thở trách móc nào, bọn nó chỉ có niềm vui, buổi sáng nấu cháo ăn quẩy cũng hò hét, buổi tối nấu một nồi lẩu, uống bia lạnh, trò chuyện đến tận đêm khuya”.

Trình Mộc Dương thầm giật mình, ông già này định kể hết chuyện xưa của Âu Dương Ngâm ỉnh nghe thật à? Anh ta nghe như vậy có vấn đề gì không? Anh ta nghĩ mình nên ngăn cản ông già say rượu này lại, nhưng trong lòng lại không nịn được muốn nghe tiếp.

“Lúc đầu ông chỉ nhìn bọn nó, sau đó ngày nào cũng mong chờ bọn nó đi làm về, giống hệt như đợi con gái ông về nhà. Nếu con gái ông còn sống thì có lẽ nó cũng có thể vui vẻ như vậy”. Ông già nhìn Trình Mộc Dương, trong mắt ông ta đã có nước mắt.

“Đó là những ngày tháng vui vẻ nhất từ khi ông mở khách sạn này, ông bảo người ta mang mấy chiếc ghế nằm tới để buổi tối có thể cùng bọn nó hóng mát, tán gẫu ngoài sân”, ông chỉ tay ra ngoài sân, “Ông đã tự mình chìm đắm trong ảo cảnh con cháu đầy nhà đó, mỗi một người trong số bọn nó đều trở thành thứ rất quý giá trong lòng ông.

“Có một cô bé cực kì xinh đẹp, tuổi nhỏ hơn tất cả những người khác cho nên mọi người đều rất quan tâm chăm sóc cô ấy. Buổi tối nào bọn nó cũng nói chuyện trên trời dưới biển đến rất khuya, có mấy lần còn ngủ luôn ngoài sân đến tận sáng. Có một cậu bé trong đó đi vào lấy chăn ra đắp ọi người, sau đó ngồi bên cạnh cô bé này cầm quạt đuổi muỗi cho cô ấy, nhìn cô ấy thật lâu dưới ánh trăng. Ông nghĩ là hai đứa chúng nó là người yêu nhưng sau đó phát hiện không phải”.

Trình Mộc Dương cảm thấy sự căng thẳng của chính mình, nghe đến đó lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Rõ ràng là thằng bé này rất quan tâm đến cô bé đó, lúc nó nhìn cô ấy như vậy ông có thể cảm nhận được tình yêu thương tràn ngập trong lòng nó. Nhưng ban ngày nó không bao giờ để lộ ra, thậm chí những lúc cô bé đó nhìn nó với ánh mắt sáng ngời nó cũng chỉ chịu dằn mím cười nhìn cô ấy sau đó lại quay đầu đi chỗ khác”.

“Buổi tối ngày cuối cùng rốt cục ông không nịn được nữa, thậm chí ông còn nghĩ, nếu là vì nguyên nhân kinh tế mà nó không thể đến bên cô bé đó thì ông sẵn sàng giúp đỡ nó. Phải biết là chỉ cần nhìn qua đã thấy cô bé đó có điều kiện gia đình rất tốt”.

16. Chương 16

Chương 16: Bí mật thương tâm

“Nhưng nó nói với ông rằng nó từng làm sai một việc, không có bất kì ai có thể giúp được nó, cái giá nó phải trả vì việc đó là có thể suốt đời nó cũng không thể bày tỏ lòng mình với cô bé đó. Ông chưa bao giờ thấy vẻ tuyệt vọng nặng nề trên mặt một người trẻ tuổi như thế. Hôm sau trước khi chia tay nhìn cô bé cười tươi như hoa kia ông cảm thấy rất đau lòng. Ông nghĩ cô ấy là người hạnh phúc nhất trên đời vì có một người con trai yêu cô ấy như vậy, và cô ấy cũng là người bất hạnh nhất trên đời vì suốt đời cô ấy cũng không biết nó yêu cô ấy như thế”.

“Vì sao ông lại nói với cháu những chuyện này, ông với cháu không quen biết gì nhau mà”. Không hiểu vì sao trong lòng Trình Mộc Dương lại có một cảm giác khó chịu, không chỉ vì ông già hiểu lầm quan hệ giữa anh ta với Âu Dương Ngâm.

“Lần này cô ấy đến đây rồi có lẽ sẽ không quay lại đây nữa. Bí mật này làm ông đau lòng, cho nên ông phải nói ra nhân lúc đang say rượu, nếu như có một ngày cháu có đủ tự tin thì hãy nói với cô ấy”.

“Không cần phải xấu hổ trước mặt một người già đã trải qua bể dâu, ông có thể thấy cháu thích cô ấy. Cháu cũng là một anh chàng lương thiện”. Ông già nhìn anh ta hiền từ, “Ông thấy cô ấy rất giống con gái mình, không ngờ sau nhiều năm như vậy cô ấy lại về đây, đó cũng là duyên phận. Ông chỉ hi vọng cháu biết cô ấy từng được một người yêu quý như vậy, đó là một chàng trai rất ưu tú, hi vọng cháu có thể yêu quý cô ấy hơn”.

Trình Mộc Dương nằm trên giường thật lâu không ngủ được. Vẻ mặt đau buồn mất mát của Âu Dương Ngâm lúc ở bờ sông hiện lên trong đầu anh ta, đó là vì chàng trai ông Điền nói đó sao? Nhưng mà hẳn không thể nói với cô ấy mà? Vì sao cô ấy còn đau buồn như vậy? Có lẽ là cô ấy cũng thích hẳn?

Sáng sớm hôm sau Âu Dương Ngâm mở cửa phòng ra và nhìn thấy một đĩa bánh quẩy chiên vừa giòn vừa thơm. “Cầm lấy đi, không có cháo, anh mua bánh bao, cả sữa nữa”. Trình Mộc Dương đưa đĩa quẩy cho Âu Dương Ngâm, lúc này Âu Dương Ngâm mới phát hiện tay kia anh ta còn bưng lọ xì dầu nhỏ. “Thế nào? Bữa sáng này có hợp khẩu vị em không?” Anh ta cười hỏi cô.

Hồi lâu Âu Dương Ngâm mới lấy lại tinh thần, cô nhìn anh ta không biết nói gì cho phải.

“Đừng cảm động đừng cảm động, chỉ là vì hôm qua ông chủ Điền đã dặn thôi, anh mua ở quán ăn sáng bên cạnh”. Trình Mộc Dương xua tay, anh ta có vẻ lúng túng trước đôi mắt đẹp của Âu Dương Ngâm.

Âu Dương Ngâm ăn một miếng bánh quẩy, vui vẻ nói: “Ngon quá, lâu lắm rồi em không ăn bánh quẩy. Tổng giám đốc Trình, bánh quẩy cũng là thực phẩm rác, vì sao thực phẩm rác lúc nào cũng ngon như vậy?”

Trình Mộc Dương trợn mắt nhìn cô, “Chẳng lẽ ở chỗ chúng ta lại không có cả bánh quẩy à? Thế buổi sáng em hay ăn gì?”

“Bánh mì sữa, nói thật thì đến bây giờ em còn chưa quen đường ở thành phố D, càng không biết quán ăn sáng ở đâu”. Âu Dương Ngâm cau mày nói, “Có lúc muốn mua mấy thứ đồ vặt cũng không biết đi đâu mà tìm, may là bây giờ siêu thị cũng bán hầu hết mọi thứ”.

Trình Mộc Dương nói: “Chủ nhật tuần tới anh đưa em đi dạo cho biết đường, khả năng tự lập của em kém quá”.

Âu Dương Ngâm vội từ chối: “Không cần không cần, từ từ là khắc biết hết mà. Em không phải thị trưởng, không cần biết rõ ràng như vậy làm gì, chỉ cần biết những đường thường đi là được rồi”.

Lại từ chối! Trình Mộc Dương bẻ một đoạn bánh quẩy xuống thật mạnh định đưa vào mồm.

“Anh cũng ăn thực phẩm rác à?” Âu Dương Ngâm nhìn anh ta trêu chọc rồi cười tít mắt nói tiếp, “Chăm một chút xì dầu đi, thật đấy, em cảm thấy ăn như vậy ngon nhất, bất kể là ăn với cháo hay bánh bao cũng thế”.

Anh ta không có cách nào giận cô được, cho dù mỗi một đề nghị của anh ta đều bị cô từ chối, nhưng nhìn vẻ mặt vô tâm của cô anh ta chỉ đành âm thầm thở dài.

Hôm nay, người đi du lịch cũng tấp nập lên đường về nhà, trên đường cao tốc có rất nhiều xe, người lái xe vẫn là Trình Mộc Dương, Âu Dương Ngâm thoải mái ngồi trên ghế bên cạnh nghe điện thoại.

“Em đang trên đường về... Có thể buổi chiều là về đến nơi... Mệt lắm, em không đến đâu, ngày mai còn phải đi làm, để lần sau đi... Được rồi được rồi, lần sau em nhất định sẽ tới”.

“Điện thoại của Hiểu Bân”, Âu Dương Ngâm vừa cất điện thoại vào túi xách vừa nói với Trình Mộc Dương.

“Em cũng đừng nói với nó là anh đi nhờ xe em về”, Trình Mộc Dương cười nói, “Anh sợ nó ghen, nó quấn em chặt thế cơ mà”.

“Thế thì em càng phải nói để anh ta khỏi tới làm phiền em nữa!” Âu Dương Ngâm cười nói, thấy Trình Mộc Dương mỉm cười cô chợt nhận ra lời nói của mình có vẻ rất mập mờ liền vội giải thích: “Ý em không phải thế”.

“Không phải gì cơ?” Nụ cười của Trình Mộc Dương càng rõ ràng hơn.

Âu Dương Ngâm lườm anh ta, “Biết rõ còn hỏi, không phải lấy anh làm lá chắn. Tổng giám đốc Trình, lá chắn như anh thì nặng quá, em không nhắc lên được”.

“Là không nhắc lên được hay là khinh thường không thèm động vào?” Trình Mộc Dương cũng vui đùa.

“Nếu em nói cả hai thì có phải là thiếu tôn trọng đại thiếu gia Trình thị không?” Âu Dương Ngâm cười nói, “Vậy thì em không nhắc lên nổi”.

“Nghe giọng em thì rõ ràng là khinh thường mà”, Trình Mộc Dương cười to, “Đau quá đau quá, bác sĩ Âu Dương, em đúng là bác sĩ khoa tim mạch, rất biết cách làm người khác đau lòng”.

“Cảm ơn tổng giám đốc Trình khen ngợi. Đợi bao giờ trình độ của em cao hơn em sẽ cho anh xem em cho người ta một kích trí mạng như thế nào!”

*** **

4 giờ chiều, rốt cục xe đã về đến thành phố D, Âu Dương Ngâm đưa Trình Mộc Dương về trước. Trình Mộc Dương xuống xe đi tới cửa sổ xe bên cạnh ghé lái cúi xuống nói với Âu Dương Ngâm: “Buổi tối anh tới đón em đến chỗ ông nội anh, em về nghỉ một lát trước đi”. Thấy vẻ mặt khó xử của Âu Dương Ngâm anh ta lại cười nói: “Không được nói dối, trừ phi có lí do chính đáng!”

Âu Dương Ngâm bất đắc dĩ gật đầu, thò tay lấy một chiếc túi từ ghế sau lên đưa cho anh ta, Trình Mộc Dương nhìn xem, thấy là xống nồi bát đĩa đã mua ở thành phố F liền mỉm cười nhận lấy. Âu Dương Ngâm nói nghiêm túc, “Không ngờ đi mất hơn 20 tiếng, nếu không có tổng giám đốc Trình thì chắc em mệt chết mất. Cực kì cảm ơn anh, hi vọng có cơ hội để em bày tỏ lòng biết ơn”.

Trình Mộc Dương tươi cười, “Nói phải giữ lời, anh chờ”, rồi đứng lại bên đường nhìn cô lái xe đi về.

Về đến nhà, Trình Mộc Dương xách túi đi vào bếp, lần lượt lấy từng thứ trong túi ra. Anh ta cầm một chiếc bát trong số đó lên, đó là một chiếc bát sứ bột xương màu trắng rất mỏng, rất tinh tế, hầu như trong suốt. Hoa văn trên bát là những bông hoa màu tím nhạt rất mềm mại nhã nhặn, quả thật là loại được các cô gái rất thích, anh ta không khỏi mỉm cười. Phong cách dịu dàng như vậy đặt trong phòng bếp với gam màu đen trắng cũng rất hợp, không hề có gì xung đột với nhau, giống như một kiểng khách lạnh lùng đi bên cạnh người vợ xinh đẹp của mình.

Anh ta hào hứng rửa lại một lượt tất cả bộ đồ ăn rồi cho vào máy khử độc, sau đó đi vào phòng khách cầm điện thoại lên.

“Cô, cháu là Mộc Dương”.

“Mộc Dương à, buổi tối đến sớm một chút nhé. Lâu lắm rồi cháu không đến thăm cô, cô sắp giận rồi đấy”. Trình Anh Chi là con gái út của Trình Thương Hải.

“Tối nay cô chuẩn bị món gì cho bọn cháu thế?”

“Đều là các loại hải sản cháu thích. Đầu bếp Lưu nhớ rõ những món cháu thích lắm”.

“Cô à, buổi tối cô bảo ông Lưu nấu mì khoai lang nhé, loại mì đen đen sợi to ấy, nấu một bát thật to”.

“Sao lại muốn ăn cái này? Ở nhà không có, ngoài siêu thị cũng chưa chắc đã có, phải ra chợ tìm mới được. Sao cháu không nói sớm? Mà thích nấu kiểu gì? Thịt băm hành gừng hay trứng gà hay cua biển?”

Trình Mộc Dương suy nghĩ một chút, không biết loại mì Âu Dương Ngâm ăn đến no căng bụng đó là mì nấu kiểu gì, bây giờ cũng không thể gọi điện thoại đến hỏi được, mà có lẽ vị đại tiểu thư này cũng chỉ biết ăn chứ không biết làm, liền nói: “Nấu kiểu gì ngon là được, không được có hành tỏi”, rồi lại bổ sung thêm, “Cô, đồ ăn hôm nay bảo ông Lưu đừng cho hành tỏi ớt”.

“Cái thằng này mà làm sao thế? Không cho hành tỏi ớt thì ăn kiểu gì? Mấy hôm không gặp mà khẩu vị mà đã thay đổi nhiều như vậy rồi à? Có bị ốm không đấy?”

“Không không, chẳng qua mấy hôm nay cháu muốn ăn nhạt một chút”. Mặc dù nói chuyện điện thoại nhưng Trình Mộc Dương vẫn nóng hết mặt, “Đừng cho vào tất cả các món là được rồi”.

“Được rồi, bọn trẻ con chúng mày toàn làm khó ông Lưu thôi”. Trình Anh Chi mỉm cười đặt điện thoại. Đi mua mì khoai lang sợi to? Sao hôm nay thằng Mộc Dương lại lảm chuyện thế? Cô lắc đầu, lúc nào nó có vợ là ổn hết, muốn ăn gì thì bắt vợ nó đi mua.

Tắm xong, Trình Mộc Dương ngồi dựa vào sofa nghỉ ngơi. Lái xe hai ngày, buổi tối suy nghĩ lung tung chỉ ngủ được mấy tiếng, sáng sớm lại ra ngoài mua bánh quẩy, đến giờ anh thực sự thấy mệt, chỉ chốc lát sau đã mơ màng ngủ mất.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Trình Mộc Dương mơ mơ màng màng nghe máy. “Tổng giám đốc Trình!” Là giọng nói của Âu Dương Ngâm, Trình Mộc Dương giật mình ngồi dậy nhìn đồng hồ, mới 5 giờ. “Ngâm Ngâm, có việc gì vậy?”

“Anh đang nghỉ ngơi à? Xin lỗi đã quấy rầy anh”, Âu Dương Ngâm nói rất áy náy, “Thế này, tối nay em có một cuộc họp trường, một thầy giáo trường em đến, mọi người phải mời thầy đi ăn cơm. Cho nên...” Tối nay quả thật có thầy giáo từ đại học Z đến, có điều không phải học viện y học mà là thầy giáo phân viện báo chí tuyên truyền, một sư huynh của Phùng Phát Niên. Phùng Phát Niên gọi điện thoại đến, cô chỉ muốn nhân cơ hội này để từ chối lời mời của ông cụ Trình nên lập tức đồng ý. Bạn cùng trường tụ tập chắc chắn thoải mái hơn đến nhà người ta nhiều, chẳng phải Trình Mộc Dương đã nói chỉ cần có lí do chính đáng là có thể không đến sao?

Trình Mộc Dương không nói gì, lại một lần nữa cô khiến anh ta thấy lực bất tòng tâm không biết nên làm thế nào.

17. Chương 17

Chương 17: Mùi vị của mì

“Cho nên...” Âu Dương Ngâm hơi chột dạ, dù sao cũng do mình không từ chối ngay từ đầu. Cô nghĩ, bây giờ mình không thể sợ hãi được, đằng nào cũng còn cách điện thoại, Trình Mộc Dương có thể làm gì được mình? “Tổng giám đốc Trình, thầy giáo đến đây, sinh viên tiếp đón thầy giáo mới phải đạo”.

Trình Mộc Dương trầm nghĩ, chẳng lẽ thầy giáo đến thì tất cả sinh viên đều phải đến tiếp đón? Lại còn nhất định phải là tối nay? “Anh biết rồi, anh sẽ nói với ông nội, em đi chơi vui vẻ nhé” Anh ta cố gắng giữ phép lịch sự nên có.

Nhận ra vẻ không vui của anh ta, mình không đến ăn cơm lại làm anh ta khó giải thích với ông nội sao, Âu Dương Ngâm đành phải cố gắng cười nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Trình, chúc anh nghỉ lễ vui vẻ, tạm biệt!” Đặt điện thoại xuống, cô có cảm giác như trút được gánh nặng, gã Trình Mộc Dương này thật sự có khí thế ép người.

Trình Mộc Dương nắm chặt điện thoại di động ngơ ngẩn hồi lâu, nghỉ lễ vui vẻ? Rốt cục anh chỉ còn nước cười khổ, nằm xuống sofa tiếp tục ngủ, vẫn còn thời gian ngủ một giấc tử tế sau đó đi gặp ông nội nói chuyện tình hình thị trường thành phố H.

Lúc Trình Mộc Dương vội vã đi vào phòng khách thì ba cháu trai một cháu gái của Trình Thương Hải đang ngồi quanh ông tán gẫu. “Ông!” Anh ta vừa đưa đồ trong tay cho người giúp việc vừa chào hỏi, nhìn thấy anh ta mấy người khác cũng đứng lên chào hỏi. Trình Thương Hải có ba con trai, con lớn nhất sinh cho ông ta hai đứa cháu là Trình Mộc Dương và Trình Mộc Vũ, con thứ hai sinh một đôi con trai song sinh là Trình Mộc Phong, Trình Mộc Phái, con út chỉ có một đứa con, cũng là con trai, Trình Mộc Giai. Cho nên ông cụ vẫn thường nói đùa cái nhà không khác gì cái miếu hòa thượng. Cháu gái duy nhất là Trình Mộc Vũ được nuông chiều từ nhỏ, khi lớn lên còn làm mọi người phải lo lắng hơn cả mấy anh trai, thường xuyên khiến ông cụ không vui.

“Mộc Dương, bác sĩ Âu Dương đâu?” Thấy anh ta đến một mình, Trình Thương Hải không nhận được cau mày hỏi.

“Có một giảng viên đại học Z đến đây, buổi tối cô ấy mời thầy đi ăn cơm”. Trình Mộc Dương vừa vào phòng vệ sinh rửa tay vừa trả lời.

“Sao lại trùng hợp thế chứ, ông còn vừa nói với các em cháu về với cô ấy đấy!” Trình Thương Hải cười nói.

“Anh à, cô ấy đẹp như ông nội nói thật à? Bao nhiêu tuổi rồi?” Người hỏi là cậu em nhỏ tuổi nhất, Trình Mộc Giai, mới du học nước ngoài về.

“Bất kể bao nhiêu tuổi thì cũng không đến lượt mày, khỏi phải bận tâm làm gì!” Trình Mộc Vũ tiện tay gõ lên đầu hắn, “Anh cả chưa cưới thì tất cả bọn mày đều không được cưới, cho nên mau giúp anh ấy tìm chị dâu về đi!”

Mấy cậu em cười to, “Ai cần cưới chứ! Anh cả cũng không cần cưới vợ làm gì. Đàn ông 30 một đóa hoa, chị tự lo ình đi, gái ế 29 rồi!”

Trình Mộc Vũ đi tới trước mặt Trình Thương Hải làm nũng: “Ông nội, bọn nó hòa nhau bắt nạt cháu!”

Trình Thương Hải cười nói: “Bọn nó nói cũng không sai đâu, năm nay Tiểu Vũ cũng nên xuất giá rồi!”

Trình Mộc Vũ nói: “Dù sao cháu cũng phải chờ anh trai kết hôn trước, nếu anh ấy nhẫn tâm để cháu quá lứa lỡ thì, cả đời này cháu cũng sẽ không cho anh ấy yên ổn”. Nói xong cô đắc ý cười nhìn Trình Mộc Dương.

Trình Mộc Dương nói: “Đến lúc nào em muốn kết hôn thì trước đó một hôm em cứ ra đường kéo cho anh một cô về nhà là được”.

Trình Thương Hải nói chậm rãi: “Cháu cho rằng ra đường kéo người ta về là người ta sẽ chịu lấy cháu à? Ông thấy chưa chắc đâu, mời người ta đến ăn cơm cũng không mời được, đồ vô dụng!”

Trình Mộc Dương ghen lời, sự phiền muộn trong lòng ngày càng dâng lên.

Mọi người bật cười, Trình Mộc Vũ nói: “Được rồi, để cháu đi xem xem, nếu đúng như ông nội nói thì chúng ta sẽ nghĩ cách lừa cô ấy về nhà. Được không anh?”

Trình Mộc Dương hừ một tiếng, “Làm sao được như ông nội nói, anh thấy bình thường thôi mà, ánh mắt anh chuẩn lắm!”

Trình Mộc Giai xáp tới: “Chị, em với chị cùng đi xem!”

Trình Mộc Dương nhíu mày: “Đừng có quậy nữa, mày nghĩ mày là ai chứ? Con bé đó kiêu lắm đấy, ông nội nói mà nó cũng có thêm để ý đâu”.

Trình Thương Hải không để ý: “Nếu nó coi trọng Trình thị thật thì ông lại không thích, đằng này nó cứ trơn như chạch, ông nhìn cũng thấy thú vị”.

“Ông, bao giờ ông đến chỗ chú Lý kiểm tra sức khỏe lần nữa thì cháu đi với ông!” Lòng hiếu kỳ của Trình Mộc Giai đã bị kích thích, trong số mấy cháu trai của Trình Thương Hải thì hắn là đứa nghịch ngợm nhất, hai anh em song sinh chỉ ngoan ngoãn ngồi cười.

“Lại thêm một đứa đòi đưa ông đi khám sức khỏe!” Trình Thương Hải cười ha ha, Trình Mộc Dương quay đầu lại gọi: “Cô ơi, bao giờ ăn cơm?”

“Đây rồi đây rồi!” Trình Anh Chi chạy ra, đã 48 tuổi nhưng nhìn qua cô mới chỉ như phụ nữ 40, chăm sóc cực tốt, dáng người hơi béo, gương mặt nhu mì: “Nhìn thấy chúng mày ông nội đâu còn muốn ăn cơm nữa!” Vừa nói cô vừa kéo Trình Mộc Dương nói: “Món của cháu đã nấu xong rồi, nhưng không biết có đúng kiểu cháu thích không”. Trình Mộc Dương đang chán nản trong lòng nên cũng không lên tiếng.

Trình Mộc Vũ vừa ăn mì vừa nói với Trình Anh Chi: “Cô à, món này ăn ngon thật, nhìn qua thì không thấy gia vị gì nhưng ăn vào lại vừa thơm, vừa trơn vừa dai nữa. Hình như trước kia chưa thấy ông Lưu nấu bao giờ. Nếu cho thêm hành vào thì còn ngon hơn”.

Trình Anh Chi cũng thử một miếng rồi gật đầu nói: “Thì ra không cho gia vị cũng có chỗ độc đáo của nó. Món này là anh trai cháu gọi điện thoại đến bắt cô làm đấy. Nó chỉ nói là mì đen đen, ông Lưu phải cân nhắc một hồi lâu, nó lại dặn không được cho hành tỏi ớt khiến ông ấy cũng không biết phải nấu thế nào nữa!”

Trình Mộc Giai vừa ăn vừa nói: “Thảo nào anh trai có thể tự mình mở công ty, việc gì anh ấy cũng đều suy nghĩ chu đáo. Chị à, anh ấy sợ chúng ta mới về nước nên ăn không quen ấy mà, nào, chúng ta cùng kính anh cả một chén”.

Trình Mộc Dương chợt dạ uống một chén rượu rồi nói với Trình Mộc Vũ: “Thích ăn cũng đừng ăn nhiều quá không lát nữa lại đau bụng!”

“Em có phải trẻ con đâu mà ăn như thế!” Trình Mộc Vũ nói.

Trình Mộc Dương nhớ Âu Dương Ngâm nói cô ăn nhiều quá đến mức đau bụng vì no, đúng là một đứa trẻ con, nghĩ vậy anh ta liền khẽ mỉm cười. Nhìn nụ cười cưng chiều của anh trai, Trình Mộc Vũ thấy bát mì dường như lại ngon hơn một chút.

Điện thoại trong phòng khách đổ chuông, Trình Anh Chi vội đặt đĩa chạy tới, một lát sau cô cầm chiếc điện thoại không dây tới đưa cho Trình Thương Hải, nhỏ giọng nói: “Hình như là cô bé bác sĩ bố nói hay sao ấy!”

Trình Mộc Dương giật mình nhưng vẫn tiếp tục ăn mà không biểu hiện gì ra mặt. Trình Mộc Giai tò mò ghé vào điện thoại, Trình Thương Hải cũng không đẩy hẳn ra, chỉ cười tít mắt “được, được” vài tiếng rồi gác điện thoại.

“Đúng là một con bé xảo quyệt, bây giờ mới gọi điện thoại cho ông”, Trình Thương Hải cười nói, “Tuy không đến nhà nhưng vẫn rất lễ phép”.

“Giọng nói rất dễ nghe, nhất định là một giai nhân!” Trình Mộc Giai khoa trương.

Trình Anh Chi mang điện thoại về đặt lại chỗ cũ: “Cô nghe giọng rất dịu dàng lễ phép, hai ông cháu nói làm cô cũng thấy tò mò rồi, hôm nào đó cô cũng phải gặp mặt nó mới được”.

Trình Mộc Dương nghĩ bụng, cô ta mà dịu dàng à?

Cơm nước xong, mấy người cùng tán gẫu với Trình Anh Chi trong phòng khách, Trình Mộc Dương và Trình Thương Hải vào phòng sách.

“Lần này khảo sát thành phố H thế nào?”

“Mấy năm nay GDP bình quân đầu người của tỉnh Z xếp hạng trong top đầu cả nước, kinh tế tư nhân phát triển rất nhanh, tiềm lực của người dân rất lớn. Thành phố H là thủ phủ của tỉnh, dù chỉ là thành phố loại hai trong cả nước nhưng lại có non xanh nước biếc, điều kiện sống rất tốt, được bầu chọn là thành phố thích hợp nhất để cư trú. Cháu đã tới đó xem, an ninh trật tự rất tốt, tính tình người dân cũng rất tốt, một cuộc điều tra không chính thức cho rằng đó là thành phố hạnh phúc nhất. Rất nhiều người có tiền trên toàn quốc tới đó mua nhà, cháu đã tới sàn giao dịch bất động sản, đa số là những người mua nhà lần đầu, điều này cho thấy họ là những người có nhu cầu thực sự, cho nên có lẽ chúng ta vẫn còn có cơ hội tiến quân vào giới bất động sản thành phố H”.

Trình Thương Hải gật đầu, “Một công ty tỉnh ngoài đầu tư vào đó, sợ rằng sẽ bất lợi vì mang chuông đi đánh xứ người”.

“Danh tiếng của chính quyền thành phố H ở bản địa cũng không tồi”, Trình Mộc Dương nói, “Tại bản địa cũng có mấy công ty bất động sản rất mạnh, cháu nghĩ có thể chúng ta cũng sẽ phải đối mặt một chút với chế độ bảo hộ địa phương”.

Trình Thương Hải hỏi: “Có làm quen với một vài người hay không?”

“Quen biết mấy người, có điều không có tác dụng gì lớn, chỉ có thể thông qua bọn họ để làm quen những người khác”.

Trình Thương Hải nhìn anh ta một hồi lâu hình như muốn nói gì đó, nhưng mãi sau ông mới nói: “Ông chỉ cần cháu đến xem qua thôi, việc cụ thể bố cháu sẽ đi làm, còn có đầu tư vào thành phố H hay không thì còn phải cân nhắc tỉ mỉ nữa”.

Trình Mộc Dương gật đầu xoay người định ra ngoài, Trình Thương Hải lấy một gói quà trong ngăn kéo ra: “Bác sĩ Âu Dương đã không chịu đến nhà ăn cơm thì cháu mang cái này đưa cho cô ấy giúp ông, xem như cảm ơn lần trước cô ấy đã vất vả làm tập tài liệu đó cho ông”.

“Quà gì thế ông?”

“Ông nhờ cô cháu đi mua giúp, hình như là một sợi dây chuyền đeo tay”.

Trình Mộc Dương hơi chần chừ, thứ này thì anh ta đưa cho cô sao được? “Ông à, hay ông tự đưa cho cô ấy đi”.

Trình Thương Hải trợn mắt nhìn anh ta, “Cháu đúng là càng ngày càng vô dụng!”

Trình Mộc Dương đành phải cầm lấy, đi tới cửa lại nghe thấy Trình Thương Hải nói: “Có thời gian mời bác sĩ Âu Dương đi ăn cơm uống nước. Cô ấy không chịu đến nhà cũng là biết sống đấy!”

Trình Mộc Dương lái xe đi tới bên dưới khu nhà tập thể Âu Dương Ngâm sống, cửa sổ không có ánh đèn, cô ấy còn chưa về. Anh ta ngồi yên tự hỏi mình tới làm gì? Tới để khẳng định tối nay cô ấy có việc thật? Cô ấy đâu phải mất việc lừa mình làm gì. Đến để tặng quà giúp ông nội? Hình như không cần vội như vậy. Hình như chỉ muốn đến nhìn về trẻ con ‘em cứ thế đấy, anh làm gì được em nào’ của cô ấy, nhìn về nghiêm túc ‘một là một, hai là hai’ của cô ấy, nhìn cách cô ấy vui vẻ khi thực hiện được âm mưu ‘một lời đã định, không cho đối ý’, và cả sự đau thương cô ấy vẫn luôn tìm cách che giấu trước mặt người khác? Mới có một ngày không gặp mà mình lại nhớ cô ấy đến thế, bất kể là thái độ của cô ấy như thế nào, anh ta đều muốn thấy cô ấy, cho dù có thể cô ấy nhìn mình mà như không thấy. Trình Mộc Dương hơi ngỡ ngàng, chẳng lẽ mình thật sự đã sa lầy ở đây sao? Chẳng lẽ mình lại rối loạn trước một cô gái nhỏ hơn 7 tuổi? Anh ta cảm thấy chắc mình còn chưa đến mức như vậy, 33 tuổi còn giả bộ ngây thơ? Anh ta tự cười nhạo chính mình, đang chuẩn bị nổ máy xe đi về thì một chiếc xe đã dừng lại không xa phía trước, hai người trên xe bước xuống. Mặc dù đèn đường rất tối nhưng Trình Mộc Dương vẫn nhìn thấy rõ ràng, một người là Âu Dương Ngâm, còn người kia là Phùng Phát Niên.

18. Chương 18

Chương 18: Người xưa và người nay

Âu Dương Ngâm mỉm cười tạm biệt Phùng Phát Niên rồi chuẩn bị lên nhà.

“Tiểu sư muội!” Phùng Phát Niên gọi cô lại, trên tay cầm một chiếc áo khoác, “Em quên áo này!” Anh ta đi tới, Âu Dương Ngâm vừa định đưa tay ra cầm thì Phùng Phát Niên đã khoác áo lên người cho cô, “Buổi tối lạnh”.

Ánh trăng mờ mờ làm cho Âu Dương Ngâm cảm thấy thời gian như trở lại trong chớp mắt. Loài hoa nào đó đang lặng lẽ tỏa hương trong đêm, những bóng cây loang lổ đứt quãng trên con đường nhỏ, đèn đường mờ tối, có người nhẹ nhàng gọi cô “Tiểu sư muội”, khoác áo choàng lên cho cô. Đó là lần cô tự học về muộn? Hay là sau buổi diễn của câu lạc bộ? Không biết người đó đã chờ ở chỗ nào, nhưng chỉ cần cô ngẩng đầu lên là bao giờ cũng có thể nhìn thấy anh ấy đứng trước mặt cô, nét mặt âm áp vĩnh viễn không thay đổi.

“Tiểu sư muội!” Phùng Phát Niên lại gọi cô một tiếng, khóe miệng lộ ra nét cười.

Âu Dương Ngâm phục hồi lại tinh thần, bối rối nói: “Cảm ơn sư huynh!”

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai phải đi làm rồi. Chuyện chương trình anh sẽ liên lạc với em sau”. Phùng Phát Niên vỗ vai cô ra hiệu cho cô lên nhà rồi quay đầu xe đi về, chiếc xe đi sát qua xe của Trình Mộc Dương.

Trình Mộc Dương không biết mình đang có cảm giác gì, tối nay cô ấy không chịu đến ăn cơm là vì có hẹn với Phùng Phát Niên? Hai người bọn họ đã thân mật đến mức khoác áo cho nhau, lưu luyến chia tay? Bây giờ anh ta thừa nhận mình đã hao tâm tốn sức vì cô ấy, nhưng tất cả những điều anh ta tốn công tốn sức làm ra đều chỉ là bọt nước. Anh ta suy nghĩ vấn đề này như tự hành hạ mình, bàn tay siết chặt vô lăng. Khi mình hào hứng nấu nồi lẩu trong lòng cô ấy vẫn thấy chán ghét sao? Khi mình mang đồ ăn sáng đến cho cô ấy, trong lòng cô ấy lại cười nhạo mình sao? Anh ta không thể nghĩ tiếp được, đành nhấn ga cho chiếc xe lao vút đi.

*** **

“Mộc Dương, buổi tối cùng đi ăn cơm nhé!” Hàn Hiểu Băng hào hứng rủ rê qua điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?” Trình Mộc Dương đang bận rộn hết cỡ, anh ta cảm thấy hơi khó chịu. Nửa tháng sau kì nghỉ, kể cả chủ nhật anh ta cũng đi làm, chỉ có Hàn đại công tử vẫn phong lưu phóng khoáng như trước kia.

“Lâu rồi không tụ tập nên nhớ anh mà!” Hàn Hiểu Băng cười to nói: “Giang Nam Thực Phũ, anh dẫn Tiểu Vũ đi, em gọi Ngâm Ngâm. Nghe nói em hẹn hai anh em nhà anh, cô ấy còn nói cô ấy phải mời khách vì cô ấy có việc cần cảm ơn anh. Có việc gì mà thần bí thế?”

“Anh bận lắm, mày hẹn người khác đi!” Trình Mộc Dương thản nhiên nói, “Anh phải họp bây giờ đây”.

“Không được, anh nhất định phải tới. Em đã nhận lời Ngâm Ngâm rồi!” Hàn Hiểu Băng bắt măn nói.

Trình Mộc Dương đặt điện thoại xuống, suy nghĩ một chút rồi lại nhấc điện thoại gọi cho thư ký, “Tối nay, mời...” Mình phải mời ai đi ăn nhỉ? Phải tìm một cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp, khí chất thật sang mới được. Anh ta cân nhắc trong đầu, đài truyền hình? Sở sự vụ? Các công ty có quan hệ công việc? Hay là tiểu thư thế gia nào đó? Anh ta lần lượt suy nghĩ nhưng lại không có ai có thể làm anh ta muốn mời đi ăn tối. Anh ta cảm thấy chán nản, lại suy nghĩ tỉ mỉ một lượt, trong đầu hiện ra gương mặt thanh tú của Âu Dương Ngâm và không còn dửng dưng nữa. Anh ta quát vào điện thoại với giọng gần như hung tợn: “... toàn công ty liên hoan! Trừ Giang Nam Thực Phũ thì chọn địa điểm nào cũng được”.

Nói xong câu này tâm tình anh ta đã bình tĩnh hơn nhiều, Trình Mộc Dương bắt đầu vùi đầu xem báo cáo trên bàn, một tập báo cáo rất dày, hình như tập tài liệu Âu Dương Ngâm tìm cho ông nội cũng dày như vậy. Anh ta thở dài bất lực, không điều khiển được trái tim nữa thì phải điều khiển được hành động của mình. Mắt không thấy lòng không phiền, sau một thời gian rồi sẽ quên đi, anh ta tự an ủi chính mình như vậy.

*** **

“Các chuyên mục của đài truyền hình bây giờ đều phải hạch toán độc lập, từ nội dung chương trình, người dẫn chương trình đến thu hút quảng cáo tài trợ đều do người sản xuất phụ trách toàn bộ, hoàn toàn tự chủ, cho nên áp lực của người sản xuất là rất lớn, đương nhiên quyền lực cũng rất lớn”. Phùng Phát Niên vừa giới thiệu tình hình của đài truyền hình vừa đi vào quán trà Tử Kinh với Âu Dương Ngâm. Đài truyền hình chuẩn bị đưa ra một chuyên mục mới là “Khỏe mạnh mỗi ngày”, cần tìm một người dẫn chương trình, hình tượng đẹp, ngôn ngữ tốt, có liên quan đến y học. Phùng Phát Niên đề cử Âu Dương Ngâm với tổ chuyên mục, hôm nay sắp xếp cho cô đến gặp người sản xuất. Âu Dương Ngâm không muốn làm công việc này nhưng Phùng Phát Niên năn nỉ cô nể mặt anh ta tới gặp một chút nên đành phải miễn cưỡng đi cùng.

Lúc hai người đến, người sản xuất tên là A Văn đã đợi ở đó. Khoảng hơn 50 tuổi, tóc buộc sau gáy, rất có khí chất của một nhà nghệ thuật, Âu Dương Ngâm đánh giá. Cô thầm nghĩ người này nên đi làm chuyên mục “Giám định bảo vật”, như vậy sẽ còn làm mọi người tin nhiệm hơn nhiều, nghĩ đến đây cô liền vô thức mỉm cười, chính nụ cười này đã làm A Văn cảm thấy hài lòng, ông ta gật đầu với Phùng Phát Niên.

“Tiểu thư Âu Dương và phó giám đốc Phùng của chúng tôi là bạn cùng trường à?” A Văn muốn nghe giọng nói của Âu Dương Ngâm.

“Phó giám đốc Phòng của đài chú là tài tử, còn cháu chỉ học hành qua quýt thôi”, Âu Dương Ngâm khách sáo, trong lòng chỉ mong ông chú tóc dài này không coi trọng mình.

“Tiểu thư Âu Dương không làm văn nghệ thì thật là đáng tiếc, người đẹp như vậy, trong đài chúng tôi cũng không tìm được ai nào như cô”. A Văn khen, “Thảo nào phó giám đốc Phòng của chúng tôi phải đích thân đưa cô đến”, giọng nói có ý trêu chọc”.

Âu Dương Ngâm biết rõ những người làm văn nghệ đều nói nhiều như vậy, cô cũng không để ý, chỉ thản nhiên nói: “Đâu có, chú Văn khách sáo quá!”

A Văn nói: “Chuyên mục này của chúng tôi mỗi tuần có một kỳ, mỗi kỳ 30 phút, chủ yếu là về các kiến thức bảo vệ sức khỏe, ghi hình trước rồi phát hình sau”. Nói vậy là ông ta đã có ý nhận Âu Dương Ngâm rồi.

Âu Dương Ngâm khó xử nhìn Phùng Phát Niên, Phùng Phát Niên mỉm cười nói: “Đi ghi hình thử trước được không? Không cần tốn nhiều thời gian đâu, bản thảo cũng có người viết cho rồi. Trước kia em đã diễn kịch, khả năng ngôn ngữ tốt, lại có kiến thức chuyên môn nên sẽ không có vấn đề gì khó khăn cả”.

“Sư huynh, sao anh biết?” Âu Dương Ngâm thấy lạ, “Em chưa nói với anh bao giờ mà!”

Phùng Phát Niên hơi sững lại: “Anh nghe nói vậy, ở đây cũng có không ít người học đại học Z”.

A Văn nói tiếp: “Đúng vậy, trước kia đài chúng tôi còn có một tài tử cũng học đại học Z, đáng tiếc là hai năm trước bị tai nạn xe mất rồi”.

Nghe vậy Âu Dương Ngâm biến sắc, cô yên lặng một hồi lâu rồi thấp giọng hỏi: “Là Trương Trạch đúng không?”

A Văn kinh ngạc hỏi: “Cô biết anh ấy à?”

Âu Dương Ngâm gật đầu, một hồi lâu mới nói: “Anh ấy rất có tài, trước kia từng hướng dẫn bọn cháu viết kịch bản”.

Phùng Phát Niên nói: “Tiểu sư muội, chú Văn rất thành tâm, em về suy nghĩ một chút đi, hai ngày sau trả lời chú ấy”.

A Văn vội đưa danh thiếp cho Âu Dương Ngâm, “Nể mặt phó giám đốc Phùng, tiểu thư Âu Dương giúp tôi việc này nhé! Tôi đã phỏng vấn rất nhiều người và cảm thấy cô rất thích hợp. Cuối tuần đến ghi hình thử trước, đến lúc đó chúng tôi sẽ liên lạc với cô”.

Tâm trạng không yên, Âu Dương Ngâm vừa nhận lời vừa đứng dậy, Phùng Phát Niên đi cùng cô ra ngoài, nhìn bóng lưng hai người, A Văn thầm nghĩ: “Trai tài gái sắc, lần này chắc phó giám đốc động lòng rồi!”

Xe của Phùng Phát Niên chậm rãi lăn bánh cùng với dòng xe cộ, Âu Dương Ngâm yên lặng ngồi bên cạnh.

“Anh học trước A Trạch một khóa, vào làm ở đài truyền hình trước. Nó làm mấy năm ở đài truyền hình thành phố H rồi mới được điều về đây. Nó là đại tài tử thực sự, trong khoảng thời gian cộng tác với anh, nó đã liên tục nghĩ ra vài chương trình hay, cũng được một vài giải thưởng lớn nhỏ, từ từ cũng trở nên có quy mô. Vốn đang làm việc thuận buồm xuôi gió thì nó lại xảy ra chuyện, hai năm nay anh vẫn không tìm được người cộng tác nào ăn ý như nó”. Phùng Phát Niên căn nhắc câu chữ rồi nói chậm rãi.

“A Trạch tốt lắm, nó là loại người ai kính nó một phần thì nó kính lại mười phần, cho nên nó có rất nhiều bạn. Anh với nó ở khu tập thể đài truyền hình, tầng trên tầng dưới, thường xuyên cùng nhau uống rượu ăn cơm, có thể nói là không có gì giấu nhau”. Phùng Phát Niên nhìn sắc mặt Âu Dương Ngâm, rất bình tĩnh, anh ta thấy hơi yên tâm.

“Nó thường xuyên nói với anh về cuộc sống ở thành phố H, đó là những tháng ngày vui vẻ nhất của nó”.

Đúng vậy, đó là những ngày tháng anh ấy vui vẻ nhất, Âu Dương Ngâm nghĩ, cũng là những ngày tháng cô vui vẻ nhất. Cô biết anh khi đang học năm thứ hai đại học, lúc ấy, anh đã là sinh viên cao học, còn là chủ tịch câu lạc bộ kịch nói Tây Viên trong trường. Cô là lính mới được anh ta chiêu mộ. Anh ta vẫn chăm sóc cô như em gái, sau đó anh ta vào làm ở đài truyền hình, công việc ở đài truyền hình rất bận nhưng anh ta vẫn luôn sắp xếp thời gian để chăm sóc cô. Cô cho rằng anh ta sẽ chăm sóc cô như vậy suốt đời, sau đó lại nghĩ thực ra anh ta chưa từng biểu lộ gì cả, tất cả đều là tự mình ảo tưởng mà thôi. Đột nhiên có một ngày

anh ta tới đón cô về khi hết giờ tự học buổi tối, khi đi qua sân vận động trống trải, anh ta cười nói với cô: “Em à, ngày mai anh phải về thành phố D rồi, có lẽ là sẽ không quay lại nữa. Sau này em phải học cách chăm sóc bản thân mình, hoặc tìm một người có thể chăm sóc em thật tốt”.

Nhưng đến bây giờ cô vẫn chưa học được cách chăm sóc chính mình, cũng không tìm được người có thể chăm sóc mình. Còn anh ta, cô cũng không tìm được lại được nữa.

“Sau khi tốt nghiệp anh ấy cũng thường dẫn các sinh viên khóa sau như bọn em đi chơi, đó quả thật là quãng thời gian vui vẻ”. Âu Dương Ngâm nói rất khẽ. Anh ấy có nhắc đến mình không? Cô rất muốn hỏi như vậy nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, có ý nghĩa gì đâu chứ? Cô có một nghi vấn rất lớn nhưng năm đó đã không hỏi anh ta, bây giờ có hỏi gì cũng đều là vô nghĩa.

Phùng Phát Niên cũng yên lặng, anh ta không biết nên nói với cô như thế nào. A Văn đột nhiên nhắc tới A Trạch khiến anh ta trở tay không kịp. Chắc cô cũng đoán được anh ta và A Trạch quen nhau nhưng lại chưa bao giờ hỏi, cô không muốn hỏi, hay là sợ không dám hỏi, hay là cảm thấy không nên hỏi?

Xe đến trước nhà tập thể của Âu Dương Ngâm, Âu Dương Ngâm bình phục lại tâm tình, nói với Phùng Phát Niên: “Sư huynh, nhiều nhất em cũng chỉ có thể theo chương trình đến cuối năm, sang năm phải làm luận văn nên không có thời gian và công sức để làm nữa. Hơn nữa nói không chừng em còn phải về nhà, cho nên bọn anh vẫn nên xem xét các lựa chọn khác đi”.

Phùng Phát Niên nói: “Anh sẽ nói rõ tình hình với chú Văn, nếu như chương trình được hoan nghênh và có tỉ lệ người xem cao thì sang năm cũng nên có người dẫn chương trình chuyên nghiệp. Em yên tâm, nhất định sẽ không gây trở ngại cho việc học tập của em đâu”.

Phùng Phát Niên xuống xe theo Âu Dương Ngâm, sau nhiều lần do dự rốt cục lại nói thêm: “Tiểu sư muội, ông Trình chưa bao giờ làm chuyện gì không có mục đích, người trên thương trường gọi ông ta là ‘Ngài lật đật’ không bao giờ ngã”. Anh ta dừng lại một chút, “Trình thị nước rất sâu”.

Âu Dương Ngâm hơi kinh ngạc nhìn anh ta, nhìn vào mắt Phùng Phát Niên, ánh mắt dịu dàng, trong suốt, ân cần, chân thành, cô gật đầu, “Em biết rồi, cảm ơn anh”.

19. Chương 19

Chương 19: Không nơi chốn tránh

“Đến ngay bây giờ”. Trình Mộc Dương vừa lách xe qua một chiếc xe bên cạnh vừa tính toán xem lái xe đến lối ra tòa nhà D City phải đi đường nào. Hôm nay là chủ nhật, anh ta vẫn phải đến công ty làm việc, đang làm thì nhận được điện thoại của Trình Mộc Vũ gọi anh ta đến tòa nhà D City đón hai người vừa mua sắm ở đó xong đi ăn cơm. Tòa nhà D City là một trong những trung tâm thương mại đắt đỏ nhất ở thành phố D, chủ nhật nếu đến muộn sẽ không tìm được chỗ đỗ xe, hai người phải bắt taxi đi mua sắm. Công ty của Trình Mộc Dương ở gần đó nên đương nhiên sẽ bị điều đến đón về.

Trình Mộc Dương đánh xe một vòng đến cửa khu D, anh ta có thể hội viên bạch kim nên có thể được ưu tiên đỗ xe ở đó rồi đi qua khu mua sắm đến cửa khu A tìm người. Chắc là bà cô và Tiểu Vũ đã mua rất nhiều đồ không mang đi nổi nên mới không chịu đi ra cửa D, anh ta lắc đầu cười khổ. Bao giờ phụ nữ cũng không thể chống lại được ham muốn mua sắm.

Đỗ xe xong đi ra, Trình Mộc Dương vô thức ngẩng đầu nhìn quanh, đột nhiên tim anh ta đập mạnh, cách đó không xa có một chiếc xe nhỏ màu vàng đang đỗ, biển số thành phố H, số 316, đó là cái mũ vàng của Âu Dương Ngâm!

Anh ta đứng lại không biết có nên tiếp tục đi vào trong siêu thị hay không. Sau kì nghỉ mừng 1 tháng 5 đã hơn nửa tháng anh ta không gặp cô. Anh ta cố ý làm chính mình bận rộn như vậy, mấy bữa tiệc của Hàn

Hiếu Bân đều bị anh ta từ chối. Anh ta nghĩ mình đã có thể không quan tâm đến người từng một thời làm mình tim đập nửa rồi. Thì ra mình vẫn quan tâm! Bây giờ làm thế nào? Mình có nên đứng đây chờ cô ấy không?”

Điện thoại đổ chuông, “Anh, anh ở đâu?”

“Anh đang ở...” Anh ta chần chừ, anh ta muốn ở đây chờ cô, có thể phải chờ rất lâu, nhưng nếu không ở đây chờ cô ấy thì mình biết tìm cô ấy thế nào?

“Chờ một lát, anh có chút việc”. Trình Mộc Dương nhanh chóng cắt điện thoại, anh ta nhìn thấy Âu Dương Ngâm đi ra cùng một người đàn ông khoảng 50 tuổi, hôm nay cô mặc áo cộc tay, quần dài, trên mặt là một nụ cười nhàn nhạt. Hai người bắt tay tạm biệt, anh ta bước lên đón không nghĩ ngợi gì: “Ngâm Ngâm!”

Âu Dương Ngâm quay lại nhìn theo hướng phát ra tiếng gọi, cười nói: “Tổng giám đốc Trình, trùng hợp quá!” Cô quay sang nói với A Văn bên cạnh: “Tổng giám đốc Trình Mộc Dương, công ty Tấn Đạt”, lại đi tới trước mặt Trình Mộc Dương giới thiệu: “Chú Văn ở đài truyền hình!”

A Văn vội lấy danh thiếp ra đưa tới: “Chào tổng giám đốc Trình!” Công ty Tấn Đạt là một công ty rất nổi tiếng, nói không chừng ngày nào đó có thể lôi kéo được chút tài trợ.

Trình Mộc Dương nhìn hàng chữ trên danh thiếp: “Người sản xuất chuyên mục Khỏe mạnh mỗi ngày”, ánh mắt nghi hoặc của anh ta chuyển sang người Âu Dương Ngâm.

A Văn vội giải thích: “Ngâm Ngâm là người dẫn chương trình của chuyên mục này, hôm nay đến tòa nhà D City chọn trang phục, họ nhận lời tài trợ trang phục”.

Âu Dương Ngâm hơi đỏ mặt nói: “Chỉ làm thử hai kì thôi”.

Nhớ tới Phùng Phát Niên, trong lòng Trình Mộc Dương có chút ghen tị, anh ta nói với Âu Dương Ngâm: “Phùng sư huynh của em quả nhiên là Bá Lạc!” (ND: Bá Lạc người nước Tần thời Xuân Thu, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài).

A Văn lập tức tiếp lời, “Đúng vậy đúng vậy, nếu không có sự giúp đỡ của phó giám đốc Phùng thì Ngâm Ngâm còn không chịu làm!”

Trình Mộc Dương càng không vui, liền chuyển đề tài hỏi: “Thử được quần áo chưa?”

“Chưa”, Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Chú Văn kĩ tính lắm, còn chưa tìm được bộ nào chú ấy hài lòng”. Cô quay lại cười nói với A Văn: “Người cháu đẹp sẵn rồi mà, chú Văn dễ dãi một chút được không?”

“Thì cháu xinh như vậy nên chú mới không chịu dễ dãi. Chú phải đề chết chuyên mục văn nghệ mới được!” A Văn thân mật xoa đầu Âu Dương Ngâm, “Ồ đây không hợp, chúng ta tìm nhà tài trợ khác. Sắp phải ghi hình rồi, cùng lắm đi đặt may là được”.

Âu Dương Ngâm bắt đầu cười cười với Trình Mộc Dương, tự giễu: “Việc chính thì không làm đúng không?”

Trình Mộc Dương nói với A Văn: “Không biết chú Văn có nghe nói đến cửa hàng quần áo Tư Gia bao giờ chưa?”

“Đương nhiên, trang phục của phát thanh viên chuyên mục tin tức đài chú được đặt may ở đúng chỗ đó mà, cửa hàng này nổi tiếng lắm, có điều chưa bao giờ chịu tài trợ”, suy nghĩ một chút, A Văn lại nói tiếp: “Đúng vậy, Ngâm Ngâm, chúng ta cũng có thể đến đó xem xem, mặc dù đồ ở đó đắt khủng khiếp”.

Âu Dương Ngâm vui đùa: “Nếu như quay thử mà kết quả không tốt thì cháu sẽ tự trả tiền quần áo, tuyệt đối không để chú Văn phải mất tiền mà không tuyển được người”.

“Nghĩa khí lắm, Ngâm Ngâm của chúng ta chính là một cô gái tốt”, A Văn cũng cười, “Đi, mời người đẹp đi ăn cơm! Tổng giám đốc Trình đi cùng được không?”

“Thôi, cháu còn có việc”. Trình Mộc Dương lấy danh thiếp ra viết địa chỉ cửa hàng Tư Gia lên: “Cửa hàng một người quen của cháu mở, trước lúc đến thì gọi điện thoại cho cháu, giá cả cháu sẽ thương lượng giúp”.

A Văn nhận danh thiếp vui vẻ nói: “Thì ra là thế, vậy tốt, 4 giờ chiều hôm nay được không? Chú và Ngâm Ngâm còn có chút việc ở dài”.

Trình Mộc Dương nhìn cái mũ màu vàng từ từ đi xa rồi mới vội xoay người đi vào siêu thị, điện thoại di động trong túi không ngừng rung, chắc là lần này cô em gái anh ta sẽ bóp chết anh ta mất.

*** **

“Suốt ngày thấy anh bận như vậy, anh không định tìm chị dâu thật à? Có cần em gái tự thân xuất mã không?” Trình Mộc Vũ vừa cắt bớt tết vừa nói.

Trình Mộc Dương mỉm cười, anh ta hơi lơ đãng.

“Tiểu Vũ, buổi chiều cháu có việc gì không?” Trình Anh Chi hỏi.

“Lát nữa Lưu Hân sẽ đến cửa hàng của cô may quần áo”, Trình Mộc Vũ nói, “Là con gái thị trưởng Lưu, cách đây không lâu anh Hiếu Bân có giới thiệu cho cháu. Người ta mê anh trai cháu như điên, có lẽ là muốn đường vòng cứu quốc đến lấy lòng cô trước!” Cô quay lại cười nói với Trình Mộc Dương: “Anh có muốn đi xem không, cũng coi như người đẹp, mặc dù còn kém em gái anh”.

“Còn không bằng em thì anh quan tâm làm gì!” Trình Mộc Dương thầm kêu khổ, sao lại trùng hợp thế cơ chứ, anh ta không muốn để em gái mình gặp Âu Dương Ngâm. Lần trước lúc ăn cơm ông nội nói như vậy Tiểu Vũ đã tỏ ra rất hứng thú, mồm mép nó không kiêng nể ai bao giờ, nhờ đâu sơ ý một chút làm Âu Dương Ngâm tức giận thì mình biết làm thế nào? “Nhanh nhanh rồi đuổi người ta về. Cái thằng Hàn Hiếu Bân này thật là lảm chuyện, sao nó không đi mà theo đuổi”.

“Nói cũng đúng, anh, chúng ta phải tìm một chị dâu xinh hơn em mới được!” Trình Mộc Vũ cười nói, “Có điều việc này rất khó”.

Trình Mộc Dương nhớ tới Âu Dương Ngâm, Hiếu Bân nói đúng, Âu Dương Ngâm quả thật xinh hơn em gái mình, nếu cô ấy lên TV thì chắc sẽ có rất nhiều fan, nghĩ như vậy trong lòng anh ta lại cảm thấy sốt ruột.

“Cũng lâu rồi cô không đến cửa hàng xem xét, hôm nay nhân tiện đến xem một chút. Mộc Dương, đưa cô với Tiểu Vũ đi”.

Trình Mộc Dương chỉ mong sao hai người này ăn xong thật nhanh để đến cửa hàng. 4 giờ, chắc họ sẽ không ở lại đó lâu như vậy chứ?

Trình Mộc Dương đứng ngồi không yên trong văn phòng, không biết quần áo của con gái thị trưởng Lưu đã may đo xong chưa? Anh ta nhìn đồng hồ, 3 giờ rồi, không nhận được gọi điện thoại cho người phụ trách ở đó, “Anh Lục, em gái tôi còn ở đó không?”

“Vẫn đang chọn kiểu, hôm nay hai vị đại tiểu thư này khó tính lắm!” Anh ta cười, “Cả bà chủ cũng mệt rồi!”

Trình Mộc Dương thầm nghĩ, lát nữa nếu Âu Dương Ngâm phát hiện cô và em gái mình đều ở đó thì chắc chắn sẽ nghi ngờ mình. Vốn là một việc chính đại quang minh mà bây giờ trong lòng mình lại bất ổn. Mãi mới qua nửa tiếng, tính toán cũng đến lúc mình nên xuất phát rồi, anh ta lại cầm lấy điện thoại, “Anh Lục, em gái tôi còn đó không?”

“Vẫn đang chọn, có khi phải chọn đến bữa tối”.

Trình Mộc Dương nhớ tới lời em gái, chẳng lẽ thiên kim tiểu thư nhà thị trưởng này định mời bà cô mình ăn tối? Anh ta nhún mày suy nghĩ, thở dài, rốt cục gọi điện thoại cho Trình Anh Chi.

“Mộc Dương à, chuyện gì thế?” Qua giọng nói có thể thấy tinh thần Trình Anh Chi không tốt.

“Lát nữa cháu phải đưa một người bạn đến may quần áo, Tiểu Vũ và bạn nó đã đi chưa?” Câu thứ nhất Trình Mộc Dương nói do dự, câu thứ hai có chút bất mãn, anh ta tin rằng bà cô thông minh của mình nhất định sẽ hiểu ý mình.

“A”, Trình Anh Chi cảm thấy kì lạ, cửa hàng của mình chỉ may đồ nữ, Mộc Dương dẫn bạn đến may quần áo? Đây chính là lần đầu tiên từ trước tới giờ. Trừ phi... Cô lập tức phản chấn tinh thần hỏi: “Hẹn mấy giờ?”

“4 giờ!”

“Vậy thì được, để cô nghĩ cách làm cho hai đứa nó về trước, nhưng cô phải ở lại”, Giọng nói rõ ràng ẩn chứa sự trêu chọc.

“Cô!” Trình Mộc Dương lúng túng nói, “Là người dẫn chương trình một chuyên mục ở đài truyền hình...”

Cô biết rồi, “Trình Anh Chi nói với giọng không cho phép từ chối, ”Cô sẽ đợi”.

*** **

Trình Mộc Vũ và Lưu Hân chào tạm biệt Trình Anh Chi ngoài cửa.

“Lần này làm phiền cô lâu như vậy, đúng là ngại quá. Cô còn hẹn bạn thì để lần sau vậy, cô nhất định phải cho Tiểu Hân cơ hội được mời khác đấy nhé!” Lưu Hân tỏ ra cực kì tiếc nuối.

“Đâu có, Lưu tiểu thư là khách của chúng tôi, làm sao có thể nói là làm phiền được. Hôm nay đúng là có lỗi, hôm nào tôi mời Lưu tiểu thư đi ăn để xin lỗi”. Trình Anh Chi khách sáo, cô thật sự bị vị thiên kim của Phó thị trưởng làm cho hơi mệt, trong lòng đã âm ỉ từ lâu rồi, “Tôi sẽ dặn bọn họ đảm bảo tiến độ, cô cứ yên tâm!”

“Vậy bọn cháu về trước đây cô ạ!” Trình Mộc Vũ cũng hơi phiền, nếu vị đại tiểu thư này muốn mời cô đi ăn cơm thì nên đến muộn hơn một chút, nếu muốn làm quen với cô thì cứ mời ra ngoài uống trà, cứ dây dưa ở đây làm quái gì chứ, còn ảnh hưởng đến việc làm ăn của người ta nữa. Khuôn mặt cũng chỉ tầm tầm, mà cái đầu thì còn kém cả khuôn mặt.

Trình Mộc Vũ cầm tay Lưu Hân đi xuống bậc thềm, thấy một chiếc xe con màu vàng từ từ dừng lại trước cửa, Trình Mộc Vũ nhỏ giọng nói với Lưu Hân: “Tớ cũng từng muốn mua một chiếc như vậy, may mà không mua, bằng không kiểu gì cũng bị người khác nói là cửa sừng làm nghề!”

Lưu Hân cười nói: “Sao lại nói thế, bạn đã già đâu cơ chứ! Nói không chừng người lái xe này còn là một con khủng long ấy!” Nhưng vừa nhìn thấy người trên xe bước xuống cô ta liền im miệng.

Trình Mộc Vũ cũng nhìn thấy Âu Dương Ngâm, cô hơi thất thần, cảm thấy có vẻ quen quen. Chẳng lẽ mình đã gặp ở đâu à? Cô nghi hoặc trong lòng.

Hai người đi sát qua nhau.

20. Chương 20

Chương 20: Chủ nhân cửa hàng trang phục

Nhìn thấy A Văn và Âu Dương Ngâm đi tới, A Lục vội vã bước lên nghênh đón. Một cô bé trẻ trung xinh xắn và một ông già để tóc dài buộc sau gáy, gần như chắc chắn là người làm văn nghệ.

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương đi vào cửa hàng, lúc anh ta đến thì vừa nhìn thấy em gái đi ra nên cố ý đợi một lát rồi mới xuống xe.

A Lục kinh ngạc nhìn anh ta, “Mộc Dương?”

“Anh Lục, cô tôi có đây không?” Trình Mộc Dương đành phải làm như không thấy vẻ mặt của anh ta.

“Mộc Dương!” Trình Anh Chi từ trong văn phòng đi ra, ngoài miệng gọi tên cháu trai nhưng ánh mắt thì vẫn giữ nguyên trên người Âu Dương Ngâm, “Bạn cháu à?”

“Chú Văn, cháu giới thiệu một chút, đây là cô cháu, Trình Anh Chi, là bà chủ ở đây”. Anh ta lại nói với Trình Anh Chi: “Cô, đây là chú Văn, người sản xuất chuyên mục Khỏe mạnh mỗi ngày của đài truyền hình”.

“Chào bà chủ Trình!” A Văn đưa tay ra, Trình Anh Chi thoáng chạm nửa bàn tay vào tay A Văn, “Chào anh”. Cô không thích đàn ông để tóc dài, càng huống chi ông ta còn để bím tóc.

“Cô, đây là bác sĩ Âu Dương Ngâm ở bệnh viện Huệ Lợi, sinh viên của chú Lý”.

Trình Mộc Dương vừa giới thiệu như vậy Trình Anh Chi đã biết là ai rồi, cô lập tức mỉm cười nói: “Bác sĩ Âu Dương đúng không? Chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại rồi!”

Âu Dương Ngâm nhớ tới hôm mừng 1 tháng 5, “Vâng, cháu chào cô!” Trực giác cho cô biết người phụ nữ khéo léo này không thích bị người khác kêu là bà chủ, cũng không thể gọi là tổng giám đốc Trình, nhà bọn họ quá nhiều tổng giám đốc Trình, gọi là cô thế này vừa gần vừa xa, như vậy là ổn nhất.

“Bác sĩ Âu Dương muốn may quần áo gì?” Trình Anh Chi hỏi rất thân mật, cô bé này ăn nói rất đúng mực.

“Bà chủ Trình, Ngâm Ngâm là người dẫn chương trình chuyên mục Khỏe mạnh mỗi ngày chúng tôi sắp lên sóng. Vốn D City đã đồng ý tài trợ trang phục cho chuyên mục nhưng thử không ít thương hiệu rồi mà vẫn cảm thấy chưa ưng ý lắm”. A Văn vừa nói vừa dùng tay ra dấu.

“A, Ngâm Ngâm sẽ làm người dẫn chương trình à?” Trình Anh Chi thay đổi cách xưng hô rất tự nhiên.

“Chỉ làm thử thôi ạ, việc gì chú Văn cũng yêu cầu phải hoàn hảo”. Âu Dương Ngâm giải thích.

“Đối với hình tượng của một người dẫn chương trình thì trang phục là yếu tố rất quan trọng, ảnh hưởng đến mức độ thu hút người xem của chuyên mục chúng tôi đưa ra lần này”, A Văn nói: “Đây là một chuyên mục làm về nội dung bảo vệ sức khỏe, người xem thông thường sẽ là những người có tuổi và trung niên, cho nên người dẫn chương trình phải tỏ ra chuyên nghiệp, ân cần, dịu dàng, phải làm mọi người tin nhiệm mình, thích mình, sau đó sẽ coi Ngâm Ngâm của chúng ta như là bác sĩ riêng của mình, bạn mình, con gái mình hay con dâu mình, như vậy mới là thành công. Cho nên trang phục này cũng phải tạo được ấn tượng chuyên nghiệp, ân cần và dịu dàng”. A Văn nói thẳng ra yêu cầu của mình, “Tôi cho rằng quần áo phải phục vụ con người chứ không phải con người biến thành nô lệ của quần áo”.

Trình Anh Chi gật đầu, “Anh Văn rất hiểu về trang phục”, cô thu hồi sự phản cảm với bím tóc vừa rồi, “Mời anh Văn xem các loại trang phục mẫu ở chỗ chúng tôi trước, chúng tôi cũng có nhà thiết kế chuyên nghiệp. Tôi cùng mọi người đến khu hàng mẫu trước”. Nói rồi cô gọi A Lục lên.

Âu Dương Ngâm thầm giật mình trước quy mô của cửa hàng Tư Gia này, diện tích cực lớn, đó là còn chưa tính đến xưởng may. Khắp nơi đều sáng sủa sạch sẽ, trang hoàng thanh nhã, không phải chỉ là một cửa hàng cao cấp bình thường.

Trình Mộc Dương đi bên cạnh cô: “Những tư liệu em chuẩn bị cho ông nội anh bây giờ có thể phát huy tác dụng rồi”.

“Em chỉ nói theo bản thảo đã được người ta viết sẵn thôi, đại để là một con rối”, Âu Dương Ngâm cười khổ nói, “Em vẫn cảm thấy quá phí phạm thời gian, nhưng sư huynh đã thuyết phục thầy Lý nên em chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của viện trưởng đại nhân thôi”.

“Phó giám đốc Phùng làm khó em thế à?” Trình Mộc Dương nói nửa vui đùa nửa nghiêm túc, anh ấy bắt đầu không thích Phùng Phát Niên.

“Không phải, anh ấy cũng muốn tốt cho em thôi, cơ hội người khác mong mà không được mà em lại có vẻ không thích. Thực ra cũng do em lười, chỉ muốn làm một bác sĩ cho yên ổn thôi”, cô cười cười với Trình Mộc Dương, “Không nói nữa, chú Văn nghiêm túc như vậy, em cũng phải nghiêm túc một chút”.

Âu Dương Ngâm ngoan ngoãn thử quần áo, Trình Mộc Dương ngồi trên sofa bên cạnh nhân nhả quan sát. Anh ta cảm thấy cô mặc bộ quần áo nào cũng rất dễ coi, một cô bé 26 tuổi, dung mạo thoát tục, kể cả quần bừa một mảnh vải cũng vẫn xinh đẹp xuất trần. Bà cô và A Văn vẫn rất tỉ mỉ từng chút một, hai người trao đổi quan điểm cá nhân, nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, A Lục bên cạnh vừa vờ vờ phác thảo vừa liên tiếp gật đầu, hoàn toàn là một tổ công tác ba người. Điều này lại làm khổ Âu Dương Ngâm, có lúc bọn họ quá chú tâm vào bản phác thảo không để ý đến cô trong một thời gian dài, Trình Mộc Dương có ý muốn

để cô ngồi một lát nhưng cô lại lên chỉ ba người đang chú tâm làm việc để tỏ ý từ chối. Trình Mộc Dương hơi bất mãn với cách làm của bà cô, đồng thời cũng tán thưởng Âu Dương Ngâm, cô vẫn không hề khó chịu, quả thực rất có trách nhiệm với công việc.

Rốt cục cũng thử quần áo xong, Trình Mộc Dương cầm vai Trình Anh Chi, hơi trách cứ: “Cô, cô đang may long bào hay sao mà phiền phức như vậy!”

Trình Anh Chi cười nói: “Sao thế, ngại phiền phức à? Người ta Ngâm Ngâm bị bọn cô giày vò hồi lâu mà còn không có một câu oán trách nào, thế mà cháu lại trách cô”.

Âu Dương Ngâm nói: “Mọi người bận rộn vì quần áo của em mà, em cũng thấy ngại quá. Mất thời gian như vậy, tổng giám đốc Trình thấy phiền phức cũng đúng”.

Nghe vậy Trình Mộc Dương vội định giải thích nhưng Trình Anh Chi đã tiếp lời trước: “Nó dám kêu ca gì thì lần sau Ngâm Ngâm cứ đến thẳng đây tìm cô Trình là được”. Cô lại tự nhiên thay đổi cách xưng hô, sau hơn hai giờ thử quần áo, cô rất hài lòng với biểu hiện của Âu Dương Ngâm.

Âu Dương Ngâm mỉm cười không trả lời.

“Hôm nay thật sự phải cảm ơn bà chủ Trình, vậy thì để tôi mời khách, bà chủ Trình và tổng giám đốc Trình vui lòng cùng đi ăn cơm được không?” A Văn nhìn Trình Anh Chi dò hỏi.

Trình Anh Chi gật đầu, “Có Ngâm Ngâm ở đây, nên để Mộc Dương mời. Anh Văn, chúng ta đi theo ăn bữa là được rồi”. Cô đã nhận thấy vẻ khách sáo của Âu Dương Ngâm đối với Trình Mộc Dương nên có chủ tâm phải giúp thẳng cháu mình một chút.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt, chẳng lẽ Trình Anh Chi hiểu lắm quan hệ giữa cô với Trình Mộc Dương: “Sao có thể để tổng giám đốc Trình mời khách được, hôm nay là vì công việc của cháu, cháu phải cảm ơn cô và tổng giám đốc Trình mới đúng”.

Trình Anh Chi thâm buồn cười, quả nhiên là trơn như chạch. Trình Mộc Dương nói: “Ai mời cũng thế cả, giờ bàn xem đi đâu đã. Hay là đến hội sở Lan Linh?”

*** **

Mấy người đi vào một phòng VIP tại hội sở Lan Linh, A Văn vừa đánh giá bố trí xung quanh vừa khen ngợi: “Rất có phong cách Giang Nam, chắc là ở đây phải có các món ăn đặc sắc của phương nam”.

Trình Anh Chi hỏi: “Anh Văn có quen đồ ăn phía nam không?”

A Văn nói: “Quen chứ, vợ tôi là người phía nam, gia đình tôi cũng thường ăn kiểu miền nam”.

“Anh Văn là một người chồng tốt, nhất định rất chiều chị nhà”.

A Văn âm ờ đáp lời. Âu Dương Ngâm vội nói: “Bây giờ rất nhiều món ăn phía nam đều có các gia vị phía bắc, chẳng hạn như hành gừng tỏi. Một số bạn cháu ở thành phố H ăn cay giỏi lắm, miệng thì xuýt xoa nhưng vẫn cứ ăn như thường”. Cô lên lấy điện thoại di động ra nhắn tin.

Trình Anh Chi hỏi: “Ngâm Ngâm có ăn được cay không?”

Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Cháu vẫn chưa quen đồ ăn miền bắc lắm, không ăn được hành tỏi, nói chung là không ăn cay”. Nghe vậy Trình Anh Chi liền nhìn Trình Mộc Dương với vẻ thì ra là vậy.

Trình Mộc Dương lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn Âu Dương Ngâm gửi cho anh ta: “Vợ chú Văn qua đời mấy năm trước, bây giờ chú ấy sống một mình”. Anh ta đưa tay xuống dưới bàn kéo tay Trình Anh Chi bên cạnh rồi đưa điện thoại cho bà cô, Trình Anh Chi đọc xong thâm trách mình đường đột, đồng thời cũng cảm kích sự chu đáo của Âu Dương Ngâm.

Trình Mộc Dương ra ngoài nghe điện thoại, nhân cơ hội gửi một tin nhắn cho Âu Dương Ngâm rồi mới vào phòng.

Âu Dương Ngâm đọc tin nhắn: “Cô anh cũng độc thân, nói chuyện nhất định phải chú ý”.

A Văn hỏi Trình Anh Chi: “Bà chủ Trình trước kia học thời trang à?”

Trình Anh Chi gật đầu, “Tính tôi vốn lười cho nên chỉ có thể mở một cửa hàng nhỏ, thỉnh thoảng tới xem qua một chút, còn lại đa số thời gian ở nhà không làm gì cả”.

A Văn nói: “Bà chủ Trình khách khí quá, Tư Gia không phải cửa hàng nhỏ”.

Âu Dương Ngâm đứng dậy mức ồi người một bát cháo cá, Trình Anh Chi để ý thấy cô luôn bưng bát bằng hai tay, bát đầu tiên ình, bát thứ hai cho A Văn, sau đó là Trình Mộc Dương, cuối cùng mới đến lượt cô, trong lòng liền cho cô 9 điểm.

“Ngâm Ngâm rất biết cách ăn mặc, bộ hôm nay mặc cũng rất đẹp. Sợ là các mẫu quần áo trong cửa hàng cô cô cháu đều không để vào mắt!”

“Cô là chuyên gia, cháu là thường dân. Quần áo trong cửa hàng của cô đều rất đẹp”, Âu Dương Ngâm nói khách sáo.

“Kiểu trang phục vừa rồi đã quyết là kiểu trang phục đi làm cơ bản, chỉ thêm một chút phong cách hoạt bát, có điều vẫn làm cho cháu trông đứng đắn hơn, cháu không trách cô cô chứ?”

“Làm sao lại trách. Chú Văn nói quần áo mặc ghi hình không thể quá đẹp, nếu không người xem sẽ không tín nhiệm cháu. Nghe nói trang phục của phát thanh viên tin tức cũng được đặt tại cửa hàng của cô”.

Trình Anh Chi gật đầu, cô đã tự xưng ‘cô cô’ một hồi lâu mà Âu Dương Ngâm vẫn nhất quyết chỉ gọi là cô. Trình Anh Chi hơi quay sang nhìn Trình Mộc Dương, Trình Mộc Dương đang cúi đầu ăn cháo, đương nhiên anh ta cũng nhận ra sự tế nhị trong đó.

Hình như A Văn cũng nhận ra điều gì đó: “Bà chủ Trình, chúng tôi có cần đặt cọc trước hay không?”

Trình Anh Chi cười nói: “Mặc dù cửa hàng Tư Gia của tôi không bao giờ tài trợ cho các chương trình nhưng trang phục của Ngâm Ngâm thì là ngoại lệ, cô cô đồng ý tài trợ”.

Nghe đến đây Âu Dương Ngâm cuống lên nhìn về phía A Văn, người ta muốn tài trợ thì vị trí của chính mình bây giờ không có tư cách nói chuyện, hết thấy phải do người sản xuất định đoạt. Nhưng cô lại muốn từ chối.

21. Chương 21

Chương 21: Có nhận tài trợ hay không?

A Văn nhớ tới Phùng Phát Niên, lại nhìn vị tổng giám đốc Trình trẻ tuổi trước mắt, trong lòng thầm nói, phó giám đốc Phùng ới phó giám đốc Phùng, vì cậu nên tôi phải mang tiền ném ra bên ngoài đây này! Sau đó ông liền thành khẩn nói với Trình Anh Chi: “Bà chủ Trình, cô đã tốn bao nhiêu tâm tư vì Ngâm Ngâm, chúng tôi cảm kích lắm rồi, không dám phá vỡ nguyên tắc của cửa hàng cô nữa. Chi phí trang phục chúng tôi vẫn phải trả đầy đủ, có thể may xong sớm đã là ưu đãi đối với chúng tôi rồi. Tuy Khỏe mạnh mỗi ngày là một chuyên mục nhỏ nhưng xin tài trợ từ mấy bệnh viện và nhà thuốc cũng không phải chuyện khó lắm”. Lời nói rất hợp tình hợp lý vì đã suy nghĩ vấn đề từ góc độ của Trình Anh Chi, đồng thời lại ám chỉ chuyên mục có đầy đủ kinh phí, Âu Dương Ngâm không cần hy sinh bản thân để tìm tài trợ.

Trình Anh Chi cười nói: “Sao anh Văn lại nói thế, đương nhiên chuyên mục Khỏe mạnh mỗi ngày được tài trợ không ít, có điều Mộc Dương nhà tôi là bạn Ngâm Ngâm, bà cô này sao có thể không có lòng được”.

Âu Dương Ngâm lập tức nói: “Sau này nếu cháu cần may quần áo gì cho bản thân mình thì đương nhiên sẽ tới làm phiền cô, có điều lần này chi phí lớn quá, Ngâm Ngâm không dám nhận sự ưu ái như vậy!”

“Ông nội Mộc Dương nhắc tới cháu suốt, bảo là những tư liệu bảo vệ sức khỏe cháu sắp xếp lại cho ông ấy rất đầy đủ, trước kia ông ấy đã bỏ qua rất nhiều vấn đề nhỏ nhặt, bây giờ thì đã tốt hơn nhiều rồi. Vì việc này cô cô cũng phải cảm ơn cháu”.

Trình Mộc Dương nói: “Ngâm Ngâm, đó là tấm lòng của cô cô anh mà”.

“Việc đó cháu chỉ làm một lát là xong thôi, cô cô không cần khách sáo”. Bị hai người này cuốn theo, bất giác Âu Dương Ngâm cũng gọi Trình Anh Chi là cô cô, đến lúc nhận ra, gương mặt cô lập tức đỏ bừng.

“Đúng rồi, sau này gọi là cô cô giống bọn thằng Mộc Dương là được rồi”. Trình Anh Chi hớn hở nói.

Âu Dương Ngâm vô cùng khó xử, Trình Mộc Dương cười nói: “Hiểu Bàn cũng gọi cô cô, mấy bạn học của bọn anh cũng quen gọi là cô cô”.

Nghe vậy Âu Dương Ngâm mới hơi yên tâm. Nhìn hai người một lớn một nhỏ này hợp sức lừa Âu Dương Ngâm, A Văn không khỏi sốt ruột thay cho Phùng Phát Niên.

Trình Anh Chi nhìn A Văn, trịnh trọng nói: “Cửa hàng Tư Gia cũng cần quảng cáo, tôi yêu cầu được tài trợ trang phục cho chuyên mục Khỏe mạnh mỗi ngày, không biết anh Văn có cho tôi cơ hội này hay không?”

Đã nói đến mức này thì không nên từ chối nữa, A Văn vội rót một chén rượu đứng lên nói: “Vậy thì cảm ơn sự khẳng khái của bà chủ Trình”.

Đang ăn thì điện thoại di động của Âu Dương Ngâm đổ chuông, cô cầm lên xem, là Phùng Phát Niên. Cô chào một tiếng “Sư huynh” rồi gạt đầu với ba người còn lại và đi ra khỏi phòng. Ánh mắt Trình Mộc Dương đuổi theo bóng lưng cô.

“Bà chủ Trình, không biết quần áo của Ngâm Ngâm bao giờ có thể mặc thử được?” A Văn vội hỏi.

“Ngày mai, buổi tối ngày mai”, Trình Anh Chi nói, “Tôi đã dặn dò nhân viên rồi, chắc là sẽ may kịp. Trước hết cứ may hai bộ xem thể nào đã, bao giờ chương trình của các anh ghi hình?”

“Nhanh thôi”.

“Đến lúc đó chúng tôi có thể đi xem không?” Trình Anh Chi cảm thấy hứng thú.

“Lúc đó tôi sẽ mời bà chủ Trình tới hiện trường chỉ đạo”, A Văn nghĩ, người phụ nữ này thật thú vị, đã lớn tuổi rồi mà vẫn còn hứng thú với việc ghi hình không khác gì trẻ con. Ông ta đâu biết rằng Trình Anh Chi đang bày mai phục cho cháu trai mình.

Rốt cục Âu Dương Ngâm cũng nghe điện thoại xong, Trình Anh Chi cười nói: “Cô bé này rất xinh, chắc chắn không thiếu người theo đuổi”.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt, “Là phó giám đốc Phùng, anh ấy hỏi chúng ta đã đặt được trang phục chưa”.

A Văn nói: “Phó giám đốc Phùng rất quan tâm đến chuyên mục của chúng tôi, Ngâm Ngâm chính là người do anh ta đề cử”.

Âu Dương Ngâm vội nói với Trình Anh Chi: “Bọn cháu là bạn cùng trường, đều học đại học Z”.

Đang nói thì nữ phục vụ bưng một đĩa thức ăn tới, đó là một đĩa mì khoai lang xào. Vừa nhìn thấy, Trình Anh Chi đã hỏi Trình Mộc Dương: “Từ bao giờ chỗ này cũng có mì khoai lang rồi?”

Trình Mộc Dương chỉ cười không nói, Âu Dương Ngâm nhìn thấy liền thốt lên: “Ồ, là cách làm ở quê cháu!”

“Ngâm Ngâm rất thích món này à?” Trình Anh Chi cố ý hỏi.

Âu Dương Ngâm gạt đầu, “Loại mì khoai lang này nhìn qua rất khó coi nhưng thực ra lại ăn rất ngon”.

Trình Anh Chi cười nói: “Thích thì ăn nhiều một chút, đừng phụ lòng Mộc Dương. Đợt mừng 1 tháng 5 nó đã ép đầu bếp nhà cô luyện nấu món này đấy”.

Trình Mộc Dương hơi khó xử: “Cô cô, không phải cô cũng khen ngon sao?”

Trình Anh Chi nhìn Âu Dương Ngâm nói: “Ừ thì ngon, có điều Ngâm Ngâm phải nói ngon mới là ngon thật!” Cô không hề biết quan hệ của hai người đã đến bước nào, có điều thấy Trình Mộc Dương ân cần đưa Âu Dương Ngâm đến may quần áo như vậy nhưng Âu Dương Ngâm vẫn cố ý khách sáo nên đương nhiên cô phải giúp cháu mình một chút.

Nghe vậy Âu Dương Ngâm liền không dám đưa đĩa mì vừa mang lên nữa.

A Văn ngắt lời nói: “Khi còn bé chúng tôi chỉ mong được ăn thịt, quanh năm suốt tháng cũng chỉ đến lúc ăn tết mới có một bát thịt, phải có khách đến mới bưng ra. Mọi người đều hiểu rõ cả, biết rằng đó là món ăn để giữ thể diện nên ai cũng không động đũa. Đến khi ăn tết xong bát thịt vẫn ở đó, cuối cùng mỗi người được chia mấy miếng, ngon vô cùng! Đến bây giờ tôi vẫn thích ăn thịt kho tàu, đại khái là vì khi còn bé thèm quá đến giờ vẫn chưa hết thèm!”

Trình Anh Chi nói: “Mộc Dương, gọi ồi người một suất ‘Mật chế hồng phương’”, lại quay sang nói với A Văn: “Anh Văn, thịt kho tàu ở đây rất tuyệt, tôi cũng rất thích, có điều sợ béo nên không dám ăn”.

A Văn cười nói: “Tôi cũng không dám ăn nhiều, có người nói sau 40 tuổi có hai loại đồ ăn là thuốc độc, một là đường, hai là thịt mỡ. Có điều thỉnh thoảng ăn no một bữa cũng không sao, nếu không chẳng phải là cuộc đời sẽ thiếu một lạc thú rất lớn sao”.

Trình Anh Chi gật đầu đồng ý.

Âu Dương Ngâm nói: “Cháu cũng không dám ăn, ăn vào tăng cân khó coi chết đi được”.

A Văn nói: “Ngâm Ngâm không cần ngại nghèo với chính mình như vậy, mặt cháu ăn hình lắm, một miếng thịt sẽ không làm cháu béo lên được đâu!”

Âu Dương Ngâm cười nói: “Cháu phải biểu hiện tốt một chút, phải tự đặt ra yêu cầu nghiêm khắc ình. Chú Văn, chú hại cháu đến khổ, từ bây giờ cháu vô duyên với các món ngon rồi, chỉ còn cách ăn hoa quả sống qua ngày thôi”.

Trình Mộc Dương vội nói: “Như vậy sao được, em là bác sĩ ngoại khoa, em ăn kiêng quá rồi đến lúc đói ngất trong phòng phẫu thuật thì sao?”

Trình Anh Chi cười nói: “Xem kìa, Mộc Dương của chúng ta sốt ruột rồi!”

Âu Dương Ngâm trầm nghĩ, cái gã Trình Mộc Dương này sao lại ngốc như vậy chứ, người ta nói đùa mà cũng tưởng thật, chẳng khác gì làm trò cười cho hai người kia xem. Cô liền thản nhiên nói với A Văn: “Chú Văn, chú nhất định phải tiếp tục tìm người dẫn chương trình để cháu sớm ngày thoát khỏi bể khổ, nếu không cháu sẽ bị núi công việc đè chết mất!” Mọi người nghe vậy cùng bật cười.

A Văn ra ngoài nghe điện thoại, Trình Anh Chi cố tình đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Trình Mộc Dương gấp mì vào bát Âu Dương Ngâm, nói: “Ném thử xem mùi vị có chuẩn không, để lạnh mất ngon”.

Âu Dương Ngâm thử một miếng, hài lòng nói: “Ngon lắm, mùi vị không tồi!”

Trình Mộc Dương nói: “Hôm đó em gái anh cũng nói ngon, nó ăn nhiều lắm. Anh còn sợ nó sẽ đau bụng giống em”.

Âu Dương Ngâm lườm anh ta: “Khi đó em còn nhỏ mà!”

“Bây giờ cũng vẫn như trẻ con!” Trình Mộc Dương cười nói, “Cô cô anh nói vậy mà em sợ đến mức không dám động đũa vào nữa. Có cái gì mà sợ!”

Âu Dương Ngâm nói nhỏ: “Cô cô anh hơi hiểu lầm rồi, hay là anh nói chuyện riêng với cô ấy đi, đừng tài trợ nữa, dù sao chuyên mục cũng có tiền”.

Trình Mộc Dương nhìn cô không nói gì, không ngờ Âu Dương Ngâm lại từ chối thẳng thừng như thế.

Bầu không khí trong phòng lập tức lạnh như băng.

Nghe điện thoại xong đi vào, thấy hai người yên lặng, A Văn liền nói: “Thịt kho tàu còn chưa mang lên à? Chú đợi lâu quá rồi!”

Trình Mộc Dương cười nói: “Lên ngay bây giờ chú ạ. Có thể sau này chú Văn sẽ thường xuyên phải đến đây ăn thịt kho tàu đấy”.

“Thế thì phải yêu cầu bọn họ làm thẻ khách quý mới được”, A Văn nói, “Giá cả ở đây nhất định không thấp, Ngâm Ngâm, hôm nay cháu chuẩn bị tinh thần quẹt thẻ nhé!”

Âu Dương Ngâm cười nói: “Tuân mệnh tuân mệnh!”

Trình Mộc Dương nói: “Chỉ sợ bọn họ không dám để Ngâm Ngâm quẹt thẻ thôi!” Lúc này Âu Dương Ngâm mới hiểu ra hội sở Lan Linh cũng là sản nghiệp của Trình thị.

Trình Anh Chi quay lại, một lát sau phục vụ nhà hàng bưng bốn bát nhỏ đi vào, chính là món ăn đặc sắc của hội sở này, Mật chế hồng phương.

Âu Dương Ngâm bưng bát của mình đặt xuống trước mặt A Văn, cười nói: “Sư phụ, đây là của học trò hiếu kính, mong ngài vui lòng nhận cho!”

A Văn gật đầu nói: “Ngâm Ngâm, cháu đúng là một đứa bé ngoan, rất có tinh thần trách nhiệm nghề nghiệp. Nếu một ngày nào đó cháu không muốn làm bác sĩ nữa thì hãy sang làm truyền hình, nhất định sẽ thuận lợi lắm”.

Âu Dương Ngâm cười nói: “Sẽ không có ngày như thế đâu, lý tưởng từ nhỏ của cháu chính là phải làm một bác sĩ, cháu rất cố chấp”.

Trình Mộc Dương cảm thấy câu này của Âu Dương Ngâm là nói ỳnh nghe. Cô ấy là một cô bé hầu như không bao giờ chịu thay đổi quyết định, mình đã được linh giáo điều này không chỉ một lần. Anh ta khẽ mỉm cười nhưng trái tim lại ngày càng nặng nề.

Tiếp theo chỉ có A Văn và Trình Anh Chi kể xướng người họa, từ thời trang đến ăn uống, từ màu sắc đến sức khỏe. Kiến thức của A Văn rất rộng, hầu như chuyện gì cũng biết, Trình Anh Chi kinh ngạc vì sự thông thái của ông ta, ngồi nghe say sưa, thỉnh thoảng lại đưa ra cái nhìn của chính mình. Dù sao cũng là phụ nữ nhà họ Trình, mưa dầm thấm đất nên cũng có thể nói đúng những điểm mấu chốt, hai người nói chuyện rất vui vẻ. Trình Mộc Dương và Âu Dương Ngâm ngồi bên cạnh thỉnh thoảng cũng hòa theo vài câu nhưng mỗi người đều có tâm sự riêng.

Sắp chia tay, Trình Anh Chi kéo tay Âu Dương Ngâm nói: “Ngâm Ngâm, ngày mai bảo Mộc Dương đưa cháu đến xưởng may của cô cô, thứ hai nào cô cô cũng phải xử lý mấy việc vặt vãnh ở đó. Cháu thử quần áo xem, nếu không vừa có thể sửa ngay tại chỗ”.

Âu Dương Ngâm khéo léo từ chối: “Tổng giám đốc Trình quá bận, tự cháu đến được mà. Xe cháu có thiết bị dẫn đường, cô cho cháu địa chỉ là được”.

Trình Anh Chi nói: “Ồ ngoại ô, cô cô không yên tâm”.

Âu Dương Ngâm đành phải nói: “Thế thì đành phải làm phiền tổng giám đốc Trình vậy. Cháu đi làm thêm mà lại khiến cô với anh ấy vừa mất tiền vừa mất công, đúng là ngại quá!”

Trình Anh Chi nói: “Sao cháu lại nói thế, đây cũng là quảng cáo cho cửa hàng của cô cô mà. Còn Mộc Dương, nó làm giúp cô cô mấy việc cũng là chuyện thường. Nếu như có hiệu quả tốt thì cô cô còn phải trả phí quảng cáo cho Ngâm Ngâm đấy!”

Âu Dương Ngâm nói một câu hai nghĩa: “Sợ là cháu sẽ làm cô thất vọng”.

22. Chương 22

Chương 22: Do dự vì nguyên tắc

“Mộc Dương, hình như cháu có vẻ không vui, vì Ngâm Ngâm à?” Trình Anh Chi nhìn thấy hộp quà đựng chiếc dây chuyền đeo tay cô mua không lâu trước, “Sao cái này vẫn còn ở chỗ cháu?”

Trình Mộc Dương nói: “Cháu không cách nào đưa cho cô ấy được, hay là cô cô đưa cho cô ấy giúp cháu?”

Trình Anh Chi thở dài, “Chỉ sợ cô cô đưa nó cũng không chịu nhận”. Cô nàng Âu Dương Ngâm này khiếm tốn lễ phép, xem như vui vẻ thoải mái nhưng lại là một cô bé rất có nguyên tắc.

Trình Mộc Dương không lên tiếng, anh ta đã 33 tuổi, cũng từng qua lại với không ít phụ nữ. Nói đến theo đuổi phụ nữ, dù không bắt chước thủ đoạn được như Hàn Hiểu Bản nhưng với điều kiện bản thân và thể lực gia tộc của anh ta thì cũng chưa bao giờ bó tay trước người đẹp nào cả. Những chuyện hoang đường vùng tay ném ngàn vàng chỉ vì một nụ cười của người đẹp cũng đã từng làm, nguyên tắc của anh ta luôn luôn là hai bên tự nguyện, thích thì hợp không thích thì tan. Ép buộc chỉ làm mọi chuyện trở nên vô vị, ai cũng không đến mức phải nhất quyết một lòng một dạ với ai. Trên thế giới này thứ gì cũng đều nhanh chóng cũ đi, chỉ có tình yêu là ngày nào cũng mới. Âu Dương Ngâm, anh ta hơi thất vọng, mặc dù thông minh xinh đẹp, nhưng những cô bé vừa giỏi vừa xinh ngoài đường cũng có thiếu gì? Cô không thích thì trả dép tôi về, trò bám dai như đĩa của đám học sinh mười lăm mười sáu tuổi anh ta không chơi nổi.

“Thực ra cháu và Ngâm Ngâm chỉ là bạn bình thường. Vì có quan hệ của người lớn trong nhà nên cô ấy cũng thân với Hiểu Bản hơn một chút, cháu giúp cô ấy một phần cũng là vì nể Hiểu Bản”, Trình Mộc Dương cười nói, “Cô cô, hôm nay cô đùa mấy câu làm cô bé này sợ đấy!” Làm cô ấy sợ à? Có lẽ không phải làm sợ mà là làm cô ấy cảnh giác, nghĩ vậy anh ta càng cảm thấy vô vị.

“A, thì ra là vậy!”, Trình Anh Chi hiểu ra, “Vậy cô cô sẽ bảo nó ngày mai cứ đến cửa hàng thử quần áo vậy. Vốn định lấy cơ bảo nó đến xưởng may để tạo cơ hội cho cháu, xem ra cô cô nghĩ hơi thừa rồi”. Nói rồi cô liền thò tay vào túi xách tìm điện thoại di động.

“Đã nói thế rồi thì thôi, mấy hôm nay cháu cũng không bận lắm. Nói rồi lại đổi ý lại thành ra giống như chúng ta có ý đồ xấu, cô bé này lanh lợi lắm”. Trình Mộc Dương vội ngăn lại.

“Được rồi, phí mất cả khoản tài trợ của cô cô. Tất cả trang phục của cô ấy cháu sẽ phải trả tiền!” Trình Anh Chi cười nói.

Trình Mộc Dương cũng cười, “Được rồi được rồi, cô cô nói thế nào cháu cũng đồng ý. Ngày mai cháu bảo tài vụ mang chi phiếu tới cho cô”.

“Mộc Dương, cháu chỉ mong được trả tiền cho cô ấy đúng không? Mấy năm nay cô cô vẫn chưa bao giờ thấy cháu đưa cô bé nào đến may quần áo cả”. Trình Anh Chi đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Đó là bởi vì bây giờ các cô bé đều hài lòng với trang phục ở D City, cháu vẫn thường phải làm đại gia mua Chanel cho bọn họ mà!” Trình Mộc Dương cười ha ha.

Trình Anh Chi thở dài, “Tiền thì có là gì, cháu quẹt thẻ mua đồ cũng chẳng là gì. Trong mắt cô cô chỉ có nửa buổi chiều cháu đưa nó đến may quần áo mới là gì. Mộc Dương, cháu không chịu thừa nhận lòng mình nhưng cô cô lại nhìn thấy được”.

Trình Mộc Dương sững sốt nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Làm gì có chuyện đó, cô nhìn nhầm rồi. Cũng vì cô quá mong cháu cưới vợ sớm như ông nội, thấy cô bé nào có vẻ vừa mắt là lập tức kéo đến bên người cháu, cháu sợ hai người rồi đấy!”

“Mộc Dương, cháu là một người có nguyên tắc của mình, điều này rất tốt, sự nghiệp của nhà họ Trình cuối cùng cũng phải do cháu kế thừa”, Trình Anh Chi cảm khái, “Nhưng chuyện tình cảm lại khác, cô cô là người từng trải, cô cô biết chuyện tình cảm vốn không có nguyên tắc gì cả. Đôi khi nguyên tắc sẽ làm cháu phải hối hận suốt đời”.

Trình Mộc Dương yên lặng, rất nhiều lúc anh ta thấy bà cô hơn mình 15 tuổi này rất giống một người chị hoặc một người bạn. Cô luôn có thể nhìn thấu mình, nguyên tắc của mình, sự tự hào của mình, ý thích của mình.

Xe đến dưới lầu, Trình Anh Chi bước xuống.

“Cô cô!” Trình Mộc Dương gọi cô lại, cười hì hì nói: “Cô có thể từ bỏ nguyên tắc của cô hay không? Cháu cũng sẽ bỏ theo!”

Trình Anh Chi đi tới bên cửa xe cúi đầu xuống, “Cô đã từ bỏ từ lâu rồi, ngày mai sẽ cho cháu biết bạn trai của cô”. Cô mỉm cười ranh mãnh, “Cho nên cháu cũng có thể suy nghĩ về việc vô lại một hồi, không có cô gái nào chống lại được một kẻ theo đuổi vô lại cả”.

Nhìn bóng lưng Trình Anh Chi biến mất sau cánh cửa, Trình Mộc Dương nhẹ nhàng mỉm cười.

Âu Dương Ngâm dừng xe bước xuống và lập tức nhìn thấy Phùng Phát Niên đang ngồi trước cửa hàng tạp hóa. Một thanh niên cao ráo nhã nhặn lại ngồi ở đó trò chuyện rất tự nhiên vui vẻ với chủ cửa hàng, một đôi vợ chồng trẻ đến từ nông thôn. “Một tố chất không thể thiếu của người làm truyền thông chính là phải hòa đồng với đối tượng mình cần phỏng vấn, cùng chung nhịp thở, cùng thể nghiệm sự vui buồn cáu giận của họ. Cái gọi là đồng cảm chính là để chỉ điều này”. Đây là lời ai đã nói với cô?

Cô mỉm cười đi tới: “Sư huynh!” Kể từ hôm Phùng Phát Niên nói đến Trương Trạch, quan hệ giữa hai người liền gần gũi hơn khá nhiều.

Phùng Phát Niên quay lại nhìn thấy cô liền cáo từ vợ chồng ông chủ rồi bước về phía cô.

“Sao sư huynh lại ở đây?”

“Khu anh ở cách chỗ này không xa, bình thường không có việc gì vẫn thường đi dạo loanh quanh. Gọi điện thoại cho chú Văn thấy chú ấy bảo em mới từ Lan Linh về nên định đến đây thử vận may, xem ra vận may của anh cũng không tồi”.

Âu Dương Ngâm hơi oán trách, “Anh ngồi nói chuyện với người khác vui vẻ như vậy, nhờ đâu em không nhìn thấy anh thì chẳng phải là mất công à? Sư huynh, có phải hôm nay anh uống ở đâu rồi không?”

“Ồ, hôm nay uống cũng hơi nhiều cho nên mới ngồi ở đây xem có bắt được em để tán gẫu không”. Phùng Phát Niên gật đầu cười nói.

“Có cần đến đâu đó uống chén trà cho tỉnh rượu không?” Âu Dương Ngâm hơi chần chừ, rõ ràng về nhà mình không phải là một lựa chọn thích hợp.

“Không cần đâu”, Phùng Phát Niên nhận thấy vẻ chần chừ của cô, “Đi dạo một lát với sư huynh đi”.

Âu Dương Ngâm đến siêu thị nhỏ mua hai chai hồng trà ướp lạnh, cô mở một chai đưa cho Phùng Phát Niên, “Anh uống giải rượu đi”.

“Trẻ con mới uống cái này”, Phùng Phát Niên cười, cầm lấy uống một ngụm, “Nhà tài trợ trang phục hôm nay là cửa hàng Tư Gia của Trình thị à?”

“Vâng”, nhớ tới lời dặn của anh ta trước đó, Âu Dương Ngâm cảm thấy hơi bất an.

“Tiểu sư muội, thể diện của em thật là lớn, ông cụ Trình mời em ăn cơm, đại tiểu thư nhà họ Trình đích thân may đo quần áo cho em, công tử Trình đi theo hầu”. Lời trêu đùa của Phùng Phát Niên mang theo vẻ lo lắng rất khó phát hiện.

“Sư huynh nói đùa”, nghe Phùng Phát Niên nói như vậy, lại suy nghĩ một chút, Âu Dương Ngâm chợt thấy căng thẳng, “Vốn ông Trình muốn mời em làm bác sĩ riêng, ông ấy rất thân với thầy giáo em, chắc là vì thầy em bận quá nên ông ấy muốn nhờ em chuyển lời giúp những khi có việc, vậy mà vẫn bị em từ chối. Chuyện trang phục hôm nay chỉ là tình cờ, em vô tình nói với tổng giám đốc Trình khi gặp anh ta ở trước cửa D City”. Cô tránh né nguyên nhân phía sau sự ân cần của Trình Mộc Dương.

“Nếu là thế thì tốt”, Phùng Phát Niên cố gắng đè sự bất an trong lòng xuống. Âu Dương Ngâm xinh đẹp như vậy, chỉ sợ là Trình Mộc Dương đã có ý với cô ấy từ lâu rồi nên mới điều động hết thấy sức mạnh của nhà họ Trình để lôi kéo cô ấy. Nếu vậy thì chuyện sẽ phát triển như thế nào, anh ta không thể tưởng tượng được. Anh ta kéo cô vào tổ chuyên mục, một mục đích chính là cố hết sức bảo vệ cô bên người mình, rồi xa nhà họ Trình, nhưng không ngờ càng ngày cô lại càng gần.

“Sư huynh lo lắng gì vậy?” Âu Dương Ngâm nghi hoặc hỏi. Cho dù Trình thị nước rất sâu nhưng cô đã cố hết sức tránh ra, chắc chắn sẽ không rơi xuống đó. Hơn nữa cô chỉ là một bác sĩ quèn, cô và nhà họ Trình như nước sông không động đến nước giếng, khoảng cách giữa hai bên thật sự quá mức xa xôi. Tuy nhiên

vẻ mặt mất mát của Trình Mộc Dương lại hiện lên trong đầu cô, nhớ lại lời trêu đùa nửa thật nửa giả của Trình Anh Chi, hình như khoảng cách đó lại vẫn chưa đủ xa để có thể khiến cô yên tâm.

“Cũng không có gì phải lo cả. Tiểu sư muội có phải cừ non đâu!” Phùng Phát Niên cười cười an ủi cô, “Hơn nữa còn có sư huynh ở đây nữa mà”.

“Sư huynh”, Âu Dương Ngâm muốn hỏi vì sao anh lại quan tâm đến em như vậy, là vì anh ấy sao? Nhưng lời ra đến miệng lại biến thành “Sư huynh lo nghĩ cho em như vậy, thật không biết phải cảm ơn anh như thế nào cho phải!”

“Cùng anh đến cửa hàng đối diện ăn bát vằn thắn đi. Buổi tối chỉ uống rượu chứ chưa ăn gì cả”.

9 giờ tối, trong cửa hàng ăn vặt không có ai ngoài hai người bọn họ, Phùng Phát Niên gọi hai bát vằn thắn, nói với bà chủ: “Không được có tỏi, không được cay, thêm chút rau thơm”.

Âu Dương Ngâm giật mình nhìn anh ta, có điều cô không hỏi gì cả.

Vằn thắn được bung lên, Phùng Phát Niên đứng dậy lấy một chai dấm trên quầy cầm tới đặt lên bàn, nhân tiện cầm theo một đĩa tương ớt. Anh ta dùng đũa xúc tương ớt cho vào bát mình, từ từ khuấy đều rồi hơi hất cầm gợi ý Âu Dương Ngâm tự cho dấm vào bát, “Em có ăn được không? Nếu không ăn được thì để anh ăn hộ, anh đói meo rồi”. Anh ta cố tình nói như vậy.

Hơi nóng bốc lên từ bát vằn thắn làm Âu Dương Ngâm thấy mông lung, cô cầm muối mức năm viên vằn thắn trong bát mình sang bát Phùng Phát Niên, “Nhiều quá, em không ăn hết được”. Tất cả mọi chuyện đều rất giống, đồ ăn, lời nói, hành động, thậm chí cả ánh mắt ấm áp người đối diện nhìn cô. Tối nay cô không uống rượu nhưng lại có cảm giác như đang say.

“Ba viên là được rồi tiểu sư muội ạ”. Phùng Phát Niên nhìn cô.

“1 muối 3 viên, con số 13 này không tốt, em không thích”. Âu Dương Ngâm nhỏ giọng nói. 13 (yao san), phải tan. Tại sao ngày đó lần nào cô cũng để anh ấy mức 3 viên một? Chẳng lẽ từ rất lâu trước đó số mệnh đã định rằng bọn họ rồi sẽ phải chia lìa? Cô húp một ngụm nước, rất nóng, cái nóng chạy từ miệng vào dạ dày làm trái tim cô đau nhói.

23. Chương 23

Chương 23: Bạn trai của cô cô

“Đúng là không thể tưởng tượng được, thì ra mỗi ngày cửa hàng Tư Gia đều phải nhận nhiều đơn đặt hàng như vậy, còn phải có riêng một xưởng may nữa”. Âu Dương Ngâm cảm thán, cô đứng bên cạnh bồn hoa nhìn xưởng may cao ba tầng, lẩm bẩm với vẻ khó tin.

Trình Mộc Dương buồn cười nhìn cô, “Đại tiểu thư, em chịu khó động não một chút được không, ai nói với em đây là xưởng riêng của cửa hàng may Tư Gia?”

Âu Dương Ngâm quay đầu lại trợn mắt khó hiểu.

“Đây vốn là một xưởng trang phục, có hai thương hiệu nữ trang cũng có chút tiếng tăm trên thị trường, cửa hàng Tư Gia chỉ là một thú vui của cô cô thôi”.

“À, cũng có nghĩa cửa hàng Tư Gia chỉ là cửa hàng cô anh mở ra cho vui thôi?” Âu Dương Ngâm hiểu ra, “Tổng giám đốc Trình, người nhà anh thật là lợi hại, anh cũng có riêng một công ty rất lớn, cô cô anh trông dịu dàng như vậy mà không ngờ cũng là một doanh nhân thành đạt, không biết là có gien gì nữa, thật là làm mọi người hâm mộ”.

Trình Mộc Dương thầm nghĩ, nếu gien của hai chúng ta có thể kết hợp với nhau thì không biết sẽ ưu tú cỡ nào? Đương nhiên anh ta nào dám nói thành lời, Trình Mộc Dương chỉ nói: “Gien di truyền của em còn làm mọi người hâm mộ hơn!”

Âu Dương Ngâm vừa đi theo anh ta vào trong vừa nói: “Cũng đúng, quả thật rất không tồi”.

Trình Mộc Dương cười nói: “Em không tỏ vẻ khiêm tốn nhỉ!”

“Nếu em khiêm tốn thì sẽ có lỗi với bố mẹ em, bố mẹ em là một đôi trai tài gái sắc chuẩn luôn đấy!” Nhớ tới đôi trai tài gái sắc đang ở xa ngàn dặm đó, Âu Dương Ngâm không nhịn được mỉm cười.

Trình Mộc Dương vui vẻ nhìn cô, có lúc hoạt bát tinh nghịch, có lúc điềm tĩnh nhã nhặn, có lúc ngầu hừng, có lúc khôn khéo, tóm lại là bao giờ mình cũng chịu thua trước sự khéo ăn khéo nói của cô ấy. Quan hệ giữa hai người cứ như vậy khiến anh ta muốn dứt ra mà không được.

Trình Anh Chi đã sai người cầm quần áo đứng chờ bọn họ. Nhìn hai người vừa cười vừa nói đi vào, Trình Anh Chi cảm thấy vui mừng, vội vàng bảo Âu Dương Ngâm thử quần áo. Có hai chỗ cần sửa lại, lập tức có người mang quần áo đi.

Ba người vừa uống trà vừa đợi, Trình Anh Chi xin lỗi: “Cô cô chưa chuẩn bị đồ ăn gì ở đây cả, Ngâm Ngâm đói chưa?” Bình thường cô không bao giờ ở lại xướng muện như vậy.

Âu Dương Ngâm vội nói: “Xin lỗi, cháu đã làm lỡ bữa tối của hai người, lát nữa cháu mời cô cô ăn cơm”.

Trình Anh Chi gật đầu nói: “Hôm nay có người mời ăn cơm, Ngâm Ngâm chịu đi cùng cô thì cô sẽ rất vui”.

Âu Dương Ngâm nghĩ thầm, chẳng lẽ lại là Trình Mộc Dương mời? Cảm thấy cứ như vậy mãi cũng không tốt lắm, cô thoáng nhìn qua Trình Mộc Dương. Đường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Trình Mộc Dương cười nói: “Yên tâm, không phải anh mời, sợ em lại không ăn nổi!”

Âu Dương Ngâm đỏ bừng mặt, cô lấy túi xách ra tìm kiếm thứ gì đó để che giấu sự lúng túng, một lát sau lấy ra mấy thanh sô cô la, đưa một thanh cho Trình Anh Chi: “Cô cô ăn một thanh sô cô la lót dạ cho đỡ đói”.

Trình Anh Chi nhận lấy bóc vỏ ăn một miếng, “Ồ, mùi vị không tồi, lần sau cô cô cũng sẽ mua loại này”. Cô vừa xem vỏ giấy gói vừa nói.

Âu Dương Ngâm vui vẻ nói: “Cô cô cũng thích ăn sô cô la à?”

Trình Anh Chi gật đầu, “Nhưng mà sợ béo”.

Âu Dương Ngâm gật đầu đầy thông cảm, nói: “Thỉnh thoảng ăn cũng không sao”. Hai người còn lại mỉm cười, Âu Dương Ngâm cầm một thanh sô cô la khác chặn chờ hỏi Trình Mộc Dương: “Tổng giám đốc Trình, anh có ăn thực phẩm rác không?”

Trình Mộc Dương cười hỏi: “Trong cái túi xách to đùng ấy của em còn có cái gì nữa?”

Âu Dương Ngâm lại thò tay vào tìm, một loại sô cô la khác, sau đó là ô mai, cuối cùng là vài ly thạch dừa. Trình Anh Chi liếc mắt nhìn Trình Mộc Dương, cố gắng nhịn cười. Trình Mộc Dương bất đắc dĩ nói: “Thôi anh ăn sô cô la vậy”.

Âu Dương Ngâm vừa vui vẻ ăn thạch dừa vừa nói với Trình Anh Chi: “Thạch ngon lắm cô ạ, cháu mua ở cửa hàng bánh ngọt Kristine”.

Trình Anh Chi không nỡ từ chối ý tốt của cô nên cũng ăn một miếng, thấy mùi vị quả nhiên rất ngon liền nói: “Ồ, ngon thật, lần sau cô cô cũng đến đó mua”.

Trình Mộc Dương cũng cười, cầm lấy một miếng bỏ vào miệng, anh ta không nhớ mình đã từng ăn thạch dừa bao giờ chưa, chỉ biết là thạch dừa hôm nay cực ngon.

Mọi người nói chuyện một hồi, quần áo đã sửa xong, Âu Dương Ngâm mặc thử, Trình Anh Chi rất hài lòng nói với Âu Dương Ngâm: “Là lại một chút là được rồi, cô cô sẽ liên lạc với anh Văn, cô cô sẽ đưa quần áo đến thẳng đài truyền hình”.

Âu Dương Ngâm đồng ý. Ba người đi ăn tối.

Cơm tối được đặt trước tại hội quán Tân Liên, Âu Dương Ngâm theo hai người đi qua một hành lang có ánh đèn mờ, một vị có vẻ như người phụ trách đi ra chào đón, “Trình tiểu thư, tổng giám đốc Đàm đang đợi cô ở phòng riêng số 18, bàn cô đặt thì ở phòng số 19”.

Trình Anh Chi gật đầu, quay lại nhẹ nhàng nói với Trình Mộc Dương: “Cô qua bên này trước một lát”, lại nói với Âu Dương Ngâm, “Cô cô đi gặp người bạn đã”.

Âu Dương Ngâm vội gật đầu, cô cảm thấy vẻ mặt Trình Anh Chi có vẻ khác mọi ngày.

Hai người vào phòng số 19 ngồi xuống, thức ăn lần lượt được đưa lên, có thể thấy là đã được chuẩn bị từ trước. Âu Dương Ngâm nói: “Nhiều quá, ăn không hết thì thật là lãng phí”. Cô rất không thích kiểu gọi đồ ăn như nhà giàu mới phát này.

Trình Mộc Dương nói: “Là ông chủ nơi này mời khách mà, ông ta phải lấy lòng cô cô anh, không phải tại anh, em cũng đừng coi thường anh”.

Âu Dương Ngâm kinh ngạc nói: “Em coi thường anh bao giờ, em dám coi thường sao? Cho em mượn thêm mấy lá gan cũng không dám. Tổng giám đốc Trình, tổng giám đốc Trình, lúc nào em cũng xưng hô tôn trọng thế cơ mà, anh không nghe thấy à?” Cô lại bắt đầu thể hiện khả năng ngôn ngữ của mình.

“Như thế chính là coi thường anh”, Trình Mộc Dương nhìn cô chằm chằm, “Gọi Hiểu Bàn, gọi cô cô, vì sao cứ phải gọi anh là tổng giám đốc Trình?”

Âu Dương Ngâm trầm nghĩ, không phải là bị mấy người cuốn theo nên mới lỡ miệng gọi là cô cô sao? Em có thích gọi như thế đâu chứ. Cô cười nói: “Cho nên vẫn nói trên thế giới này hoàng đế thì hâm mộ ăn mày, ăn mày muốn làm hoàng đế, con người luôn cảm thấy không thỏa mãn. Em từng mong có người gọi em là tổng giám đốc chỉ tiếc là cả đời này không có được cơ hội ấy. Tổng giám đốc Âu Dương, trời ạ, nghe thật là kỳ cục! Ài, anh nói xem khi những người có họ kép trở thành tổng giám đốc thì người ta sẽ xưng hô thế nào?” Cô đã luyện hai năm ở câu lạc bộ kịch, bản lĩnh lớn nhất chính là chỉ động nói tây, dắt mũi đối phương đi khắp năm châu bốn biển.

Trình Mộc Dương chán nản nói: “Ăn đi ăn đi, em không đi làm người dẫn chương trình quả thật trời đất cũng không tha thứ được”.

Âu Dương Ngâm cười thầm trong lòng, hôm qua cô đã suy tính trước sau, đối phó Trình Mộc Dương thì biện pháp này là tốt nhất. Bất kể Phùng Phát Niên nói vậy vì nguyên nhân gì nhưng trực giác của cô khiến cô tin rằng anh ta muốn tốt ỉn, cô có thể thấy sự chân thành trong mắt anh ta. Cho nên, tốt nhất là cứ tránh xa nhà họ Trình cho lành, như những gì cô vẫn làm trước đây. Mặc dù bây giờ quả thật Trình Anh Chi và Trình Mộc Dương rất tốt với cô nhưng sau này thì sao? Nhà họ Trình có hứng thú với thành phố H, sau khi biết vị thế của bố cô thì quan hệ giữa hai bên sẽ như thế nào? Thương nhân bao giờ cũng dính dáng tới lợi ích, cô không muốn dây dưa với họ.

Hai tiếng gõ cửa vang lên, cửa phòng bị mở ra, Trình Anh Chi và một người đàn ông hơn năm mươi tuổi tươi cười đi vào. Trình Mộc Dương và Âu Dương Ngâm vội đứng lên.

“Giới thiệu một chút, đây là cháu tôi, Trình Mộc Dương, đây là bạn nó, tiểu thư Âu Dương. Mộc Dương, Ngâm Ngâm, vị này là tổng giám đốc Đàm của hội sở Tân Liên”, Trình Anh Chi cười rất tươi.

Hai người đàn ông trao đổi danh thiếp, thấy tổng giám đốc Đàm nhìn về phía mình, Âu Dương Ngâm vội nói: “Cháu là một bác sĩ, không có danh thiếp, mong tổng giám đốc Đàm thứ lỗi”.

Ba người còn lại nghe vậy đều mỉm cười, tổng giám đốc Đàm đưa danh thiếp của mình cho cô, nói: “Mộc Dương, bạn gái cháu rất đẹp!” Ngón tay ông ta thoáng chạm vào lòng bàn tay Âu Dương Ngâm như vô tình. Mọi ngày bắt tay cũng là chuyện thường, nhưng lúc này Âu Dương Ngâm lại đột nhiên cảm thấy không vui. Để ý thấy sự thay đổi trên mặt cô, Trình Mộc Dương bất đắc dĩ nói: “Nếu cháu đồng ý với chú thì cô ấy sẽ giết cháu mất. Tổng giám đốc Đàm hiểu lắm rồi, cháu và Ngâm Ngâm chỉ là bạn thôi”.

Tổng giám đốc Đàm cười ha ha: “Cô cô cháu thường xuyên nhắc đến cháu, quả nhiên đẹp trai khôi ngô, vui tính hài hước”, ông ta nhìn Âu Dương Ngâm nói: “Chẳng lẽ tiểu thư Âu Dương có trái tim sắt đá nên

không hề động lòng?”

Nghe vậy Trình Anh Chi và Trình Mộc Dương đều sửng sốt, sắc mặt tỏ ra không vui. Âu Dương Ngâm vui đùa: “Đâu có, nếu chỉ có trái tim sắt đá thì sao có thể hết ăn lại uống ở đây được. Tổng giám đốc Đàm, cháu là bác sĩ khoa tim mạch, nên sử dụng các kiến thức chuyên môn để giúp tổng giám đốc Trình phân tích lòng người tốt xấu thật giả, chỉ điểm đường đời cho anh ấy”. Đã là bạn của Trình Anh Chi thì không nể mặt sư cũng nể mặt Phật, dù sao cũng phải làm cho bầu không khí tích cực một chút, Âu Dương Ngâm nghĩ.

Mọi người bật cười, Trình Mộc Dương nói: “Cứ như trẻ con ấy, suốt ngày liên thiên làm cho tổng giám đốc Đàm chê cười”.

Tổng giám đốc Đàm rất hứng thú nhìn Âu Dương Ngâm: “Mộc Dương thật là may mắn vì có một người chỉ lối dẫn đường xinh đẹp như vậy. Chú cũng rất muốn có giai nhân chỉ điểm!” Nói rồi ông ta quay sang nhìn Trình Anh Chi, Trình Anh Chi hiểu ý cười rạn rở. Hai người cáo từ trở về phòng mình.

Thấy hồi lâu Âu Dương Ngâm không nói lời nào, Trình Mộc Dương liền trêu cô: “Sư phụ Âu Dương, ngài chỉ điểm tiểu sinh một chút, tiểu sinh phải đi tìm một nửa cuộc đời của mình ở chân trời nào?”

“Ra cửa rẽ trái, rẽ trái, rẽ phải, lại rẽ trái. Người phụ nữ đầu tiên anh gặp chính là người trong số mệnh của anh. Đi đi!” Âu Dương Ngâm cười nói.

“Em định bán anh thật đấy à? Nói là trái tim sắt đá cũng không sai chút nào”. Trình Mộc Dương cười ha ha.

“Tổng giám đốc Trình, vị tổng giám đốc Đàm này là bạn trai của cô cô anh à?” Âu Dương Ngâm hỏi nghiêm túc. Mái tóc đen bóng, có thể là được nhuộm, nhưng da mặt trắng bệch, còn có túi mắt, cô phán đoán trong lòng: Tử sắc quá độ. Ánh mắt ông ta mờ đục, người nào bị ông ta nhìn kĩ đều sẽ thấy rất không thoải mái. Cô thầm nghĩ người này không đáng để Trình Anh Chi để ý như vậy.

24. Chương 24

Chương 24: Vì sao em đến?

“Đúng rồi”, nhìn vẻ mặt lấy làm tiếc của cô, Trình Mộc Dương hỏi, “Em thấy không vừa mắt à?”

Âu Dương Ngâm do dự. Cô nhớ tới đôi mắt tràn ngập sự vui vẻ của Trình Anh Chi, có lẽ người đàn ông đó chỉ vô tình chạm vào tay cô, là do thần kinh mình quá nhạy cảm mà thôi, cô lắc đầu, “Trẻ con không nên can thiệp vào chuyện của người lớn”.

Trình Mộc Dương vui vẻ, “Em ngoan quá, anh mua sô cô la cho em ăn nhé!”

Âu Dương Ngâm lườm anh ta một cái, “Cảm ơn chú!”

Nghe vậy Trình Mộc Dương tối sầm mặt, đến tận lúc về nhà anh ta vẫn còn ảo não vì câu này.

*** **

“Không nghĩ tới sinh viên bây giờ lại lợi hại như vậy, mặc dù chỉ là bắt chước nhưng mấy đoạn lòng tiếng đó rất chuyên nghiệp”. Trong khuôn viên đại học D, Âu Dương Ngâm cảm khái nói với Phùng Phát Niên đang đi bên cạnh. Đoàn thanh niên đại học D tổ chức một cuộc thi tìm kiếm giọng nói truyền cảm để chuẩn bị cho tiết mục tham gia hội diễn nghệ thuật sinh viên toàn tỉnh, nội dung ngoài đọc diễn cảm thơ văn kinh điển còn có lòng tiếng phim và biểu diễn tài năng. Phùng Phát Niên được mời đến làm giám khảo. Biết hôm nay Âu Dương Ngâm có lịch học tại đây nên anh ta hẹn cô sau giờ ăn tối cùng đến nghe rồi mới trở về.

“Đúng vậy, đại học vốn chính là nơi ngoạ hổ tàng long, bây giờ cha mẹ rất coi trọng giáo dục nghệ thuật cho con cái, em thấy đấy, piano, khiêu vũ, hát, võ thuật, quả thực đầy đủ mười tám ban võ nghệ. Sau khi bọn trẻ này ra trường thì chúng ta bắt đầu phải lo lắng cho bát cơm của mình rồi!” Phùng Phát Niên đồng cảm.

“Thực ra trong đám sinh viên có rất nhiều nhân tài, tại sao bọn anh không nghĩ đến việc tìm người dẫn chương trình nghiệp dư trong số các sinh viên ấy nhỉ?” Âu Dương Ngâm quay sang nhìn Phùng Phát Niên.

Phùng Phát Niên nhìn cô, quần jean, sơ mi trắng, khoác một chiếc áo gió mỏng manh, mái tóc dài được cặp lên bằng một chiếc cặp tóc đơn giản. Dưới ánh trăng, cô tinh khiết và hoàn toàn hòa hợp với vườn trường đại học. Anh đã hiểu cảm giác của A Trạch khi nhìn cô năm đó, anh ta vội chuyển ánh mắt qua chỗ khác.

“Sư huynh?” Âu Dương Ngâm hơi bất mãn, “Đề nghị của em thế nào?”

“Chẳng ra gì”, Phùng Phát Niên cười nói, “Em còn chưa bắt đầu làm việc đã muốn từ chức rồi. Làm người dẫn chương trình không phải một chuyện dễ dàng như vậy, chỉ trẻ tuổi và xinh đẹp thì không đủ, phải có cả khí chất và học thức, thiếu một thứ đều không được. Tuổi tác cũng rất quan trọng, sinh viên thì không thể gánh vác được một chuyên mục”.

“A, thì ra là vì em đủ già nên các anh mới tìm em”. Âu Dương Ngâm than thở.

“Liên thiên!” Phùng Phát Niên nhẹ nhàng cốc đầu cô, “Thứ bảy phải ghi hình rồi đấy, ghi luôn ba kỳ liên tiếp. Em chuẩn bị cho tốt nhé!”

“Không biết em đến đây làm gì nữa, thiếu ăn thiếu uống, vừa đi làm vừa đi học, lại còn bị anh ép làm việc ngoài giờ. Anh chẳng giống sư huynh em chút nào mà giống cường hào ác bá hơn”.

“Thế tại sao em lại đến đây?” Đột nhiên Phùng Phát Niên hỏi, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Âu Dương Ngâm sững sốt, “Bởi vì giáo sư Lý Sướng là chuyên gia đầu ngành trong lĩnh vực này, em muốn được học thầy ấy!” Từ trước tới nay cô vẫn luôn nói như vậy với lãnh đạo, với đồng nghiệp, với bạn bè, với bố mẹ, thậm chí với cả chính mình.

“Chuyên gia đầu ngành? Nhưng cũng không phải duy nhất đúng không? Thành phố H là nơi nhân tài tụ tập, chẳng lẽ lại không có à? Cho dù không có thì chẳng lẽ các tỉnh gần đó cũng không có sao? Vì sao cứ nhất định phải vượt qua ngàn dặm đến đây?” Phùng Phát Niên truy hỏi đến cùng, khí thế hùng hổ dọa người.

“Thầy Lý là bạn học của chủ nhiệm bệnh viện số 1 nơi em làm nên sẽ quan tâm đến em hơn”, Âu Dương Ngâm cười nói, “Đi cửa sau, anh hiểu chứ?”

“Đừng lí do nữa”, Phùng Phát Niên cười nói, “Có phải em không muốn anh đưa em lên TV làm ảnh hưởng đến viện trưởng Lý không?”

Âu Dương Ngâm cúi đầu yên lặng một hồi lâu, cuối cùng cô thở dài, “Anh đã biết rồi mà sao còn cứ vặn hỏi em mãi thế. Đúng vậy, chính là vì thành phố này, lúc lựa chọn nơi học quả thật em đã thiên vị nơi này. Em chỉ muốn nhìn xem, muốn thử nghiệm một chút xem nơi anh ấy lớn lên, nơi anh ấy bỏ em lại để quay về như thế nào, và cả nơi anh ấy bị tai nạn xe nữa”. Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng đau thương.

Phùng Phát Niên cũng thấy trái tim mình hơi nhói lên, anh ta đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, “Đừng đau buồn, tiểu sư muội, em còn có một sư huynh ở đây mà”.

Âu Dương Ngâm ngẩng đầu lên, nụ cười hơi đắng chát nhưng lại rất dịu dàng, “Em đã thoát ra khỏi khúc mắc của mình rồi, cho nên em dám đến, đó là sự hoài niệm cuối cùng đối với một người bạn. Dẫu sao bọn em cũng đã cùng nhau trải qua một khoảng thời gian vui vẻ, cho dù tâm nguyện của em được thể thực hiện được. Em nên vui mừng vì mình đã không cố ép anh ấy, không làm anh ấy khó xử, vì đã để anh ấy về đây sống cuộc sống anh ấy muốn”.

Phùng Phát Niên nắm chặt tay cô. Thì ra cô ấy nghĩ như vậy! A Trạch, làm thế nào đây? Anh từng định nói hết với cô ấy về việc ngày nào mà cũng tưởng niệm cô ấy, về tình yêu không thể nói ra của mình, nhưng bây giờ anh lại do dự rồi. Mặc dù cô ấy vẫn dịu dàng, vẫn bình tĩnh nhưng nhất định cô ấy đã rất đau khổ. Nếu có thể thì đừng nhìn về quá khứ nữa, hãy để cô ấy bắt đầu cuộc sống mới của chính mình. Cô ấy sẽ

ghi hình tại đài truyền hình mà mày yêu quý, mày từng tiếc nuối vì cô ấy không thể tận mắt thấy mày lần lượt hoàn thành từng tác phẩm một, vậy bây giờ mày hãy nhìn cô ấy hoàn thành từng tác phẩm nhé.

“Sư huynh!” Âu Dương Ngâm bị đau kêu lên một tiếng.

Phùng Phát Niên phục hồi lại tinh thần, vội buông tay ra nhưng lại lập tức cầm lấy, lo lắng nhìn tay cô dưới ánh đèn đường. Tay cô hơi đỏ, anh ta khẽ xoa tay cô, “Xin lỗi, em có đau lắm không?”

Âu Dương Ngâm nhẹ nhàng rút tay ra, gương mặt từ từ đỏ lên.

Hành động này anh ấy đã từng làm vào những ngày đông, cũng chỉ có mấy lần mà thôi, bởi vì cả hai người đều xấu hổ.

Cảm thấy Âu Dương Ngâm mất tự nhiên, Phùng Phát Niên nhẹ nhàng cốc lên đầu cô, “Bé con suy nghĩ vớ vẩn gì thế?”

Âu Dương Ngâm cười thư thái, “Sư huynh, cổng sau trường có bán đồ ăn vặt, em có cơ hội hỏi lộ phó giám đốc Phùng không?”

“Tốt quá, anh cũng chưa ăn tối, đang đói quá rồi đây!” Nhìn đôi mắt long lanh của cô, Phùng Phát Niên che giấu sự bối rối đột nhiên xuất hiện trong lòng.

Hai người ngồi trong quán mì đông khách nhất ngoài cửa sau đại học D. Trước mặt Phùng Phát Niên là một bát mì với rất nhiều ớt thái lát, còn trước mặt Âu Dương Ngâm là một túi giấy đựng lạc rang.

“Em mời anh cơ mà, sao lại bắt anh phải tự thêm gia vị thế?” Phùng Phát Niên lại thêm một chút tương ớt.

“Anh còn chưa ăn tối mà lại ăn nhiều ớt thế này sao ổn, sẽ không tốt cho dạ dày. Phó giám đốc Phùng, mỗi ngày anh thu nhập mấy triệu, đừng tiết kiệm như vậy chứ, tiền kiếm được cũng không biết để làm gì”. Âu Dương Ngâm cầm chai dấm đổ một ít vào bát anh ta, “Thêm chút dấm sẽ ngon hơn”.

Phùng Phát Niên hưởng thụ sự ân cần của cô, vừa từ từ ăn mì vừa nhìn Âu Dương Ngâm tróc vỏ lạc rồi bỏ từng hạt vào miệng.

“Lạc rang ngon thật đấy, vừa thơm vừa giòn, vừa mặn vừa ngọt”, Âu Dương Ngâm cười tí mắt nói, “Em nhớ ngài Phong Tử Khải từng viết một bài báo nói rằng người Trung Quốc rất thích cắn hạt dưa. Vì sao hạt dưa lại được hoan nghênh, một là bởi vì ăn ngon, vừa mặn vừa ngọt, ăn vào không ngán, hai là bởi vì ăn sẽ không no, ăn hồi lâu cũng mới được một nắm, ba là phải tách vỏ mới ăn được, có thể giết thì giờ. Em thấy lạc rang cũng có hiệu quả như vậy”.

Phùng Phát Niên cười nói: “Cả ngày chỉ nghiên cứu đồ ăn!”

“Các trường đại học, cổng trường khác nhau, vườn trường cũng không giống nhau, nhưng con phố ở cửa sau trường đại học nào cũng đều giống nhau. Quán cơm, quán ăn vặt, sinh viên hò hét cười đùa, còn có xe đẩy bán vằn thắn, bán khoai nướng, bán hoa quả, bán trứng luộc”, Âu Dương Ngâm nhớ lại, “Trước kia mùa đông tự học về muộn, dù thế nào cũng phải đi ăn một bát vằn thắn rồi mới chịu về phòng ngủ. Loại vằn thắn viên nhỏ đó hầu như không có nhân nhưng ăn vào vẫn thấy ngon, một bát nhỏ mà ăn xong cũng thấy không còn đói nữa, không khác gì cực phẩm của nhân gian”. Bây giờ nghĩ lại, đối với cô, như vậy cũng đủ no, nhưng còn anh ấy thì sao? Thực ra anh ấy vẫn còn đói nhưng vì nể cô nên mới sẵn lòng ăn như vậy đúng không? Vì sao khi đó mình không nghĩ tới việc mua cho anh ấy thêm một suất ăn khuya nữa?

Phùng Phát Niên lẳng lặng quan sát Âu Dương Ngâm đang xuất thần. Từng có một thời gian ấm áp bên cô ấy như vậy, và bây giờ không lúc nào cô ấy không nhớ đến mày, A Trạch, thực ra mày rất hạnh phúc.

Phía cổng trường bên kia đường có tiếng còi, càng ngày càng ầm ĩ. Âu Dương Ngâm nhìn ra cửa sổ quán, mấy sinh viên vây quanh một chiếc xe con, hình như có người đang giằng co với một sinh viên nữ. Dưới đèn đường có thể nhìn thấy người đàn ông ngồi trong xe vẫn không có hành động gì. Âu Dương Ngâm cảm thấy kỳ lạ, Phùng Phát Niên đặt đũa xuống nói: “Đi, ra đó xem một chút!”

Hai người đi qua đường, thấy một cô gái trẻ tuổi ăn mặc già dặn bị một chàng trai kéo ra bên ngoài đám người, cô gái không chịu, the thé kêu lên: “Anh là ai mà can thiệp vào việc của tôi? Tôi với anh đã chấm dứt từ lâu rồi”.

Chàng trai cả giận nói: “Em hỏi anh là ai à? Anh là bạn trai em! Em có biết em đang làm gì hay không, em điên rồi à? Sao em có thể cặp với loại đàn ông này chứ?”

“Anh mới điên ấy! Anh có tư cách gì để quản tôi? Tôi thích anh ấy, anh ấy có tiền, có xe, có biệt thự, anh có cái gì? Anh tốt nghiệp hai năm rồi mà công việc bây giờ thì sao? Còn chưa đủ trả tiền thuê nhà với tiền ăn! Tôi tốt nghiệp đến nơi rồi, anh có thể tìm được việc làm cho tôi không? Tôi không tìm được việc anh có nuôi được tôi không? Anh mua được nhà không? Hừ, loại đàn ông này, loại đàn ông này mới là đàn ông thật sự! Anh có điểm nào bằng anh ấy? Tôi nói với anh, tôi không chỉ cặp với anh ấy mà sẽ còn lấy anh ấy nữa!”

Đám sinh viên vây xem càng ngày càng nhiều, có người hỏi thăm cô bé này học khoa nào lớp nào. Bảo vệ trường đi ra bảo các sinh viên giải tán, cô bé đó thấy càng lúc càng khó thoát thân, đột nhiên bật khóc nói với chàng trai: “Anh đi đi, đừng tới tìm tôi nữa, coi như tôi có lỗi với anh!”

Chàng trai buông tay ra, đèn đường mờ tối không chiếu rõ vẻ mặt cậu ta. Cô bé mở cửa xe rồi nhanh chóng ngồi vào, người đàn ông trong xe không nhận được quay lại nói gì đó với cô ta rồi đạp ga vút đi. Nhìn thấy mặt người đàn ông trong xe đó, Âu Dương Ngâm giật mình há miệng không nói nên lời.

25. Chương 25

Chương 25: Tình yêu dễ vỡ

“Sư huynh, có biện pháp nào tra ra chủ nhân chiếc xe đó không?” Vừa rồi cô còn rất chắc chắn về người đó nhưng bây giờ càng nghĩ càng không dám khẳng định, thật sự là người kia sao? “Em nhớ biển số xe”.

“Sao vậy? Em biết người đó à?” Phùng Phát Niên hơi nhíu mày.

“Hình như thế, đèn đường không đủ sáng, em không dám khẳng định”. Nếu không chắc chắn trăm phần trăm thì cô làm sao dám nói?

“Để anh nghĩ cách xem”, Phùng Phát Niên không yên tâm nói, “Tiểu sư muội, nếu có chuyện gì cần giải quyết thật thì em phải nói với anh, không được đi làm một mình, một số người có tiền thường có hậu thuẫn rất phức tạp”.

Âu Dương Ngâm gật đầu, dừng bước. Xe của họ đỗ ở cổng trước trường học cho nên phải đi xuyên qua vườn trường để lấy xe. “Sư huynh, anh đi về trước đi, em còn có chút việc”. Dứt lời Âu Dương Ngâm xoay người lại chạy về cổng sau.

Quán ăn vặt bên kia đường vẫn rất đông khách, hơi nóng hầm hập tỏa ra từ cửa sổ, tiếng hò hét của đám nam sinh và tiếng cười của các nữ sinh hòa lẫn trong đêm cuối cùng trước ngày tốt nghiệp. Cô tìm cậu bé nọ dưới ánh đèn mờ tối của đèn đường, đau lòng và giận dữ như vậy, chắc là cậu ta không còn sức mạnh để đi đâu xa.

Từ xa, cô nhìn thấy một bóng lưng gầy gò và cô độc, cậu ta đang đứng ở giữa hai cột đèn đường bên vỉa hè, đứng chỗ ánh sáng tối tăm nhất. Âu Dương Ngâm nhìn thấy cậu ta chậm rãi ngồi xuống, cô đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

“Đừng đau lòng”, cô nhẹ nhàng nói, “Để cô ấy đi đi”.

“Bọn em đã yêu nhau 4 năm”, cậu ta ôm đầu lẩm bẩm nói, “Sao có thể kết thúc như vậy được! Cuộc sống của bọn em không đến mức không chịu nổi nữa, em có công việc, em sẽ cố gắng, bọn em sẽ càng ngày càng tốt hơn. Ngoài tiền thì người kia còn có cái gì nữa?”

“Chắc chắn phải có lí do để cô ấy dứt bỏ. Tình yêu vốn vẫn không ngang hàng, có lúc chúng ta cho rằng đối phương cũng yêu mình như mình yêu người ta, nhưng thực ra không phải”, Âu Dương Ngâm nói: “Chỉ

cũng giống như em, cũng từng bị người mình yêu toàn tâm toàn ý vứt bỏ. Chị mất thời gian hai năm mới đứng dậy được”.

Cậu ta ngẩng đầu lên yên lặng nhìn gương mặt dịu dàng của cô.

“Chị biết bây giờ em rất đau lòng, chị không giúp gì được em cả, có điều vẫn không nhận được phải nói với em, từng có người cũng giống như em bây giờ”, nước mắt dần dần dâng lên trong mắt Âu Dương Ngâm, “Không sao đâu, tất cả rồi sẽ qua đi”.

Hai người lặng lẽ ngồi, mỗi người hoài niệm tình yêu của chính mình.

Một hồi lâu sau cậu ta đứng lên đưa tay kéo Âu Dương Ngâm dậy, “Đừng khóc nữa chị!” Cậu ta nói với Âu Dương Ngâm rồi bước đi.

Phùng Phát Niên thở dài, đưa tay cầm tay cô, “Đi thôi, tiểu sư muội”. Anh ta hơi hối hận, nếu như tối nay anh ta không hỏi cô câu hỏi quái gở đó thì Âu Dương Ngâm cũng sẽ không thấy cảnh thương tình như vậy.

Thứ bảy, lần đầu tiên Âu Dương Ngâm chính thức ghi chương trình. 10 giờ sáng, cô làm tóc xong, đánh xe từ hiệu làm tóc được chỉ định đến đài truyền hình. Tiếp theo là trang điểm, hai ngày trước cửa hàng Tư Gia đã đưa quần áo tới, Âu Dương Ngâm thay đồ xong đi vào trường quay, nhìn thấy Phùng Phát Niên đứng ngoài cửa.

“Sư huynh!” Âu Dương Ngâm bước nhanh đi tới trước mặt anh ta, “Lát nữa anh phải ở đây à?”

A Văn đi tới, “Phó giám đốc Phùng, sao anh cũng đến vậy?” Nhìn thấy Âu Dương Ngâm bên cạnh, ông ta liền cười hiểu ý, “Thể diện của Ngâm Ngâm thật lớn, một chuyên mục nhỏ như vậy cũng được phó giám đốc Phùng đích thân đến đón tiếp chỉ đạo”.

Phùng Phát Niên cười nói: “Cháu đến đón tiếp thì chú Văn có trả lương cho cháu không?”

A Văn nói: “Đương nhiên sẽ trả, tôi tài gì đức gì mà mới được đại tài tử Phùng chứ!”

Âu Dương Ngâm không để ý tới hai người, cô kéo Phùng Phát Niên qua một bên nói: “Sư huynh, em căng thẳng quá”.

Phùng Phát Niên vỗ vỗ vai cô, nói: “Không cần căng thẳng, như lần trước quay thử là được rồi”.

“Anh đừng đứng ở đó xem em được không? Cứ có người quen là em sẽ căng thẳng không nói nên lời. Trước kia ngày còn đi học, từ tiểu học, trung học đến đại học, khi nào có tiết mục cần biểu diễn ở trường em đều không bao giờ bảo bố mẹ em đến xem”, Âu Dương Ngâm khẩn cầu.

“Chẳng lẽ bạn học và giáo viên cũng không được đến xem à?” Phùng Phát Niên cười hỏi.

“Không phải, cái này thì khác”, Âu Dương Ngâm vội nói, “Người quá quen thì không được, anh là sư huynh của em, em nhất định sẽ căng thẳng! Bây giờ em đã cảm thấy mình sợ đến run rẩy rồi này”.

Phùng Phát Niên mỉm cười cầm tay cô, quả nhiên bàn tay cô lạnh như băng, anh ta cau mày nói: “Căng thẳng như vậy thật à?”

Âu Dương Ngâm gật đầu, “Em sợ lát nữa giọng nói cũng run rẩy, làm thế nào?”

“Anh tra được chiếc xe đó rồi, của tổng giám đốc hội sở Tân Liên”. Phùng Phát Niên nói.

“Là ông ta thật”, Âu Dương Ngâm cúi đầu thở dài nhìn mũi giày mình. A Văn gọi: “Ngâm Ngâm, chuẩn bị bắt đầu!” Cô trả lời một tiếng rồi xoay người chạy vào, Phùng Phát Niên nói với theo phía sau: “Đừng căng thẳng, anh đi đây”.

Việc ghi hình mất trọn một buổi chiều, khi đi ra khỏi trường quay thì đã là 5 giờ. Âu Dương Ngâm xấu hổ nói với A Văn: “Cháu xin lỗi, tại cháu cứ mắc lỗi suốt nên mới làm mọi người phải ở lại muộn đến vậy”.

A Văn an ủi cô: “Người mới nào cũng như vậy mà, lần sau rồi sẽ tốt hơn lần trước”.

Kỹ thuật viên ánh sáng bên cạnh đi tới nói: “Ngâm Ngâm, em không biết lần đầu tiên phát thanh viên chuyên mục tin tức của chúng ta ghi hình như thế nào đâu, lúc đó mới gọi là phiên phức, tên của Bí thư tỉnh ủy mà còn đọc sai những 8 lần!”

Tất cả mọi người cười ngặt nghẽo, thấy Phùng Phát Niên đi tới, A Văn liền nói: “Đừng đùa nữa, phó giám đốc Phùng đến rồi”.

Phùng Phát Niên hỏi A Văn, “Ngâm Ngâm ghi hình thế nào?”

A Văn cười nói: “Nếu lo lắng thì sao không ở lại xem, lúc đó không quan tâm thì lúc nào quan tâm?”

Đạo diễn nói: “Phó giám đốc Phùng, Ngâm Ngâm diễn tốt lắm, rất sinh động, việc ghi hình xem như thuận lợi. Lát nữa cho anh xem”.

Phùng Phát Niên nói: “Không cần gấp, buổi tối tôi mời mọi người ăn cơm”.

A Văn đi tới bên cạnh Âu Dương Ngâm, cười nói: “Ngâm Ngâm, sau này bất kể phụ trách chương trình gì chú Văn cũng phải kéo cháu theo, cháu xem, có người vội vàng tài trợ trang phục, có người còn tranh mời cả bữa cơm ăn mừng khai trương của chúng ta!”

Âu Dương Ngâm thấy hình như mọi người hiểu lầm quan hệ giữa cô và Phùng Phát Niên. Cảm thấy bất an, cô đang định mở miệng giải thích thì Phùng Phát Niên đã cười nhẹ nói với cô: “Đừng để ý đến bọn họ, em càng giải thích bọn họ càng lẩn tới, cứ kệ họ đi”. Mọi người đang cười nói thì điện thoại của Âu Dương Ngâm đổ chuông, người gọi là Trình Mộc Dương.

“Ngâm Ngâm, ghi hình xong rồi chứ?” Từ chiều đến giờ điện thoại di động của cô vẫn tắt máy, “Có ổn không?”

“Bị lỗi suốt, có điều cuối cùng cũng xong”. Âu Dương Ngâm nói thành thật.

“Buổi tối anh mời em đi ăn cơm để chúc mừng một chút”.

“Không cần, hôm nay phó giám đốc Phùng mời tổ chuyên mục ăn cơm!” Không thấy Trình Mộc Dương trả lời, cô lại bồi thêm một câu: “Nói là ăn mừng khai trương, ai cũng phải tham gia”.

Trình Mộc Dương à một tiếng, hôm nay anh ta đã đặt chỗ trước, cuối cùng lại chỉ uống phí tâm tư.

“Tổng giám đốc Trình!” Âu Dương Ngâm gọi anh ta, giọng nói do dự, “Ngày mai em có thể gặp anh hay không? Em có chuyện muốn nói với anh”.

Trình Mộc Dương lập tức phấn chấn tinh thần, xem ra tối nay quả thật là bữa cơm công việc không từ chối được, “Ok, buổi chiều ngày mai chúng ta đến Tử Kinh uống trà được không?”

Vừa buột miệng nói ra Âu Dương Ngâm đã lập tức chần chừ, việc nhà của người ta mà mình lại đi can thiệp như vậy thì có phù hợp không? Nói cho cùng thì rất nhiều người thà cắn răng nuốt vào bụng cũng nhất định không chịu nói loại chuyện như thế này với người khác để mất thể diện. Trình Anh Chi là một người phụ nữ bề ngoài dịu dàng nhưng nội tâm kiêu ngạo, bằng không cũng sẽ không sống độc thân nhiều năm như vậy. Cô ấy sẽ không thích mình tổ giắc quan hệ bất chính của bạn trai cô ấy đúng không? Nếu không nói với cô ấy thì mình lại không yên tâm, cô ấy tốt với mình như vậy, mặc dù là vì thể diện của Trình Mộc Dương nhưng quả thật lúc nào cũng chu đáo tỉ mỉ, mình cũng không thể nhìn cô ấy bị người đàn ông đó lừa được.

Cô cầm điện thoại di động suy đi tính lại, đầu bên kia điện thoại Trình Mộc Dương gọi cô mấy lần mà không thấy trả lời. Phùng Phát Niên đứng cách đó không xa. Thấy ánh mắt anh ta vô tình hay cố ý rơi vào trên người mình, cô đành phải vội vã nói: “Em vẫn chưa nghĩ xong là nên nói với anh hay nói với ai, để em suy nghĩ thêm đã, lúc nào nghĩ xong em sẽ gọi điện cho anh, bye bye”.

Trình Mộc Dương ngăn người, đúng là tính khí đại tiểu thư, không những làm mình mừng hụt một trận mà còn phải lo lắng suy nghĩ nữa. Rốt cục cô ấy có chuyện gì cần nói với mình, nghe giọng nói do dự đó có thể thấy đây không phải việc nhỏ, chẳng lẽ Âu Dương Ngâm đã gặp phiền phức gì? Cũng không thấy chú Lý nói gì, chắc không phải chuyện ở bệnh viện. Hôm nay đã ăn mừng khai trương, có Phùng Phát Niên đi cùng, vậy là việc ở đài truyền hình cũng thuận lợi. Suy nghĩ như vậy anh ta càng không vui, cũng không còn tâm tình ăn tối nữa.

Trong khi đó, bên này, một đám người lại ăn uống vô cùng náo nhiệt. Làm ở đài truyền hình đã lâu, làm gì có người nào không biết chơi, tất cả đồng lòng phải chuốc rượu Âu Dương Ngâm. Phùng Phát Niên bên

cạnh muốn ngăn lại thì bọn họ lại quay sang trêu đùa gán ghép hai người, anh ta sợ da mặt Âu Dương Ngâm quá mỏng nên cũng ngại không dám bảo vệ quá mức. Tửu lượng của A Văn kém, thân mình còn lo chưa xong, tuy tửu lượng của Âu Dương Ngâm khá tốt nhưng cũng không đỡ được xa luân chiến. May là cô lanh lợi, rượu trắng, nước lọc lẫn lộn, cũng chịu khó chơi xấu những lúc có thể nên cuối cùng cũng cầm cự được đến hết bữa cơm.

Xe dừng lại trong sân đài truyền hình, Âu Dương Ngâm định lái xe về nhưng Phùng Phát Niên đã kéo cô lên xe mình trong tiếng trêu chọc của mọi người.

Âu Dương Ngâm nói: “Sư huynh, anh không cần chăm sóc em như vậy, người ta nói vào nói ra anh cũng bị ảnh hưởng”.

Phùng Phát Niên cười nói: “Không đâu, đám này chỉ nói cho sướng mồm thôi, em không cần để ý, cứ yên tâm làm tiểu sư muội của anh đi!”

Âu Dương Ngâm ngoan ngoãn gật đầu. Nhớ tới chuyện của Trình Anh Chi, cô cảm thấy rất đau đầu: “Sư huynh, nếu em biết bạn gái anh phản bội anh thì anh có muốn em nói với anh không? Hay là sợ mất thể diện nên muốn em cứ làm như không biết?” Thấy Phùng Phát Niên nhìn mình với vẻ kì lạ, cô lập tức tỉnh ngộ nói: “Thôi chết, em uống say không để ý, nhất thời không tìm được người làm ví dụ, tuyệt đối không phải nói bạn gái anh đâu, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, thật đấy, em thề với trời!”

Nhìn vẻ mặt trẻ con của cô, Phùng Phát Niên bất đắc dĩ cười nói: “Anh tin em, em cứ tiếp tục ví dụ đi, anh không có bạn gái!”

26. Chương 26

Chương 26: Sự dè hèn của người đó

Âu Dương Ngâm nói: “Chuyện là như vậy, em phát hiện ra, nhưng em không biết nên nói với đương sự như thế nào?”

“Là người đàn ông ở cổng trường hôm đó à?”

Âu Dương Ngâm gật đầu, “Người hấn đang qua lại là một người em biết và tôn trọng. Em không muốn làm cô ấy tổn thương, nhưng em lại sợ đến nói với cô ấy sẽ làm cô ấy khó xử, dù sao em với cô ấy cũng không thân quen lắm, hơn nữa cô ấy còn là bề trên”.

“Nếu em nhất định phải nói với cô ấy”, Phùng Phát Niên trầm ngâm một hồi lâu, “Thì hãy nói với người nào quan tâm tới cô ấy, người đó sẽ tìm phương thức thích hợp nhất để nói với cô ấy”. Anh ta cũng muốn nói chân tướng với cô, sử dụng phương thức thích hợp nhất. Dù từng quyết định không nói nữa nhưng sau khi nghe thấy lời cô nói với chàng trai kia, nhìn thấy nước mắt của cô thì anh ta lại dao động.

*** **

Trình Mộc Dương ngồi đối diện với Âu Dương Ngâm, hai người đã ngồi gần một tiếng ở quán trà Tử Kinh, uống hết hai ấm trà mà Âu Dương Ngâm vẫn còn đang nói chuyện đầu đầu. Nếu như là trước kia thì đây chính là cơ hội anh ta có cầu cũng không được, chỉ cần nhìn thấy cô ở trước mặt mình là anh ta đã rất vui vẻ rồi. Nhưng bây giờ anh ta chỉ cảm thấy sốt ruột, rốt cục đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy?

“Ngâm Ngâm, không phải em nói có chuyện gì đó cần nói với anh à?” Trình Mộc Dương không nhịn được hỏi.

“Vâng”, Âu Dương Ngâm rầu rĩ trả lời. Một cô gái như cô đến nói chuyện như vậy với một thanh niên nửa lạ nửa quen, đây quả thực là một chuyện rất khó xử. “Tổng giám đốc Trình, anh có tin em không?” Nếu phải cung cấp chứng cứ thì cô không có chứng cứ gì cả, cô cũng không dùng điện thoại chụp ảnh lại.

Trình Mộc Dương thầm nghĩ, anh đâu chỉ tin tưởng em, chỉ sợ em không tin anh thôi. Anh liền gật đầu nói: “Đương nhiên”. Thấy cô tỏ ra trịnh trọng, anh ta không nhận được thêm một câu, “Ngâm Ngâm, em thoải mái một chút đi. Như thế này mà đi dẫn chương trình thì người xem đều bị dọa chạy hết”.

Âu Dương Ngâm nói: “Hôm qua em không nghiêm túc như thế này, lúc nào cũng cười tí mắt, mặc dù trong lòng căng thẳng cực kì”.

“Phùng sư huynh của em đâu? Không đến cổ vũ cho em à?” Mùi ghen tuông làm chính anh ta cũng cảm thấy khó chịu.

“Bị em đuổi đi”, Âu Dương Ngâm cười nói, nhớ lại hôm qua mình căng thẳng đến mức tay chân lạnh buốt, cô tự cười bản thân vô dụng. “Có người quen ở bên cạnh là em lại sợ đến mức không nói nên lời, có anh ấy ở đó thì em còn căng thẳng hơn”.

Thì ra cô ấy để ý đến Phùng Phát Niên như vậy, Trình Mộc Dương rất là buồn bực. Có điều Âu Dương Ngâm không để ý đến vẻ mặt của anh ta, chỉ một lòng một dạ tập trung giải quyết vấn đề khó trước mắt. “Tổng giám đốc Trình, anh không cảm thấy em là một người thích lo chuyện không đâu chứ?” Đây tuyệt đối không phải một chuyện không đâu, đừng tưởng rằng em ăn no ấm cật không có việc gì làm nên kiếm chuyện gây rối.

Trình Mộc Dương cười nói: “Chuyện nên làm thì không chịu làm, chuyện không nên làm thì một chết cũng phải làm. Anh cũng không biết em thích lo chuyện không đâu hay là không thích nữa”.

Âu Dương Ngâm nghĩ thấy cũng đúng, mình là một bác sĩ mà sống chết không chịu làm bác sĩ gia đình cho ông nội anh ta mà lại làm người dẫn chương trình nghiệp dư ở đài truyền hình. Cô gật đầu nói: “Tổng giám đốc Trình dạy phải lắm”.

Trình Mộc Dương hỏi: “Lần này lại thích lo chuyện không đâu gì?”

Âu Dương Ngâm chần chừ, đôi mắt đẹp vẫn nhìn anh ta, trong đầu suy nghĩ nên nói thế nào cho thỏa đáng.

Trình Mộc Dương thở dài trong lòng, dịu dàng nói: “Em thì có chuyện gì to tát được chứ. Trời có sập anh cũng đỡ cho em!”

Âu Dương Ngâm nhún nhó nói: “Chỉ sợ anh không đỡ nổi. Không phải chuyện của em, là chuyện của cô cô anh”.

Trình Mộc Dương thầm thở phào, “Em làm hồng quần áo à? Hay là làm mất rồi? Không dám nói với cô cô nên định nhờ anh nói giúp đúng không?”

“Nếu chỉ như vậy thì đã tốt”, Âu Dương Ngâm nói, “Hơn 9 giờ tối hôm qua em và sư huynh ăn mì ở quán ăn cổng sau đại học D”.

Trình Mộc Dương cười, “Tưởng em không thích ăn mì? Đến lầu Thái Cực còn kén cá chọn canh, quán ăn ở cổng trường lại ngon như vậy à? Hôm nào anh cũng phải đến nếm thử mới được”. Trong lòng anh ta lại rất không thoải mái, anh mời em đến Long Cung ăn cơm thì em không chịu đến mà lại đi ăn mì ở quán ven đường với Phùng Phát Niên, bắt chước đám sinh viên chơi trò ngây thơ cơ đấy!

“Em không ăn mì, em chỉ ăn lạc rang thôi”, Âu Dương Ngâm lườm anh ta, “Đây không phải trọng điểm, sao anh còn lòng vòng hơn cả em thế nhỉ?”

Trình Mộc Dương cười nói: “Em cũng biết mình hay lòng vòng đánh trống lảng à?” Còn ăn lạc rang, thật là âm ỉ, anh ta oán hận nghĩ thầm.

“Đang ăn thì nghe thấy tiếng cãi nhau ngoài cổng trường. Anh cũng biết đấy, bây giờ có một số nữ sinh viên đại học được các đại gia nuôi, buổi tối không ít BMW với Benz tới cổng trường đón bồ nhí”. Đôi mắt to đen láy của Âu Dương Ngâm nhìn anh ta chằm chằm, “Cũng giống chiếc Benz của anh ấy, kiểu mới nhất!”

“Lại lan man rồi!” Trình Mộc Dương trợn mắt nhìn cô, sao nghe cô ấy nói có vẻ như mình cũng đi tán nữ sinh ấy nhỉ!

“Bạn trai của cô gái đó đến kéo cô ta về, hai người cãi nhau. Anh đoán xem người đàn ông ngồi trong xe là ai?”

Trình Mộc Dương suy nghĩ một chút rồi hiểu ra: “Là gã họ Đàm”.

“Đèn đường không sáng lắm, em sợ mình nhìn lầm nên đã nhớ kĩ biển số xe. Sau đó em nhờ người tra chủ nhân của chiếc xe đó, đúng là ông ta”.

Trình Mộc Dương im lặng hồi lâu, Âu Dương Ngâm lo lắng bất an nhìn anh ta, “Hay anh nhờ người tra lại xem, nhớ đâu em nhầm thì sao”.

“Từ hôm qua tới hôm nay em cứ băn khoăn do dự mãi là vì không biết có nên nói với anh hay không à?”

Âu Dương Ngâm gật đầu, “Em do dự không biết nên nói với cô cô anh bằng cách nào, nghĩ tới nghĩ lui thì để anh nói sẽ tốt hơn. Dù sao cũng là việc nhà của anh, lại là chuyện riêng tư của cô cô anh, em sợ cô ấy khó xử”.

Dừng lại một lát, cô nói tiếp: “Hôm qua em nghĩ đến nửa đêm, nếu anh tin tưởng em và không cho rằng em lo việc không đâu thì đương nhiên em sẽ phải nói. Nếu anh không tin em, cho rằng em chỉ biết lo chuyện bao đồng thì em cũng vẫn phải nói, cùng lắm là bị anh chê tọc mạch chứ gì. Đây không phải việc nhỏ”. Cô đã suy nghĩ rồi, mặc dù nói ra cũng không thỏa đáng lắm, nhưng không nói ra thì chuyện này cứ như cái xương mắc trong họng, đó không phải nguyên tắc đối nhân xử thế của cô.

Trình Mộc Dương yên lặng, thực ra lần đầu tiên nhìn thấy vẻ loè loẹt điệu đà của thằng cha họ Đàm kia trong lòng anh ta cũng đã không thích rồi. Khi đó Âu Dương Ngâm áp a áp úng, chắc là cũng vì cảm giác đó. Có điều cô cô anh ta lại rất vui vẻ, anh ta không nỡ làm cô cô mất hứng nên chỉ có thể cố gắng phối hợp. Cô cô anh ta đã đơn độc cả đời, lúc còn trẻ cũng rất xinh đẹp, người theo đuổi nhiều như lợn con, khi chuẩn bị hôn sự lại âm ỉ một trận với nhà trai chỉ vì một chuyện nhỏ, từ đó trở đi cũng không yêu ai nữa. Người lớn trong nhà đều cố gắng che giấu chân tướng, đám trẻ con chỉ có thể đoán biết sơ sơ qua một vài lời nói của mọi người. Nhìn mấy anh trai lần lượt thành gia lập nghiệp, con cái đầy nhà, chắc hẳn trong lòng cô cô cũng rất trống vắng? Quá lứa lỡ thì, khó khăn lắm mới cưới được khúc mắc để chuẩn bị hưởng thụ cuộc đời tử tế, vậy mà cô cô lại gặp phải một người đàn ông như vậy. 48 tuổi! Đàn ông 48 tuổi có thể tìm phụ nữ 18 tuổi. Còn phụ nữ 48 tuổi, chỉ cần tìm được đàn ông 55 tuổi cũng đã là vận may từ trên trời rơi xuống rồi. Cho dù từng sắc nước hương trời thì bây giờ cũng đã hoa tàn nhụy rữa, không có vốn liếng để mặc cả với đàn ông và cạnh tranh với các cô gái trẻ. Anh ta nên nói hiện thực tàn khốc này với cô cô mình thế nào đây?

Thấy Trình Mộc Dương vẫn ngồi xuất thần, Âu Dương Ngâm cũng thấy đau đầu thay cho anh. Cô đã ném củ khoai nóng mình cầm trên tay từ hôm qua đến giờ cho anh ta, việc này thật là khó xử lý. Cô tiện tay cầm một quyển tạp chí lên thờ ơ lật xem, nhớ tới ánh mắt mờ đục của lão già đó hôm ở hội sở, cô không khỏi nổi da gà. Làm thế nào đây? Nếu như là 18 tuổi, vậy thì cãi nhau một trận, nói không chừng còn gọi bạn bè đến đánh lộn, từ đó trở đi kẻ thù gặp nhau cực kì đổ mắt. Nếu như là 28 tuổi, vậy thì ột cái tát, mĩa mai châm chọc vài câu, mỗi người một ngã, phất tay áo bỏ đi không mang theo một ánh mây mờ. Nếu như là 38 tuổi, có lẽ sẽ giả cầm vờ diếc, chung sống hòa bình êm nhà ấm ngõ. Bây giờ là 48 tuổi, phụ nữ 48 tuổi gặp loại chuyện này thì nên làm thế nào? Cô không biết.

Bị người mình thích vứt bỏ, nếu biết chân tướng cô cô sẽ rất đau lòng đúng không? Âu Dương Ngâm nhớ tới quãng thời gian gian nan của mình, sau khi Trương Trạch ra đi, mình trở nên u sầu tự đóng kín nội tâm, gặp bác sĩ tâm lý hai năm cuối cùng mới dần thoát khỏi bóng tối. May mà cô có bố mẹ và người nhà yêu cô như vậy nên cô mới có thể đi tới hôm nay. Người nhà của cô cô liệu có giúp cô ấy thoát ra được không?

Cậu bé kia nói đúng, ngoài tiền thì thằng cha họ Đàm đó còn có cái gì? Cơ bản không xứng với cô cô. Như chú Văn thật tốt, mặc dù không có tiền như gã kia nhưng trên thông thiên văn dưới tường địa lý, học sâu biết rộng, làm việc nghiêm túc, đối nhân xử thế chân thành, cả đời làm văn nghệ nên rất có tinh thần trọng nghĩa. Nghe nói chú ấy còn rất si tình, vợ chú ấy đã qua đời 3 năm mà chú ấy vẫn chỉ sống một mình. Cô cô nên thích đàn ông như vậy mới đúng. Cô nhớ tới cái đuôi sam của A Văn, thật là lập dị, phải nghĩ biện pháp khuyên chú ấy cắt đi mới được.

Tại sao người ở đài truyền hình đều độc thân nhỉ? Những người của chuyên mục Khỏe mạnh mỗi ngày cũng vậy. Chú Văn độc thân, kĩ thuật viên ánh sáng cũng độc thân, có điều nghe nói là đang sống chung với cô nàng nào đó. Đạo diễn vừa li hôn, còn sư huynh hình như cũng đã 31 rồi, vì sao còn chưa tìm bạn gái? Nghe nói trong đài có rất nhiều cô gái thích anh ấy, đàn ông 30 một đóa hoa mà.

Suy nghĩ miên man, Âu Dương Ngâm từ từ tựa vào sofa ngủ mất.

Trình Mộc Dương phát hiện người đối diện không có tiếng động, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Âu Dương Ngâm nghiêng người dựa vào góc sofa ngủ say, quyen tạp chí rơi xuống bên cạnh. Chắc là tối qua thật sự không ngủ được. Cô ấy cũng mới gặp cô cô hai lần mà đã suy nghĩ và lo lắng cho cô cô. Mặc dù có lúc cô ấy tùy hứng một chút, lấu cá một chút nhưng lại luôn chân thành với những người xung quanh. Nghĩ đến việc cô vất vả nhờ người khác hỏi thăm chủ xe, anh ta thấy rất cảm động, cầm chiếc gối dựa bên cạnh nhét vào trong lòng cô. Mặc dù nhiệt độ trong phòng cũng tương đối thoải mái nhưng anh ta vẫn sợ cô cảm lạnh, cô ấy đã nói thế nào nhỉ? “Em là bác sĩ khoa ngoại, không được cảm lạnh. Hắt xì một cái là đi một mạch máu như chơi!” Chỉ được cái dọa người là giải, anh ta cười cười nhìn cô, ngủ không khác gì một con mèo con.

“Anh!” Có người gọi anh ta, giọng nói tỏ ra kinh ngạc.

27. Chương 27

Chương 27: Lại một Trình thiếu gia

Trình Mộc Giai hơi giật mình. Đối với cấp dưới bao giờ anh cả mình cũng nói năng thận trọng, xử lý công chuyện thiết diện vô tình, mặc dù có rất nhiều người theo đuổi nhưng chẳng mấy khi động lòng, vậy mà lúc này anh cả đang lẳng lặng ngồi trên sofa, dịu dàng chăm chú nhìn một cô bé đang ôm chiếc gối dựa ngủ gật bên cạnh. Lại nhìn cô bé đó, hần không khỏi nhếch miệng cười, thật là thú vị, ngủ ngon lành không khác gì đang ở nhà mình. Tư thế thoải mái, thần thái điềm tĩnh, hình như cô ta còn đang làm mộng đẹp, một nụ cười nhàn nhạt như đóa hoa xuân hé nở, hoàn toàn không để ý tới người ngoài.

“Mộc Giai, sao mà lại ở đây?” Để em trai nhìn thấy mình thất thần, Trình Mộc Dương hơi đỏ mặt, may là ánh sáng trong phòng khá yếu.

“Hẹn bạn”, Trình Mộc Giai nói nhỏ, “Bạn gái anh à?”

“Không phải”, Trình Mộc Dương bối rối nói, “Là bác sĩ Âu Dương”.

“A, cô bác sĩ tiếng tăm vang dội đây mà”, Trình Mộc Giai lập tức hào hứng, “Anh không quan tâm đến người ta cho nên cô ấy ngủ mất rồi? Thật là thú vị!” Hần áp sát tới tỉ mỉ quan sát cô, “Ông nội nói không sai, rất xinh”.

Âu Dương Ngâm mở mắt ra. Bỗng nhiên nhìn thấy một khuôn mặt trẻ trung đẹp trai trước mắt, cô giật nảy, trợn mắt nhìn hần không nói nên lời.

Trình Mộc Dương kéo em trai ra, “Mộc Giai, đừng đùa nữa!” rồi nói với Âu Dương Ngâm, “Em họ anh, Trình Mộc Giai”.

Trình Mộc Giai vội móc danh thiếp ra đưa tới, “Anh đã nghe ông nội nhắc đến em”.

Âu Dương Ngâm tỉnh táo lại, đứng lên cầm lấy danh thiếp và thản nhiên cười, “Không dám, Âu Dương Ngâm, bệnh viện Huệ Lợi, mong anh chỉ giáo”.

Trình Mộc Giai vui vẻ nhếch miệng cười, hần đưa tay làm tư thế mời rất ga lăng, Âu Dương Ngâm mỉm cười ngồi xuống, Trình Mộc Giai cũng tùy ý ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Ngâm. “Hai vị đang nói chuyện hào hứng, tôi ngồi một lát không làm phiền hai vị chứ?”

Trình Mộc Dương thầm nghĩ, rõ ràng là làm phiền rồi mà còn giả bộ!

Âu Dương Ngâm xin lỗi Trình Mộc Dương, “Tổng giám đốc Trình, ngại quá, hình như em ngủ quên mất”.

“Không phải hình như mà là ngủ thật cô em ạ. Em thật là không coi ai ra gì, ngồi cùng anh cả anh mà cũng ngủ được. Em có biết trong thành phố D này có bao nhiêu cô bé chỉ mong được ngồi ở vị trí này của em

không?” Trình Mộc Giai vỗ vỗ sofa, hân hoi ẩm ỨC thay Trình Mộc Dương, anh cả mình chân thành nhìn cô ta hồi lâu với vẻ thâm tình như vậy, thế mà khi tỉnh lại cô ta lại gọi anh ấy là tổng giám đốc Trình?

“Biết rồi biết rồi!” Âu Dương Ngâm cười, gật đầu như đập tỏi, “Em tạm thời mượn chỗ ngồi này để báo cáo chút chuyện với anh trai anh, giờ thì chỗ ngồi về nguyên chủ!” Cô chuẩn bị đứng dậy.

“A”, Trình Mộc Giai kêu lên, “Đừng đi đừng đi, ít nhất cũng chờ anh đi đã rồi em mới được đi, nếu không anh cả anh lại trách anh”. Hắn liếc Trình Mộc Dương rồi lại nói, “Em làm như vậy cũng không sai, nếu anh ấy cứ lạnh mặt không nói gì thì biện pháp này của em lại rất tốt. Sau này anh cũng phải học em mới được”.

Âu Dương Ngâm cười tít mắt nhìn hắn, cũng là một gã dở hơi, có thể sánh được với đám người ở đài truyền hình đó.

“Mộc Giai, không phải mày có hẹn với người khác à?” Trình Mộc Dương bực mình vì sự quấy rầy của Trình Mộc Giai nhưng lại không thể nói thẳng ra được.

“Không đi cũng được”, Trình Mộc Giai thở dài nói, “Anh biết hôm nay là ngày gì không? Họp lớp tiểu học! Thật không biết ai nghĩ ra cái ý kiến tồi này, nhiều năm như vậy rồi, ai còn nhớ ai chứ! Còn dẫn mang theo gia quyến nữa, gia quyến, anh biết không? Bọn em tuổi này đã có ai kết hôn chứ? Cùng lắm là dẫn bạn gái theo chứ gì, nhưng em mới về nước được mấy ngày? Biết trước em đã dẫn một cô bé mắt xanh tóc vàng về cho chúng nó sáng mắt ra, bây giờ đơn thương độc mã đi phò hội, đúng là mất mặt hết cỡ!”

Trình Mộc Dương cười nói, “Không phải mày tự xưng đẹp trai vô địch à? Sao mấy tháng nay vẫn chưa có thu hoạch gì?”

“Mẹ em suốt ngày nói phải tìm một cái gì môn đăng hộ đối cái gì xứng đôi Trình thị cái gì có thể nâng đỡ lẫn nhau trên thương trường, thế nên em đâu dám tùy tiện? Chẳng may bị quần lấy mà trong nhà không đồng ý thì chẳng phải tự làm khó chính mình sao? Em đã nghĩ rồi, trước 35 tuổi phải giữ được tự do, học theo gương anh mới là chuẩn men!”

Trình Mộc Dương biến sắc nhìn về phía Âu Dương Ngâm. Âu Dương Ngâm chỉ mỉm cười lắng nghe, sắc mặt không đổi, Trình Mộc Dương càng cảm thấy không thoải mái.

Nhìn vẻ mặt Trình Mộc Dương, Trình Mộc Giai mới nhận ra mình vừa nói sai. Sợ Âu Dương Ngâm không vui, hắn vội chuyển hướng, “Thực ra đến lúc đó em cũng không nghe lời mẹ đâu, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn môn đăng hộ đối? Nhà họ Trình chúng ta chẳng lẽ còn phải dựa vào việc cưới hỏi để phát triển sự nghiệp à? Anh trai, anh bảo có đúng không?”

Trình Mộc Dương cười nói: “Chuyện của mày ai mà quản được? Chỉ sợ gặp phải cô nàng nào vừa mắt là ngày mai đi đăng ký luôn cũng không biết chừng”.

Âu Dương Ngâm nói: “Môn đăng hộ đối cũng có lý lẽ nhất định, tư tưởng, quan niệm, thói quen cuộc sống mà có khác biệt quá lớn thì sẽ dẫn đến mâu thuẫn. Không thể xem thường trí tuệ của cổ nhân được, đây là kinh nghiệm, di sản văn hóa phi vật thể. Để bảo vệ di sản lịch sử, phải có người tự thể nghiệm mới được. Nhà họ Trình bọn anh thử thí nghiệm xem, cũng xem như cống hiến cho dân tộc Trung Hoa và nhân dân toàn thế giới!” Cô cố nén cười, định uống trà nhưng lại không dám uống vì sợ sẽ bật cười phun ra mất.

Trình Mộc Giai cười ha ha, “Cô em, cô em thật là thú vị!”

Trình Mộc Dương không vui nói: “Mộc Giai, mày xưng hô kiểu gì thế?”

Âu Dương Ngâm vội nói: “Không sao không sao, em chỉ mong đám học sinh cấp 3 cũng gọi em là cô em ấy chứ, trẻ tuổi đã tốt rồi nhưng trẻ con thì lại còn tốt hơn! Cứ gọi đi, không sao đâu!”

Trình Mộc Giai lấy chứng minh thư ra đưa cho Âu Dương Ngâm, “Nhìn xem, có gọi là em được không?”

Âu Dương Ngâm nhìn, không ngờ hai người lại cùng năm cùng tháng, mình chỉ nhỏ hơn hắn 5 ngày, liền gật đầu nói: “Gắng gượng thì cũng được”. Thấy Trình Mộc Giai xòe tay ra đòi chứng minh thư của mình cô đành phải vừa lục túi tìm vừa oán trách, “Không phải anh mới từ nước ngoài về à? Không biết tuổi của phụ nữ là bí mật sao?”

Trình Mộc Giai nói: “Trước giờ anh chưa bao giờ là một quý ông cả”. Vừa nhìn chứng minh thư của cô hẳn đã bật cười, “Còn kém 5 ngày, cô em, lần sau anh với em cùng tổ chức sinh nhật nhé!” Hẳn hoàn toàn không thềm để ý tới Trình Mộc Dương đang sầm mặt bên cạnh.

Âu Dương Ngâm nói: “Sau 18 tuổi em đã không thích làm sinh nhật nữa rồi, để giữ mãi thanh xuân, năm nào cũng là 18, đừng để em nhận ra là mình đang già đi”.

Trình Mộc Giai nói: “Vây thì có gì khó đâu, chúng ta làm ngược lại là được. Năm nay 26, sang năm 25, giữ mãi thanh xuân cũng không bằng cái lão hoàn đồng mà!”

Âu Dương Ngâm cười nhìn Trình Mộc Dương, “Tổng giám đốc Trình, nhà anh đúng là nhiều nhân tài, lại phát hiện thêm một gien ưu tú”.

Trình Mộc Giai nói: “Anh trai anh mới là gien ưu tú, em không biết chứ, không chỉ các cô gái theo đuổi anh ấy mà còn có không ít người thích anh ấy, muốn làm mẹ vợ anh ấy nữa đấy. Không phải vì gien thì còn vì cái gì nữa?”

Thấy hẳn vẫn tiếp tục liên thiên, Trình Mộc Dương vội giục: “Mày còn chưa đi họp lớp đi à?”

Trình Mộc Giai nói: “Anh trai, anh cho em mượn bác sĩ Âu Dương một lát được không? Làm bạn gái em mấy tiếng?” Hẳn quay lại nói với Âu Dương Ngâm: “Giúp anh việc này, anh sẽ vô cùng cảm kích. Chúng ta cùng lên sân khấu làm chấn động toàn trường?”

Âu Dương Ngâm giật mình nhìn hẳn, “Anh đúng là rất ổn! Nhưng nhờ đâu trong buổi họp lớp đó em gặp một người đẹp trai hơn, có tiền hơn anh thì chẳng phải là chỉ có thể tro mắt mà nhìn hoa rơi nhà bên cạnh sao? Anh làm vậy chẳng phải là sẽ lỡ đại sự cả đời của em à?”

Lần này đến phiên Trình Mộc Giai trợn mắt há mồm, đầu óc cô nàng này xoay chuyển nhanh quá, hẳn còn chưa dứt lời, người ta đã bịt kín đường lui của hẳn rồi. Xem ra cô ta mới là gien ưu tú, thảo nào anh cả mình mãi vẫn không xử lý được.

Cuối cùng Trình Mộc Dương cũng thở phào được một hơi, cười nói, “Mộc Giai, được lãnh giáo rồi chứ?”

Trình Mộc Giai ôm quyền nói với Âu Dương Ngâm: “Cam bái hạ phong! Anh không dám gọi em là cô em nữa! Ngâm Ngâm, mấy hôm nữa mời em đi ăn cơm!” Hẳn áp tới bên tai cô nói, “Anh đi đây, còn không đi thì anh trai anh sẽ ghen mất”.

Thực ra hẳn nói không hề nhỏ, nhưng Trình Mộc Dương và Âu Dương Ngâm đều chỉ có thể làm như không nghe thấy.

“Ngâm Ngâm, từ nhỏ thằng Mộc Giai đã nghịch nhất nhà anh rồi, toàn nói năng liên thiên, nó nói gì em cũng đừng để trong lòng”. Trình Mộc Dương thấp thỏm không yên, đúng là càng sợ cái gì thì cái đó càng đến. Anh ta biết rõ vì sao Âu Dương Ngâm đang trốn tránh mình, đối với các cô bé khác thì xuất thân và sự nghiệp của anh ta chính là ưu thế, nhưng đối với Âu Dương Ngâm thì đó lại là nhược điểm. Bất kể mình tỏ ra không quan tâm thế nào, nói bóng nói gió thế nào thì cô ấy vẫn cứ đề phòng, vẫn cứ lễ phép, và vẫn cứ không chịu tiến lên nửa bước.

“Anh ấy có nói gì sai đâu, thú vị thật!” Âu Dương Ngâm làm bộ không hiểu. Quả nhiên là sự xót xa của thế gia vọng tộc, cho dù đương sự không để ý thì người ngoài cũng sẽ để ý. Nhà họ Trình lấy con dâu kiểu gì hay con gái nhà họ Trình gả cho người như thế nào thì cũng đều có người soi mói nói ra nói vào. Chẳng lẽ cũng là vì môn đăng hộ đối nên cô cô mới tìm đến người đó? Cô nhớ tới bố mẹ mình đang ở xa ngàn dặm, họ chưa bao giờ gây áp lực ỉnh, ngay cả nhắc nhở cũng không có, họ chỉ mong cô có thể tìm được một người yêu cô và cũng được cô yêu. Đúng là thật tốt, cô bắt đầu thấy nhớ họ, chắc họ cũng đang lo lắng cho cô?

“Có một điểm nó nói không sai, sự nghiệp nhà anh gây dựng đến giờ đâu còn cần dựa vào cưới hỏi để phát triển gì đó nữa? Ông nội anh là người rất thoáng, ông chưa bao giờ để ý đến vấn đề môn đăng hộ đối”. Trình Mộc Dương chỉ có thể nói cho rõ ràng, và anh ta cũng biết thực ra Âu Dương Ngâm có thể nghe rõ ràng, chỉ sợ cô không chịu tin tưởng anh ta.

“A, vậy thì cô cô cũng không nhất định phải tìm người môn đăng hộ đối?” Âu Dương Ngâm nhìn Trình Mộc Dương thăm dò. Thế giới bên ngoài rất lớn, có vô số người ưu tú để lựa chọn.

“Đương nhiên”, Trình Mộc Dương mỉm cười, cúi đầu uống trà che giấu sự mất mát của mình. Âu Dương Ngâm, em đúng là quá kiêu ngạo!

28. Chương 28

Chương 28: Tâm bệnh của cô cô

“Ngâm Ngâm, tranh thủ đến phòng bệnh VIP thăm Anh Chi đi, cô ấy là người tài trợ trang phục cho em mà!” Lý Sưởng ngẩng đầu nói với Âu Dương Ngâm. Bây giờ là buổi trưa, hai thầy trò đang ăn cơm tại nhà ăn bệnh viện.

“Cô cô? Cô ấy bị bệnh gì hả thầy?” Đã hơn nửa tháng sau hôm nói chuyện với Trình Mộc Dương, từ hôm đó đến giờ cô vẫn còn lo lắng về việc này.

“Bị cảm nặng, đột nhiên ngất xỉu trong phòng tắm. Sợ là viêm cơ tim nên cho nằm viện điều trị luôn”.

Thể chất kém nên virus cảm cúm mới thừa cơ mà vào, chắc thời gian này cô cô không hề dễ chịu. Cô ấy cũng không muốn ở trong nhà nữa mà phải tránh đến bệnh viện trị liệu.

Âu Dương Ngâm đẩy cửa phòng bệnh VIP ra, Trình Mộc Dương đang ngồi ở đầu giường Trình Anh Chi, quay lại nhìn thấy cô, một tia sáng lóe lên trong mắt anh ta, anh ta quay lại vừa nói với Trình Anh Chi vừa đứng lên, “Cô cô, Ngâm Ngâm đến rồi”.

Âu Dương Ngâm đi tới bên giường Trình Anh Chi, cúi xuống nhỏ giọng nói: “Cô cô đã đỡ hơn chưa?” Cô đưa tay sờ trán Trình Anh Chi, “Còn hơi sốt, cô có truyền nước không?”

Trình Mộc Dương nói: “Cô cô sợ đau không chịu truyền nước, chỉ uống thuốc thôi”.

“Cô cô giống cháu thật đấy!” Âu Dương Ngâm cười nói, “Nếu không sốt cao thì cũng không nhất định phải truyền nước, chỉ cần uống thuốc là được. Mấu chốt là phải nghỉ ngơi tốt, nên uống nhiều nước hơn bình thường, nếu virus đến dạ dày dẫn đến đau bụng thì mới phải truyền nước vì sợ mất nước”.

“Cô cô không đau bụng, chẳng qua sốt quá không còn sức thôi”, Trình Anh Chi cười mệt mỏi, “Mộc Dương, bác sĩ đến rồi, cháu phải tránh ra cho bác sĩ làm việc”.

Trình Mộc Dương nói: “Cả ngày cô cô chưa ăn gì, cũng không chịu uống nhiều nước, bị ốm một cái là không khác gì trẻ con cả”.

Âu Dương Ngâm nói: “Vẫn nên ăn một chút”, cô quay lại hỏi Trình Mộc Dương, “Anh mang gì đến cho cô đây, cháo à?” Thấy Trình Mộc Dương gật đầu, cô liền cười nói, “Em cảm cúm cũng không thích ăn cháo, càng không thích uống nước. Đã không muốn ăn uống thì chớ, những thứ này lại chẳng có mùi vị gì cả”.

Trình Anh Chi uể oải nói: “Ngâm Ngâm vẫn hiểu cô cô nhất”.

Âu Dương Ngâm đứng dậy nói: “Cháu xuống cửa hàng hoa quả bên dưới mua cho cô một cốc nước dưa hấu, thanh nhiệt, mùi vị cũng ngon hơn một chút”.

Trình Anh Chi nói: “Để Mộc Dương đi đi, cháu chạy lên chạy xuống như vậy sẽ mệt đấy”.

Nghe vậy Âu Dương Ngâm cũng vui vẻ, vậy là Trình Anh Chi vẫn chịu uống nước dưa hấu, cô cười nói: “Không sao, ở đây cháu coi như là chủ nhân mà! Hơn nữa chạy lên chạy xuống chẳng phải còn có thể giảm béo sao?” Cô cầm túi xách đi ra ngoài, Trình Anh Chi quát Trình Mộc Dương, Trình Mộc Dương cũng đi ra ngoài theo.

“Lần này cô cô bị ốm là vì chuyện đó à?” Âu Dương Ngâm hỏi, “Sau đó anh có xác minh lại không? Em sợ em nhìn nhầm, thế thì đúng là tội đáng chết vạn lần. Vừa rồi thấy cô cô hốc hác như vậy em lại cảm thấy có lỗi với cô ấy”.

“Sao em lại nghĩ như vậy, chuyện này anh với cô còn phải cảm ơn em tử tế ấy chứ, nếu không phát hiện thì sau này càng không thể cứu vãn được”. Trình Mộc Dương cúi đầu nhìn vẻ mặt nặng nề tâm sự của Âu Dương Ngâm, “Anh nhờ người điều tra xác minh lại rồi mới nói với cô cô, em không nhầm đâu, đừng lo lắng nữa”.

“Dù nói như vậy nhưng trong lòng vẫn thấy bất an. Anh không bảo cô cô là em nói đấy chứ? Nếu không em cũng không dám gặp cô cô nữa”.

“Không, anh nói là anh vô tình nhìn thấy. Em yên tâm, anh còn chưa đến mức ngốc như vậy. Cô cô là người rất kiên nhẫn, sau khi nghe cô tỏ ra rất bình thản, cô chỉ nói đã thấy nhiều rồi, bây giờ người người đều như vậy, cô cũng chưa nghĩ đến việc mình và tay họ Đàm đó sẽ thế nào. Đương nhiên trong lòng thì chắc chắn là rất khó chịu”.

Âu Dương Ngâm thở dài nói, “Đàn ông có tiền sẽ hư hỏng, quả nhiên không sai”.

Trình Mộc Dương phản bác, “Sao có thể vợ đưa cả nắm như thế, chính là vì lí do này nên em mới không thích anh đúng không?”

“Việc này liên quan gì đến em?” Âu Dương Ngâm nói, “Tại sao suốt ngày anh cứ bảo em không thích anh? Em tin tưởng anh lắm mà, việc này em nói với anh đầu tiên đấy, em còn phải đối mặt với nguy cơ bị trả thù nữa. Anh nghĩ xem, nếu một ngày nào đó hắn ta biết là em đã tiết lộ làm hỏng việc của hắn thì có khi còn thuê sát thủ đến giết em ấy chứ. Nghe nói bây giờ nhiều kẻ giàu có bỏ tiền thuê sát thủ giết người diệt khẩu lắm. Nếu em mà chết như vậy thì oan khuất quá, còn không được phong liệt sĩ nữa, cuộc đời em sẽ chỉ ngán ngùi như sao băng, trong khi lại không thể cháy sáng lấy một lần”.

Trình Mộc Dương rất đau đầu, đành phải đầu hàng, nói: “Sao trước kia anh không phát hiện em có năng khiếu liên thiên như vậy, sao cuối cùng lần nào cũng đều là lỗi của anh? Em không đi thi hùng biện đúng là một tổn thất lớn của bất cứ trường nào em học!”

Âu Dương Ngâm nghĩ thầm, trước kia anh cũng không ép tôi như vậy, nếu không đến bước đường cùng thì tôi lãng phí nhiều tế bào não như vậy làm gì? Nghĩ vậy nhưng cô vẫn trộm vui trong lòng.

Mua hai cốc nước dưa hấu, Âu Dương Ngâm đưa cho Trình Mộc Dương cầm rồi lại chọn mấy gói mì ăn liền. Trình Mộc Dương cau mày hỏi: “Em định ăn cái này thay cơm à?” Vừa đi học, vừa đi làm, lại còn làm người dẫn chương trình ngoài giờ? Anh ta nhớ tới Trình Mộc Vũ, việc gì cũng được gia đình chuẩn bị chu đáo, Âu Dương Ngâm còn nhỏ hơn nó 3 tuổi mà phải một mình lo liệu mọi việc.

“Thỉnh thoảng thôi mà”, Âu Dương Ngâm không để ý, “Có những lúc không kịp ăn cơm”.

Trở lại phòng bệnh, Âu Dương Ngâm đưa một cốc nước dưa hấu cho Trình Anh Chi còn mình thì uống cốc còn lại. Trình Mộc Dương cười nói: “Trông kia, dám lấy việc công làm việc tư, thì ra là chính mình muốn uống!”

Âu Dương Ngâm cười nói với Trình Anh Chi: “Cháu thích ăn dưa hấu nhất, đến mùa hè một mình ăn nguyên nửa quả dưa hấu lạnh, sau đó ăn một bát mì bò ăn liền, rất đã! Những món cay khác cháu không ăn nhưng mì ăn liền cay thì lại thích. Ngày làm luận văn tốt nghiệp cháu toàn ăn uống như thế, bạn học của cháu vẫn nói nếu như không có mì ăn liền thì luận văn cũng lắm chỉ được 7 8 điểm, cả phòng kí túc của cháu toàn như vậy”.

Trình Anh Chi nói: “Cô thấy những cô gái ở xưởng may cũng hay ăn mì ăn liền, nhìn cũng ngon lắm”.

“Lúc ở nhà bị cảm cúm không muốn ăn cháu toàn bắt mẹ cháu mua mì ăn liền cho cháu. Uống mấy ngụm nước mì cay cay xong cháu sẽ chịu ăn cơm. Sau đó mẹ cháu cũng rút được kinh nghiệm, mỗi lần cháu cảm cúm mẹ cháu lại mua sẵn một đồng mì ăn liền, còn kịp thời hơn cả chuẩn bị thuốc cảm cúm”.

Nghe cô kể rất thú vị, Trình Anh Chi không nhịn được cười, “Nghe cháu nói vậy cô cũng muốn ăn!”

Âu Dương Ngâm vội đứng dậy, “Cháu vừa mua mì đấy, để cháu pha mì cho cô cô nhé!”

Âu Dương Ngâm thành thạo bóc gói mì, vừa rót nước nóng vào bát vừa quay lại nói, “Mì ăn liền mà nấu thì sẽ ngon hơn, tiếc là ở đây không có nồi cũng không có bếp, cô cô ăn tạm vậy”.

Âu Dương Ngâm chỉ cho nửa gói mì vào bát rồi rót rất nhiều nước, để nước mì vừa cay vừa nóng kích thích vị giác. Trình Anh Chi uống mấy ngụm là bắt đầu toát mồ hôi, quả nhiên cảm thấy muốn ăn, cô liền bảo Trình Mộc Dương múc non nửa bát cháo ăn hết.

Trình Mộc Dương lắc đầu cười nói, “Đúng là chưa bao giờ thấy bác sĩ nào như em, chữa bệnh toàn dùng chiêu lạ”.

Âu Dương Ngâm nói chính khí lẫm liệt: “Tổng giám đốc Trình, bây giờ là thời đại nhân dân cả nước tiến lên khá giả, đồ ăn không chỉ để no bụng hay để bảo đảm dinh dưỡng mà còn để kích thích cảm giác thèm ăn hoặc để ăn cho sướng miệng. Đây chính là nguyên nhân cái gọi là thực phẩm rác vẫn được hoan nghênh”.

Nhìn vẻ đắc ý của cô, Trình Mộc Dương chỉ có thể gật đầu.

Trình Anh Chi cười to nói: “Ngâm Ngâm, nếu có cháu ở nhà cô thì tốt quá, chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy cháu là cô cô đã vui vẻ rồi”.

Âu Dương Ngâm nói: “Cô cô, cô không biết đâu, cháu chỉ có thể làm bác sĩ thôi, mỗi lúc ở bệnh viện cháu mới có thể cái khó ló cái khôn được. Thầy giáo cháu thường nói cháu hợp với việc trực phòng cấp cứu nhất”.

Nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, Trình Mộc Dương không nói câu nào.

Trình Anh Chi nhìn Âu Dương Ngâm rồi thở dài nói: “Thực ra thương nhân là người đáng thương nhất trên thế giới, họ chỉ có lợi ích vĩnh viễn chứ không có bạn vĩnh viễn. Nghề bác sĩ mặc dù vất vả nhưng lại luôn đối xử chân thành với mọi người, không có bác sĩ nào không muốn bệnh nhân của mình khỏe lên, còn người bệnh cũng chịu giao thứ quan trọng nhất của mình là sức khỏe cho bác sĩ, họ chịu tin tưởng bác sĩ, khó khăn bệnh có người bệnh và bác sĩ sẽ trở thành bạn với nhau cả đời. Ngâm Ngâm, cô cô hâm mộ cháu thật đấy”.

Biết cô cô đang cảm khái vì tình người bạc bẽo trong giới kinh doanh, Âu Dương Ngâm an ủi: “Trên thương trường cũng có bạn bè, tình bạn và nghề nghiệp vốn không hề liên quan với nhau, tình bạn chỉ liên quan tới hứng thú, sở thích và tính cách hai bên thôi. Cô cô là một người tốt như vậy, nhất định cũng có rất nhiều bạn”.

Trình Anh Chi nghe mà thấy xót xa trong lòng, đúng lúc này y tá đến kiểm tra phòng, Âu Dương Ngâm và Trình Mộc Dương liền cáo từ đi ra.

“Buổi tối ai ở đây với cô cô?” Âu Dương Ngâm hỏi, tuy phòng bệnh VIP có người chăm sóc riêng nhưng chắc Trình Anh Chi không quen nên cũng không muốn có người lạ bên cạnh. Vì phải chăm sóc Trình Thương Hải nên người giúp việc ở nhà cũng không thể tới đây được.

“Cô cô không chịu để người khác chăm sóc, ngoài anh ra cô cô cũng không chịu nói với những người khác trong nhà. Tính khí của cô cô khiến cô ấy không chịu nổi khi có người đến an ủi những lúc như thế này”.

“Người nhà anh đều biết hết rồi à?” Âu Dương Ngâm sững sốt.

Trình Mộc Dương lườm cô, “Không lẽ em cho rằng anh giữ bí mật kém thế à? Thế mà cũng hỏi được”.

Âu Dương Ngâm cười cười xấu hổ, “Ồm vật thôi mà, chủ yếu là do tâm tình, bao giờ nghĩ thông suốt được thì sẽ khỏi ngay”.

Tuy bây giờ đang là mùa hè nhưng buổi tối vẫn có gió mát hây hẩy, không khí tràn ngập mùi hoa dịu dịu giúp hồn người nhẹ với bao nỗi niềm.

“Ngày mai em lại đến chứ?” Trình Mộc Dương hỏi nhỏ, ánh mắt nhìn về phía bồn hoa dưới ánh trăng, mùi hương dịu dịu đó phát ra từ bồn hoa này chẳng? Anh ta cũng không biết nữa.

Trái tim Âu Dương Ngâm khẽ thót lại, cô cảm nhận được tâm tình của Trình Mộc Dương và cảm thấy hơi hoảng hốt không biết vì sao. Lấy lại bình tĩnh, cô định liên thiên một hồi cho qua chuyện nhưng lại không biết phải nói gì, một hồi lâu sau mới hỏi: “Có việc gì cần em giúp không?”

“Không có gì, chẳng qua là mỗi khi nhìn thấy em cô cô sẽ rất vui vẻ”. Đương nhiên khi nhìn thấy cô anh ta còn vui vẻ hơn cả cô cô mình, anh ta chỉ mong ngày nào cũng nhìn thấy nụ cười xinh đẹp dịu dàng của cô.

“Nếu không bận việc gì khác thì em sẽ đến. Nếu anh bận thì để em đến trông cô cô cũng được, em cũng xem như một trong những người gây ra chuyện này mà”. Âu Dương Ngâm tìm được một lý do mà cô tự cho là hoàn mỹ, sau đó tạm biệt Trình Mộc Dương rồi bước đi như trốn chạy.

29. Chương 29

Chương 29: Ý nghĩa của đồ ăn vặt

“Ngâm Ngâm!” Gương mặt điển trai của Trình Mộc Giai xuất hiện trước mặt Âu Dương Ngâm, “Mời em đi ăn cơm!”

Âu Dương Ngâm nhìn hắn, áo phông, quần jean, cao ráo, rạng rỡ, thu hút ánh mắt của tất cả đám y tá xung quanh. “Trình Mộc Giai? Sao anh lại ở đây?”

“Có chút việc ở gần đây, xong việc thì cũng đến giờ tan tầm, không muốn về nhà nghe mẹ lải nhải nên tới tìm em thôi”.

Nhớ tới những gì Trình Mộc Dương nói hôm qua, không biết hôm nay anh ta có thời gian đến thăm cô cô không, Âu Dương Ngâm nghĩ mình nên đến thăm Trình Anh Chi sớm một chút. Vừa định mở miệng cô lại nhớ ra có thể Trình Mộc Giai còn không biết việc này, liền nói: “Buổi tối em còn có việc, để lần sau nhé!”

“Có việc gì thế? Có hẹn với anh cả anh à?” Trình Mộc Giai nhướn mày hỏi.

“Không không”, Âu Dương Ngâm đỏ mặt, cảm thấy chột dạ, “Định đi mua chút đồ”.

“Ăn cơm xong thì đi”, Trình Mộc Giai cầm túi xách của cô rồi đi ra ngoài, Âu Dương Ngâm đành phải đi theo.

Trình Mộc Dương nhìn đồng hồ treo tường, đã sắp 8 giờ tối. 5 rưỡi bệnh viện hết giờ làm, hai tiếng rưỡi rồi mà Âu Dương Ngâm còn chưa tới. Chẳng lẽ lại có việc bận gì? Vì Trình Anh Chi phải nằm viện nên mấy ngày nay Trình Mộc Dương đều phải ăn cơm tới với Trình Thương Hải, sau đó lại đi đưa cơm cho Trình Anh Chi. Hôm nay Trình Anh Chi đã đỡ sốt, tinh thần cũng tốt hơn một chút, cô đang tỉ mỉ hỏi Trình Mộc Dương về tình hình cuộc sống hàng ngày mấy hôm nay. Hai người đều cố gắng tránh né không nhắc đến người đàn ông nọ, trên thực tế từ sau khi Trình Mộc Dương nói sơ qua với Trình Anh Chi về chuyện đó thì tên của gã đàn ông nọ cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, như bị gió thổi tan mất. Sau đó thời gian sẽ hòa tan hết thảy, đây mới là phương thức xử lý của phụ nữ 48 tuổi.

Hai tiếng gõ cửa vang lên, Âu Dương Ngâm đẩy cửa đi vào chào một tiếng cô cô, trên tay cầm một cốc nước chanh vừa pha.

Trình Anh Chi nhận cốc nước chanh, uống một ngụm thật to rồi thở dài nói: “Thảo nào bây giờ người ta đều thích có con gái, nhìn thì biết, Ngâm Ngâm của chúng ta vừa đến là cô cô đã có nước uống rồi, Mộc Dương ngồi đây gần hai tiếng mà cũng không hỏi xem cô cô muốn uống gì cả”.

Trình Mộc Dương cười hỏi Âu Dương Ngâm: “Sao hôm nay không tự mua ình một cốc?”

“Sợ lại bị người ta nói là lấy việc công làm việc tư”. Âu Dương Ngâm tránh né ánh mắt anh ta, cười nói với Trình Anh Chi, “Hôm nay thần sắc cô cô đã tốt hơn nhiều rồi, đỡ sốt rồi đúng không cô? Buổi tối cô có ăn được cơm không?”

Trình Anh Chi nói: “Đỡ sốt rồi, cơm tối cũng ăn được kha khá. Có điều nước mắt nước mũi cứ tràn ra, lau nhiều quá mà rát hết cả mũi”.

Âu Dương Ngâm liền cúi xuống lục túi xách, Trình Mộc Dương thấy vậy liền nói, “Em nên đổi cái túi khác nhỏ hơn đi, lần nào lấy đồ cũng cứ như phải đào ba thước đất ấy”.

Âu Dương Ngâm ngẩng đầu lên dạy bảo anh ta: “Tổng giám đốc Trình, ăn đồ ăn không phải vì đói, túi xách không phải để đựng đồ, đó là một loại trang sức, vì cái đẹp anh hiểu không? Cũng như anh ngồi ở đây không phải để nghỉ ngơi mà là để có người ngồi bên cạnh tán gẫu với cô cô, đại khái là như vậy”.

Trình Anh Chi cười nói: “Nó ngồi đây không phải là để tán gẫu với cô cô, nó muốn gì thì tất cả mọi người đều biết rồi mà”.

Bị nói trúng tim đen, Trình Mộc Dương hơi lúng túng nhìn Âu Dương Ngâm, Âu Dương Ngâm lại chỉ cầm túi xách, coi như mắt diếc tai ngơ trước sự trêu chọc của Trình Anh Chi.

Âu Dương Ngâm lấy ra một tuýp thuốc mỡ nhỏ đưa cho Trình Anh Chi: “Thuốc mỡ bệnh viện chăm sóc sức khỏe bà mẹ trẻ em tự chế cô ạ, chủ yếu dùng cho trẻ con, hiệu quả rất tốt. Cô cô bôi vào bên dưới mũi đi, qua đêm nay là sẽ khỏi”.

Trình Anh Chi nói: “Cháu tài thật đấy, sao lại biết hôm nay cô sẽ lau nước mũi đến bỏng rát vậy?”

Âu Dương Ngâm cười nói: “Cháu là bác sĩ mà, đương nhiên sẽ đoán được ngày thứ mấy bệnh cảm cúm sẽ có triệu chứng gì. Làm bác sĩ điều trị hai năm, phải qua một lượt tất cả các khoa nên những vấn đề cơ bản cháu đều biết hết”, cô lại bắt đầu liên thiên, ánh mắt Trình Mộc Dương vẫn thoảng bao trùm cả người cô như có như không, nếu không nói liên thiên thì cô sẽ rất căng thẳng. Cô lại cúi đầu lục túi, lấy ra hai chiếc hộp nhỏ, “Là ô mai, cháu rất thích loại này, không biết cô cô thích không”.

Trình Mộc Dương đếm ngón tay nói: “Em thích nước dưa hấu, mì ăn liền, ô mai, thích sô cô la, thạch dừa. Ngâm Ngâm, em tiếp thị các loại đồ ăn em thích giỏi thật đấy!”

Âu Dương Ngâm tự đắc: “Khổng Tử nói, thứ mình không thích, chớ cho người khác. Ngụ ý là thứ mình thích thì hãy chia sẻ với người khác. Em là người quân tử có đạo đức”.

Trình Anh Chi bỏ một quả ô mai vào miệng ngậm, gật đầu nói, “Khẩu vị của cô với cháu quả là giống nhau, Ngâm Ngâm, cháu làm con gái cô được đấy”.

Âu Dương Ngâm cười nói, “Cô cô còn trẻ như vậy, sao có thể có đứa con gái lớn như cháu được. Cô cháu mình đi ra ngoài đường thì người ta sẽ bảo là hai chị em đấy”.

“Chỉ giỏi nịnh!” Trình Anh Chi cười nói, “Cô kém bố Mộc Dương 12 tuổi, Mộc Dương cũng chỉ kém cô 15 tuổi. Nếu da mặt dày một chút thì cô cũng có thể lừa người khác rằng cô với nó là chị em, chắc là người ta cũng tin. Nhưng mà cháu thì không được, trông cháu cứ như vừa tốt nghiệp đại học ấy, ai mà tin được chứ”.

Trình Mộc Dương bắt mắt liếc Trình Anh Chi. Trình Anh Chi không phát hiện nhưng Âu Dương Ngâm lại nhìn thấy, cô thầm buồn cười.

“Cháu vẫn còn đang đi học, nhân cơ hội này phải cố cưa sừng làm nghé mới được”. Âu Dương Ngâm nói, “Tiếp xúc với các sinh viên tính tình cũng trẻ trung hơn, khó già đi lắm. Trong trường đại học có rất nhiều giảng viên nhìn cũng rất trẻ tuổi, cho nên có người đề nghị các trường đại học phải mở cả lớp mầm non nữa”. Suy nghĩ một lát xong cô lại lắc đầu nói: “Nhưng nhớ đâu bọn trẻ con cũng trở nên già trước tuổi thì làm thế nào?”

Trình Mộc Dương nghĩ, không trách được hôm đó cô ấy lại hỏi mình cô ấy có phải người thích lo việc không đầu hay không, đúng là vĩ nhân lo trước cái lo của thiên hạ!

Để khiến Trình Anh Chi vui vẻ, Âu Dương Ngâm kể lại một lượt tất cả các sai sót trong quá trình ghi hình chính thức lần đầu tiên, “Cô cô biết không, chương trình hôm đó nói về vấn đề phải thực hiện nguyên tắc ba nửa phút, đó là tỉnh dậy nằm thêm nửa phút, tựa vào đầu giường ngồi nửa phút, đặt chân xuống đất ngồi trên giường nửa phút. Cháu nói ba lần, lần nào cũng căng thẳng nói thành ba một phút. Lúc quay lần thứ tư đạo diễn của chương trình nói, không biết cái ông Hồng Chiêu Quang đưa ra lý thuyết này là ông nào, phải bảo ông ấy thay đổi lại quan điểm mới được, mỗi lần thêm nửa phút nữa không phải càng tốt hơn sao? Cháu nghe mà buồn cười gần chết, không căng thẳng nữa, thế là nói đúng luôn”. Nhớ lại tình hình lúc đó, Âu Dương Ngâm không nhịn được vui vẻ, “Tổng cộng cả ba kì mới có thời lượng một tiếng rưỡi, thế mà ghi hình mất những mấy tiếng. Ánh đèn ở trường quay vốn đã rất nóng rồi, cháu lại còn căng thẳng nữa, thế nên lúc quay xong quần áo cháu mặc bên trong cũng ướt đầm. Bây giờ cháu mới biết những người dẫn

chương trình trên TV đó nhìn thì oai lắm nhưng thực ra cũng cực kì vất vả. Từ buổi sáng chú Văn đã đứng xem, đến lúc xong thì đã phải đứng năm sáu tiếng. Chú ấy thật là một người có tinh thần trách nhiệm”.

Trình Anh Chi nói: “Lần sau cháu ghi hình kì tiếp cô cô cũng muốn đi xem”.

Âu Dương Ngâm vốn định nói mỗi lúc thấy người quen mình lại căng thẳng, nhưng sau khi suy nghĩ một chút cô lại gạt đầu.

Ba cô cháu cứ nói chuyện rôm rả như vậy cho đến giờ tắt đèn, Âu Dương Ngâm và Trình Mộc Dương mới đi về.

Khu điều trị rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có mấy y tá vội vã đi qua. Đèn đường tối mờ, hai người cùng nhau đi ra chỗ đỗ xe.

“Hôm nay có việc gì mà đến muộn thế?” Trình Mộc Dương hỏi.

“Cậu em trai đó của anh chạy tới mời em ăn cơm”, Âu Dương Ngâm nói, “Cậu ấy không biết cô cô anh nằm viện, em cũng không tiện nói nên đến muộn một chút”.

Trình Mộc Dương thầm cảm thấy lạ nhưng vẫn thản nhiên hỏi: “Nó mời em đi ăn ở đâu? Cái thằng này mới về nước được mấy tháng mà đã đi ăn khắp thành phố D rồi, ở nước ngoài nó chẳng ăn được gì cả”.

“Thế à? Chết thật, thế mà em còn kéo cậu ấy đến KFC ăn hamburger. Vốn em muốn ăn nhanh để còn đến viện, không ngờ cậu ấy lại đột nhiên hứng thú kể chuyện từ Trung Quốc cho tới Mỹ, từ chuyện ngày bé cậu ấy gấp máy bay giấy đến chuyện phi thuyền Thần Châu 7 bay vào vũ trụ. Cậu ấy còn nói lần sau phải tiếp tục giáo dục phổ cập kiến thức khoa học cho em nữa, đúng là nhiệt tình dạy bảo”. Âu Dương Ngâm bật cười, “Thì ra là vì cậu ấy ăn chán đồ ăn nhanh phương tây rồi, lần sau em cũng không dám kéo cậu ấy đi ăn thực phẩm rác nữa. Lúc nào gặp cậu ấy anh cho em gửi lời xin lỗi nhé, xin lỗi vì hôm nay em đã bạc đãi Trình thiếu gia”.

Trình Mộc Dương tưởng tượng cảnh hai người cùng ăn hamburger uống CocaCola, đều trẻ trung hoạt bát, đều vui vẻ phấn chấn. Anh ta lại nhớ tới lần nợ mình và Âu Dương Ngâm đến KFC, mình đã làm cô ấy không vui, từ đó về sau cô ấy cũng không chịu mời mình đi ăn nữa. “Ngâm Ngâm, em cảm thấy anh gần đỡ lắm đúng không? Anh vẫn hối hận hôm đó không ăn hamburger cùng em, cuối cùng tạo thành một ấn tượng xấu”.

Âu Dương Ngâm giật thót, nhưng nhìn thấy Trình Mộc Dương tươi cười như đang nói đùa cô lại yên tâm dùng đến tuyệt chiêu của mình, “Tổng giám đốc Trình nói gì thế. Anh là người kinh doanh trò chơi máy tính, sao có thể gần đỡ được. Đó là vì em có nhiều thói quen xấu quá, thích ăn uống linh tinh, còn thích áp đặt người khác nữa. Hamburger quả thật không phải thứ gì tốt đẹp, nhiệt lượng cao, giàu chất béo, anh thấy tỉ lệ người nước ngoài có cân nặng quá tiêu chuẩn có cao không? Đa số đều là vì hamburger đấy. Lần trước em đọc một bài báo viết rằng ở Mỹ còn có người khiếu kiện yêu cầu bồi thường vì việc này, không nhớ rõ là số tiền người đó đòi bồi thường là bao nhiêu, nhưng chắc chắn là nhiều lắm...”

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương bất đắc dĩ ngắt lời cô, “Không phải anh muốn nói đến hamburger”. Anh ta đi tới cửa hàng hoa quả bên cạnh mua một cốc nước dưa hấu cho Âu Dương Ngâm, “Em đã nhận chương trình rồi thì đành phải làm tiếp thôi, có điều sẽ rất vất vả đấy, em phải học được cách chăm sóc chính mình”. Không ngờ việc ghi hình cũng vất vả như vậy, chỉ nghe Âu Dương Ngâm kể lại anh ta cũng cảm thấy thương.

Âu Dương Ngâm cúi đầu không biết nên nói thế nào. Phải chăm sóc chính mình thật tốt, nhiều năm trước cũng từng có một chàng trai nói với cô như vậy.

“Em nói đúng, ăn đồ ăn không nhất định là vì dinh dưỡng, cũng có thể chỉ để vui vẻ thôi”, Trình Mộc Dương lấy một chiếc túi từ trên xe mình xuống đưa cho cô rồi cười nói, “Mấy hôm nữa chương trình lên sóng thì em cũng trở thành danh nhân rồi. Anh phải trở thành fan hâm mộ của em trước những người khác mới được”. Giọng nói dịu dàng chiều chuộng của anh ta khiến Âu Dương Ngâm tiến thoái lưỡng nan.

Xe của Trình Mộc Dương đã đi rồi, Âu Dương Ngâm cúi đầu xem những thứ trong túi: Sô cô la, ô mai, thạch dừa, tất cả đều là nhãn hiệu hôm đó cô mời hai người ăn ở xưởng may của Trình Anh Chi, trong đó có thạch dừa và hai loại sô cô la của cửa hàng bánh ngọt Kristine.

30. Chương 30

Chương 30: Sư huynh và sư muội (1)

Trình Anh Chi nói: “Cô cô muốn ra viện, bệnh tình cũng gần khỏi rồi, dù sao thì ở đây cũng không thoải mái bằng ở nhà”.

“Nằm thêm mấy hôm đi cô, để khỏi hẳn rồi hãy về. Ở đây ngày nào cũng có người nhắc uống thuốc, cháu cũng thấy yên tâm hơn”. Trình Mộc Dương vừa gọt táo vừa khuyên nhủ.

“Cô cô còn không biết cháu muốn gì chắc? Có phải cháu muốn để cô cô nằm viện đến lúc cháu lấy được Ngâm Ngâm về nhà mới cho cô ra viện không?” Trình Anh Chi liếc anh ta.

“Cô cô nghĩ gì thế, cô nàng này miệng sắt răng đồng không kém gì Kỷ Hiểu Lam, ai dám lấy cô ấy chứ?” Sau hôm anh ta đưa túi quà vật cho Âu Dương Ngâm thì cô không chịu tới đây vào buổi tối nữa. Cô chỉ tranh thủ tới trò chuyện một lát với Trình Anh Chi vào buổi trưa khi anh ta không có ở đây.

“Chỉ được cái mồm! Theo cô thấy thì là vì cháu không giải quyết được cô ấy thôi”, Trình Anh Chi cười nói, “Ngày nào cháu cũng đến đây trông mòng con mắt như vậy, chẳng thà đến tìm cô ấy luôn còn hơn. Sĩ diện chỉ tổ làm tội cái thân!”

Trình Mộc Dương lắc đầu thở dài nói: “Cô cô cứ nghi ngờ lòng hiếu thảo của cháu, có vẻ cháu ăn ở chẳng ra gì thật!” Đúng là không hiểu ăn ở như thế nào mà anh ta phải chạy đến mấy siêu thị mới tìm được loại ô mai đó, còn bị cô bé nhân viên thu ngân nhìn bằng ánh mắt chế giễu mà nóng hết cả tai. Lúc thấy vẻ kinh ngạc của Âu Dương Ngâm còn phải làm bộ điềm nhiên như không, và bây giờ cô lại không chịu gặp anh ta nữa.

“Cần cô cô giúp gì không?” Trình Anh Chi nói, “Thứ 7 này cô đi xem Ngâm Ngâm thu chương trình, sau đó sẽ hẹn cô ấy giúp cháu”.

“Cô cô, cô đừng đi xem cô ấy. Lúc ghi hình có người quen bên cạnh cô ấy sẽ rất căng thẳng, nói năng lắt bập luôn”. Trình Mộc Dương nhớ tới những gì Âu Dương Ngâm nói, “Cô ấy đã đủ căng thẳng rồi”.

Trình Anh Chi nhìn anh ta một hồi lâu rồi thở dài nói: “Cái con bé Ngâm Ngâm này có lúc thì thông minh không ai bằng nhưng cũng có lúc lại ngốc hơn ai hết, sao nó lại không hiểu rõ cháu nhỉ?”

Trình Mộc Dương trầm nghĩ, có phải cô ấy không rõ đầu, rõ lắm, vì quá rõ nên mới giả ngu thôi. Anh ta cười nói: “Cô cô, cháu nói rồi, bọn cháu chỉ là bạn thôi”. Anh ta nhận ra khi nói lời này mình thật sự rất không vui.

Nhìn vẻ mặt khó giấu của cháu mình, Trình Anh Chi suy nghĩ xem mình phải dỗ dành Âu Dương Ngâm như thế nào. Trải qua bài học khi còn trẻ, giờ đây cô đã tới luyện thành một người phụ nữ có bề ngoài mềm yếu nhưng nội tâm lại rất độ lượng. Sau nhiều ngày suy nghĩ cuối cùng cô cũng thông suốt, mình bị gã họ Đàm lừa cũng chỉ giống như vị chó cắn, sau khi hết đau lòng nghĩ lại thì nhận ra sự việc cũng không có gì nghiêm trọng, cần làm việc gì thì vẫn cứ làm việc đó như thường ngày, cứ sống cho vui vẻ thoải mái. Vì vậy cô cũng từ từ chuyển sự chú ý của mình sang cặp Trình Mộc Dương và Âu Dương Ngâm.

Về đến tòa nhà tập thể, Âu Dương Ngâm đỗ xe, vô thức nhìn về phía trước cửa hiệu tạp hóa, Phùng Phát Niên không có ở đó. Cô thầm cười mình dở hơi, tự nhiên lại nghĩ đến chuyện này.

“Tiểu sư muội!” Phùng Phát Niên từ trong hiệu tạp hóa đi ra tươi cười nhìn cô. Bên cạnh vẫn không ngừng có người đi qua, rõ ràng hai người đều ở trong không gian ồn ào này nhưng dường như lại cách xa mọi tiếng huyên náo xung quanh, đó là cảm giác của cô khi nhìn thấy Phùng Phát Niên lúc này. Trong phút chốc cô rất muốn cùng anh ta nhảy ra, nhảy ra khỏi đủ loại ràng buộc hư hư thực thực này. Anh ta là “sư huynh” của cô, nghĩ đến từ sư huynh này không hiểu sao cô lại thấy rất yên tâm.

“Sư huynh, anh ở đây thật à?”

“Em nhớ sư huynh đến thế cơ à?” Lời nói của cô thoáng lộ ra vẻ vui mừng, anh ta nhận ra rất rõ và hơi giật mình.

Âu Dương Ngâm cười hỏi: “Thế hôm nay ở đây là vì việc gì? Lại phải tiếp khách ở gần đây à?”

“Tìm người nói chuyện phiếm, sau đó thử xem vận may của mình có đủ tốt không, xem ra dạo này vận may của anh tốt thật”. Phùng Phát Niên cúi đầu nhìn cô, mái tóc dài như thác nước, mấy sợi tóc khẽ bay trong gió đêm như kéo theo tất cả mọi thứ.

Hai người cùng nhau đi rất thong dong trên con đường trước tiểu khu.

“Có phải sư huynh muốn quay cửa hàng tạp hóa này không?”

“Tiểu sư muội, em rất hợp làm mắng tin tức đấy”, Phùng Phát Niên khen ngợi, “Anh đang suy nghĩ xem có thể quay một phóng sự về cuộc sống ở thành phố của những người nông thôn mới tới hay không”.

“Vợ chồng ông chủ cửa hàng này đến từ nông thôn à?” Ngày nào cũng hai lần đi xe qua đây nhưng cô rất ít khi chú ý tới họ, hình như cũng chưa từng mua thứ gì ở đó, cô sợ chất lượng hàng hóa ở cửa hàng này quá kém.

“Xem kìa, vừa mới khen em xong giờ đã phải rút lời rồi. Em cũng ở đây một thời gian khá lâu rồi mà ngay cả bọn họ từ đâu đến cũng không biết”.

Âu Dương Ngâm cong miệng nói: “Người ta có phải người làm tin tức như anh đâu, suốt ngày chỉ mong có thể lôi cả tám đời tổ tông nhà người ta ra. Bây giờ ở các khu nhà tập thể, hàng xóm cũng còn không biết nhau, nói gì tới việc hỏi thăm người ta từ đâu tới đây chứ, không cẩn thận còn bị người ta nghi ngờ mình có ý đồ bắt lương”.

Phùng Phát Niên cười nói: “Không phải em đang vòng vèo mắng anh có ý đồ bắt lương đấy chứ?”

Âu Dương Ngâm gật đầu, “Về cơ bản bây giờ người có ý đồ bắt lương mới có thể làm tin tức được, nếu không thì chỉ có uống nước lã hít khí trời mà sống!”

Phùng Phát Niên khẽ cốc lên đầu cô, “Lại nói liên thiên rồi”, sau đó nghiêm mặt nói: “Anh thấy hai kỳ ghi hình này em rất tiến bộ, chủ nhật này chương trình sẽ chính thức phát sóng, em có căng thẳng không?”

Âu Dương Ngâm ngẩng đầu nhìn anh ta, nét tinh nghịch lóe lên trong mắt: “Vì sao em phải căng thẳng, người phải căng thẳng là chú Văn chứ. Chú ấy là người sản xuất, chương trình không được hoan nghênh, nhà tài trợ và bên quảng cáo cắt hợp đồng thì chú ấy sẽ phải uống gió tây bắc! Sư huynh, anh cũng nên căng thẳng vì đã tiến cử một đứa ngốc nghếch như em, chuẩn bị tinh thần bị ném trứng gà đi là vừa!”

Phùng Phát Niên cười nói: “Sao anh lại gặp phải một người vô tình vô nghĩa lấy oán báo ân như em nhỉ? Làm chương trình này em cũng kiếm được không ít tiền, vậy mà chưa bao giờ nghĩ đến việc mời sư huynh đi ăn một bữa đáng hoàng cả”.

“Em còn không biết chú Văn cho em bao nhiêu tiền, chú ấy chỉ nói là đã gửi vào thẻ ngân hàng cho em rồi, em cũng không có thời gian đi xem”. Nói xong cô cười cười tự giễu, “Nói cứ như mình là một người giàu lắm ấy!”

Phùng Phát Niên nhìn cô, “Tiểu sư muội, có lúc em thật sự có phong phạm siêu trần thoát tục không nhiễm khói lửa nhân gian, làm việc không cần hỏi thù lao, nhà em không phải là nhà tư bản đấy chứ?”

“Nhà tư bản?” Âu Dương Ngâm cười to, “Không biết bố em mà nghe thấy thì sẽ có vẻ mặt như thế nào!” Cô không phải một cô gái tiêu tiền hoang phí, cũng không đòi hỏi gì nhiều đối với điều kiện sống, ngoài chiếc xe ra thì không còn thứ gì xa xỉ cả. Có lúc cô cũng mua bộ đồ hàng hiệu, có lúc lại chọn quần áo trong cửa hàng nhỏ, giống như đại đa số các cô gái khác, tiêu chuẩn đầu tiên khi mua quần áo chỉ là đẹp mà thôi.

“Tiền đủ tiêu là được rồi, có nhiều hơn cũng vô dụng”.

Phùng Phát Niên trầm tư nhìn cô, thực ra một cô bé nói như vậy sẽ là một người không thiếu tiền, nhất định là cô ấy đã lớn lên trong một môi trường rất ưu việt, cha mẹ cô ấy không muốn để cô ấy có cảm giác bị đồng tiền trời buột. “Thế nào mới là đủ tiêu?”

“Tiêu tiền vui vẻ chính là đủ tiêu. Ăn không nhất định phải là sơn hào hải vị, em cảm thấy ăn hamburger cũng không tồi, mấu chốt là người ăn cùng cũng phải cảm thấy ngon”. Nhớ tới Trình Mộc Dương và Trình Mộc Giai, một người bắt bẻ, một người tùy tiện, cô thấy đi ăn cùng Trình Mộc Giai sẽ cảm thấy tự do tự tại hơn nhiều.

“Hai vợ chồng đó chỉ mở được một cửa hàng nhỏ như vậy, chắc là một năm cũng không dành dụm được bao nhiêu tiền, nhưng có thể tình hình bây giờ đã tốt hơn rất nhiều so với lúc còn ở nông thôn. Tri túc thường lạc. Cho nên em không hâm mộ người có tiền, thêm mấy số 0 vào sổ tiết kiệm em thấy cũng chẳng có ý nghĩa gì cả”. Tiền thì có tác dụng gì? Cô chỉ cần tiêu mấy đồng để ăn bát vằn thắn ở công sau đại học Z, nếu anh ấy có thể ở bên cô thì có đánh đổi cả thế giới cô cũng chịu.

Phùng Phát Niên lắc đầu, “Em vẫn không biết nỗi khổ của nhân gian, bao nhiêu người tốt nghiệp đại học bây giờ cũng chỉ nhận được đồng lương vừa đủ cho cuộc sống tằn tiện, ngay cả muốn thuê một căn nhà độc lập cũng không có tiền mà thuê”. Có điều cô ấy không biết đến đói khổ, không lo không nghĩ như vậy cũng rất tốt. Phụ nữ sinh ra không phải để được chiều chuộng hay sao? Nếu không thì cần có đàn ông làm gì? Anh ta cứ nhìn cô mà không hề biết rằng nụ cười trên gương mặt mình lúc này đã rất rõ ràng.

Nhớ tới chàng trai mình gặp ở cổng sau đại học D hôm đó, người bạn gái bốn năm cũng chia tay cậu ta vì nguyên nhân này, Âu Dương Ngâm cảm thấy những gì mình nói vừa rồi quả thực rất buồn cười, cô ngượng ngùng nói: “Em đúng là một đứa đạo đức giả, sư huynh dạy bảo rất phải”. Không biết cậu bé đó bây giờ thế nào rồi, đã vui vẻ hơn chưa? Tình cảm kéo dài bốn năm, chắc cũng không dễ dàng buông tay như vậy, cậu ta sẽ còn đi tìm cô bé đó chứ? Cô bé đó đã vứt bỏ một người yêu quý cô ấy biết bao, cô ta đã chạy theo gã họ Đàm đó rồi mà cậu bé đó vẫn không coi thường cô ta. Cô ta nhất định sẽ phải hối hận.

Âu Dương Ngâm đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thấy cô không nói lời nào, Phùng Phát Niên hơi hối hận vì sự nghiêm túc của mình. Cô không giống những cô gái xung quanh anh ta, bọn họ ra sức tìm kiếm những người đàn ông lái Porsche, ở biệt thự, bọn họ cũng tìm đến anh ta vì muốn lên màn ảnh. Hiển nhiên họ là những người có thể thích ứng với thế giới đầy đua tranh này hơn, họ dùng thời gian ngắn nhất để tìm kiếm được tác đất cắm dùi cho bản thân mình trong cái thế giới này. Nhưng Âu Dương Ngâm lại dùng một cách thức tinh khiết để đối xử với người khác, đối xử với chính mình, nghiêm túc với công việc và với cuộc đời. Hình như cô ấy cũng rất thích ứng với thế giới này, ít nhất là có rất nhiều người đang thích cô ấy.

“Ngâm Ngâm, sao ngắn ra thế? Không phải sư huynh đang dạy bảo em, mỗi người có cuộc sống của chính mình, anh rất hâm mộ tính cách của em đấy!”

Âu Dương Ngâm phục hồi lại tinh thần, “Tính cách đà điểu của em á?” Cô cười nói, “Ở nhà bố em thường phê bình em như vậy, em luôn không biết hối cải. Sau đó mẹ em sẽ bảo em cứ như vậy đi, như vậy cũng rất tốt”. Nhớ đến bố mẹ vẫn yêu thương chiều chuộng mình, trong lòng Âu Dương Ngâm cảm thấy ấm áp, nhất định họ cũng đang nhớ cô.

Phùng Phát Niên nhìn cô và từ từ nở nụ cười dịu dàng, “Ồ, cứ như vậy đi, như vậy rất tốt!”

Âu Dương Ngâm hỏi: “Phóng sự này của sư huynh có tên là gì?”

“Muôn về cuộc đời”. Thực ra anh ta không định dùng cái tên này, nhưng anh ta vẫn nói ra bốn chữ này như bị ma ám. Thời gian này nhiều lúc anh ta không khống chế được chính mình.

Âu Dương Ngâm sững lại, đã từng, hay là ở trong mơ, anh ấy nói sẽ quay một phóng sự tên là “Muôn về cuộc đời”, ghi lại tất cả những con người có cuộc sống thoải mái không hề gò bó, ghi lại cả hình ảnh của cô, cuộc sống lười nhác của cô. Cùng sống cuộc sống cô thích bên cạnh người cô thích, mọi thứ cô đều không cần phải nghĩ vì sẽ có người dắt tay cô đi về phía trước, cô chỉ cần lười nhác và hạnh phúc đi theo là được. Nhất định là ở trong mơ, cô nghĩ.

“Tiểu sư muội cảm thấy cái tên này không hay à?” Phùng Phát Niên ngẩng đầu lên, bầu trời đêm nay rất đẹp, trăng lưỡi liềm cuối tháng mỏng manh như một lưỡi câu, câu lên kí ức của rất nhiều người.

31. Chương 31

Chương 31: Sư huynh và sư muội (2)

“Hay lắm!” Âu Dương Ngâm thở dài nói, “Muôn về cuộc đời, cuộc đời muôn về, đúng là thú vị. Anh nhìn người khác, người khác nhìn anh, ai là trò chơi của ai?”

Phùng Phát Niên nhìn cô, cô ấy đã thật sự thoát ra được rồi sao? Anh ta không thể khẳng định, nhưng anh ta có thể khẳng định rằng mình phải giúp cô ấy thoát ra.

“Hôm đó em ăn lạc rang nhưng đang ăn dở thì lại ra ngoài. Hôm nay lúc đến đây anh nhìn thấy có người đẩy xe bán ở đoạn này nên mua cho em ăn”.

Tâm tình không tốt, Âu Dương Ngâm nói: “Thực ra mùa đông ăn mới ngon, bây giờ ăn thì khô lắm”.

“Bây giờ mới là tháng mấy, ở đây lại không phải miền nam như ở chỗ em, chẳng lẽ phải ăn sơn hào hải vị à?” Anh ta dùng chính lời nói của cô lúc này để vặn lại cô.

Âu Dương Ngâm cười cười, “Cũng được, vừa rồi ở nhà ăn tối, em cũng không ăn được gì cả, hôm nay có việc nên đi về muộn, thôi tìm mấy thứ đồ ăn vặt ăn cho đầy bụng vậy”.

Đúng là một cô bé không biết chăm sóc chính mình, Phùng Phát Niên nghĩ, nhiều năm như vậy mà cô ấy vẫn không thay đổi, A Trạch sẽ thương cô ấy lắm đúng không?

Phùng Phát Niên cầm chiếc túi giấy đựng lạc rang, Âu Dương Ngâm cẩn thận bóc vỏ, vừa rồi còn nói không ăn mà bây giờ lại ăn thoải mái thế. Phùng Phát Niên cười nói với cô: “Tiểu sư muội, đưa hình ảnh em ăn lạc lên sóng thì chắc chắn lạc rang sẽ bán chạy lắm, nhìn em ăn ngon thật đấy”.

Nietzsche đã nói, muốn trở thành siêu nhân trước hết phải có hàm răng và cái dạ dày khỏe mạnh, ăn lạc rang ít nhất có thể chứng minh em còn trẻ, em còn có hàm răng khỏe mạnh“, Âu Dương Ngâm cười nói, cô bỏ vỏ lạc vừa bóc ra vào trong một chiếc túi bóng, chiếc túi móc trên ngón tay cô đựng đưa đựng đưa. Phùng Phát Niên cười cầm lấy chiếc túi cho cô, Âu Dương Ngâm vội nói: “Để em tự cầm”.

“Để anh, không thấy em cầm nó đựng đưa mạnh thế à?” Phùng Phát Niên cười nói, đây là lần đầu tiên anh ta làm việc như vậy ột cô gái, nếu như đang là ban ngày thì có thể anh ta sẽ do dự, nhưng lúc này ánh trăng và ánh sao thật sự có thể mị hoặc lòng người.

“Nên phát quảng cáo lạc rang trong chuyên mục này của chúng ta, thực phẩm thiên nhiên vì sức khỏe, nhiều loại nguyên tố vi lượng, giảm mỡ máu giảm đường huyết giảm huyết áp, còn có thể giảm béo nữa”. Cô cúi xuống thò tay vào trong túi giấy lấy ra một nắm lạc nữa.

Phùng Phát Niên mỉm cười nhìn cô, trước kia A Trạch cũng cầm túi để cô vui vẻ lục đồ ăn, ăn thoải mái và thỏa mãn như thế này sao?

“Sư huynh, không phải vừa rồi anh cũng muốn ăn à?” Âu Dương Ngâm nhớ ra chuyện này, “Ăn đi, rất ngon đấy!”

Phùng Phát Niên cười nói: “Em đã thấy người đàn ông nào ăn vặt bên đường chưa? Sẽ bị phụ nữ xem thường!”

“Sĩ diện hão!” Âu Dương Ngâm cười nói, “Ai dám xem thường đại tài tử Phùng thì mới thật sự bị người khác xem thường!” Anh ấy cũng chưa bao giờ ăn vặt trên đường mà chỉ cầm túi giúp cô và cười tủm tỉm nhìn cô ăn ngon lành.

Âu Dương Ngâm lắc lắc đầu, chỉ cần ở bên cạnh Phùng Phát Niên là mình lại luôn nhớ tới những chuyện trước kia, mặc dù ngoại hình của hai người bọn họ không giống nhau nhưng lại khiến cô cảm thấy rất giống. Có lúc lời nói cũng giống hệt, trong vô thức cô đã từ từ thân cận với Phùng Phát Niên, thậm chí còn có cả sự ỷ lại âm thầm, hình như cũng vì anh ấy nên Phùng Phát Niên mới chăm sóc mình chu đáo như vậy.

“Gần đây có liên lạc với nhà tài trợ của em không?” Thực ra Phùng Phát Niên muốn hỏi là Trình Mộc Dương.

“Cô cô bị ốm, nằm ở phòng VIP viện em. Có điều sắp khỏi rồi, chắc là một hai ngày nữa sẽ xuất viện, cũng không nghiêm trọng gì chỉ bị cảm cúm thôi”.

“Cô cô?” Phùng Phát Niên miễn cưỡng nhìn cô.

“A, mọi người đều gọi như vậy”, Âu Dương Ngâm hơi chột dạ. Trước ánh nhìn chăm chú của Phùng Phát Niên, cô cảm thấy cách xưng hô như vậy quả thực không ổn, hôm nào phải tìm cơ hội hỏi Hàn Hiểu Bân mới được.

“Ồ”. Phùng Phát Niên không nói nữa. Ít nhất cũng phải có quan hệ tương đối gần gũi mới gọi như vậy. Từ bao giờ bọn họ đã gần gũi như vậy rồi?

“Sư huynh, em vẫn nhớ lời anh, sẽ không có dính líu gì với Trình thị đâu”. Âu Dương Ngâm nhìn Phùng Phát Niên, vì sao khi nhắc tới tổng giám đốc Trình thị anh ta lại có vẻ âm thầm lo lắng, chẳng lẽ tập đoàn Trình thị có hậu thuẫn rất mạnh? Hay là anh ta từng có xích mích gì với Trình thị? Xem ra cũng không giống, lần nọ ăn cơm gặp Trình Mộc Dương còn chào hỏi rất nhiệt tình, hình như cũng là lần đầu tiên thấy Trình Thương Hải, hình như cũng không biết Trình Anh Chi... “Thực ra mấy người trong nhà họ Trình em từng tiếp xúc đều rất tốt”. Cô cô dỗ dành cô như dỗ dành trẻ con, mặc dù Trình Thương Hải có khí thế ép người nhưng cũng không khó đối phó, Trình Mộc Giai thích quậy phá không có tâm cơ, Trình Mộc Dương... Nhớ tới túi đồ ăn vặt đó, cô cảm thấy hơi phiền muộn.

“Nhà họ Trình là một đại gia đình, trong đó người loại nào cũng có, phức tạp lắm!” Phùng Phát Niên nói nghiêm túc, “Có một số người vẫn không nên tiếp xúc thì hơn”.

Âu Dương Ngâm gật đầu.

Chủ nhật này có thời gian không, sư huynh dẫn em đi dạo quanh đây. Em đến thành phố D lâu như vậy rồi nhưng hình như vẫn chưa ra khỏi thành phố bao giờ?”

Âu Dương Ngâm do dự, “Hồi ở thành phố H em cũng rất ít khi ra ngoại thành, nói chung là em tương đối lười”.

“Có một nơi phong cảnh rất đẹp, ở phía nam sẽ không thấy được, cũng lâu lắm rồi sư huynh không đến đó, đi cùng sư huynh được không?”

Âu Dương Ngâm ngẩng đầu lên, Phùng Phát Niên nhìn cô thăm dò, nụ cười ấm áp làm cô có một thoáng thất thần, một thứ gì đó trong lòng khẽ động, cô vội chuyển ánh mắt đi, “Được”.

Phùng Phát Niên rào trước đón sau, “Đến lúc đó dẫn em đi ăn bữa cơm nhà nông, toàn các món ăn chất phác, nấu nướng chuyên để phục vụ em”.

“Có người từ nông thôn đi tới thành phố ra sức làm việc để bắt đầu cuộc sống hoàn toàn khác dĩ vãng, có người tiếp tục ở lại nông thôn sống theo quỹ tích cuộc đời vốn có. Bọn họ nhìn nhận đối phương thế nào, trong cuộc sống của chính mình bọn họ có những hạnh phúc và mất mát gì. Tuổi tác bằng nhau, giới tính giống nhau, kết cấu gia đình như nhau. Sư huynh, thực ra quay một chương trình về sự đối lập như vậy cũng rất thú vị. Đi ra thế giới bên ngoài là may mắn hay là bất hạnh?” Âu Dương Ngâm ngẩng đầu nhìn không trung, mỗi ngôi sao đều ở đúng vị trí của mình tạo thành bầu trời sao lung linh. Lại có một ngôi sao băng xẹt qua, ánh sáng lóe lên rồi vụt tắt, cô không thể trả lời được câu hỏi của chính mình.

“Anh cũng nghĩ như vậy, những người nông dân này vào thành phố làm thợ xây, công nhân vệ sinh, tốt hơn một chút thì mở cửa hàng, không tốt lắm thì đẩy xe bán lạc rang bán khoai lang, bỏ mấy trăm nghìn thuê một gian phòng nhỏ mấy mét vuông, cố gắng để thay đổi cuộc sống. Còn có một số người ở lại nông thôn, giữ mấy gian nhà cấp bốn, làm ăn dựa vào thời tiết, nuôi nấng vợ con. Hạnh phúc không phải là thứ người khác nhìn thấy mà là ở trong lòng chính mình”. Nếu A Trạch không đến phía nam, không gặp cô ấy thì đó là may mắn hay là bất hạnh?

“Có lúc em muốn mình là một bác sĩ ở nông thôn, có nhà có sân có vườn, đẩy cửa ra là thấy rau cỏ xanh biếc và cà chua chín đỏ. Mùa đông nằm phơi nắng trên tấm gỗ trước hè, đọc một quyển sách mình thích, có bếp lò sắc thuốc bắc, mùi thuốc thơm bay đầy nhà. Tốt nhất là sau nhà có một con sông nhỏ, mùa hè ngồi trên thềm đá thả chân xuống dòng nước lạnh buốt, nhìn những chiếc thuyền nhỏ đi qua, kêu kéo kệt kệt”.

“Tiểu thư, em đang nói đến miền nam à?” Phùng Phát Niên gần như bị giấc mộng đẹp của cô làm cảm động lây, anh ta lên tiếng để đánh thức chính mình.

“Ồ, là cảnh sắc vùng sông nước ở quê nhà em. Em đã đồng ý với bố mẹ và thầy Lý là học một hai năm sau đó sẽ trở về, như anh nói đây, học ở đâu mà chẳng là học? Em vẫn thích phía nam hơn một chút, con người bao giờ cũng quyến luyến những nơi mình quen”. Và cả người quen cũng vậy.

“Vậy anh phải tranh thủ thời gian bóc lột em tử tế, nếu không đến lúc em đi thì anh đi đâu tìm người dẫn chương trình xinh đẹp như vậy”, Phùng Phát Niên cười nói.

“Anh có còn là sư huynh em không đấy? Sao lại không có ý định giữ lại gì cả? Còn nghĩ cách bòn rút nhiều giá trị thẳng dư nhất nữa, thật sự làm tiểu sư muội thất vọng!” Âu Dương Ngâm bắt đầu kêu lên.

“Làm truyền hình không phải là như thế sao? Cũ không đi thì mới không đến, sau một thời gian thì chuyên mục của bọn em cũng nên thay đổi gương mặt mới rồi”. Người nói vẫn quá vô tình nhưng người nghe vẫn biết đó không phải lời nói thật lòng.

“Sự tàn khốc của cạnh tranh thể hiện rõ ràng nhất ở đài truyền hình. Người làm truyền hình quả nhiên tàn nhẫn vô tình!” Âu Dương Ngâm nói, “Em và chú Văn đã có hiệp định rõ ràng rồi, chỉ làm đến cuối năm, bất kể có ở lại đây nữa không. Sang năm phải tập trung tinh thần làm luận văn”. Cô đưa mắt tìm vầng trăng ở phía chân trời vừa rồi nhưng không thấy, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, “Không còn sớm nữa, sư huynh cũng nên về nghỉ ngơi đi”.

Phùng Phát Niên xoay người lại đối diện với cô, “Tiểu sư muội, có người bị người khác đuổi theo nên vội vàng không thể dừng lại được, kể cả tình cảm cũng không có cách nào tự quyết định”.

Âu Dương Ngâm nghe không rõ nên đành ậm ừ gật gật đầu, anh ta đang nói về chính mình sao? Hay là đang nói ai khác? Cô đưa túi giấy trong tay cho Phùng Phát Niên, “Anh đã ngại không muốn ăn ngoài đường thì mang về cho vào lò vi sóng một phút, ngon lắm”.

Phùng Phát Niên cầm lấy, anh ta rất thích cảm giác như vậy, nhưng lại sợ mình thích cảm giác đó.

*** **

Về đến nhà, Trình Mộc Dương rót một cốc nước ngồi uống. Bây giờ cô ấy đang làm gì? Trục? Đi dạo phố? Đọc sách tìm tư liệu? Xem phim với bạn? Ai đang ở bên cạnh cô ấy? Anh ta không ngừng suy nghĩ vấn đề này, ai ở bên cô ấy? Ai có thể ở bên cô ấy? Anh ta bị câu hỏi này hành hạ đứng ngồi không yên.

Nhớ lại lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô ấy cho rằng mình là một gã chơi bời trác táng tán gái ngoài đường. Sau đó quả thật mình đã tốn không ít công sức theo đuổi cô ấy, mời nàng ăn cơm, chạy tới đưa phong bao lì xì, dẫn cô đi chợ đêm, giúp cô ấy lái xe cả ngàn dặm về đây. Tiếc là cô ấy không hề cảm kích mà chỉ thờ ơ đón nhận sự ân cần của mình. Anh ta ảo não nghĩ, mình che giấu quá tốt, làm mọi việc quá tự nhiên, lẽ ra nên cố ý để lộ sơ hở cho cô ấy lỡ mồm phát hiện ra, đó mới là thượng sách. Rồi sau đó mình mượn việc tài trợ trang phục của cô để kéo gần khoảng cách, đặc biệt là lần này cô bị ốm, hai người chưa bao giờ tiếp xúc thường xuyên như vậy, không những mình đã để lộ sơ hở mà túi đồ ăn vặt đó quả thực chính là tổ tình rồi. Thế nhưng cô ấy lại quay đầu.

Trình Mộc Dương nhìn chính mình trong gương, cao ráo đẹp trai, sự nghiệp thành đạt. Mặc dù lớn hơn cô ấy 7 tuổi nhưng cũng vẫn còn trẻ, dựa vào cái gì mà cô ấy không coi trọng mình? Cô ấy chẳng qua chỉ là một bác sĩ bình thường, dù xinh đẹp nhưng cũng không phải nghiêng nước nghiêng thành, anh ta hậm hực, vậy vì sao mình càng nhìn càng thấy vừa mắt nhỉ?

Cô ấy không muốn dính dáng đến Trình thị, nói rất rõ ràng đối với các danh gia vọng tộc thì cô ấy chỉ kính nhi viễn chi, điều này thực sự khiến anh ta vô kế khả thi. Bất kể ông nội vừa dấm vừa xoa kiểu gì, bất kể cô cô vừa dỗ vừa lừa ra sao, bất kể mình trình trọng ám chỉ trong phòng trà lần nọ thế nào cô ấy cũng không chịu tiếp nhận mình.

Chẳng lẽ cô ấy đã thích người khác? Là Phùng Phát Niên sao? Anh ta nhớ tới lời của ông chủ Điền ở thành phố F, chẳng lẽ cô ấy vẫn còn thích cái gã nhìn cô ấy dưới ánh trăng kia?

Bây giờ anh ta nên làm thế nào? Cũng đã từng tránh né nhưng vẫn bị hấp dẫn không tự chủ được; cũng đã từng chờ đợi nhưng cô ấy lại xoay người bước đi. Vậy thì anh ta chỉ còn một biện pháp cuối cùng, đi đến thẳng thẩn bày tỏ tấm lòng của mình, bất kể bên cạnh cô ấy có bao nhiêu người.

32. Chương 32

Chương 32: Thù hận của Trình Mộc Vũ

Âu Dương Ngâm và A Văn cùng đi đến bãi đỗ xe. A Văn cười nói với Âu Dương Ngâm: “Ngâm Ngâm, chương trình ghi hình càng ngày càng thuận lợi, trường quay dạo này quá bận, chúng ta phải dừng ghi hình một lần, cháu cũng không cần đi làm thêm mỗi tuần cho vất vả”.

Âu Dương Ngâm do dự một chút rồi nói với A Văn: “Thời gian trước cô cô bị ốm nằm viện, vừa mới ra viện”.

A Văn vội hỏi: “Bệnh gì mà phải nằm viện, nặng lắm à?”

“Cảm cúm nặng, sợ chuyển thành viêm cơ tim, thân thể hơi yếu một chút”.

“Vậy cuối tuần sau chú sắp xếp công việc một chút, chúng ta mời cô ấy đến làng nghỉ mát nghỉ ngơi cùng nhau chơi đùa. Tính ra chúng ta cũng chưa cảm ơn cô ấy đằng hoàng, lần trước đến Lan Linh cũng là tổng giám đốc Trình mời khách”. A Văn vừa vội vàng đi về phía trước vừa cười nói, “Ngâm Ngâm, nếu tuần nào chú cũng bắt cháu làm việc thì có khi người nào đó sẽ đòi chú tiền làm thêm mất, xem kia, phó giám đốc Phùng đang đợi cháu đấy!”

Quả nhiên Phùng Phát Niên đang đứng bên bồn hoa mỉm cười với hai người, Âu Dương Ngâm vội nói: “Chú Văn đừng nói đùa thế chứ”.

A Văn vẫn nói với Phùng Phát Niên đang đi tới, “Phó giám đốc Phùng, tôi đã tính toán tiền làm thêm giờ cho anh rồi đấy, hơn nửa tuần nào anh cũng đến đúng giờ nên còn nhận được giải thưởng cho người làm việc cần mẫn nữa”.

Phùng Phát Niên cười nói: “Tôi cho anh số thẻ ngân hàng nhé, anh ghi lại đi, nhớ trả lương làm ngoài giờ ột chút, đừng có keo kiệt”.

A Văn quay lại nói với Âu Dương Ngâm, “Có người sốt ruột đợi ở đây để mời cháu đi ăn cơm, chú cũng ngại không muốn làm người thừa. Ngâm Ngâm, cháu sớm giới thiệu một người đẹp cho chú đi để chú đỡ phải nhìn các cháu mà ngưỡng mộ”. Nói rồi ông liền lên xe đi trước.

Âu Dương Ngâm hơi đỏ mặt nhìn Phùng Phát Niên, rõ ràng là quan hệ vô tư trong sáng mà vẫn cứ bị người khác chụp mũ mờ ám, cuối cùng tự dưng lại phải chột dạ, cô hơi ảo não nói: “Chú Văn suốt ngày nói liên thiên, lần sau em không đến ghi hình nữa!” Cô quên luôn việc chào hỏi Phùng Phát Niên mà đi thẳng đến xe mình.

Nhìn vẻ vừa xấu hổ lại vừa sốt ruột của cô, Phùng Phát Niên chạy theo đỡ dành, “Làm truyền hình đâu có ai không nói nhiều chứ, em làm việc với họ lâu như vậy rồi mà vẫn chưa quen à?”

“Không quen nổi, em phải về bệnh viện làm bác sĩ, không đến chỗ này của bọn anh nữa!” Âu Dương Ngâm giận dỗi. Phùng Phát Niên vừa đuổi tới nơi cúi đầu xuống khuyên cô, không nghĩ đến việc cô quay lại bất ngờ, hơi thở ấm áp thoảng qua gương mặt anh ta, còn có cả hương thơm thiếu nữ. Anh ta đứng sững, Âu Dương Ngâm vội lui lại một bước, ánh mắt hai người gặp nhau và đều vội vàng nhìn qua chỗ khác.

Âu Dương Ngâm đi tới mở cửa xe ra định ngồi vào, Phùng Phát Niên phục hồi lại tinh thần đưa tay giữ cửa xe lại nói: “Tối nay chúng ta đi ăn hải sản được không?”

“Em không đi được, còn có việc”. Âu Dương Ngâm nhìn xuống đất che giấu sự khó xử vừa rồi.

“Tiểu sư muội, tối nay chương trình của em sẽ phát sóng, em có muốn cùng xem với nhân dân toàn thành phố không?” Phùng Phát Niên vui đùa, anh ta biết mỗi một lần biên tập lại xong A Văn đều sẽ cho cô xem lại và chỉ điểm những vấn đề lần sau cần chú ý. Chính vì có một giáo viên tốt như vậy nên Âu Dương Ngâm mới có thể nhanh chóng thích ứng. Đương nhiên, lúc xem lại cũng là lúc cô bị hành hạ thảm nhất.

“Đương nhiên em sẽ không đi xem đâu, sợ lắm”. Âu Dương Ngâm cũng cười nói, vẻ khó xử trên mặt từ từ biến mất.

“Em ở nhà chẳng lẽ có thể nhịn không mở TV lên xem à?” Nụ cười của Phùng Phát Niên càng rạng rỡ.

Âu Dương Ngâm cứng họng, cô suy nghĩ một chút rồi bất đắc dĩ trả lời, “Sư huynh, sao anh biết em sẽ không chịu nổi?”

“Em ấy à? Lúc ghi hình thì sợ đến mức tay chân lạnh buốt, xem lại hình ảnh đã biên tập cũng không ăn cơm nổi, anh còn không đoán được là tối nay em sẽ căng thẳng đến mức nào à?” Cô làm việc quá chăm chú, có lúc chăm chú đến mức khiến anh ta mấy lần định bảo cô dừng lại.

“Thôi thì em nhận vậy, có chuyện xấu hổ gì đều bị anh biết hết”, Âu Dương Ngâm nhụt chí nói, “Lần này em mời khách, anh vừa nói em kiếm được không ít tiền mà”.

Phùng Phát Niên gật đầu, “Anh phải ăn toàn đồ ngon mới được, mấy khi được em mời”.

*** **

Trình Mộc Vũ cùng bố cô ta là Trình Mẫn Kỳ đi vào phòng khách, thấy mẹ đang ngồi trong phòng khách xem TV liền thuận miệng hỏi: “Anh trai con còn chưa về à?” Sau khi mở công ty riêng, Trình Mộc Dương đã ra ngoài mua nhà, bình thường hay phải tiếp khách nhưng nếu không có việc quan trọng thì mỗi tối thứ 7 nhất định sẽ về ăn cơm, đây là yêu cầu của mẹ anh ta.

“Nó gọi điện thoại về bảo hôm nay cần gặp một khách hàng quan trọng”.

“Mẹ à, cũng đến lúc mẹ phải thay đổi yêu cầu này rồi. Anh ấy đã 33 tuổi, dù sao cuối tuần cũng phải đi chơi với bạn gái, về nhà mãi sao được chứ, bạn gái anh ấy sẽ có ý kiến đấy”. Trình Mộc Vũ vừa rửa tay vừa thò đầu từ phòng vệ sinh ra nói.

Tần Tự cười nói: “Tưởng nó vẫn chưa có bạn gái cơ mà? Nếu có rồi thì dẫn về cũng được, dù sao mỗi tuần cũng phải để mẹ nhìn thấy nó một lần chứ”.

“Mẹ chỉ quý mỗi anh trai con thôi, dạo con ở Mỹ cũng có thấy mẹ nhớ con đâu”.

“Để thôi mà, mẹ cũng sẽ quý con như nó, từ giờ hôm nào con cũng phải về nhà ăn cơm tối”. Tần Tự nhìn con gái nói nửa thật nửa đùa, “Đừng ra ngoài quậy phá nữa, con cũng nên tìm bạn trai đi”.

“Con đầu hàng, con đầu hàng”, Trình Mộc Vũ kêu lên, “Cô Trương, ăn cơm thôi!”

“Mẹ phải xem một chương trình đã, nếu con đói thì con với bố ăn trước đi”, Tần Tự nói, “Cô cô con đã gọi điện thoại đến bảo mẹ xem chuyên mục Khỏe mạnh mỗi ngày lúc 6 rưỡi, người dẫn chương trình là bác sĩ bệnh viện Huệ Lợi, trang phục được cửa hàng Tư Gia của cô cô con tài trợ. Cô ấy chưa bao giờ tài trợ cho chương trình nào cả, không biết lần này có gì đặc biệt, mẹ thấy tò mò quá”.

Trình Mẫn Kỳ nói: “Tất nhiên phải là người Anh Chi thích thì cô ấy mới như vậy, anh cũng cùng xem với em, ăn cơm muộn một chút cũng được”. Ông ta và Tần Tự đã kết hôn hơn ba mươi năm, tình cảm rất sâu đậm, bất cứ lúc nào ở nhà hai người đều phải cùng nhau ăn cơm.

Trình Mộc Vũ mỉm cười lắc đầu nhìn bố mẹ rồi đi vào thay quần áo.

Trình Mộc Dương ngồi trong văn phòng, anh ta rót một cốc nước cầm tới ngồi xuống sofa, cầm lấy điều khiển từ xa mở TV. 6 rưỡi, khuôn mặt thanh tú của Âu Dương Ngâm xuất hiện trước mặt anh ta. Bộ đồ màu trắng, mái tóc buộc cao tỏ ra trưởng thành và dễ thương hơn bình thường, giọng nói ân cần, động tác dịu dàng, thần thái điềm tĩnh và ung dung. Trình Mộc Dương không khỏi mỉm cười, có ai biết lúc này cô ấy đang căng thẳng đến ướt đầm quần áo chứ. Anh ta cầm điện thoại bấm số, âm thanh của Âu Dương Ngâm vang lên.

“Anh đang xem chương trình của em”. Sau buổi tối hôm đó anh ta chưa từng gặp lại cô nhưng bây giờ vẫn phải làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, giọng nói vẫn điềm nhiên như không.

Âu Dương Ngâm dừng lại một chút, “Chào tổng giám đốc Trình”.

“Tốt lắm, không phát hiện ra một chút căng thẳng nào”, Trình Mộc Dương nói, “Em cũng đang xem chứ?”

“Không, em ra ngoài ăn cơm”. Âu Dương Ngâm nói, suy nghĩ một chút, rốt cục cô không nhận được hỏi: “Không có vẻ căng thẳng thật à?”

Rốt cục vẫn là trẻ con! Trình Mộc Dương cười thầm trong lòng, “Không hề, thật đấy, rất chuyên nghiệp”. Lúc nào mình cũng vô thức dễ dàng lấy lòng cô ấy, muốn làm cho cô ấy vui vẻ, Trình Mộc Dương thầm lắc đầu với chính mình.

Âu Dương Ngâm nhẹ nhàng thở phào rồi vui vẻ nói: “Cô cô nói thế nào? Không hối hận vì đã tài trợ đấy chứ?”

“Bộ quần áo em mặc này rất đẹp, rất có sức sống”, Trình Mộc Dương dừng lại một chút, hơi hạ thấp âm thanh, thở dài nói, “Thật sự rất đẹp, làm người ta...”

“Tổng giám đốc Trình!” Âu Dương Ngâm vội vàng ngắt lời anh ta, “Cảm ơn anh đã gọi điện cho em!”

“Ồ, vậy em ăn cơm đi, tạm biệt!” Thực ra nếu cô không ngắt lời thì anh ta cũng không có đủ dũng khí để nói ra, bày tỏ lòng mình? Anh ta cười cười tự giễu, Trình Mộc Dương mà cũng có lúc lâm trận lùi bước. Anh ta nhìn Âu Dương Ngâm trên màn hình, giọng nói vẫn rủ rỉ êm tai, gương mặt vẫn mang nụ cười, khiến anh ta... động lòng.

*** **

“Trình Mộc Dương à?” Phùng Phát Niên nhìn Âu Dương Ngâm dò hỏi.

“Vâng”, Âu Dương Ngâm gật đầu, “Anh ta đang xem TV, có lần em nói với anh ta là lúc ghi hình em rất căng thẳng cho nên hôm nay anh ta gọi điện thoại cho em biết cảm nhận của anh ta”.

“A, anh ta quan tâm em thật đấy”, Phùng Phát Niên bóng gió, “Còn phải làm người liên lạc giữa em với cửa hàng thời trang Tư Gia nữa”.

Âu Dương Ngâm hơi quẫn bách, “Anh ta và Hàn Hiểu Bân là bạn rất thân, có thể vì Hiểu Bân”. Ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy lý do này quá gượng ép.

“Thì ra là thế! Quả thật ai cũng phải nể mặt đệ nhất thiếu gia của thành phố D”. Phùng Phát Niên nói như vừa vỡ lẽ, “Ngâm Ngâm, không biết số em thế nào mà có nhiều quý nhân phù trợ thế”.

“Ồ hiền gặp lành thôi!” Âu Dương Ngâm cười tinh nghịch, cô coi thường ánh mắt lo lắng của Phùng Phát Niên, cố đề sự bất an trong lòng xuống.

*** **

Trình Mộc Vũ đứng đằng sau bố mẹ, hai tay chống lên lưng ghế sofa, giật mình nhìn màn hình TV chăm chăm. Âu Dương Ngâm, cô biết cái tên này, bác sĩ khoa tim mạch bệnh viện Huệ Lợi, học trò yêu của viện trưởng Lý, cô nàng lần trước ông nội mình khen không dứt miệng. Cô ta chính là Âu Dương Ngâm? Tốt nghiệp đại học Z, đến từ thành phố H. Đột nhiên cô nhớ tới lần nọ gặp thoáng qua người này ở trước cửa hiệu trang phục Tư Gia, hôm đó cô ta lái chiếc xe bộ rùa màu vàng, trẻ trung, xinh đẹp, mái tóc dài tung bay. Chẳng trách mình lại cảm thấy quen mặt, thì ra là cô ta! Bây giờ cô ta cặp tóc cao sau đầu và mỉm cười như vậy nên mình mới nhận ra. Đây là khuôn mặt cô vĩnh viễn cũng không thể nào quên được! Trình Mộc Vũ gần như phải rít lên, thù hận và cảm phẫn trong lòng sắp sửa tràn ra. Âu Dương Ngâm, vậy mà còn dám đến thành phố D, xuất hiện trước mặt mình, còn quyến rũ cả người nhà mình nữa!

“Cô bé dẫn chương trình này đúng là dịu dàng gần gũi”. Tần Tự vừa xem vừa nói với chồng, “Không phải là Anh Chi muốn giới thiệu cô ấy cho Mộc Dương của chúng ta chứ? Vì sao nhất định phải bắt em xem chương trình này?”

“Cái gì!” Trình Mộc Vũ hét lên làm Tần Tự và Trình Mẫn Kỳ giật nảy, hai người đồng thời quay đầu lại bắt mắt nhìn cô.

“Lớn tiếng như vậy làm gì?” Trình Mẫn Kỳ hơi tức giận, “Mẹ con chỉ đùa một chút thôi mà”.

Trình Mộc Vũ bám chặt lưng ghế sofa, “Đàn bà ở đài truyền hình con nào mà chẳng không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, anh trai con sao có thể lấy loại đàn bà như vậy!” Cô ta lao vào phòng mình, toàn thân run rẩy không sao dừng lại được.

=====

Cuộc chơi bắt đầu!

33. Chương 33

Chương 33: Hộ nhà nông đặc biệt

Âu Dương Ngâm đứng trên sườn ngọn núi nhỏ nhìn về phía xa xa, bát ngát lavender (*) màu tím, tháng 6, đã đến kì ra hoa, biển hoa màu tím đậm tràn ngập hấp dẫn. Hít một hơi dài, mùi hương thoang thoảng tràn đầy buồng phổi, hình như còn tràn khắp lục phủ ngũ tạng, cô nói với Phùng Phát Niên bằng giọng nói như mê như say, “Sư huynh, không ngờ thành phố D còn có nơi đẹp như vậy, trước kia em luôn cho rằng miền bắc chỉ có cây không có hoa”.

“Cây gì?”

“Bạch dương, bài đầu tiên trong sách giáo khoa lớp 6 là ‘Ca ngợi bạch dương’, cao lớn, chính trực, mộc mạc, nghiêm trang nhưng cũng không thiếu mềm mại, là đại tượng phu trong các loài cây!” Âu Dương Ngâm bật cười, “Môn ngữ văn cấp hai em học khá đấy chứ?”

“Khá lắm!” Phùng Phát Niên tìm một tảng đá lớn rồi ngồi xuống, Âu Dương Ngâm ngồi cách anh ta một đoạn. Trời xanh, mây trắng, gió nhẹ hay hazy, mùi hương lavender dịu dàng bay tới, hồi ức có thể trở về từ rất xa rất xa, hai người đều không nói nữa.

Cô đã không nhớ được cảnh bọn họ gặp mặt lần đầu tiên nữa, mười mấy người, cười đùa âm ỉ, bị bạn học kéo đến tham dự cho vui, sau đó bị dụ dỗ tham gia câu lạc bộ kịch. Thực ra chính mình cũng bằng lòng, thanh xuân phơi phới, ai không thích hư vinh được thể hiện bản thân trên sân khấu chứ? Chủ tịch câu lạc bộ đến phát biểu, chính là anh ấy, anh ấy đang học cao học chuyên ngành truyền thông, mọi người đều gọi sư huynh sư huynh luôn mồm. Cô không để ý, xoay người, đã quên dáng vẻ của anh. Trong câu lạc bộ toàn những người có ngoại hình tốt, có điều cô không hề có cảm giác choáng ngợp. Tuy nhiên sau đó có một vở kịch, cô được vào vai nhân vật nữ chính, cô xem kịch bản, thấy trong đó có một cảnh hôn liền kiên quyết không đồng ý. Nhân vật nam chính của vở đó đang theo đuổi cô mất ăn mất ngủ nên đã thuyết phục chủ tịch đích thân đến thuyết phục cô. Thực ra khi đó anh ấy đã rất ít để ý đến công việc trong câu lạc bộ vì đang bận viết luận văn và tìm công việc. Có điều anh vẫn hẹn cô đến một phòng trà rất lịch sự, chắc là người nọ đã nhờ anh hết lời.

“Vì sao không chịu đồng ý? Tham gia câu lạc bộ không phải là vì đồng ý kịch à? Ai không muốn vào vai nhân vật chính chứ?” Anh ấy mỉm cười nhìn cô, anh ấy đã là người lớn rồi, còn cô thì vẫn là trẻ con.

“Em không muốn đóng nhân vật chính, em vào câu lạc bộ là để diễn vai phụ”. Cô tỏ thái độ ‘cứ thế đây, làm gì được nhau nào’, tóc ngắn, mắt to, hơi ngượng ngùng, hình dáng thanh tú.

Anh ấy đã đọc qua kịch bản nên lập tức rõ ràng mọi chuyện, nhìn dáng vẻ của cô, anh cũng không muốn để cô đóng vở đó, mặc dù cảnh hôn đó cũng sẽ không diễn thật. “Thế thì không diễn vai chính nữa, nhưng cũng không thể vào vai phụ, diễn viên đều đã xác định rồi, chẳng lẽ lại kéo người khác xuống, chỉ còn mỗi nhiệm vụ khuôn vác đạo cụ”.

Cô lập tức mừng rỡ, “Tốt, em sẽ khuôn vác, em sẽ rất cần mẫn”.

Anh bật cười, em vào câu lạc bộ là để khuôn vác đạo cụ à?”

“Đương nhiên không phải!” Cô nhướn mày, “Tuy nhiên em có nguyên tắc của chính mình, không thể dao động trước bất cứ cám dỗ nào”.

Sau đó đến lúc phải chuyển đạo cụ lần nào anh ấy cũng tình cờ xuất hiện ở phía sau cô, cho nên cô không thể cần mẫn được như mình đã hứa. Từ đó anh ấy thường xuyên đến câu lạc bộ tổ chức các hoạt động dã ngoại ọi người, anh ấy gọi cô là tiểu sư muội. Sau đó nữa anh ấy tìm được việc ở đài truyền hình thành phố H nhưng vẫn thường xuyên về câu lạc bộ chỉ đạo bọn họ dàn dựng kịch. Cô lại đóng vai nữ chính, có điều không có cảnh hôn vì anh ấy đã xóa hết.

Chuông điện thoại vang lên, Âu Dương Ngâm nhìn, là Trình Mộc Dương. Cô chần chờ một chút rồi nghe máy.

“Ngâm Ngâm, em đang ở đâu đấy?” Giọng nói có vẻ rất thân quen nhưng kỳ thực trong lòng anh ta không thấy quen chút nào.

“Ở bên ngoài, ngắm phong cảnh”. Âu Dương Ngâm nói, từ từ chấm dứt suy nghĩ miên man.

Trình Mộc Dương dừng lại, ngắm phong cảnh? Một mình hay là hai mình? Chính vì cô ấy không hề che giấu nên anh ta càng không biết nên nói gì tiếp.

“Tổng giám đốc Trình có gì dặn dò à?”

“Cô cô nói phải cảm ơn em đã chăm sóc trong thời gian cô nằm viện, cô ấy muốn mời em ăn cơm”. Không nghĩ ra biện pháp gì khác nên anh ta đành phải đưa Trình Anh Chi ra làm lá chắn. Minh đúng là hèn nhát, không ngờ lại trở thành một thằng đàn ông không mời nổi phụ nữ đi ăn cơm.

“Có gì đâu anh, mà em cũng không làm được gì, nói đến lại thấy xấu hổ”. Mấy ngày sau cô chỉ tranh thủ buổi trưa đến thăm một chút, lại sợ ảnh hưởng đến thời gian nghỉ trưa của Trình Anh Chi nên lần nào cũng vội vàng. “Chú Văn nói tuần sau mời cô cô ra ngoài chơi, có các thành viên trong tổ chuyên mục bọn em cùng đi. Em đang định gọi điện thoại hỏi xem cô cô có đi được không”.

“Còn anh?”

“Anh?” Âu Dương Ngâm kinh ngạc, “Anh cũng muốn đi à?”

“Anh cũng coi như là người trung gian trong việc tài trợ này mà, dù sao cũng phải mời anh đi cùng chứ?” Trình Mộc Dương vui đùa.

Âu Dương Ngâm cười nói: “Tổng giám đốc Trình trăm công nghìn việc...”

“Anh rảnh lắm”. Trình Mộc Dương lập tức ngắt lời, “Thật đấy, nếu không em về luôn đi, tối nay anh mời em đi ăn”.

“Cảm ơn anh”, Âu Dương Ngâm cũng vui đùa, “Vô công sao dám nhận lộc”.

“Mấy thứ linh tinh đó em đã ăn hết chưa? Còn thích ăn thực phẩm rác gì nữa? Dù sao anh cũng nhàn rồi, để anh đi mua giúp em để bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với người đẹp dẫn chương trình”. Trình Mộc Dương cười nói, trong lòng nghĩ thầm chắc cái gã đang ở bên cạnh cô ấy đã sốt ruột lắm rồi.

“Cảm ơn tổng giám đốc Trình, em rất ít ăn đồ ăn vặt, ăn vào tăng cân sẽ bị chú Văn phê bình”, Âu Dương Ngâm lúng túng nói, lúc này Phùng Phát Niên đã đi tới bên cạnh cô.

“Vây em cứ ngắm phong cảnh cho thoải mái đi, lần sau chúng ta lại trò chuyện tiếp”. Trình Mộc Dương nhận ra sự bối rối trong giọng nói của Âu Dương Ngâm, vì ai vậy? Phùng Phát Niên, hẳn đang ở bên cạnh cô ấy, anh ta nghe thấy tiếng hân gọi tiểu sư muội.

*** **

“Anh trai!” Vừa đặt điện thoại xuống đã có cuộc gọi đến, “Việc tài trợ trang phục cho Âu Dương Ngâm có phải do anh nói với cô cô không? Anh thích cô ta à? Cô ta là bạn gái của anh đúng không?” Trình Mộc Vũ chất vấn liên tục.

“Tiểu Vũ?” Anh ta cảm thấy kì lạ, bây giờ là sáng chủ nhật, bình thường giờ này Trình Mộc Vũ sẽ không tìm anh ta. “Em làm sao thế? Ai chọc em à?” Nó cũng chưa từng gặp Âu Dương Ngâm, vậy tại sao nghe giọng nó lại tràn ngập địch ý như vậy?

“Có đúng không?” Trình Mộc Vũ gần như gào lên, đó là cô ta đã ra sức kiềm chế rồi. Có rất nhiều chuyện là bí mật đau lòng của riêng mình cô ta, sự kiêu ngạo của cô ta khiến cô ta khó có thể trả lời anh trai.

“Đương nhiên không phải, việc cô cô tài trợ là vì ông nội”. Trình Mộc Dương tức giận nói. Bạn gái? Anh ta cũng muốn đấy, nhưng bây giờ Âu Dương Ngâm đang đi ngắm cảnh với Phùng Phát Niên.

“Vậy thì tốt rồi!” Là người đứng trên đỉnh cao nhất của gia tộc họ Trình, ông nội không bao giờ để lộ suy nghĩ ra mặt. Vì chuyện đó đến bây giờ trong lòng cô ta vẫn chưa hết sợ ông nội. Được rồi, ông nội thích cô ta thì cứ để cho ông ấy thích đi. Chuyện tài trợ mình cũng có thể không cần quan tâm, cô cô không phải người mình có thể chi phối được. Chỉ cần không liên lụy tới người mình coi trọng nhất, không liên lụy tới nhà mình thì cứ để Âu Dương Ngâm sống sung sướng ở thành phố này đi, mình và cô ta sẽ không còn dây dưa gì nữa. “Anh à, anh không được dính líu gì với Âu Dương Ngâm nhé, em sẽ giúp anh tìm một bà chị dâu tốt hơn Âu Dương Ngâm một ngàn lần!”

Trình Mộc Dương ngơ ngác đặt điện thoại xuống, chẳng lẽ Tiểu Vũ cũng biết đến việc mình thất bại trước Âu Dương Ngâm nên bất bình thay ỉn? Lần này đúng là không còn mặt mũi nào về gặp phụ lão Giang Đông! Anh ta đi tới bên cửa sổ, phong cảnh ngoài cửa sổ đang đẹp, sao mình có thể nở lòng không nhìn?

*** **

“Là tổng giám đốc Trình”. Âu Dương Ngâm gấp điện thoại vào, thầm thở dài rồi giải thích với Phùng Phát Niên.

Phùng Phát Niên cười nhạt, “Đi, chúng ta đi ăn cơm, cơm nhà nông chuẩn luôn”.

Căn nhà hai tầng nhỏ, xung quanh có tường vây, sân vườn sạch sẽ, ở giữa là lối đi lát xi măng, hai bên là những luống rau đều tăm tắp. Trong vườn trồng rau cỏ xanh mướt và cà chua đỏ chót, một cây to cô không biết tên mọc ở góc vườn, bên cạnh còn có một cái giếng, tất cả những thứ này khiến cô cảm thấy thân thiết, vì khi còn bé cô ở nhà bà nội, nhà bà nội cô cũng có một cái giếng.

“Cháu Phùng đến rồi à?” Một người phụ nữ hơn 50 tuổi đi ra chào hỏi rất thân mật, quần áo trên người sạch sẽ gọn gàng.

Phùng Phát Niên tươi cười bước tới, “Cô, hôm một con gà rồi xào đĩa rau là được rồi”.

“Hôm qua cháu gọi điện thoại đến, hôm nay cô hầm từ sáng, bây giờ chắc đã nhừ lắm, ăn luôn được rồi”. Bà mỉm cười nhìn Âu Dương Ngâm và hỏi: “Bạn gái cháu à?”

Phùng Phát Niên nhìn Âu Dương Ngâm, “Là tiểu sư muội của cháu”.

“A, thì ra là bạn học”. Người phụ nữ đó hòa nhã cười với Âu Dương Ngâm, “Đừng trách cô nhé”.

Âu Dương Ngâm nói: “Nhà cô có khu vườn đẹp thật, còn có cả giếng nữa. Chỗ cháu ở lúc bé cũng có giếng, mùa hè bọn cháu ngâm rửa hấu dưới giếng, mát lắm”.

Người phụ nữ đó nhìn cô, ánh mắt ngập tràn vẻ hiền từ, “Con trai cô cũng nói như vậy, có điều giếng ở đây sâu quá nên cô chưa bao giờ thử cả. Cháu là người miền nam à? Ngày trước con trai cô cũng học ở miền nam, suốt ngày nó nói với cô là các cô gái miền nam đều rất xinh xắn”.

Âu Dương Ngâm nói: “Cháu thấy đằng trước có một bãi lavender đẹp lắm, nhà cô có trồng không?”

“Cả khu ngoài đó đều là nhà cô trồng, đã nhận thầu rất nhiều năm rồi, chuyên để trồng lavender. Nhà cô làm ăn cũng không nhỏ đâu”, Phùng Phát Niên ở bên cạnh giới thiệu.

Người phụ nữ khẽ cười nói, “Cũng chỉ đủ sống thôi, ông già với thằng bé nhà cô làm là chính”. Nghe thấy có tiếng phụ nữ trẻ tuổi và tiếng khóc của trẻ con vang lên trong nhà, bà vội nói, “Thằng cháu cô dậy rồi, cô vào xem một chút rồi dọn cơm cho hai đứa luôn”. Nói rồi bà liền đi vào nhà.

Âu Dương Ngâm nói với Phùng Phát Niên, “Đúng là một nơi rất đẹp, ở đây không phải quán cơm chứ?”

“Nhà một người bạn anh, chương trình ‘Nhà nông vui’ bây giờ cũng không còn chuẩn mực như lúc đầu nữa, chỉ cần nhà cửa sạch sẽ một chút, nấu mấy món ăn dân dã là được”.

Một chiếc bàn vuông nhỏ, trong chiếc nồi đất là một con gà ta đã hầm mấy tiếng, chỉ cho thêm nắm chứ không có hành tỏi, ngoài ra còn có rau thơm, một đĩa rau xào xanh mướt. Người phụ nữ hỏi Âu Dương Ngâm: “Cháu còn thích ăn gì nữa không để cô đi nấu cho”.

Âu Dương Ngâm nói: “Thế này là nhiều lắm rồi, cảm ơn cô”. Cô rất muốn khoác tay bà nói ‘không cần vất vả đâu’ nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Phùng Phát Niên cười nói: “Cô không cần làm nữa đâu, tự bọn cháu thu xếp được. Cô tiểu sư muội này của cháu ăn ít lắm”.

Người phụ nữ nói: “Gầy thế nên ăn nhiều một chút, canh gà là bổ người nhất, cô đã cố tình cho rất ít muối, cháu ăn nhiều vào”.

Nhìn người phụ nữ, trong lòng Âu Dương Ngâm đột nhiên có một loại tình cảm kì lạ dâng lên như thủy triều.

(*) Lavender: Cây oải hương, cái biển lavender đó đại khái trông như thế này:

Click this bar to view the full image.

34. Chương 34

Chương 34: Tình yêu Lavender

Âu Dương Ngâm vừa ăn gà hầm vừa nói với Phùng Phát Niên: “Ngon thật, bây giờ đúng là khó được ăn gà ta chính hiệu như thế này! Có điều chắc là cô ấy đã nuôi rất lâu rồi giờ lại thịt cho chúng ta ăn, em thấy ngại quá”.

Phùng Phát Niên nói: “Thế thì ăn nhiều một chút, cô nói đúng đấy, em gầy như vậy thì phải tắm bổ nhiều vào. Mà nhìn em cũng không giống một người chịu tự mình nấu cơm cho lắm, một ngày ba bữa đều ăn cơm ở nhà ăn à?”

“Hai bữa thôi”, Âu Dương Ngâm giơ hai ngón tay lên lắc lắc, “Bữa sáng ăn bánh mì sữa, bảo đảm đủ dinh dưỡng”.

Phùng Phát Niên bẻ một cái đùi gà cho cô: “Lớn như vậy rồi mà vẫn còn không biết chăm sóc bản thân, buổi tối tự nấu cơm ăn sẽ tốt hơn”.

Âu Dương Ngâm cười nói: “Nấu cơm bằng nồi cơm điện, ức gạo ít nhất có thể cũng đủ để em ăn ba bữa rồi. Em mà tự nấu cơm thì phần đồ đi còn nhiều hơn phần mình ăn, có thời gian chẳng thà để đọc sách làm luận văn còn hơn. Em không tin sư huynh có thể tự nấu cơm được”.

Phùng Phát Niên nói: “Hong Lâu Mộng nói thế nào nhỉ? Đàn ông làm bằng bùn, phụ nữ làm bằng nước, làm sao có thể giống nhau được. Anh bắt đầu hối hận vì đã bắt em làm người dẫn chương trình rồi đấy, em vất vả quá”.

“Em không yếu ớt như vậy đâu, cùng lắm cũng chỉ làm bằng nước bùn thôi”. Âu Dương Ngâm thở dài, cúi đầu uống canh. Phùng Phát Niên mấp máy môi nhưng rồi vẫn nuốt lời định nói vào bụng.

Cơm nước xong, hai người về nội thành. Chiếc xe lao nhanh trên đường quốc lộ. Nhìn biển lavender màu tím ngoài cửa sổ xe vun vút trôi về phía sau, Âu Dương Ngâm nhỏ giọng nói: “Một nơi đẹp như thế này quả nhiên có thể nuôi dưỡng một trái tim lãng mạn”. Cô quay sang nói với anh ta, “Đó là mẹ anh ấy đúng không sư huynh?”

Phùng Phát Niên không trả lời.

“Em biết, lúc anh dẫn em lên sườn núi ngắm hoa em đã biết rồi. Em đã từng nhìn thấy nơi này, ở trong ảnh chụp”. Âu Dương Ngâm nhẹ nhàng nói, “Đúng là buồn thay cho anh ấy, lớn lên ở một nơi đẹp như vậy, có người mẹ tốt như vậy, còn có một người bạn như anh nữa, vậy mà chỉ có thể bỏ lại tất cả”.

Phùng Phát Niên thở dài trong lòng, còn được một cô bé tốt như vậy yêu thương nữa.

“Lúc anh ấy rời khỏi thành phố H em còn lẩn cấn nhưng dần dần cũng thông suốt được, em đã hiểu lắm một vài chuyện rồi. Sư huynh, sư muội”. Âu Dương Ngâm mỉm cười tự giễu, “Anh ấy có kể gì về em với anh không? Có nói rằng em ngốc lắm không?”

“Hay nói về em lắm, nói rằng em rất đáng yêu!”. Tất cả mọi thứ, khi hi vọng chỉ còn là hồi ức, thì hồi ức cũng chỉ là một loại hạnh phúc xa xỉ.

“Đáng yêu?” Âu Dương Ngâm nói, “Vẫn coi em là trẻ con thôi. Không biết rằng tiểu sư muội cũng sẽ lớn lên! Anh biết Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài không? Một vở kịch rất nổi tiếng ở vùng Chiết Giang, bà ngoại em là người Thiệu Hưng nên rất thích nghe vở này. Lúc đưa tiễn mười tám dặm, Chúc Anh Đài hát ‘Lương huynh, huynh đúng là một kẻ ngốc’, đúng là ngốc thật!” Cô khẽ cười, hai hàng nước mắt chậm chậm lăn xuống gò má.

Đó là sau khi Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài cùng học với nhau mấy năm. Lúc sắp chia tay, Chúc Anh Đài nhiều lần bóng gió về tình cảm của mình với sư huynh, tiếc là khi đó Lương Sơn Bá không hề đoán được Chúc Anh Đài là phụ nữ. Đưa tiễn mười tám dặm, ngọt ngào và đau xót hòa lẫn trong tim. Phùng Phát Niên chợt nhớ đau, A Trạch, mây đã tạo ra nghiệt duyên gì thế này?

Xe về đến trung tâm thành phố, Phùng Phát Niên nói: “Vẫn còn sớm, chúng ta vào chỗ nào đó uống trà đi, buổi tối đến Long Cung ăn cơm”.

“Thôi anh ạ, em muốn vào nhà sách tìm vài cuốn”.

Qua ngã tư đèn đỏ, Phùng Phát Niên tấp xe vào vệ đường, “Anh đợi em ở đây, lát nữa anh đưa em về”.

“Tìm sách tốn thời gian lắm”, Âu Dương Ngâm do dự một hồi, “Sư huynh, anh đã nói anh với anh ấy là đối tác tốt, cuộc đời mấy khi gặp được tri kỷ, anh ấy thật sự rất may mắn. Em biết vì anh ấy nên anh mới chăm sóc em như vậy, nhưng em đã không còn là cô tiểu sư muội ngày trước nữa rồi. Anh xem, hôm nay em vẫn có thể ăn cơm ở đó rất thoải mái đấy thôi. Cho nên anh không cần coi em như trách nhiệm của anh nữa, em sẽ không cảm thấy thanh thản”.

Phùng Phát Niên mệt mỏi tựa lưng vào ghế lái nhìn bóng lưng Âu Dương Ngâm biến mất sau cửa nhà sách. A Trạch, anh đã đưa cô ấy vào đài truyền hình, dẫn về nhà mây, gặp mẫu thân mây, bà còn hầm gà cho cô ấy ăn nữa. Anh còn nói với cô ấy rằng mây thường xuyên nhớ đến cô ấy, tâm nguyện của mây hầu như đều đã được thực hiện, bây giờ chỉ còn lại một câu chưa nói với cô ấy thôi. Chúng ta là anh em tốt, vì mây, anh cũng sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt. Nhưng...

Anh ta không thích cô nói như vậy, không thích cô nói anh ta chăm sóc cô là vì A Trạch.

*** **

Âu Dương Ngâm ngồi trên sofa mở máy tính xách tay xem album ảnh. Đương nhiên cô nhận ra nơi hôm nay Phùng Phát Niên dẫn cô đến. Biển hoa đó, ngôi nhà đó, luống rau đó, cây đó, giếng đó, anh ấy đã ghép ảnh cô vào toàn bộ những thứ này. Mặc dù phần mềm đó rất dễ sử dụng nhưng để bức ảnh ghép trông hoàn toàn tự nhiên thì vẫn phải mất rất nhiều thời gian và công sức. Cô nhìn chính mình trong ảnh, toàn bộ đều vô lo vô nghĩ. Cô tiện tay đặt một bức ảnh làm hình nền desktop, trong ảnh cô đang vừa chạy tới biển hoa màu tím phía trước vừa quay đầu lại tươi cười với người nào đó ở phía sau, đó là anh ấy đang gọi mình đúng không? Mỗi lần mọi người ra ngoài chơi cô đều phải mang theo một túi đồ ăn vặt thật to, còn anh ấy thì bận rộn chụp ảnh ọi người, khi trở về bao giờ cũng có người trách trong mắt anh ấy chỉ có tiểu sư muội, nghe xong lần nào anh ấy cũng cười giải thích, “Cô ấy là trẻ con mà, phải chụp nhiều để cô ấy vui vẻ!” Thì ra trong mắt anh ấy cô chỉ là một đứa trẻ, cho nên anh ấy chưa bao giờ hẹn riêng cô ra ngoài mà luôn kéo theo cả một đám đông cùng đi. Vậy mà mình vẫn cứ hiểu lầm, đó là mối tình đầu của cô, rất đậm sâu, rất thuần khiết. Cô cho rằng anh ấy biết hết, nhưng khi anh ấy mỉm cười nói với cô rằng anh ấy phải

về thành phố D cô mới biết thì ra anh ấy vẫn luôn coi cô như tiểu sư muội, lúc đó có nói gì thì cũng đã quá muộn.

“Reng reng!” Chuông cửa vang lên, chắc là người đưa hàng. Cô lau khô nước mắt trên mặt rồi đi ra mở cửa, cô sững sốt, đó là Trình Mộc Dương.

“Tổng giám đốc Trình? Sao anh lại tới đây?” Cô lại lau mặt một cách vô thức.

“Không phải em muốn đuổi anh đi đấy chứ?” Trình Mộc Dương giơ chiếc túi trong tay lên, “Cô cô bảo anh mang đồ tới, không phải cô cô với em đã nói chuyện qua điện thoại à?” Anh ta nhìn thấy vệt nước mắt trên má cô, cô ấy đang khóc sao? Không phải vừa đi ngắm cảnh với Phùng Phát Niên về sao?

Ấu Dương Ngâm nhớ ra vừa rồi Trình Anh Chi nói sẽ bảo tài xế đưa cô ra một người bạn mang về từ Thụy Sĩ tới ình, không ngờ tài xế mà cô cô nói lại là Trình Mộc Dương.

Ấu Dương Ngâm hơi nhũu mày do dự, đây là phòng riêng của cô, hình như không tiện mời một người đàn ông không quen lắm vào nhà.

“Được rồi được rồi, anh không vào nhà đâu, đồ khó tính! Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi”. Trình Mộc Dương cười nói.

“Em gọi người ta đưa hàng đến rồi”. Ấu Dương Ngâm muốn nói mình đã ăn rồi nhưng vừa nhìn ra phía sau Trình Mộc Dương lại vội vàng sửa lời, người đưa pizza vừa bước ra khỏi thang máy.

Trình Mộc Dương đứng bên cạnh nhìn Ấu Dương Ngâm trả tiền, “Bây giờ không ăn hamburger mà đổi sang pizza rồi à?”

Ấu Dương Ngâm bưng hộp pizza nhìn anh ta, “Em thích ăn các loại linh tinh, Trình đại thiếu gia, hay là anh lại phê bình em một trận, sau đó trở về ăn đồ ăn dinh dưỡng của anh?”

“Pizza cũng không coi như thực phẩm rác, anh cũng đói rồi, hay là em mời anh ăn? Lần trước anh lái xe giúp em từ nhà đến đây, em đã nói phải cảm ơn anh còn gì” Đúng là mất mặt, anh ta nghĩ, đến tận nhà bắt người ta cảm ơn.

“Không phải em đã mời anh ăn cơm ở Giang Nam Thực Phủ à? Chính anh không chịu đến đấy chứ!” Làm cô lại phải ăn tối với Hàn Hiểu Bản.

Nhớ ra khi đó mình đang giận hờn cô vô cớ, Trình Mộc Dương liền cười nói: “Thì đang bận bóc lột giá trị thặng dư mà!”

Ấu Dương Ngâm tươi cười đi vào trong, mình đứng chặn cửa như vậy quả thật có vẻ như sợ gì đó, thôi thì cứ mời anh ta vào nhà cho rồi. Trình Anh Chi bảo anh ta mang đồ tới ình, không nề mặt sư cũng phải nề mặt Phật. “Em chỉ gọi một chiếc pizza nhỏ, nếu anh không ngại ăn không đủ no thì em chia cho anh một nửa. Hôm nay em nhất quyết không ra ngoài, mệt rồi”.

Trình Mộc Dương mừng rỡ, “Như vậy mới là đạo đãi khách chứ!” Anh ta lại không nhịn được hỏi, “Buổi sáng em đi ngắm cảnh ở đâu thế? Xung quanh đây còn có chỗ nào đáng lọt vào mắt em à?”

“Em cũng chỉ là một kẻ kiến thức nông cạn, hơn nữa phong cảnh Giang Nam Giang Bắc đều có nét đặc sắc riêng, không thể so sánh như thế được”. Ấu Dương Ngâm vừa nói vừa đặt pizza lên bàn, “Anh uống sữa hay cà phê? Hay là canh táo tía tôm khô, loại đóng gói ăn liền ấy?”

Trình Mộc Dương cau mày hỏi: “Không có rau à?”

“Không có”.

“Thế cà chua?”

“Không có”.

“Trứng gà thì sao?”

“Hình như còn mấy quả”.

Trình Mộc Dương lấy hai quả trứng gà từ tủ lạnh ra, lại tìm được một túi rau cải đóng gói, đi vào bếp mấy phút đã nấu xong một nồi canh rau cải trứng gà. Âu Dương Ngâm tặc lưỡi nói: “Tổng giám đốc Trình, anh đã từng đi lính à?”

Trình Mộc Dương tươi cười múc hai bát canh mang ra, “Sao lại hỏi thế?”

“Vì nhân dân phục vụ mà!” Âu Dương Ngâm cười nói, “Đúng lúc em đang thèm ăn canh”.

Trình Mộc Dương mở hộp pizza ra, “Phụ nữ sao có thể sống qua loa như vậy được, cẩn thận không lại ế đấy”.

“Nếu vậy thì lấy một đầu bếp là được”, Âu Dương Ngâm cắn một miếng pizza, buổi trưa cô đã ăn không ít gà hầm nhưng không thấy ngon. Đến gặp mẹ anh ấy làm sao cô có thể không nhớ đến chuyện cũ trước kia được, vì vậy đồ ăn cũng chẳng còn mùi vị gì.

“Ăn từ từ thôi, sư huynh em không cho em ăn trưa à? Nhìn cứ như là em đói lắm rồi ấy”.

Âu Dương Ngâm không trả lời, nghĩ lại cô vẫn thấy hơi khó chịu.

Trình Mộc Dương quan sát sắc mặt cô, “Em vừa khóc à? Có chuyện gì thế Ngâm Ngâm?”

“Không có chuyện gì cả, chẳng qua hơi buồn một chút thôi. Phụ nữ bao giờ chả đa sầu đa cảm”. Âu Dương Ngâm chẳng muốn che giấu tâm tình sa sút của mình.

Cô thẳng thắn như vậy lại khiến Trình Mộc Dương không biết nói gì nữa, một hồi lâu sau anh ta mới cười nói: “Có một cách bảo đảm sẽ làm em vui vẻ”.

=====

Không hiểu Hàm Hàm viết không tốt hay mình dịch không tốt mà cảm thấy không ưng chương này chút nào. Airin vất vả một chút nhé!

35. Chương 35

Chương 35: Mộc Dương trải lòng

Trình Mộc Dương nói: “Anh dạy em chơi trò ‘Chạy trốn’ của công ty anh nhé!”

Âu Dương Ngâm chỉ mong Trình Mộc Dương ra khỏi nhà càng sớm càng tốt, nghe anh ta nói vậy, cô vui mừng đứng dậy nói: “Dưới tầng có quán net đấy, chúng ta đến đó chơi nhé!”

Trình Mộc Dương cười nói: “Xuống quán net làm gì? Lộn xộn lắm, máy tính của em đâu?”

Âu Dương Ngâm vừa luống cuống tay chân dọn bàn ăn vừa nói: “Tổng giám đốc Trình, anh nghĩ xem bóng đá một mình thích hơn hay xem cùng nhiều người thích hơn? Ngồi xem một mình anh còn có thể hưng phấn nhảy dựng lên được không? Còn có thể đập chai rượu không? Xem đá bóng phải có không khí, cho nên mọi người đều sẵn lòng chen chúc trong quán ăn chứ không muốn về nhà xem một mình. Chơi game cũng vậy, ra quán net mới có không khí, anh cho rằng mọi người đến quán net chơi đều là bởi vì ở nhà không có máy tính à?”

Thấy cô nói liên thiên nhưng cũng không phải vô lí, Trình Mộc Dương liền hỏi, “Trường em chưa bao giờ chơi game, sao em lại có vẻ rất hiểu quán net thế nhỉ?”

“Em chưa đến quán net bao giờ”, Âu Dương Ngâm nói, thấy Trình Mộc Dương tỏ ra không tin cô lại nói tiếp, “Ai quy định phải đến quán net mới có thể hiểu quán net chứ? Vậy chúng ta muốn hiểu lịch sử cổ đại thì phải xuyên việt về quá khứ làm cổ nhân à?”

Trình Mộc Dương chỉ có thể cùng cô xuống quán net.

Vừa vào quán, một nhân viên đã đi tới chào hai người. Âu Dương Ngâm nhìn kỹ, “Ồ, sao lại là em?” Đó chính là chàng trai cãi nhau với bạn gái ở cổng sau đại học D.

Chàng trai đó cũng nhận ra cô, cậu ta hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đưa hai người vào chỗ ngồi. Âu Dương Ngâm kéo cậu ta sang bên cạnh hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Cậu ta buồn bã nói: “Công ty em đang làm bị người ta kéo đến đập phá, đó chỉ là một công ty nhỏ, ông chủ sợ quá nên đuổi việc em luôn. Em đến đây làm tạm, đang tìm việc khác”. Còn chưa nói xong đã có khách vào quán, cậu ta đành phải chạy ra chào khách.

Âu Dương Ngâm rầu rĩ ngồi xuống, Trình Mộc Dương giúp cô đăng nhập trò chơi, hướng dẫn luật chơi trò “Chạy trốn” cho cô, nhưng cô hoàn toàn không chú tâm. Cô bấm chuột lung tung, thầm nghĩ chắc chắn là lão họ Đàm cho người đến gây sự, bạn gái người ta cũng bị người cướp đi rồi, chỉ cãi nhau một hồi như vậy mà lại còn đến đập bát cơm của người ta nữa, thật là đáng ghét! Chàng trai này tốt nghiệp đại học D, giờ trở thành nhân viên trông quán net, đúng là đáng tiếc. Nghĩ đến đây, nhân vật của cô trong game đã chết đủ mấy lần.

Trình Mộc Dương nín thở ngồi xem, anh ta vỗ vỗ vỗ vỗ đầu cô, nói: “Em đúng là không biết chơi thật, may là cả room không có người thứ hai như em nếu không chắc chắn nhân viên lập trình của công ty anh sẽ phải đập đầu vào tường mất”.

Âu Dương Ngâm không nghe rõ Trình Mộc Dương nói gì, “Sao cơ?”

Trình Mộc Dương ghé vào bên tai cô: “Anh bảo em ngốc”.

Âu Dương Ngâm trừng mắt nhìn anh ta, “Tổng giám đốc Trình, anh về trước đi, để cho cái đứa ngốc nghếch này ngốc chết ở đây luôn”.

Trình Mộc Dương cười nói: “Không được, ai lại nỡ để một cô bé ngốc nghếch đáng yêu như em ngốc chết chứ?”

Âu Dương Ngâm làm như không nghe thấy, lại tiếp tục bấm chuột lung tung. Đương nhiên không chịu buông tha cơ hội tốt như vậy, Trình Mộc Dương liền cầm tay cô di chuột, trong lòng thầm đắc ý. Âu Dương Ngâm muốn giãy ra nhưng không được, cô quay sang nói với Trình Mộc Dương: “Việc gì em cũng có thể tha thứ được, chỉ trừ nhìn xã hội đen bắt nạt dân thường”.

Trình Mộc Dương giật nảy, sao mới cầm tay một chút đã biến thành xã hội đen rồi? Anh ta vội rút tay lại, “Nghiêm trọng như vậy à?”

Mưu kế thành công, Âu Dương Ngâm dứt khoát buông chuột quay lại nói với Trình Mộc Dương, “Cậu nhân viên vừa rồi chính là chàng trai có bạn gái theo gã họ Đàm. Nghe cậu ấy nói thì hình như công việc của cậu ấy bị gã kia phá bĩnh”.

Trình Mộc Dương nhìn cô rồi thở dài quay lại vẫy tay gọi chàng trai đó tới, “Em học tin học à?”

Chàng trai gật đầu.

“Lúc nào rảnh tới tìm anh để nói chuyện về công việc của em”. Trình Mộc Dương lấy một tấm danh thiếp ra, “Nếu em tin cô ấy thì đến”. Anh ta chỉ Âu Dương Ngâm, Âu Dương Ngâm cầm danh thiếp viết tên và số điện thoại của mình vào mặt sau.

Chàng trai vừa định nói gì đó thì lại có người gọi nên đành gật đầu rồi chạy đi.

Trình Mộc Dương kéo Âu Dương Ngâm đi ra ngoài, “Đại tiểu thư, ở đây toàn là bọn trẻ con mười mấy tuổi, thể mà em còn dám vào ngồi cùng bọn nó, hôm nay anh cũng mất hết thể diện vì em đấy”.

Âu Dương Ngâm quay lại nhìn và bật cười thành tiếng, cô hất tay anh ta ra rồi chạy thẳng ra ngoài.

Hai ngày sau, Âu Dương Ngâm đang dọn dẹp bàn làm việc chuẩn bị đi về thì Trình Mộc Dương gọi điện đến, “Ngâm Ngâm, mau xuống mời anh đi ăn cơm đi, anh đợi em ở bên dưới”.

“Tổng giám đốc Trình? Không phải em mới mời anh ăn pizza sao?” Âu Dương Ngâm lầu bầu, “Thời buổi này tại sao nhà tư bản toàn bắt người nghèo mời khách vậy nhỉ?”

Trình Mộc Dương cười nói, “Anh tìm được việc cho cậu nhân viên quán net của em rồi, em có mời anh không?”

“Thật à?” Âu Dương Ngâm vui vẻ nói, “Ở đâu?”

“Em xuống đây, anh nói với em”. Trình Mộc Dương trầm nghĩ, sao đối với người khác lúc nào cũng tốt như vậy mà riêng đối với mình thì lại thờ ơ lạnh nhạt?

Âu Dương Ngâm chạy ra cổng viện, lên xe Trình Mộc Dương, “Đi đâu cũng được, hôm nay em mời!”

“Chuyện của người khác thì em vui như vậy, còn chuyện của em thì anh chưa bao giờ thấy em vui cả”.

“Em có chuyện gì để vui vẻ đâu”, Âu Dương Ngâm nói, “Anh nhận cậu ấy vào công ty anh à?”

“Không phải, công ty anh tạm thời không thiếu người, anh giới thiệu vào công ty khác, đó là một công ty lớn, gã họ Đàm không dám đến gây sự đâu”.

Âu Dương Ngâm yên tâm gật đầu.

Xe đi qua ngã tư, điện thoại của Trình Mộc Dương đổ chuông, “Nghe máy giúp anh với”, anh ta ra hiệu cho Âu Dương Ngâm, “Cảnh sát giao thông đang nhìn”.

Âu Dương Ngâm chần chờ một chút rồi bấm phím nghe, bật loa ngoài.

“Anh, anh quên hôm nay phải đi xem mặt à? Cô Trương và con gái cô ấy đợi anh ở Lan Linh nửa tiếng rồi đấy, đúng là không lịch sự chút nào!” Trình Mộc Vũ lớn tiếng chỉ trích anh trai, Trình Mộc Dương vội cắt cuộc gọi.

Âm thanh quá lớn, Âu Dương Ngâm không thể làm bộ không nghe thấy nên đành cười nói, “Tổng giám đốc Trình, không phải anh định nhờ em đi mua bông cổ vũ đấy chứ? Cho em xuống xe đi, em tự bắt taxi về”.

Điện thoại di động lại đổ chuông, Trình Mộc Dương sầm mặt tấp xe vào bên đường. Âu Dương Ngâm vừa bye bye vừa mở cửa định xuống xe, Trình Mộc Dương đưa tay giữ cô lại rồi nghe máy, “Mẹ à, con xin lỗi, con quên mất. Mẹ giải quyết giúp con với”, anh ta nhìn Âu Dương Ngâm, “Mẹ bảo Tiểu Vũ đừng lăm chuyện nữa, con thích người khác rồi”.

Trình Mộc Dương nắm tay cô rất chặt, cô vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được. Thấy vẻ mặt anh ta cực kì nghiêm túc, Âu Dương Ngâm lúng túng, mồ hôi lấm tấm trên trán. Cô nhìn về phía Trình Mộc Dương, Trình Mộc Dương cũng đang nhìn cô, trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất.

“Tổng giám đốc Trình, em nghĩ có một ngày mình sẽ trở thành một bác sĩ ngoại khoa thực sự cho nên luôn luôn yêu quý đôi tay này, thậm chí bình thường còn rất ít khi rửa bát, hôm nay anh định bê gãy nó đấy à? Vậy thì dù có táng gia bại sản em cũng phải kiện anh tới cùng, phải bắt anh bồi thường thật nhiều tiền mới được”, Cố nén sự bối rối trong lòng, Âu Dương Ngâm cười nói.

Trình Mộc Dương không buông tay ra mà chỉ nói lỏng hơn một chút, anh ta cũng cười nói, “Em cho anh đôi tay này, dù có táng gia bại sản anh cũng nhận, đền em luôn cả bản thân anh nữa”.

“Anh là ông chủ tương lai của nhà họ Trình, cho dù có đền cho em thì em cũng không có chỗ cung phụng anh. Hơn nữa mặc dù em không đọc nhiều sách nhưng cũng biết thân thể da tóc là bố mẹ cho, không được hủy hoại”. Giọng nói ngày càng vui đùa nhưng ánh mắt cô lại đang nói: Còn không buông tay ra?

“Ông chủ nhà họ Trình không nhất định phải là anh, còn công ty Tấn Đạt là anh dựng lên từ hai bàn tay trắng. Anh không hề cho rằng một người đàn ông có năng lực lại là nguyên nhân để phụ nữ phải lùi bước. Hơn nữa, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”. Trình Mộc Dương hoàn toàn không để ý đến ánh mắt cô.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt, cái gã Trình Mộc Dương này quả thực cả gan làm loạn, lời ấy mà cũng nói ra miệng được. Cô cười lạnh nói: “Vậy tổng giám đốc Trình cũng biết ‘Quân tử không làm khó người khác’ chứ?”

Trình Mộc Dương nắm chặt tay cô, “Anh chỉ biết ‘Quân tử chính đại quang minh’ thôi, nói ra suy nghĩ trong lòng thì có gì không đúng? Nhất định phải lập lờ úp mở mới tỏ ra thủ đoạn ỉn à?”

“Trình Mộc Dương!” Âu Dương Ngâm không chịu được hét lên, “Tôi lập lờ với anh bao giờ?”

Thấy cô thẹn quá thành giận, Trình Mộc Dương cười nói, “Anh có nói là em đâu, đây là em tự nhận đấy chứ, suốt ngày vòng vèo đánh trống lảng, không phải lập lờ thì là gì?”

“Tôi không sợ anh, cũng không thích anh, càng không yêu anh, vì sao tôi phải lập lờ với anh chứ?” Âu Dương Ngâm tự nhắc nhở mình phải thật tỉnh táo, phải nói rõ ràng cho Trình Mộc Dương biết không có cơ hội, được rồi, phải tàn nhẫn một chút, cô nghĩ, cho dù từ đây không còn dính dáng nữa.

Trình Mộc Dương vẫn không vội vàng không tức giận: “Đương nhiên em sợ anh, anh thích em như vậy, anh nghĩ hết mọi cách để tiếp cận em, nghĩ hết mọi cách để lấy lòng em, nghĩ hết mọi cách để giúp đỡ em. Em sợ có một ngày chính mình sẽ cảm động, sẽ thích anh, sẽ yêu anh”.

Âu Dương Ngâm hỏn hển, tay cô vẫn bị Trình Mộc Dương nắm chặt, sao mình lại quen con sói xám này chứ? “Trình đại thiếu gia, anh tự cao quá rồi đấy. Tôi Âu Dương Ngâm mặc dù ngoại hình bình thường nhưng cũng không phải không có người theo đuổi, có người thích tôi thì tôi sẽ phải thích người đó hay sao? Nếu là vậy thì anh làm gì có cơ hội như bây giờ?” Cô cố gắng gỡ tay ra nhưng vẫn hoàn toàn không có tác dụng.

“Thật may mắn là như vậy!” Trình Mộc Dương thở dài thật sâu, “Nên anh mới gặp được em lúc bên cạnh em còn chưa có người khác. Ngâm Ngâm, em có thể suy nghĩ một chút hay không, vì sao anh không thể là người ở bên cạnh em?” Anh ta buông tay ra, Âu Dương Ngâm xuống xe bỏ đi không quay đầu lại.

36. Chương 36

Chương 36: Lấy lùi làm tiến

Âu Dương Ngâm bực bội đi qua cửa hàng tạp hóa, Phùng Phát Niên nhìn thấy cô nhưng cô lại không hề nhìn về phía anh ta. Trước kia mỗi lần cô đi từ chỗ gửi xe ra, dù không đi về hướng này nhưng cũng luôn quay sang nhìn quanh, anh ta thích nhìn dáng vẻ của cô khi cô tìm kiếm anh ta, sự thất vọng khi không nhìn thấy, sự vui mừng khi phát hiện ra, đôi mắt trong veo không bao giờ che giấu tâm tình. Sự tín nhiệm và ý lại trong mắt cô khi cô chạy đến bên cạnh anh ta khiến trái tim anh ta ấm áp. Nhưng hôm nay cô không quay đầu lại, hôm qua cũng không, từ khi anh ta dẫn cô đến nhà A Trạch, cô nói với anh ta rằng không cần chăm sóc cô vì A Trạch nữa, sau đó cô cũng không còn nhìn về phía này. Vì cô ấy cảm thấy mình sẽ không đợi cô ấy nữa? Hay là cô ấy không muốn để mình đợi cô ấy nữa? Phùng Phát Niên băn khoăn không biết nên làm thế nào. Bộ phim tài liệu của anh ta đã hoàn thành, anh ta không còn có lý do đến đây nữa. “Chỉ để thử vận may”, anh ta tự nói với mình. Thực ra vận may của anh ta rất không tốt, lần nào cô cũng không nhìn thấy anh ta. Thực ra vận may của anh ta rất không tốt, lần nào cô cũng không nhìn thấy anh ta.

“Ngâm Ngâm!” Âu Dương Ngâm quay lại nhìn, Phùng Phát Niên ngồi trên chiếc ghế nhỏ đặt trước cửa hiệu tạp hóa đang gơ tay vẫy cô. Cô đi tới, “Sư huynh, anh lại bàn chuyện quay phim à?”

“Quay xong rồi, còn chút việc cần giải quyết nốt thôi”. Phùng Phát Niên đứng dậy, “Em bận lắm à? Đi làm về muộn thế, ăn cơm chưa?”

Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Em không thoải mái lắm, không muốn ăn cơm”.

Phùng Phát Niên nhìn cô, hôm nay cô không vui vẻ như mọi ngày, vẻ mặt tỏ ra buồn bã, “Em ốm rồi à? Hay là có chuyện phiền phức gì?”

Âu Dương Ngâm lặng lẽ lắc đầu, anh ta không phải anh ấy, cho dù là anh ấy thì bây giờ cô cũng không thể trút hết thêm phiền muộn cho anh ấy, thực ra bọn họ chỉ là bạn cùng trường mà thôi, ai cũng không nợ nần gì ai.

“Sao thế? Bị chàng trai nào theo đuổi phiền phức quá à?” Phùng Phát Niên cười hỏi.

“Đâu có”, Âu Dương Ngâm đỏ mặt, “Sư huynh, anh bàn công việc tiếp đi, em lên nhà đây”.

“Thế ăn uống kiểu gì?” Thực ra anh ta muốn mời cô đi ăn tối nhưng lại không có dũng khí nói ra.

“Lát nữa lúc nào muốn ăn thì nấu thứ gì ăn tạm sau”. Âu Dương Ngâm vẫy tay chào rồi đi lên.

Phùng Phát Niên kết luận nhất định là cô đang phiền muộn vì người nào đó, chỉ mong không phải là vì Trình Mộc Dương, anh ta cũng không muốn là vì một người đàn ông nào khác. Anh ta hoảng sợ vì ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu mình này.

Âu Dương Ngâm ngồi trên sofa nhìn cổ tay trái mình, chỗ vừa rồi bị Trình Mộc Dương nắm. Anh ta nắm rất khéo, vừa khiến cô không thể giãy ra được lại không hề làm cô đau. Vết đỏ đã biến mất nhưng cô vẫn thấy rất bỏng, cô quán sát thật kĩ dưới ánh đèn, cũng không hề bị sưng. Nếu anh ta thật sự làm tay cô bị thương, “có táng gia bại sản anh cũng đền cho em, đền luôn cả bản thân anh nữa!” May mà không bị thương, cô tức giận nghĩ, đền anh ta ỉn à? Ai mà thèm chứ!

Cô nhìn đồng hồ, đã gần 8 giờ tối, lúc này vừa tức giận vừa sốt ruột chạy về nhà, bây giờ bình tĩnh lại mới cảm thấy đói. Cô mở tủ, mì ăn liền đã hết, mở tủ lạnh, tủ lạnh trống trơn chỉ có duy nhất một hộp sữa. Cô mở hộp bánh, vẫn còn rất nhiều bích quy, có điều cô chỉ cắn một miếng rồi thôi vì thấy không ngon, vừa khô vừa ngọt. Mỗi lúc mệt mỏi cô chỉ muốn uống một bát canh thật nóng. Cô thở dài, cảm thấy nhớ nhà, cảm thấy tủi thân, nước mắt bất giác rơi xuống. Vì sao cô phải đến thành phố lạ người lạ đất ngoài ngàn dặm này? Mặc dù thương cô nhưng anh ấy không yêu cô, vậy mà cô lại nhất định phải đến đây để chấm dứt sự cố chấp cuối cùng trong lòng. Nếu anh ấy còn sống thì có lẽ cô vĩnh viễn cũng không đến đây, nhưng anh ấy đã đi, hình như có một ngọn roi đuổi theo ép cô đến đây. Nhìn nơi anh ấy đã sống, tiếp xúc với thân nhân và bạn bè của anh ấy, đi vào nơi anh ấy làm việc, từ từ hiểu anh ấy, từ từ thuyết phục chính mình về lí do tại sao mình không thể giữ anh ấy lại. Đây là vấn đề cuối cùng bác sĩ tâm lý yêu cầu cô làm, ông bác sĩ già hiền hậu đã nói với cô khi cô nói suy nghĩ của mình với ông: “Ngâm Ngâm, cháu phải chấp nhận thử thách”. Muốn trở thành một bác sĩ giỏi, việc đầu tiên là phải vượt qua được cửa ải của chính mình.

Có điện thoại gọi tới, vừa thấy là Trình Mộc Dương cô liền từ chối. Người này không phải thanh niên tài tuấn, con nhà giàu có sao? Thế mà lại vô lại như vậy, lại hùng hổ dọa người như vậy. Có tin nhắn, “Anh đang ở dưới nhà, anh lên gõ cửa nhé!” Âu Dương Ngâm cắn chặt môi, nơi này là khu tập thể cũ của bệnh viện Huệ Lợi, tuy nhiều người đã lục tục chuyển đi nhưng vẫn còn không ít người ở lại, nếu anh ta lên đập cửa một trận thì ngày mai cả bệnh viện sẽ biết hết. Âu Dương Ngâm cầm ví tiền đi xuống dưới, gấp thì gấp, chẳng lẽ cô sợ anh ta à? Nhân tiện đi mua một thùng mì ăn liền.

Trình Mộc Dương thấy Âu Dương Ngâm chậm rãi đi xuống, ví tiền cầm trên tay, cô ấy đi mua cơm tối sao? Anh ta thở dài, không biết tự chăm sóc bản thân gì cả, chắc là trong tủ lạnh cũng không còn thứ gì. Anh ta mở cửa xe bước xuống chào cô, cô nhìn xung quanh một lượt, có không ít người đi ra đi vào, cô đành phải ngồi vào xe theo lời anh ta.

Trình Mộc Dương bật đèn nhìn kỹ gương mặt cô, “Sao thế, khóc à?” Anh ta bắt đầu hối hận, có phải mình đã ép cô ấy quá đáng không? “Ngâm Ngâm, bị người khác theo đuổi thì có gì phải khóc, có phải bị người ta bỏ rơi đâu, phải đắc ý mới đúng chứ?”

“Còn phải xem là ai theo đuổi nữa, không phải Lưu Tường, cũng không phải Chu Kiệt Luân”. Âu Dương Ngâm quyết định phải đánh thẳng vào sự kiêu căng của anh ta. (Lưu Tường: Huy chương vàng Olympic 2004. Chu Kiệt Luân: Sao ca nhạc Đài Loan, còn gọi là Jay Chou)

“Lưu Tường có gì tốt, bị trẹo chân chưa chạy bước nào đã bỏ cuộc, phụ kỳ vọng của nhân dân cả nước. Chu Kiệt Luân xấu òm, hai mắt cứ như hai sợi chỉ”. Là thủ phạm nên bây giờ anh ta phải tìm cách làm cho cô vui vẻ trở lại.

“Lưu Tường đẹp trai thôi rồi, không thi đấu được là vì bị thương, trách thế nào được anh ấy? Em thích xem Chu Kiệt Luân, người ta hát hay, anh nghe mấy bài như ‘Đài hoa cúc’, ‘Gốm thanh hoa’, ‘Ngoài ngàn dặm’ rồi chứ?”

“Nghe rồi nghe rồi!” Trình Mộc Dương khẽ cười nói, đúng là trẻ con, làm mình không biết nói gì khác nữa. Anh ta lấy một chiếc đĩa DVD của Chu Kiệt Luân ra, một lát sau bài hát “Ngoài ngàn dặm” nhẹ nhàng vang lên trong xe.

”Mái hiên là vách núi, chuông gió là biển xanh, anh đợi em về đây
Thời gian đã an bài, cuộc đời lắm bất trắc, em lặng rời xa anh
Chuyện xảy ra ngoài thành, sương mù giăng giăng bay, nhìn em mà không rõ
Em không nghe thấy anh, tiếng gió không tồn tại, là anh đang cảm khái
Khi cơn mơ tỉnh lại, kết cục được mở ra, ai ở ngoài cửa sổ
Tương lai như pha lê, đừng để ai đánh vỡ
Anh đưa em đi xa ngàn dặm, em vẫn yên lặng không nói gì
Mọi âm thanh tĩnh lặng, có lẽ ta không nên, yêu nhau xa như thế
Anh đưa em đi đến chân trời, có phải giờ này em vẫn ở đó
Tiếng đàn từ đâu tới, sống chết ai đoán được, cả đời vẫn đợi em...”

Đột nhiên nhớ tới chàng trai ông chủ Điền nói với mình, Trình Mộc Dương cảm thấy bất an, lập tức đưa tay tắt nhạc. “Em ăn cơm chưa?” Anh ta dịu dàng hỏi. Thấy Âu Dương Ngâm vẫn xì mặt không lên tiếng, anh ta lại hỏi tiếp, “Anh mua hamburger cho em rồi, mua cả canh nữa, em ăn không?”

“Không cần”, Âu Dương Ngâm quả quyết, “Tổng giám đốc Trình còn có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì em đi đây”. Cô định xuống xe.

“Ngâm Ngâm, anh xin lỗi em!” Trình Mộc Dương vội nói, “Vừa rồi là anh không đúng, anh không nên nói em lập lờ”. Anh ta chuyển chủ đề câu chuyện.

Âu Dương Ngâm nghĩ bụng, cái đó không phải lập lờ, đó là lảng ba vi bộ, tư thế uyển chuyển, tuyệt chiêu chạy trốn, đó mới là tuyệt học võ công phù hợp với phụ nữ. “Tổng giám đốc Trình, em rất tôn trọng anh, sau này đừng nói những lời làm người khác bất an nữa, anh đi xem mặt người ta đi”. Âu Dương Ngâm chỉ hận không thể nói “Chúc anh sớm lấy kiều thê, sớm sinh quý tử, từ đây chúng ta nước giếng không phạm nước sông”.

Trình Mộc Dương gật đầu trêu chọc, “Chúng ta đều phải đi xem mặt đảng hoàng, anh sớm lấy kiều thê, em cũng tìm được đức lang quân như ý, thế được chưa?” Thấy sắc mặt Âu Dương Ngâm tươi tỉnh hơn, anh ta lại cười tít mắt nói, “Bây giờ ăn hamburger được rồi chứ?”

Nghe anh ta nói rất thú vị, sự giận dỗi trong lòng Âu Dương Ngâm đã vơi đi một nửa, cô nghĩ, chẳng lẽ người ta thích mình nên mình phải không đội trời chung với anh ta, hai bên trở thành kẻ thù một mất một còn à? Sau này rồi sẽ còn gặp nhau, thời đại này sao có thể làm mọi việc quá căng thẳng được. Cô gật đầu, có những lúc chỉ có thể làm như không thấy, coi như ném đá ao bèo.

Trình Mộc Dương lấy hai chiếc hamburger ra nói: “Ngồi trong xe dù sao cũng không thoải mái, Ngâm Ngâm, em mang về nhà ăn đi, anh ăn xong cũng đi luôn đây”.

Nghe vậy, Âu Dương Ngâm lại xấu hổ không thể nói để mình mang lên nhà ăn được, “Anh đã mua mang tới đây rồi thì em ngồi đây ăn luôn cùng anh vậy, để anh khỏi phải nói em khó tính”.

Trình Mộc Dương vốn rất biết cách lấy lòng làm tiến.

“Thực ra hamburger ăn cũng ngon lắm!” Trình Mộc Dương nói, thấy Âu Dương Ngâm tỏ vẻ không tin nhiệm, anh ta lại nói tiếp, “Thật đấy, Ngâm Ngâm, anh phát hiện mặc dù em thích ăn thực phẩm rác nhưng đều chọn được những loại có mùi vị không tồi, lát nữa chúng ta cùng đi siêu thị mua chút đồ ăn vặt nhé, mua cho cô cô”.

Âu Dương Ngâm cảnh giác nhìn anh ta: “Cô cô anh thích ăn gì thì anh phải rõ ràng hơn em chứ? Cần em đi cùng làm gì? Bây giờ hầu như em không ăn vặt nữa, giảm béo!” Nói rồi cô dọn dẹp hộp giấy và bát đựng vào túi nhựa xách xuống xe thả vào thùng rác ven đường.

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương thò đầu ra gọi cô.

Cô đành phải quay lại: “Lại còn chuyện gì nữa?”

“Em có nghĩ là thực ra em cũng hơi thích anh không?” Trình Mộc Dương nhìn Âu Dương Ngâm chăm chăm, “Cô bé ngốc nghếch, đừng tức giận, về suy nghĩ một chút xem thế nào”.

Âu Dương Ngâm trở mặt đứng nhìn, Trình Mộc Dương cười cười vẫy tay với cô rồi lái xe đi.

37. Chương 37

Chương 37: Người đi câu và con cá

“Ngâm Ngâm, đã quyết định là đến làng nghỉ mát Hương Lâm rồi, thứ sáu đám cậu Trần làm xong sẽ đi tiền trạm trước, sáng sớm hôm sau chúng ta và bà chủ Trình mới đi, buổi chiều về luôn. Bà chủ Trình nói bà ấy không quen ở bên ngoài. Cháu đừng lái xe, sáng thứ bảy chú đến đón cháu rồi tụ tập đi cùng mọi người luôn”. A Văn gọi điện thoại cho cô.

“Hay là cháu đi đón cô rồi tới tập hợp với mọi người?” Âu Dương Ngâm muốn biết có phải Trình Anh Chi đi một mình hay không.

“Không cần, tổng giám đốc Trình sẽ đón bà ấy, chú đã hẹn với anh ta gặp nhau ở trạm thu phí Nghĩa Kiều rồi”.

Âu Dương Ngâm nhú mày, “Chú Văn, có khi cháu không đi được đâu, cháu vừa nhớ ra thứ bảy còn phải đi dự đám cưới”.

“Đám cưới tổ chức vào buổi tối, vẫn về kịp mà. Ngâm Ngâm, cháu nhất định phải thu xếp, bà chủ Trình là người tài trợ của cháu, cháu không đi thì lúc đó chỉ có toàn người lạ, bà ấy sẽ mất tự nhiên. Chú còn đang hi vọng sẽ tiếp tục được tài trợ trong các chuyên mục tiếp theo đây”.

Âu Dương Ngâm đành phải nghe lời, nghĩ đến Trình Mộc Dương cô lại sốt ruột như ngồi bần chông.

Trình Mộc Dương ngồi đọc tài liệu trong phòng sách, Trình Mộc Vũ ngồi trên sofa đối diện anh ta vừa uống cà phê vừa quan sát bốn phía. Phong cách đen trắng đan xen, gọn gàng, sáng sủa, vật liệu đắt tiền nhưng vẫn nền nã, trên tường và trên bàn đều không có bất cứ đồ trang trí dư thừa nào, ngay cả một bức ảnh cũng không có. Phòng ngủ, phòng khách, phòng ăn toàn bộ đều chỉ một phong cách này, trong toàn bộ căn nhà không có một bức ảnh nào, thậm chí cô ta còn lên mở ngăn kéo bàn làm việc của anh trai nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

“Anh, không phải anh nói là anh thích người khác rồi à? Ai vậy, sao em không thấy bức ảnh nào? Nếu bạn gái anh đến mà thấy thế thì sẽ thất vọng đấy”.

Trình Mộc Dương ậm ừ rồi vẫn tiếp tục đọc tài liệu.

“Phụ nữ bao giờ cũng thích được bạn trai coi trọng, dù không nói ra nhưng ai cũng thích trên đầu giường bạn trai có khung ảnh của mình”.

Trình Mộc Dương ngẩng đầu lên buồn cười nhìn em gái: “Rốt cục là em muốn xem cái gì? Ảnh à? Anh không có bạn gái thì lấy đâu ra ảnh chụp?”

“Chẳng phải anh đã nói với mẹ là anh có người yêu rồi à? Nếu không vì sao hôm đó anh lại trốn không đi xem mặt?” Trình Mộc Vũ không tin, quả thật không có dấu vết của Âu Dương Ngâm, điều này làm cô ta thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vấn đề là cũng không có dấu vết của cô bé nào khác.

“Chuyện xem mặt mà em cũng bắt anh làm, Tiểu Vũ, em coi thường anh quá rồi đấy! Lần sau đừng nhiều chuyện như vậy nữa”. Trình Mộc Dương cúi đầu tiếp tục làm việc, trong đầu nhớ tới cuộc giao tranh với Âu Dương Ngâm trong xe hôm đó, cũng tốt, đằng nào thì cũng phải chọc thủng lớp giấy này.

“Thì ra anh lừa mẹ, mấy hôm nay mẹ vui lắm, lúc ăn cơm cứ nói với bố về chuyện này suốt, còn bàn nhau phải bắt anh dẫn về nhà cho bố mẹ xem mặt con dâu nữa!”

Nhớ tới thái độ của Âu Dương Ngâm, Trình Mộc Dương cười khổ nói, “Xem ra tạm thời chỉ có thể để bố mẹ phải thất vọng thôi!”

“Anh, anh làm ăn càng ngày càng lớn, tán gái lại càng ngày càng kém đấy. 33 rồi, tìm một cô nàng lớn tuổi một chút, tầm gái già như em đây này, tâm tính sắp sửa không bình thường rồi. Nếu tìm loại nhỏ tuổi ham chơi thì anh lấy đâu ra thời gian và công sức mà dỗ dành bọn nó chứ. Mà bọn nó không thích con trai cùng tuổi mà lại thích anh, có khi là vì thích tiền của anh thôi, thế thì anh lại không cam lòng. Anh xúc tiến luôn đi, tuy nói đàn ông càng già càng có giá nhưng qua 35 thì cũng thành biến thái hết”.

Trình Mộc Dương ngẩng đầu nhìn cô ta, Âu Dương Ngâm ngại mình già sao? Chắc không phải, chênh nhau có 7 tuổi, tuy cô ấy trẻ hơn tuổi nhưng mình cũng không già trước tuổi mà. “Tiểu Vũ, em cũng không còn trẻ nữa, anh lại cảm thấy em nên tìm người yêu đi. A Trạch đã đi hai năm rồi, buông tay đi thôi, dù sao cũng phải bắt đầu cuộc sống mới, đường đời còn dài lắm”.

“Em luôn cảm thấy là em đã hại anh ấy, một người tài hoa như anh ấy mà lại bị em hại chết, hôm đó nếu không phải em kích động cãi nhau với anh ấy thì anh ấy đã không bị tai nạn, anh ấy cũng sẽ không chết. Em không thể tha thứ ỉn được. Anh, em nghĩ đời này em cũng chỉ có thể như cô cô thôi”.

“Anh không biết đến cùng là vì chuyện gì mà bọn em cãi nhau như vậy, nhưng chuyện đã thế rồi, không cần tự trách thêm nữa. A Trạch là người độ lượng, nó cũng sẽ hi vọng em được hạnh phúc”.

“Em cứ thế thôi, anh à, hi vọng được bé cháu của bố mẹ chỉ có thể trông chờ vào anh thôi, anh mau tìm chị dâu về đi, nếu anh vẫn cứ như bây giờ thì em sẽ tiếp tục tìm mối cho anh đấy”.

Trình Mộc Dương nhìn bóng lưng em gái, vừa cô đơn vừa đau thương, anh ta khó chịu thở dài.

*** **

Âu Dương Ngâm nhìn Trình Mộc Dương, quần jean, sơ mi xám, trang phục rất thoải mái. Cô phải thừa nhận anh ta rất có sức sống, rất đẹp trai, hôm nay nhìn anh ta rõ ràng trẻ hơn khi mặc âu phục như mọi ngày. Trình Mộc Dương cũng đang nhìn cô, quần jean, sơ mi trắng, khoác áo choàng, mái tóc dài, đây là kiểu trang phục phụ nữ anh ta thích nhất, vừa trẻ trung vừa dễ thương. Ánh mắt hai người gặp nhau, Âu Dương Ngâm né tránh, mặc dù buổi tối hôm đó cô đã nói rõ nhưng bây giờ gặp nhau giữa ban ngày ban mặt cô vẫn tỏ ra mất tự nhiên khi nhớ tới những gì anh ta đã nói. Trình Mộc Dương quan sát kỹ vẻ mặt cô, trong lòng thầm vui vẻ, nếu vẻ mặt cô thờ ơ như không thì anh ta mới đúng là thất bại, giờ cô tỏ ra căng thẳng cũng có nghĩa là cô vẫn để ý, vẫn nhớ rõ. “Ngâm Ngâm”, anh ta đi tới, nhỏ giọng nói, “Hôm nay em thật đẹp”.

Âu Dương Ngâm thoáng lờm anh ta rồi nói với Trình Anh Chi phía sau anh ta, “Cô cô khỏe hẳn rồi chứ? Trông cô phấn chấn lắm!”

Trình Anh Chi cũng mặc đồ đi chơi, cô tươi cười đi tới, “Tuổi trẻ thật tốt, nhìn Ngâm Ngâm của chúng ta này, mặc áo sơ mi trắng mà cũng đẹp như vậy. Nhưng sao cô cứ thấy cháu có vẻ gầy hơn nhỉ? Không phải là bận đến mức ngày nào cũng ăn mì ăn liền đấy chứ?”

Âu Dương Ngâm tinh nghịch nói, “Cũng gần như thế, chú Văn ăn bớt tiền lương của cháu, cháu sắp chết đói rồi đây”.

“Ngâm Ngâm, sao cháu lại nói xấu chú trước mặt bà chủ Trình thế, có bóc lột ai chú cũng không dám bóc lột cháu, cháu có chỗ dựa vững như thế cơ mà!” A Văn khế cốc đầu Âu Dương Ngâm rồi nói với Trình Anh Chi, “Tỉ lệ xem rất khá, bên quảng cáo hài lòng lắm, tôi đã phát không ít tiền thưởng cho Ngâm Ngâm của chúng ta đấy. Bà chủ Trình có hài lòng không?”

Trình Anh Chi gật đầu, “Kỳ nào tôi cũng xem hết, được biết thêm rất nhiều kiến thức. Sau này trang phục của Ngâm Ngâm sẽ còn đẹp hơn, mùa hè có thể thay đổi nhiều trang phục mà”.

“Bà chủ Trình cho cô ấy mặc đẹp quá cũng không được, nghe nói có rất nhiều chàng trai tới bệnh viện theo đuổi cô ấy, vốn tôi xác định người xem chính của chương trình là các ông bà già nhưng giờ xem ra không

phải vậy, chính xác phải là con trai xem cùng bố mẹ!” A Văn bắt đầu nói đùa.

Trình Mộc Dương đi bên cạnh Âu Dương Ngâm cười nói, “Đến tận bệnh viện theo đuổi thật à? Anh phải bảo chú Lý tăng cường thêm an ninh mới được”.

Âu Dương Ngâm hơi đỏ mặt, cô vội đi tới kéo tay Trình Anh Chi nói: “Cô cô, chúng ta đi câu cá đi, ngồi hóng mát uống trà thích lắm. Không khí ở đây trong lành hơn trong thành phố nhiều, hít thở mà như đang được rửa phổi ấy”.

Bên hồ nước là một hành lang uốn khúc bằng gỗ được thiết kế rất khéo léo, người câu cá không hề bị nắng chiếu vào người. Cần câu và mồi câu đều đã được chuẩn bị từ trước, A Văn vừa giúp Trình Anh Chi móc mồi câu vừa nói chuyện trên trời dưới đất. Ông ta vốn là một người hài hước, lần này Trình Anh Chi lại là khách mời đặc biệt nên đương nhiên ông phải mang hết tất cả kĩ xảo của mình ra, Trình Anh Chi chỉ biết há hốc mồm nghe.

Âu Dương Ngâm ngồi câu cá một mình ở phía đối diện, từ xa xa nhìn thấy A Văn và Trình Anh Chi nói chuyện rất hợp, cô thầm vui vẻ trong lòng, mong sao Trình Anh Chi có thể sớm thoát ra khỏi bóng tối tâm lý để lại sau vụ vừa rồi. Trước kia khi còn ở nhà cô thường ra ngoài câu cá với ông ngoại nên câu rất thành thạo, gió mát hiu hiu, tinh thần sảng khoái, đã lâu lắm không được nhàn nhã như thế này, đúng là một loại hưởng thụ.

Đáng tiếc là tiệc vui chóng tàn, Trình Mộc Dương đi tới đứng bên cạnh cô.

“Sao tổng giám đốc Trình không đi câu cá?” Cô hỏi lạnh nhạt, mắt vẫn nhìn xuống mặt hồ.

“Anh câu kiểu gì cũng không được, cá ở đây cũng ranh mãnh như người ấy”.

Âu Dương Ngâm không để ý đến anh ta, anh chỉ gà mắng chó, tôi mất điếc tai ngơ, xem đạo hạnh của ai cao hơn nào.

“Ngâm Ngâm, theo em khi người đi câu không câu được cá thì cá có thấy vui không?” Trình Mộc Dương cũng chỉ nhìn xuống mặt hồ mà không nhìn cô.

“Theo em thì lưỡi câu ở dưới nước vẫn luôn là một mối đe dọa cho nên cá sẽ không vui, còn người đi câu cũng sẽ không vui, phí công vô ích thì có gì mà vui chứ?” Âu Dương Ngâm bóng gió, “Vậy thì chẳng thà người đi câu bỏ cuộc còn hơn, nếu còn tiếp tục khư khư cố chấp thì không những sẽ là kẻ ngốc nhất thiên hạ mà còn là kẻ ác nhất thiên hạ nữa, hại người mà không lợi mình”.

Trình Mộc Dương cố nhịn cười, “Theo anh thì không phải, cá và người đi câu vốn chính là một đôi trời sinh, không có cá sẽ không có người đi câu, có người đi câu thì sớm muộn cũng có ngày cá bị câu lên. Nếu cá muốn thử thách lòng kiên nhẫn của người đi câu thì đương nhiên người đi câu sẽ chiều ý cá”.

“Cá chỉ muốn được tự do bơi lội dưới nước, đâu có con cá nào lại muốn mình bị câu lên?”

“Câu lên thả vào một hồ nước tốt hơn, được chăm sóc tốt hơn chẳng lẽ cũng không được?”

“Bây giờ cá đã cảm thấy rất tốt rồi, không cần tốt hơn nữa. Giống như cuộc đời, một trăm ngàn đã đủ sống tốt rồi thì cần một trăm triệu làm gì, thêm một loạt số 0 cũng chỉ là lãng phí, đếm số cũng đã đủ mệt rồi!”

Trình Mộc Dương nghĩ một lát rồi thở dài nói: “Nhưng đây là tấm lòng của người câu cá, tấm lòng không phải tiền bạc, không thể tính toán như vậy được. Anh cho rằng tấm lòng không thể bị từ chối bằng một cái cớ như vậy”.

Âu Dương Ngâm quay đầu lại, Trình Mộc Dương nhìn cô: “Đúng không?”

Cần câu đột nhiên trĩu xuống, Âu Dương Ngâm kéo nhẹ một cách thành thạo, một con cá bị kéo lên. Trình Mộc Dương vui vẻ nói: “Xem kia, cuối cùng cá cũng bị câu lên rồi!” Nghe vậy Âu Dương Ngâm lắc cần định cho con cá rơi xuống nước nhưng lắc mãi mà cá vẫn bị móc chặt vào lưỡi câu không rơi xuống được. Trình Mộc Dương vừa bực mình vừa buồn cười, anh ta cầm lấy cần câu gỡ con cá ra bỏ vào thùng cười mắng: “Cứng đầu thật, hôm nay nhất quyết phải làm thịt con cá này mới được”.

38. Chương 38

Chương 38: Bày tỏ tấm lòng

Buổi trưa mọi người tập hợp lại, tổng cộng đã câu được mười mấy con cá đựng đầy một chiếc thùng lớn. Mọi người vừa cười đùa vui vẻ vừa đi tới phòng ăn, A Văn cùng Trình Anh Chi thông dong đi trên con đường mòn, Trình Mộc Dương và Âu Dương Ngâm đi sau một đoạn.

“Phong cảnh ở đây cũng được đấy chứ, Ngâm Ngâm, thời gian này cảnh vật miền Bắc cũng mang chút hơi hướng Giang Nam đúng không?” Trình Anh Chi quay lại hỏi.

“Vâng, phong cảnh Giang Nam không phóng khoáng như ở đây được, cháu thích thời tiết ở đây trong mấy tháng này, tâm này ở quê cháu đã nóng lắm rồi”.

Trình Mộc Dương cười, nói nhỏ với Âu Dương Ngâm, “Thì ra Giang Nam cũng có khuyết điểm, Giang Nam hơi nhỏ nhen”.

Âu Dương Ngâm quay mặt qua chỗ khác làm như không nghe thấy.

Qua một chỗ ngoặt, mấy người vừa đi vừa cười nói xuất hiện trước mặt, bước chân Trình Anh Chi lập tức dừng lại, Âu Dương Ngâm nhìn theo và cũng đứng sững.

Thoáng thấy nụ cười của Trình Anh Chi lập tức biến mất, A Văn không hiểu tại sao, “Không thoải mái à?”

Trình Anh Chi gượng cười, “Không có gì, gặp phải người quen thôi”.

A Văn thầm cảm thấy có chuyện không đúng, người phía trước cũng đã nhìn thấy bọn họ, hần bước tới, tiếng cười càng thêm lộ mưng. Nhận ra người đối diện, Trình Mộc Dương chạy lên định đuổi theo Trình Anh Chi nhưng Âu Dương Ngâm đã vội vàng đưa tay giữ anh ta lại, cô khẽ lắc đầu với anh ta.

Rốt cục cả hai bên cũng đều dừng bước, ông chủ Đàm ngạc nhiên hỏi, “Anh Chi, trùng hợp thật!”

Trình Anh Chi đã khôi phục thần thái bình thường và cười nói, “Mạo Tông, đúng là trùng hợp thật!”

“Nghe nói dạo trước em không được khỏe nhưng anh bận quá nên không đến thăm em được”. Ông chủ Đàm nói: “Anh Chi, dù sao cũng không thể so với đám thanh niên nữa, em lại ở một mình nên càng phải chú ý chăm sóc bản thân”. Ánh mắt hần liếc qua phía A Văn, A Văn mỉm cười rất phóng khoáng.

“Cảm ơn”, Trình Anh Chi thản nhiên nói.

“Tiểu thư Âu Dương!” Ông chủ Đàm sáng mắt lên cười nói với Âu Dương Ngâm, “Tiểu thư Âu Dương đúng là càng ngày càng đẹp! Tôi là khán giả trung thành của cô đấy!”

Âu Dương Ngâm tươi cười rục rịch, “Ông chủ Đàm quá khen, sao có thể trẻ trung xinh đẹp bằng tiểu thư Đàm đây chứ!”

Sắc mặt ông chủ Đàm lập tức trở nên khó coi, Trình Anh Chi vội nói, “Ngâm Ngâm, cháu hiểu lầm rồi, vị này không phải...”

“Anh Chi, chúng tôi còn có việc phải đi trước một bước”, Thấy Âu Dương Ngâm mở to mắt vô tội nhìn mình, ông chủ Đàm vội ngắt lời, “Tạm biệt các vị”, sau đó vội vã dẫn cô gái trẻ và mấy người bạn bên cạnh bỏ đi như trốn chạy.

Nhìn đám người vội vã đi xa, A Văn nói: “Ngâm Ngâm, giờ chú đã được lãnh giáo thế nào là tối độc phụ nhân tâm tôi, cháu ngang nhiên gọi người ta là bố con như vậy, chắc là cả ngày hôm nay ông chủ Đàm sẽ ăn ngủ không yên mất!”

Âu Dương Ngâm hừ nhẹ nói, “Ghét cái vẻ kiêu ngạo của hần!” Cô nhận ra cô gái trẻ đó, chính là cô gái đã vứt bỏ cậu bạn trai 4 năm trời để bước lên xe con của Đàm Mạo Tông ở cổng sau đại học D lần nọ.

Trình Mộc Dương khẽ cốc lên đầu Âu Dương Ngâm, “Em chanh chua thật đấy!” Âu Dương Ngâm vội tránh sang một bên. Thấy cảnh này, Trình Anh Chi khẽ cười.

Bảy tám người ăn cơm rất náo nhiệt. Buổi trưa A Văn đã đặt phòng cho Trình Anh Chi nghỉ ngơi, còn hẹn cô buổi chiều đi uống trà. Mấy người trẻ tuổi đã tụ tập cùng nhau đánh bài, Trình Mộc Dương đi tới nói với Âu Dương Ngâm, “Anh dẫn em đi dạo quanh đây nhé, Hương Lâm rộng lắm đấy!”

Âu Dương Ngâm vừa định từ chối thì Trình Anh Chi đã nói, “Ngâm Ngâm, đi chơi đi, cô cô phải đi ngủ một lát đấy”. Lần này nhận lời đi chủ yếu là vì cháu trai, đương nhiên cô phải cố hết sức tác hợp cho hai người. Nghĩ đến Phùng Phát Niên, A Văn bên cạnh hơi hối hận vì đã không mời anh ta đi cùng.

Không tiện từ chối thịnh tình của hai người, Âu Dương Ngâm đành phải gật đầu nói: “Chú Văn cũng đi nghỉ một lát đi”.

A Văn nói: “Buổi chiều chú sẽ chụp ảnh cho cháu, kỹ thuật của chú khá lắm đấy!”

Dù là buổi chiều một ngày đầu mùa hè nhưng ở đây có nước, có cây, có gió nên vẫn rất mát mẻ. Âu Dương Ngâm căng thẳng đi theo Trình Mộc Dương, trong đầu nghĩ cách làm thế nào bỏ rơi cho anh ta đi dạo một mình. Trình Mộc Dương cũng đang nghĩ cách làm cho cô vui vẻ, quay đầu lại thấy cô cúi đầu đi tụt lại một quãng xa. Trình Mộc Dương liền bước trở lại kéo cô đi về phía trước. Thấy anh ta diễn lại trò cũ, Âu Dương Ngâm không vui nói: “Tổng giám đốc Trình, mời tự trọng!”

Trình Mộc Dương cười nói, “Vừa rồi là ai kéo tay anh trước?”

Âu Dương Ngâm đỏ mặt, vội nói, “Em làm vậy là vì cô cô anh, anh hấp tấp chạy lên như vậy tưởng như là bảo vệ cô ấy nhưng thực ra lại là hại cô ấy. Anh có thể bảo đảm sau này mỗi lần họ gặp nhau anh đều ở bên cạnh cô cô không? Cô cô anh là một người kiêu hãnh như vậy, nhất định cô ấy không chịu tỏ ra yếu thế trong những lúc như thế này đâu. Ai cũng phải tự mình vượt qua một cửa ải nào đó, người khác không thể giúp được gì cả”.

Trình Mộc Dương tán thưởng, “Em còn ít tuổi nhưng lại rất hiểu lòng người, đúng là anh không suy nghĩ chu toàn”.

Âu Dương Ngâm nhìn anh ta, nhỏ giọng nói, “Cô ấy là người thân của anh nên anh lo lắng cũng đúng thôi”.

Trình Mộc Dương thở dài nói, “Nhìn em dịu dàng yếu đuối nhưng lại rất trọng nghĩa, mặc kệ là người quen hay là người lạ em đều bảo vệ hết sức tận tâm, sao chỉ nhần tâm với một mình anh thế?”

“Anh không ép thì em nhần tâm như vậy làm gì? Chúng ta cứ như trước kia không phải thoải mái hơn sao? Sao nhất định cứ phải dây dưa như vậy làm gì!” Âu Dương Ngâm trợn mắt nhìn anh ta.

Trình Mộc Dương trầm nghĩ, em làm sao biết được trước kia anh có thoải mái hay không, tuy nhiên anh ta cũng không muốn nói ra.

Hai người lặng lẽ đi dạo một vòng, sự yên lặng của Trình Mộc Dương khiến Âu Dương Ngâm càng thấy nặng nề, cô đành phải kiếm chuyện để nói, “Khu sinh thái này hoành tráng thật đấy, diện tích mênh mông, có sườn núi, có hồ nước, có cả sông, đúng là phía nam không thể sánh được. Tuy nhiên thế này cũng rất lãng phí, hình như cũng chẳng có bao nhiêu người tới đây chơi”.

“Thực ra có nhiều người lắm, chỉ có điều người ta ít đi dạo bên ngoài thôi. Người ta đến đây chơi không phải để ngắm cảnh”. Trình Mộc Dương buột miệng và lập tức cảm thấy không ổn, anh ta hơi chột dạ nhìn Âu Dương Ngâm. Âu Dương Ngâm cười khẩy, thì ra đây là nơi tiêu khiển của những người có tiền, sợ rằng trước kia Trình Mộc Dương cũng đến đây không ít lần.

“Ngâm Ngâm, ông nội anh nghiêm lắm, con cháu trong nhà chưa bao giờ dám ăn chơi quá trớn, không tin em đi hỏi Hiếu Bán xem”. Trình Mộc Dương hơi sốt ruột, trước kia đương nhiên anh ta không ít lần ra vào những nơi như thế này, có điều vì thế mà cô ấy kết luận anh ta ăn chơi trác táng sao?

“Tổng giám đốc Trình, em muốn về nghỉ ngơi một lát, em bắt đầu thấy mệt rồi”. Cuộc sống của đám con cháu nhà giàu dù sao cũng không tách rời được chốn hoan trường, cảm thấy không vui, Âu Dương Ngâm chuyển hướng đề tài.

Trình Mộc Dương chậm lại bước chân, “Ngâm Ngâm, nhiều lúc em thật vô lí, lúc thì quả quyết loại người như anh nhất định phải môn đăng hộ đối, lúc thì cho rằng anh là loại ăn chơi trác táng, không chịu cho người khác một chút cơ hội nào cả. Thực ra gia đình anh chưa từng có quan niệm dòng dõi, bố mẹ anh dân chủ lắm, ông nội anh thì rất thích em. Bình thường mặc dù anh phải tiếp khách rất nhiều, không dám nói là luôn giữ mình trong sạch nhưng tuyệt đối không phải người tùy tiện. Hôm đó xe của Hiểu Bản suýt nữa đụng vào em trên đường, đồng thời nó cũng đẩy em vào trái tim anh. Anh đã làm bao nhiêu chuyện ngốc nghếch, anh đến đám cưới nọ là vì em, đến thành phố H cũng là vì em, anh không đi máy bay mà nhất định phải cùng em lái xe về. Cô cô muốn tài trợ trang phục cho em nhưng em ra sức khước từ, anh biết em không muốn có dây dưa gì với anh, anh khổ sở trong lòng nhưng không dám biểu lộ ra mặt, còn xin cô cô dùng mọi cách để em phải nhận. Lúc cô cô nằm viện, chỉ cần nghĩ đến việc buổi tối có thể nhìn thấy em là anh đã vui vẻ cả ngày rồi, kể cả cấp dưới có mắc sai lầm anh cũng tìm lý do tha thứ cho họ. Nhưng em lại không chịu đến, anh ngồi trong phòng bệnh nhưng trong lòng chỉ thấy thất vọng. Em muốn giúp chàng trai đó, anh liền gác hết mọi việc trên tay xuống để đi tìm công việc cho cậu ta, người ta hỏi anh cậu ta là ai mà anh cũng không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ nói là anh thích một cô gái, cô ấy không thích anh nhưng cô ấy thích tìm niềm vui bằng cách giúp đỡ người khác, cho nên anh muốn hoàn thành tâm nguyện của cô ấy? Gia đình anh sắp xếp cho anh đi xem mặt, em nghe thấy cuộc điện thoại đó, cho dù em tỏ ra hơi tiếc nuối cũng tốt, nhưng em không làm vậy, em chỉ vẫy vẫy tay rồi đi, khi đó anh thực sự lạnh lòng. Anh cũng không biết vì sao, em không chịu để ý đến anh, anh cũng muốn quên em đi, nhưng anh không làm được. Nhìn thấy em là anh lại quên hết mọi nguyên tắc của mình”. Hai tay rút trong túi quần, anh ta chậm rãi đi về phía trước, từ đầu đến cuối không dám nhìn cô lấy một lần, giọng nói cực kì bình tĩnh. Có điều cho dù có muốn phủ nhận đến mấy thì Âu Dương Ngâm vẫn cảm nhận sự mãnh liệt ẩn sau vẻ bình tĩnh này.

Cô nhìn anh ta không nói nên lời, kỳ thực chỉ cần hơi suy nghĩ một chút là cô sẽ thấy rõ những việc anh ta làm, nhưng cô không muốn suy nghĩ, không dám suy nghĩ. Giống như đang đi thì gặp một sườn núi, lần nào cô cũng vòng qua mà không chịu đi lên nhìn một cái, có thể là phong cảnh rất đẹp, nhưng cô vẫn luôn không dám đi lên. Bởi vì cũng từng có một chàng trai tốt với cô như vậy, cô đã đi lên sườn núi đó nhưng rồi chỉ nhìn thấy một cánh đồng hoang không có một cánh hoa nào.

Hai người tiếp tục yên lặng đi về phía trước, trước mặt là một con sông, thì ra cái hồ câu đó nối đến con sông nhỏ này. Nhìn phải nhìn trái, không có cầu, Âu Dương Ngâm vô thức quay sang nhìn Trình Mộc Dương, Trình Mộc Dương cũng đang quay đầu sang nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau. Âu Dương Ngâm do dự quay đi, ánh nắng chiếu xuống mặt nước lấp lánh, tươi tắn, lung linh. Hai cây đại thụ lẳng lẳng đứng bên bờ sông, bóng cây in xuống nước như muốn khắc sâu sự dịu dàng của khung cảnh này.

39. Chương 39

Chương 39: Sự huynh thăm dò

A Văn cảm thấy hôm nay mình đã làm sai một việc. Đài truyền hình có một vài thanh niên được ông tán thưởng, trong đó A Trạch là một, tiếc là đã mất rồi, Phùng Phát Niên là một, tài hoa hơn người, làm việc nghiêm túc, cũng chưa từng có tai tiếng gì, luôn luôn giữ mình trong sạch. Hôm nay Phùng Phát Niên đã gọi điện thoại cho ông ba lần để bàn công việc, lần đầu tiên A Văn còn chưa hiểu ra, nhưng đến lần thứ hai thì ông đã rõ ràng, đến lần thứ ba thì ông thực sự muốn thề với Phùng Phát Niên rằng mình sẽ đưa Âu Dương Ngâm trở về nguyên vẹn. Ông nhận thấy sự quyết tâm của Trình Mộc Dương, sợ Phùng Phát Niên sẽ đánh mất tiên cơ. Buổi chiều đi về, lấy cớ còn có việc ở đài truyền hình, A Văn kéo Âu Dương Ngâm lên xe mình gần như cướp đoạt, hoàn toàn xem nhẹ sự bất mãn của Trình Mộc Dương và thậm chí là của Trình Anh Chi, cũng làm như mất điếc tai ngơ với sự oán trách của các đồng nghiệp khi bị bắt phải đến cơ quan sau một ngày nghỉ ngơi hiếm hoi. Về đến đài, A Văn mở một cuộc họp nhặt như nước ốc rồi tuyên bố tan họp. Đạo diễn Trần bất mãn nói: “Có mỗi mấy việc vặt vãnh này mà chú còn bắt bọn cháu về tận đây, vừa rồi ở Hương Lâm không nói được à? Chú Văn, có phải chú bị cô cô làm mê muội rồi không?” Sau một ngày, tất

cả đám thanh niên đều suốt ngày cô cô, chỉ có A Văn còn gọi bà chủ Trình. Ông ta khê cười, “Bà chủ Trình quả thật có khí chất của tiểu thư khuê các”. Mọi người cười vang, Phùng Phát Niên đi vào phòng hội nghị, “Chủ nhật mọi người còn phải làm thêm à?” Nhìn thấy Âu Dương Ngâm yên lặng ngồi trong phòng, anh ta cảm thấy hơi yên tâm.

“Xong rồi xong rồi!” A Văn vội nói, “Mọi người cũng mệt rồi, về nhà thôi”. Đợi mọi người ầm ĩ đi ra ngoài hết A Văn mới nói với Phùng Phát Niên: “Phó giám đốc Phùng, cậu cũng đừng làm thêm suốt ngày nữa, đưa Ngâm Ngâm về nhà giúp tôi được chứ? Tôi không thoải mái lắm”.

Nghe vậy Âu Dương Ngâm vội hỏi, “Chú Văn sao thế, đi chơi mệt à?”

“Không sao, chỉ hơi mệt thôi mà, có thể là tăng huyết áp, chú Văn cháu cũng già rồi”. A Văn chỉ có thể tiếp tục nói dối.

Âu Dương Ngâm nói: “Chú phải đo huyết áp luôn đi, nếu tăng huyết áp thật thì không phải chuyện đùa đâu. Có người huyết áp tăng tới 180 mà vẫn không có cảm giác gì. Chú Văn, chú có chóng mặt không? Hay là chú đi mua huyết áp kế cho chú, nhanh lắm, chú ngồi yên ở đây đừng động”. Nói rồi cô chạy ra bên ngoài.

A Văn hơi cảm động, vội gọi cô lại, “Ngâm Ngâm, chú chỉ đoán thế thôi chứ chú chưa bao giờ tăng huyết áp cả, có thể là vì buổi tối hôm qua ngủ không tốt, về ngủ bù một giấc là đỡ ngay ấy mà”.

Phùng Phát Niên hiểu ý A Văn, “Ngâm Ngâm, để chú Văn về nhà nghỉ ngơi đi, anh đưa em về”.

Âu Dương Ngâm do dự, “Anh làm thêm cả ngày cũng mệt rồi, tự em ra bắt taxi về là được rồi, cũng tiện lắm, không làm phiền sư huynh nữa”.

Phùng Phát Niên sững sốt, không biết cảm giác trong lòng là gì nữa, chỉ biết đứng sững tiến thoái lưỡng nan. A Văn vội nói, “Ngâm Ngâm, sao phải khách sáo với sư huynh của mình làm gì, bây giờ là thời gian tài xế taxi giao ca, bắt xe cũng khó đấy, nếu không để chú đưa cháu về cũng được”.

Âu Dương Ngâm không tiện từ chối thêm, đành cười nói, “Vậy cháu vẫn đi cùng xe sư huynh vậy. Có điều suốt ngày đi cùng sư huynh cháu sợ người ta lại nói cháu chỉ biết nịnh sếp”.

Phùng Phát Niên thở phào cười nói, “Em vốn đã lắm chuyện rồi, vào làm ở đài truyền hình lại còn mồm mép hơn nữa”.

Xe chạy đến dưới nhà Âu Dương Ngâm, Phùng Phát Niên nói: “Lên rửa mặt mũi chân tay đi rồi xuống đây chúng ta đi ăn cơm”. Âu Dương Ngâm vừa định từ chối thì anh ta lại nói tiếp, “Hôm nay anh còn chưa ăn uống gì mấy, coi như em đi ăn cùng anh được không?”

“Được rồi, có điều chắc sư huynh phải đợi lâu một chút”. Âu Dương Ngâm thầm nghĩ đi ăn cơm để phân tán sức chú ý một chút cũng tốt, chứ cứ để trong lòng rối như tơ vò thế này cũng không ổn.

Lúc Âu Dương Ngâm tắm rửa thay quần áo xong đi xuống thì Phùng Phát Niên đã ngủ quên trên xe rồi. Cửa kính xe vẫn mở, Âu Dương Ngâm đứng bên cạnh xe nhìn anh ta, gương mặt trắng trẻo xương xương lộ rõ vẻ uể oải. Nghề truyền hình không hề đơn giản, ngày đó anh ấy cũng vất vả thế này đúng không? Vậy mà vẫn tranh thủ thời gian đến đợi cô về sau giờ tự học, lúc đợi cô phải chẳng anh ấy cũng mệt mỗi ngày ngủ ở đâu đó như thế này? Bất kể tình cảm của anh ấy dành ỉnh là gì thì cô vẫn phải thừa nhận anh từng là chàng trai tốt nhất với cô trên thế giới này.

Phùng Phát Niên mở mắt ra, thấy Âu Dương Ngâm đang nhìn mình không chớp mắt. Cảm thấy hơi căng thẳng nhưng rồi anh chợt hiểu ra kỳ thực người cô ấy đang nhìn không phải chính mình, thậm chí dài trong lòng nhưng ngoài mặt anh ta vẫn cười nói, “Lên xe đi, đứng trông cho sư huynh ngủ làm gì!”

Âu Dương Ngâm ngồi vào xe, nói: “Sư huynh vất vả quá đấy, tiếc là em không biết nấu cơm nếu không em sẽ nấu mấy món thật ngon để mời anh ăn, đi đi lại lại nhiều cũng mệt”.

Trên người cô có mùi thơm thoang thoảng sau khi tắm. Giọng nói dịu dàng ầm ập bên cạnh và sự quan tâm chân thành của cô khiến Phùng Phát Niên mềm lòng, “Tiểu sư muội biết nấu món gì?”

Âu Dương Ngâm ngượng ngùng nói: “Trứng tráng, rau xào, canh bí đao, canh đậu phụ”. Lúc ở nhà cô chưa bao giờ phải nấu nướng, mẹ cô nấu ăn rất ngon, bà cũng không nỡ để cô phải vào bếp.

Phùng Phát Niên hỏi, “Một tuần em nấu cơm mấy bữa?”

“Một hai bữa, có lúc mệt quá thì tự nấu bát canh ăn”.

Phùng Phát Niên xuống xe, “Để sư huynh nấu cơm cho em ăn”.

Âu Dương Ngâm hoảng hốt, “Trên nhà em không còn thứ gì cả trừ mấy quả trứng gà”. Vừa rồi cô nói muốn nấu cơm cho Phùng Phát Niên cũng là thật lòng, nhưng có lúc giữa lời thật lòng và hành động thực tế kì thực vẫn có một khoảng cách rất dài.

“Chợ ở ngay bên cạnh, để anh đi mua, chờ anh một lát”. Phùng Phát Niên bước đi không quay đầu lại, Âu Dương Ngâm thầm kêu khổ trong lòng.

Trên bàn là một đĩa bí xanh xào, một đĩa đậu xào, một bát canh măng khô và một bát canh nấm. Phùng Phát Niên nói: “May là bây giờ rau dưa phía nam được chở tới tận đây nếu không mùa này sẽ không thể mua được đậu với bí xanh cho em”.

Âu Dương Ngâm cúi đầu ăn canh nấm, tất cả đều là những món cô thích ăn khi còn ở thành phố H, vậy mà Phùng Phát Niên đều biết rõ. Xem ra anh ấy thật sự ghi nhớ tất cả những gì có liên quan đến mình trong lòng, nhưng nếu đã nhớ như vậy thì vì sao khi đó còn quay đi dứt khoát như thế?

“Chắc trưa nay em cũng ăn được nhiều, bữa tối ăn nhẹ sẽ tốt cho dạ dày hơn”. Phùng Phát Niên nói.

“Lâu lắm rồi em không ăn mấy món này, sư huynh nấu ăn ngon thật, em mà xào rau thì không mặn quá cũng sẽ nhạt quá”.

“Đó là vì em không chú tâm thôi, đôi tay của bác sĩ khoa tim mạch chẳng lẽ còn không nấu được mấy món ăn đơn giản. Em xinh đẹp như vậy mà sao lại ăn uống qua quýt thế, phụ nữ bây giờ phải chú ý đến bản thân chứ”.

Âu Dương Ngâm cười nói, “Sư huynh đừng khen em nữa không em nổi mũi mắt”.

Phùng Phát Niên bật cười nói, “Em tự an ủi giỏi thế, anh nói như vậy mà là khen em à? Ngâm Ngâm, bắt cứ lúc nào và bất cứ ở đâu đều phải chăm sóc bản thân thật tốt. Chúng ta học tập và làm việc, mục đích cuối cùng vẫn là để sống, cuộc đời có nhiều mặt, có thể tìm được niềm vui trong học tập, tìm được sự thỏa mãn trong công việc, tìm được rất nhiều hạnh phúc đơn giản trong cuộc sống hàng ngày, không được xem nhẹ. Vứt bỏ hạnh phúc chính là sự thiếu tôn trọng lớn nhất đối với cuộc đời”.

Âu Dương Ngâm gật đầu, trước mặt họ cô vĩnh viễn là tiểu sư muội, cô thích được họ dạy bảo và được họ nuông chiều, gần như đã trở thành một nhu cầu.

“Sư huynh, anh biết không, chàng trai cãi nhau với bạn gái ở cổng sau đại học D mà chúng ta gặp lần trước đã bị ông chủ đuổi việc, sau đó phải đến làm nhân viên quán net, anh thấy có thảm không? Anh nói đúng, người có tiền quả nhiên có quan hệ với xã hội đen”.

“Làm ở quán net nào? Để anh hỏi xem có công việc nào phù hợp với cậu ta không, cậu ta học tin học à?” Phùng Phát Niên nhớ hôm đó Âu Dương Ngâm đã ngồi khóc bên cạnh cậu ta, nhất định là cô muốn giúp cậu ta.

“Tổng giám đốc Trình đã tìm được việc cho cậu ta rồi”, Âu Dương Ngâm nói, “Hôm nay em lại gặp ông chủ Đàm đó ở làng nghỉ mát, quả nhiên cô bé đó đi cùng ông ta, tuổi có thể không kém gì bố cô ta rồi mà cô ta còn tỏ ra thỏa mãn được, nhìn đúng là ngứa mắt”.

Phùng Phát Niên nghĩ, công việc của cậu ta đã được giải quyết, Âu Dương Ngâm nhờ Trình Mộc Dương, hai người bọn họ đã thân quen như vậy sao? Cô ấy đã không hề nói gì với mình. “Có lúc những gì chúng ta nhìn thấy bên ngoài không nhất định là sự thật, ai cũng không biết rốt cục cảm giác trong lòng những cô gái cặp với các đại gia đó là gì? Nhưng nếu không phải do tình thế ép buộc thì có cô gái nào lại muốn cặp kè với một lão già chứ, kể cả vì tiền họ cũng chưa chắc đã sẵn lòng. Anh từng nghĩ đến việc quay một chương trình như vậy nhưng tiếc là không tìm được người đồng ý trả lời phỏng vấn”.

“Nghe sư huynh nói như vậy em cũng cảm thấy những người này rất đáng thương. Có lẽ những người được đại gia bao một thời gian rồi bỏ rơi sẽ chịu nói ra, nhưng chúng ta biết tìm họ ở đâu?”

“Đó chỉ là một ý tưởng, còn phải xem có cơ hội không đã, em cũng đừng bận tâm. Nếu làm việc với loại người này mà không cẩn thận thì sẽ rất phiền phức”, Phùng Phát Niên dặn dò, “Có lúc em thật sự làm người khác phải lo lắng, con gái Giang Nam mà lại có hào khí của lực lâm hảo hán, bênh vực lẽ phải, thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ. Nếu em ở Lương Sơn Bạc thì sẽ là Nhất Trụ Thanh(1) hay là Tôn Nhị Nương(2)?” Phùng Phát Niên cười nói.

“Em không biết làm bánh bao nên không thể là Tôn Nhị Nương được. Làm Nhất Trụ Thanh cũng không tốt, phải lấy tên lùn Vương Anh, đúng là khó coi. Mỗi lần đọc Thủy Hử đến đoạn này em lại thấy bực, đúng là một đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu, cho nên em vẫn bảo lão Tống Giang là loại người biến thái”.

“Thế Nhất Trụ Thanh nên lấy người như thế này?” Phùng Phát Niên cười hỏi.

“Lâm Xung!” Âu Dương Ngâm hoàn toàn không nhận ra, “Giáo đầu tám mươi vạn cấm quân, chỉ nghĩ thôi đã thấy uy phong rồi, dịu dàng, đẹp trai, lại trọng tình nghĩa, em cho rằng Lâm Xung là hảo hán đệ nhất Lương Sơn...”

Phùng Phát Niên nghe Âu Dương Ngâm nói, mặc dù học y nhưng cô rất hiểu biết về các tác phẩm kinh điển, nói chuyện mạch lạc rõ ràng, chắc chắn phải là dòng dõi thư hương. Anh ta nghĩ, cho dù chỉ ngồi nghe cô nói chuyện cũng có thể bị đánh hạ, khó trách A Trạch lại chìm đắm như thế.

“Sư huynh, có một bạn học của em viết một bài lật lại Thủy Hử, thú vị lắm, em vẫn lưu trong máy tính. Để em cho anh xem”. Âu Dương Ngâm đột nhiên trở nên hưng phấn, cô mở máy tính, hình nền desktop hiện lên, biển hoa màu tím, một cô gái quay đầu lại tươi cười. Phùng Phát Niên lặng lẽ nhìn, thì ra khi ở bên A Trạch cô ấy từng đẹp đến động lòng người như vậy, từng vui vẻ không có gì phải nghĩ suy như vậy.

Anh ta cũng nghe thấy rõ tiếng đập của trái tim mình.

=====

(1): Hổ Tam Nương, biệt hiệu là Nhất Trụ Thanh, Tống Giang đánh Chúc gia trang, Hổ gia trang sai Hổ Tam Nương đi cứu, Hổ Tam Nương đã đánh nhiều dũng tướng của Lương Sơn Bạc, sau đó bị Báo tử đầu Lâm Xung bắt sống. Do Tống Giang đã hứa với Vương Anh là sẽ tìm một phu nhân cho y, nên đã gả Hổ Tam Nương cho Vương Anh.

(2): Tôn Nhị Nương, hiệu Mẫu dạ xoa, mở quán rượu ở đồi Thập Tự. Gặp các khách thương qua đường bất cẩn, hai vợ chồng đánh thuốc mê, cướp tài sản, xả thịt để bán như thịt trâu bò, nhồi thịt vào bánh bao.

40. Chương 40

Chương 40: Anh em tranh cãi

Trình Mộc Giai ngồi trong phòng khách, vẻ mặt bí hiểm, hỏi Tần Tự đang xem TV, “Bác gái, bác thấy người dẫn chương trình này thế nào?” Trên màn hình, Âu Dương Ngâm đang nói chuyện về vấn đề giữ sức khỏe trong mùa hè với khách mời hôm nay.

Tần Tự gật đầu, “Khí chất tốt, ân cần, hào phóng. Nghe nói là học trò của giám đốc Lý?”

“Là bác sĩ khoa tim mạch”, Trình Mộc Giai cười gian xảo, “Bằng tuổi cháu, sinh nhật sau cháu 5 ngày. Bên ngoài cô ấy còn trẻ trung xinh đẹp hơn trên TV, kỹ thuật quay của đài truyền hình chúng ta kém quá”.

“Đang chê ai kém đây!” Trình Mộc Vũ vừa cười vừa đi tới hỏi, “Tiểu Giai, hôm nay sao lại có thời gian đến đây? Không đi nghỉ cuối tuần với các em oanh oanh yển yển à?” Cô ta đã quen với việc thứ bảy nào mẹ cô cũng xem chương trình của Âu Dương Ngâm, mặc dù rất không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó nhưng cũng không làm thế nào được.

“Mẹ em bảo em mang ít đồ đến cho bác gái, còn cả một phong thư rất chi là thần bí nữa”, Trình Mộc Giai nói, “Em đang nói dài truyền hình, họ quay Ngâm Ngâm còn không đẹp bằng cô ấy ở ngoài đời”. Hấn hất cằm về phía chiếc TV, “Chắc chắn anh cả cũng không hài lòng”.

“Liên quan gì đến anh cả?” Trình Mộc Vũ hỏi rất nhạy cảm, “Ngâm Ngâm cơ à? Em với nó thân quen lắm sao?”

Thấy hai mẹ con này đều nhìn mình với ánh mắt cực kì nghi hoặc, Trình Mộc Giai lập tức lùi bước, “Không quen không quen, cô cô tài trợ trang phục cho cô ấy, ông nội cũng đã gặp cô ấy, còn rất thích cô ấy nữa mà”.

Trình Mộc Vũ lạnh mặt nói: “Tốt nhất là em nên nói ra cho rõ ràng, cô ta với anh cả thế nào rồi?”

Tần Tự liếc mắt trách cứ con gái, “Tiểu Vũ, có chuyện gì cứ nói cho đàng hoàng”, sau đó lại quay sang tươi cười nói với Trình Mộc Giai, “Tiểu Giai, cháu nói cho bác nghe xem, Mộc Dương và cô dẫn chương trình này có quen biết nhau không?”

Trình Mộc Giai thầm kêu khổ, xem ra anh cả chưa hề nói chuyện Âu Dương Ngâm với mọi người trong nhà. Theo tình hình ở phòng trà hôm đó, Âu Dương Ngâm gọi anh ấy là tổng giám đốc Trình, hình như hai người cũng không giống một đôi đang yêu nhau, nhưng ánh mắt anh cả nhìn cô ấy... Chẳng lẽ là anh cả yêu đơn phương? Ông anh cả từng làm xao động tâm hồn bao nhiêu cô gái của mình vậy mà lại bó tay trước Âu Dương Ngâm? Nhớ tới khả năng ngôn ngữ thiên phú của Âu Dương Ngâm, hấn đưa ra kết luận chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra, nghĩ tới đây hấn suýt nữa bật cười thành tiếng, “Cũng chỉ là quen biết thôi, cùng lắm đi uống trà với nhau là hết chuyện”. Hấn không hề nói dối, quả thật hấn đã nhìn thấy hai người bọn họ cùng ngồi ở phòng trà.

“Cùng nhau uống trà?” Trình Mộc Vũ kêu lên, “Vì sao anh cả phải cùng cô ta uống trà? Chẳng lẽ bị cô ta bám lấy rồi?” Rốt cục cô ta cũng không thể kiềm chế được sự lo lắng và cơn giận dữ trong lòng. Âu Dương Ngâm! Cô ta cảm hận, vốn đã không muốn truy cứu nhưng nếu mày dám có ý định gì với anh trai tao thì lần này tao tuyệt đối không thể bỏ qua ày được!

Tần Tự cau mày nói: “Tiểu Vũ, con hò hét làm gì, sao nói chuyện khó nghe như vậy?” Cái đứa con gái này càng ngày càng không có khuôn phép gì cả. Trình Mộc Giai cũng không đồng ý với Trình Mộc Vũ, “Chị, Ngâm Ngâm không phải một cô gái không có ai theo đuổi, nghe nói đệ nhất công tử Hiếu Bân của thành phố D chúng ta cũng rất mê cô ấy, cô ấy với anh cả ai bám lấy ai còn chưa biết được! Chị còn chưa từng gặp cô ấy mà?” Hấn nhủ mày, “Nếu không phải anh cả cũng thích cô ấy thì có khi em cũng theo đuổi cô ấy rồi!”

“Anh cả cháu thích cô ấy?” Tần Tự vội hỏi, “Thật không? Người nó thích là cô Âu Dương Ngâm này à?” Hôm đó quả thật con trai bà đã nói với bà qua điện thoại là nó đã thích người khác rồi.

“Không thể như vậy được!” Trình Mộc Vũ quả quyết, “Hai ngày trước con vừa mới hỏi anh trai, anh ấy nói còn chưa có bạn gái, trong nhà anh ấy cũng không có ảnh bất cứ cô gái nào!” Không có chuyện đó đâu, cô ta tự an ủi mình, anh trai làm sao có thể thích cô ta được?

“Chị, thích người ta và có bạn gái là hai chuyện khác nhau, người ta phải đồng ý mới được chứ!”

“Em/cháu nói là cô ta/cô ấy không chịu?” Lúc này hai mẹ con đồng thời chất vấn.

Trình Mộc Giai trợn mắt, “Làm sao cháu biết được, anh cả đến rồi kìa, bác với chị tự hỏi anh ấy đi, cháu về đây!” Hấn luống cuống đi ra ngoài, khê va vào Trình Mộc Dương đang bước qua cửa. Trình Mộc Dương cau mày nói: “Có chuyện gì mà vội vã thế?” Trình Mộc Giai không trả lời, thậm chí không thèm quay đầu lại.

Không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, Trình Mộc Dương quay lại nhìn vào trong phòng, thấy mẹ và em gái đang nhìn mình chằm chằm, anh ta không khỏi cười nói, “Sao thế? Mặt con nhọ à?”

Trình Mộc Vũ sốt ruột hỏi, “Anh đang theo đuổi Âu Dương Ngâm à?”

Trình Mộc Dương sững sốt, “Nói gì mà không đầu không đuôi thế? Mẹ, ăn cơm thôi, con đói lắm rồi!”

Tần Tự cười nói, “Em con đang hỏi con kìa, mẹ cũng rất muốn biết”.

Đoán là Trình Mộc Giai nói liên thiên gì đó, Trình Mộc Dương không vui nói: “Tiểu Giai lại nói bậy gì à, nếu con có bạn gái thì đã dẫn về cho cả nhà gặp mặt rồi, để mọi người đỡ phải giục con suốt ngày”. Minh đã tỏ tình nhiều lần như vậy rồi, nghĩ lại cũng tự thấy xấu hổ, vậy mà Âu Dương Ngâm không chịu trả lời lấy một từ, anh ta sao có thể kể lại sự thất bại thảm hại của mình được.

“Anh, anh không được dấn dấp gì đến cô ta, em thấy con bé Âu Dương Ngâm này không có gì tốt, ngoại hình cũng chẳng đẹp để bao nhiêu, làm bác sĩ không làm lại chạy lên TV khoe khoang. Anh xem cô ta kìa, cử chỉ lẳng lơ, vừa nhìn đã thấy là xuất thân hèn kém rồi”. Trình Mộc Vũ nhìn Âu Dương Ngâm trên màn hình, “Đúng là buồn nôn!”

Trình Mộc Dương sầm mặt, “Tiểu Vũ, em nói chuyện kiểu gì thế?” Âu Dương Ngâm bị người khác chửi bới như vậy khiến anh ta rất giận dữ, cho dù người nói lời này là em gái mình nhưng anh ta cũng không thể chịu đựng được.

“Sao, em nói sai cái gì à? Nhìn cô ta làm điệu kìa, cố tình câu hồn người xem à?” Trình Mộc Vũ càng thêm tức giận, dù có thế nào cô ta cũng phải nói cho hết lời, giá mà những lời này có thể đập chết Âu Dương Ngâm thì thật tốt.

“Tiểu Vũ, con quá quắt quá rồi đấy, sao nói chuyện không biết chừng mực gì cả thế?” Nhìn sắc mặt tức giận đến trắng bệch của con trai, Tần Tự vội răn dạy con gái. Có thể những gì Tiểu Giai nói là đúng, con trai bà thật sự đã thích người ta rồi. Bà nhìn lên màn hình TV, Âu Dương Ngâm đang mỉm cười tổng kết lại những nội dung chính trong chương trình, xinh đẹp, hào phóng, ân cần, tự nhiên, lại học y nữa, điểm này cũng làm bà rất hài lòng, ánh mắt con trai mình quả thực không tồi. “Sau này không được nói như vậy nữa, mẹ cũng xuất thân nghèo khó, Trình thị là do ông nội con vất vả gây dựng nên, các con không có gì đáng để khoe khoang cả”. Bà là một người phụ nữ dịu dàng, nhưng không phải một người có nguyên tắc thì không thể trở thành dâu trưởng của nhà họ Trình được. Nhiều năm trước bà nhất thời sơ suất để con gái phạm phải sai lầm lớn, để lại nỗi đau suốt đời trong lòng nó, đồng thời bản thân bà cũng luôn cảm thấy hối hận không dám ngẩng đầu lên trước mặt bố chồng. Đứa con gái này luôn luôn khiến bà phải đau đầu. “Mộc Dương, đi gọi bố con xuống ăn cơm”. Bà vỗ vai con trai như an ủi.

Mỗi người có tâm sự riêng của mình, không khí bữa cơm tương đối nặng nề. Trình Mẫn Kỳ đang hỏi con trai về tình hình công ty thì đột nhiên nhớ ra một chuyện, ông cười nói với Tần Tự, “Hình như thím ba bảo là sẽ làm mối cho Mộc Dương mà, vừa rồi hình như anh nghe thấy giọng thẳng Mộc Giai, nó mang ảnh người ta đến à?”

Nghe vậy Trình Mộc Vũ vội nói, “Thì ra là thế, thảo nào thấy Mộc Giai nó cứ thần thần bí bí. Mẹ, mau mang ra cho con xem với”.

Tần Tự liếc con trai đang bức bối ăn cơm rồi cười nói, “Có gì mà phải vội, còn có cả ảnh của một chàng trai nữa, lát nữa mẹ cũng cho con xem luôn”.

Trình Mộc Vũ nói: “Nếu con và anh trai cùng cưới thì bố mẹ ở nhà sẽ vắng vẻ lắm. Cứ để anh trai cưới trước đi ạ”. Cô ta lén đưa mắt nhìn Trình Mộc Dương, thấy mặt anh trai vẫn lạnh tanh, trong lòng cô ta cảm thấy hơi bất an. Không phải là anh trai vẫn còn giận vì những gì mình nói vừa rồi đấy chứ? Nếu đúng vậy thì anh ấy thích Âu Dương Ngâm thật rồi à? Cô ta không dám nghĩ tiếp nữa.

“Hai năm con ở Mỹ bố mẹ vẫn sống như vậy có sao đâu. Hai anh em con đều không còn ít tuổi nữa, đến lúc phải suy nghĩ chuyện này rồi. Ông nội con cũng nói với mẹ về chuyện này suốt”.

Trình Mộc Dương nghe câu được câu không. Bây giờ cô ấy cũng đang ăn cơm à? Cô ấy cố gắng học tập, nỗ lực làm việc, tự lực tự cường, chân thành lương thiện, đó là cô gái tốt nhất anh ta từng gặp. Nhớ tới dáng người hơi gầy yếu của cô, anh ta lại cảm thấy khó chịu, hôm nay cô ấy gọi người đưa đồ ăn tới hay lại ăn mì ăn liền? Nhìn thức ăn bày đầy bàn mà anh ta không nuốt xuống được.

Cơm nước xong, Tần Tự xua con gái đi rồi kéo con trai vào phòng sách, “Mộc Dương, nói ẹ nghe về cô Âu Dương Ngâm kia đi. Tiểu Giai nói con thích cô ấy, có đúng không?”

“Mẹ nghe gì nói!” Trình Mộc Dương cau mày nói, anh ta đã 33 tuổi, làm tổng giám đốc một công ty đã rất nhiều năm rồi, dưới tay cũng có không ít nhân viên, bất kể trên thương trường hay trong quan hệ xã giao

đều dày dặn kinh nghiệm. Anh ta không thể nói rằng mình chỉ tương tư đơn phương được, quá mất mặt, cho dù là nói với mẹ mình.

“Nói với mẹ mà cũng không chịu nói thật. Con xem, vừa rồi con tức giận như vậy rõ ràng là vì những gì em gái con nói mà. Nếu cô ấy là người không liên quan gì đến con thì con có như vậy không? Hay là con nghĩ rằng mẹ già tai nặng mắt mờ rồi?” Tần Tự nói, “Mẹ thấy cô gái đó rất ổn, thanh tú nhã nhặn hơn Tiểu Vũ nhà mình nhiều. Có thể là em gái con ghen tị với cô ấy nên mới nói như vậy, con đừng để ý. Nó kiêu ngạo lắm, không muốn thấy ai hơn mình bao giờ!” Tần Tự cười cười vỗ tay con trai, “Lúc nào dẫn về ẹ gặp đấy!”

Trình Mộc Dương cười nói, “Mẹ, mẹ đừng hỏi cung con nữa. Con với cô ấy chỉ là bạn bình thường, cô ấy cũng kiêu ngạo lắm, không muốn dính dáng gì đến những người như nhà chúng ta cả”.

Khi nhắc tới cô gái này rõ ràng giọng con trai mình dịu dàng hơn nhiều, Tần Tự có thể nhận thấy điều này, chần chừ là nó thích cô ấy, nhưng mà, kiêu ngạo à? Chẳng lẽ nó bị người ta từ chối thật?

*** **

Trình Mộc Dương lái xe đến dưới nhà Âu Dương Ngâm, 9 rưỡi, cửa sổ phòng cô ấy vẫn sáng đèn, cô ấy còn chưa ngủ. Anh ta gọi điện thoại cho Âu Dương Ngâm, giọng nói dịu dàng của cô vang lên.

“Ngâm Ngâm, xuống dưới nhà một chút được không?”

Âu Dương Ngâm đang nằm đọc sách trên sofa, “Tổng giám đốc Trình, có chuyện gì không?” Không phải vừa mới gặp nhau buổi chiều à? Anh ta lại có chuyện gì? Âu Dương Ngâm hơi căng thẳng.

Trình Mộc Dương không lên tiếng, anh ta chợt phát hiện không ngờ mình còn chưa nghĩ ra có gì để gặp cô mà đã đi tới đây rồi. Sau khi em gái anh ta vô cớ chửi cô một trận như vậy, anh ta lại càng thấy thương cô, một cô bé sống một mình, rời xa gia đình, anh ta muốn chăm sóc cô.

Mãi không thấy trả lời, Âu Dương Ngâm thở dài, buổi chiều hôm nay anh ta đã nói những lời như vậy với cô khiến cô thật sự không biết từ nay về sau sẽ đối mặt với anh ta thế nào nữa. Cô cầm chìa khóa lo lắng đi xuống cầu thang.

Trình Mộc Dương đứng dựa người vào xe nhìn Âu Dương Ngâm đi từng bước về phía anh ta, bộ đồ rộng càng khiến cô gầy hơn. Anh ta bước tới đón, kéo tay cô đi tới bên cạnh xe, Âu Dương Ngâm vội rút tay ra, bối rối nói: “Tìm em có việc gì à?”

“Không có việc gì, chỉ muốn hỏi một chút xem em ăn tối chưa thôi. Tối nay em ăn gì?”

Âu Dương Ngâm càng căng thẳng hơn, cô không sợ đánh võ mồm với Trình Mộc Dương nhưng cô lại sợ sự chăm sóc dịu dàng của Trình Mộc Dương như thế này. Cô hắng giọng nói: “Ăn rồi, sư huynh đưa em về, còn nấu cơm cho em nữa, em với anh ấy cùng ăn”. Nếu Phùng Phát Niên biết cô mang anh ta ra làm lá chắn như vậy, không biết anh ta có tức giận không?

“Phùng Phát Niên cho em ăn gì?” Trình Mộc Dương đứng dưới bóng cây, vẻ mặt bị bóng tối che khuất nên Âu Dương Ngâm không nhìn thấy rõ.

“Bí xanh, đậu xào, đậu phụ, canh nấm”.

“Em thích ăn những món đó à?” Trình Mộc Dương nói, “Anh biết rồi, ngày mai anh đến nấu cho em ăn”.

“Không không không không cần”, Âu Dương Ngâm gấp đến độ nói năng lắp bắp, “Sao có thể ngày nào cũng ăn được, ngày mai em trực, ăn cơm ở nhà ăn”.

“Thế thì ngày kia”, Trình Mộc Dương cười, “Đừng căng thẳng. Anh thích em nhưng em lại không chịu nhận lời, vì vậy đương nhiên anh phải cố gắng hơn”.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt lên xoay người bước đi, tiếng Trình Mộc Dương vang lên sau lưng cô, “Anh nói được thì làm được”.

41. Chương 41

Chương 41: Riêng một người tiều tụy

“Anh đã đến chưa?” Trình Mộc Vũ đứng gọi điện thoại trước cửa công ty, cô ta không lái xe mà đợi Trình Mộc Dương tới đón đi dự buổi party gia đình Lưu Hân. Cô ta đã tỉ mỉ hỏi thăm Trình Mộc Giai và biết được anh trai mình và Âu Dương Ngâm còn chưa phát triển đến quan hệ đó. Cô ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa nhớ đến những lời bênh vực Âu Dương Ngâm hôm đó cô ta lại cảm thấy tức giận. Con bé Âu Dương Ngâm này có gì tốt mà khiến những người đàn ông bên cạnh mình đều thích như vậy? Chỉ cần còn Trình Mộc Vũ ở đây thì nó nhất định không thể cướp anh trai mình đi được.

“Đến rồi đến rồi”, Trình Mộc Dương rẽ qua một ngã tư, nhìn thấy bóng dáng em gái. Mấy ngày nay lúc nào anh ta cũng bị em gái bắt làm tài xế, đưa cô ta đi gặp bạn học, đồng nghiệp, cùng ăn cơm uống trà, hát karaoke. Chỉ cần anh ta oán trách một câu là Trình Mộc Vũ lại lập tức, “Không sai, mục tiêu của em chính là tìm ính một bà chị dâu, chỉ cần anh nhìn trúng ai đó là em sẽ lập tức chấm dứt loại xem mặt biển tượng này”. Anh ta không làm gì được, đó là cô em gái anh ta thương yêu, đằng sau vẻ ngoài nhìn như kiêu ngạo ngang ngược đó là một trái tim bị tổn thương. Nếu không làm trái nguyên tắc anh ta sẵn sàng chiều theo ý em gái, cho dù chỉ để khiến cuộc sống của em gái mình có thêm một chút vui vẻ. Anh ta cũng không thể nói mình đã có bạn gái, anh ta đã gọi điện thoại cho Âu Dương Ngâm để hẹn gặp cô nhưng đều bị từ chối hết lần này tới lần khác với các lí do đường hoàng. Cũng đã nói hết lời rồi, bây giờ anh ta thực sự bó tay hết cách.

Party được tổ chức tại biệt thự nhà họ Lưu, lúc anh em Trình Mộc Dương đến thì đã có không ít khách khứa. Nhìn thấy Trình Mộc Dương bước vào, Lưu Hân sáng mắt, vội vã chạy tới nói: “Hoan nghênh anh Mộc Dương đã đại giá ghé thăm!”

Trình Mộc Vũ ở bên cạnh trêu chọc, “Lưu Hân, trong mắt chỉ có anh trai mà không nhìn thấy em gái à?” Cô ta đưa hộp quà trong tay cho Lưu Hân, “Anh tớ chọn, không biết bạn có thích không, đừng chê quà mọn nhé!”

Lưu Hân đỏ mặt ngượng ngùng nhìn Trình Mộc Dương, “Cảm ơn anh, em biết anh rất bận, cần gì phải mua quà cho em, chỉ cần anh đến là được rồi!”

Trình Mộc Dương thầm giận em gái nhưng cũng không thể giải thích rằng mình hoàn toàn không biết trong cái hộp đó là thứ gì, chỉ có thể ậm ừ cho qua.

Lưu Hân càng vui vẻ hơn, kéo tay Trình Mộc Vũ đi vào bên trong, vừa đi vừa nói với Trình Mộc Dương, “Lát nữa Hiểu Băng cũng tới, còn nói phải dẫn một người đẹp đến cho chúng ta mở mắt nữa”.

Trình Mộc Vũ nói: “Bên cạnh anh ấy có bao giờ thiếu ong bướm đâu cơ chứ, tớ phải xem xem lần này anh ấy lừa được tiểu cô nương nào”.

Trình Mộc Dương suy nghĩ không biết có phải là Âu Dương Ngâm không, khoảng mười ngày anh ta chưa gặp cô, bây giờ vừa mong người Hàn Hiểu Băng dẫn đến là cô lại vừa mong là không phải, vì vậy cứ đứng ngồi không yên.

Lại có thêm rất nhiều khách tới, Trình Mộc Vũ đi đến bên cạnh anh trai khẽ nói, “Anh, hôm nay có nhiều khuê tú thành phố D chúng ta đến đây lắm, anh chọn đi xem nào, đừng có thờ ơ như vậy nữa. Cô nàng Lưu Hân đó cũng ổn đấy, có điều không đủ thông minh, chắc là anh cũng không thích lắm. Em thấy có mấy cô gái khác cũng không tồi, hay là để em đi thăm dò trước?”

Trình Mộc Dương nghiêm mặt nói: “Tiểu Vũ, đừng lắm chuyện nữa. Em cũng cảm thấy Lưu Hân không thích hợp mà sao còn nói đó là quà anh chọn? Không sợ người ta hiểu lầm à?”

Trình Mộc Vũ đắc ý nói: “Em dám cam đoan mỗi người đến đây hôm nay đều biết anh đã chọn quà cho Lưu Hân, sao cô ấy có thể không khoe được, đúng không? Như vậy, bất kể có biết anh hay không thì các cô gái ở đây đều sẽ chú ý đến anh, lúc đó thì cần gì em phải chủ động giới thiệu nữa?”

Trình Mộc Dương lắc đầu nhìn em gái, không biết nên khóc hay cười.

Buổi tiệc đã bắt đầu được một lúc lâu, rốt cục Hàn Hiểu Bản cũng vội vã chạy tới. Vừa thấy hắn đi một mình, Trình Mộc Dương liền đi tới cười nói, “Hàn thiếu gia, sao lại đi một mình?”

Hàn Hiểu Bản thở dài nói, “Ngâm Ngâm trực, em đỡ thể nào cô ấy cũng không chịu đổi trực cho người khác, thế nên em phải tới một mình chứ biết làm sao”.

Trình Mộc Dương cố ý hỏi, “Cô em gái bảo bối của chú đạo này bận gì thế? Lâu lắm rồi không gặp cô ấy”.

“Em cũng có gặp được cô ấy đâu. Mấy hôm trước mới hạ mình đến nhà em ăn bữa cơm, mẹ em bảo cô ấy gầy hơn trước, em nhìn lại thì thấy đúng thật, vòng 2 gầy được như búp bê barbie rồi. Theo anh thì có phải cô ấy đang yêu không? Yêu Phùng Phát Niên à? Hắn ta chả xúi giục Ngâm Ngâm đi làm chuyện mục ‘Khỏe mạnh mỗi ngày’ gì gì đó còn gì, chắc chắn là có âm mưu, thằng cha này xảo quyệt lắm!”

“Không phải đâu!” Không biết là Trình Mộc Dương đang trả lời Hàn Hiểu Bản hay là đang tự an ủi chính mình. Phùng Phát Niên có thể đi ăn với cô ấy ở quán vỉa hè, có thể đến nhà nấu món cô ấy thích ăn, bởi vì họ là bạn cùng trường, hắn có thể mượn danh nghĩa sư huynh sư muội để tiếp cận cô ấy một cách trắng trợn như vậy, có thể suốt ngày “sư huynh”, “tiểu sư muội”, còn anh ta thì chỉ có thể là “Tổng giám đốc Trình”.

Anh ta hơi khó chịu đưa mắt nhìn quanh, vô số bóng hồng, đột nhiên nhớ tới một câu thơ, “lòng quan đầy kinh đô, riêng một người tiêu tụy”. Uống một ngụm rượu vang, hôm nay rượu vang chất hơn mọi ngày.

Trình Mộc Vũ dẫn một cô gái đi tới, “Hiểu Bản, anh đến rồi à? Người đẹp của anh đâu?”

“Anh Hiểu Bản của em bị người đẹp đá rồi, Tiểu Vũ mau an ủi anh đi”. Hàn Hiểu Bản cười đùa bốn cợt rồi nhìn sang cô bé bên cạnh, “Bạn em xinh quá, Tiểu Vũ giới thiệu cho anh đi”.

“A, Vu tiểu thư, con gái rượu của tổng giám đốc tập đoàn Tân Hoa”. Trình Mộc Vũ miễn cưỡng cười nói, cô ta muốn để dành cô gái này cho anh trai mình nhưng lại bị Hàn Hiểu Bản nắm tay trên mắt. “Hàn đại thiếu gia Hàn Hiểu Bản, công tử của Bí thư thành ủy”. Bây giờ đành phải giới thiệu cho cả hai người vậy, “Còn kia là anh trai tớ!” Cô ta nhìn thấy Trình Mộc Dương đang đứng cách đó không xa.

Trình Mộc Dương đi tới, “Hiểu Bản, lát nữa đưa Tiểu Vũ về nhà giúp anh. Anh có chút việc phải đi trước đây”.

Trình Mộc Vũ bất mãn nói: “Không có anh công ty không hoạt động được à? Không có cả thời gian ăn cơm sao?”

“Em gái ngoan của anh, nếu anh trai em không cố gắng kiếm tiền thì sau này làm sao lấy được chị dâu về cho em?” Trình Mộc Dương cười nói, “Anh không chào Lưu Hân nữa, lúc nào cô ấy quay lại em nói giúp anh một tiếng”.

Trình Mộc Vũ bất đắc dĩ lầm bầm nói: “Bạn rận suốt ngày thì ai mà thích anh được”.

Trình Mộc Dương lái xe tới bệnh viện Huệ Lợi, dừng xe. Anh ta suy nghĩ một chút rồi lại đi mua một cốc nước dừa hấu, sau đó mới đi đến khoa tim mạch. Đã hết giờ thăm hỏi, mấy cô y tá nằm bò trên bàn bắt đầu ngủ gật. Anh ta đi tới văn phòng bác sĩ, nhìn vào bên trong qua kính cửa sổ. Âu Dương Ngâm đang yên tĩnh đọc sách bên ngọn đèn bàn, thỉnh thoảng lại dùng bút gạch chân một đoạn rồi viết gì đó vào bên cạnh. Sống mũi thẳng tắp, đôi môi như hoa, đường cong mềm mại, Trình Mộc Dương cảm nhận được vẻ đẹp của cô cực kỳ rõ ràng. Tim đập thình thịch, anh ta sợ cô đột nhiên quay ra nhìn thấy vẻ căng thẳng của mình lúc này.

Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Trình Mộc Dương gơ tay gõ cửa. Âu Dương Ngâm quay ra, thấy người đến là Trình Mộc Dương, cô cũng sợ một chút, “Tổng giám đốc Trình? Sao anh lại đến giờ này?”

“Anh nói với bảo vệ rằng anh là bạn trai em nên ông ấy cho anh vào”. Trình Mộc Dương mỉm cười nói.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt nói, “Anh lại nói liên thiên rồi!”

“Em không chịu tới gặp anh nên anh đành phải tới gặp em chứ sao”. Trình Mộc Dương đi tới đưa cốc nước dừa hấu cho cô, Âu Dương Ngâm tức giận nhìn anh ta. Trình Mộc Dương kéo tay cô rồi nhét cốc nước vào tay cô, “Đừng giận, em chưa đồng ý thì anh làm sao dám nói, anh đùa em thôi mà”.

Âu Dương Ngâm thở phào nhẹ nhõm đặt chiếc cốc xuống bàn rồi nói nửa thật nửa giả, “Tổng giám đốc Trình, anh đang làm phiền bác sĩ trong giờ làm việc đấy”.

Trình Mộc Dương cúi đầu quan sát cô tỉ mỉ, “Đúng là gầy hơn thật, sao em không chịu chú ý đến bản thân như vậy?”

Âu Dương Ngâm lui lại một bước, căng thẳng nói, “Không sao, cứ đến mùa hè là em lại thế này, không thích ăn uống. Quê em gọi là sâu hạ, ý là đến mùa hạ người sẽ như trái cây bị sâu đục, không còn sức sống. Hết mùa hạ là lại bình thường ngay”.

“Nếu thế thì càng phải chú ý ăn uống, từ ngày mai anh với em cùng ăn tối”.

“Không cần!” Âu Dương Ngâm kêu lên, “Tự em sẽ lo được!” Anh ta là gì của mình mà ngày nào cũng ăn cơm với nhau?

“Em cho rằng anh sẽ tin một cô nàng lười nhác như em à?” Trình Mộc Dương bật cười, “Thời tiết dễ chịu còn ăn cơm ở nhà ăn mà nóng thế này lại tự mình nấu cơm? Anh có thuê người giúp việc theo giờ, mỗi ngày dọn cô ấy nấu nhiều hơn một chút là được”.

“Không cần không cần”, Âu Dương Ngâm vội nói, “Tổng giám đốc Trình, anh đừng lo cho em, lo cho Tấn Đạt của anh đi, với cả một đồng chuyện làm ăn lớn nhỏ của nhà họ Trình nữa, chuyện ăn uống của em thì có gì phải lo chứ!” Việc cần lo thì không lo, việc không cần lo thì lại lo, Âu Dương Ngâm oán thăm.

“Không được! Đối với anh thì đây chính là chuyện quan trọng nhất”, Trình Mộc Dương nhớ tới lời Trình Anh Chi, có cô gái nào chống lại được sự theo đuổi vô lại chứ, vậy thì mình sẽ vô lại một hồi!

Âu Dương Ngâm sốt ruột gần chết, văn phòng mở điều hòa mát lạnh mà cô lại bị anh ta nhìn đến mức toát mồ hôi.

“Hôm nay anh đi tham gia một buổi tiệc với em gái anh, ở đó toàn trai thanh gái lịch, ăn uống linh đình nhưng anh vẫn cảm thấy không có gì thú vị”, Trình Mộc Dương lại cầm cốc sinh tố đưa hẩu trên bàn lên đưa tới, “Uống một chút đi, em thích mà!” Anh ta nhìn cô, mình thích cô ấy, dù không cố gắng ghi nhớ nhưng anh ta vẫn không quên một chi tiết nào.

Âu Dương Ngâm ngoan ngoãn cầm lấy, trong đầu có trăm ngàn ý nghĩ nhưng lại không biết nói gì cho phải. Anh ta đã tỏ tình, mấy ngày nay cô vẫn suy nghĩ, lúc suy nghĩ thì cô thấy rất cảm động, nhưng để nhận lời thì lại quá khó khăn. Cửa ải này nhất định phải vượt qua, nhưng hiện giờ cô vẫn còn thiếu một chút dũng khí. Cô cầm cốc lên uống một hơi hết nửa cốc, Trình Mộc Dương vui vẻ nhìn, “Ngâm Ngâm, anh bị em hại rồi, bây giờ gặp cô gái nào anh cũng không dám nói gì cả”.

Âu Dương Ngâm không chịu ngẩng đầu lên mà chỉ khẽ hừ một tiếng.

“Thật đấy! Em nghĩ xem, anh đã ngỏ lời với em, em còn chưa trả lời anh, vậy anh làm sao có thể nói với các cô gái khác chứ?” Trình Mộc Dương cười, “Cũng giống như một chương trình đang chạy trên máy tính khiến các chương trình khác không thể chạy được”.

“Thì ra là thế!” Âu Dương Ngâm bất đắc dĩ nói, “Thế thì em trả lời anh, em...”

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương ngắt lời cô, thở dài nói: “Em đừng nói”.

Âu Dương Ngâm không nói gì nữa, cô cảm thấy hơi khó chịu, có thể mình còn phải đi gặp bác sĩ tâm lý, anh ấy chân thành, tha thiết như vậy, tại sao mình vẫn cứ do dự?

Trình Mộc Dương nhẹ nhàng thở dài, “Đừng kiêu ngạo như vậy, đừng đánh vỡ lòng tự trọng của anh, em thực sự muốn làm như vậy à?” anh bước ra khỏi phòng, “Anh đi đây, ngày mai hết giờ làm chờ anh, anh đón em đi ăn cơm”.

42. Chương 42

Chương 42: Lần đầu gặp Trình Mộc Vũ

Phùng Phát Niên gọi điện thoại cho Âu Dương Ngâm, “Ngâm Ngâm, thầy Kiều ở đại học Z vừa đến, buổi tối cùng đi ăn cơm được không?”

“Thầy Kiều?” Âu Dương Ngâm dừng lại một chút rồi mới nhớ ra đó là sư huynh của Phùng Phát Niên, có lần cô đang muốn tránh không đến buổi tiệc gia đình nhà họ Trình thì ông thầy này cũng đến nên mới có cơ từ chối. Không biết ông thầy này là quý nhân gì của mình mà lần này lại đến đúng lúc Trình Mộc Dương định mời cô đi ăn cơm.

“Đến đây chiều sinh, anh đã đặt một phòng VIP ở nhà hàng Hoa Viên rồi, tối nay em không có lịch gì chứ?” Phùng Phát Niên nói, “Lần trước em với anh ấy cũng gặp mặt rồi, có thể em quên nhưng anh ấy không quên em đâu, còn dặn anh nhất định phải mời em đến nữa”.

“Được rồi, hết giờ làm em đi không muộn chứ? Cần em tới đón anh hay không? Có em lái xe anh cũng uống thoải mái hơn?”

“Tốt quá!” Phùng Phát Niên mỉm cười, cô ấy đang suy nghĩ ình, một cô bé hiểu ý người khác như vậy luôn làm anh có cảm giác ấm áp.

Âu Dương Ngâm đặt điện thoại xuống, suy nghĩ một chút rồi gửi tin nhắn cho Trình Mộc Dương, “Tổng giám đốc Trình, buổi tối có giảng viên đại học Z đến, em không đi ăn tối với anh được, xin phép anh”.

Cô nhìn mấy chữ này, cảm thấy câu chữ có vẻ quá cứng nhắc, Trình Mộc Dương đọc nhất định sẽ tức giận, vì vậy lại xóa hết viết lại, “Tổng giám đốc Trình, giảng viên đại học Z vừa đến, em bị ép đi dự tiệc tẩy trần nên đành phải lỗi hẹn với anh, anh đừng giận”.

Không được, cô nghĩ, câu từ quá lả lơi, cứ như là bạn thân từ bé không bằng, vì vậy lại xóa mất.

“Tổng giám đốc Trình, buổi tối em có việc đột xuất, không thể đi ăn cơm với anh được, xin lỗi”. Âu Dương Ngâm nghĩ, xin lỗi cái gì chứ, hôm qua anh ta tự nói một mình, mình có nhận lời anh ta đâu, nói không chừng hôm nay anh ta lại quên mất rồi ấy chứ. Nhắn tin thế này cứ như là mình sốt ruột chờ anh ta mời đi ăn cơm không bằng, nghĩ đến đây cô lại xóa tin nhắn. Suy đi tính lại, rốt cục cô không nhắn gì nữa cả.

Hết giờ làm, Âu Dương Ngâm đến đài truyền hình đón Phùng Phát Niên. Vừa vào cổng thì thấy xe của A Văn chạy ra, A Văn dừng xe hạ cửa kính xe xuống gọi cô, “Ngâm Ngâm, rồing đến nhà tơm, có việc à?”

Âu Dương Ngâm vừa định trả lời thì Phùng Phát Niên đã đi tới cười nói với A Văn, “Đi gặp một anh bạn cùng trường”.

A Văn trêu chọc, “Phó giám đốc Phùng, có giai nhân đến đón, đúng là nhất anh đấy, mọi người đều phải nhìn mà ngưỡng mộ”.

Phùng Phát Niên chỉ cười không nói, vẫy tay ra hiệu cho A Văn đừng chặn cổng rồi cúi xuống hỏi Âu Dương Ngâm, “Mệt không? Để anh lái cho?”

“Không sao, cũng chỉ có một đoạn đường thôi”. Sợ anh ta đứng giữa cổng làm nhiều người để ý, Âu Dương Ngâm vội mở cửa xe cho anh ta lên, “Anh chỉ đường là được, em không biết nhà hàng Hoa Viên”.

Phùng Phát Niên lên xe, tiện tay đưa cho cô một cái hộp nhỏ, “Mấy hôm trước đến một xưởng gia công ngọc trai, giám đốc bọn họ tặng. Nếu em thích thì lấy mà đeo, không thích thì đưa cho cô y tá nào cũng được”.

Âu Dương Ngâm mở ra, đó là một sợi dây chuyền, trên đó chỉ có ba viên ngọc trai, một viên màu tím, hai viên màu phấn hồng, rất đặc biệt, chắc là không hề rẻ chút nào, “Đưa tin còn có thù lao cơ à? Sư huynh, anh định để em giữ đồ hồi lộ đấy à, em không dám cầm đâu”.

Biết rõ cô đang nghĩ thế nào, Phùng Phát Niên đưa tay khê cốc lên đầu cô, “Ông chủ đó là bạn anh, hơn nữa bọn anh đến đó để kêu gọi tài trợ mà. Em dám lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!”

“Em không đeo đồ trang sức, cho em cũng lãng phí, sư huynh tặng cô gái khác đi”.

“Sư huynh không có cô gái khác nào mà tặng cả. Ngâm Ngâm, hay em tìm giúp anh một cô ở viện đi, cái này coi như quà anh hồi lộ cho em được không?” Thực ra sợi dây chuyền này là anh ta thấy đẹp nên cố ý mua để tặng cô.

Âu Dương Ngâm nói, “Y tá ở viện em đúng là cô nào cũng xinh”.

“Anh muốn tìm một bác sĩ, Ngâm Ngâm, trong khoa em có ai xinh như mấy cô ở đài anh không?”

“Anh tìm bác sĩ khoa tim mạch làm gì, ở nhà cũng có phẫu thuật được đâu, tìm bác sĩ nội khoa mới là chuẩn. Còn nữa, xinh cũng không thể ăn thay cơm được, mấy cô gái xinh đẹp thường không biết làm việc nhà, lấy về khổ chết cho xem”. Âu Dương Ngâm nói rất đông dạc nhưng lại cảm thấy cực kì bất an.

“Nếu cô ấy không biết làm nội trợ thì anh làm, cùng lắm thuê người giúp việc là được, đây không phải vấn đề đúng không?” Phùng Phát Niên mỉm cười nhìn cô.

“Quả nhiên là sếp đài truyền hình lắm tiền nhiều cửa, xem ra em cũng phải suy nghĩ đổi nghề thôi”. Âu Dương Ngâm cười nói, “Chung quy thì dao mổ cũng không dịch được máy quay phim!”

“Nói một đằng nghĩ một nẻo!” Phùng Phát Niên nói, “Thế ai sống chết không chịu đến làm chương trình, ai nói chỉ muốn toàn tâm toàn ý làm một bác sĩ tốt? Ai để anh phải đến thuyết phục giám đốc Lý?”

Âu Dương Ngâm cười cười, vừa định mở miệng thì điện thoại di động đổ chuông.

Phùng Phát Niên đưa điện thoại cho cô, Âu Dương Ngâm nghe máy, “Ngâm Ngâm, em đang ở đâu?” Là giọng nói của Trình Mộc Dương.

Âu Dương Ngâm dừng lại một lát, “Tổng giám đốc Trình, em đang lái xe, lát nữa em gọi lại cho anh”. Nói rồi cô liền gác điện thoại.

Thấy nụ cười trên mặt cô biến mất, Phùng Phát Niên lo lắng hỏi, “Có chuyện gì à?”

Âu Dương Ngâm chần chờ một lúc rồi trả lời, “Có thể là vì chuyện ăn tối, hôm qua anh ấy mời nhưng em quên mất”. Chợt cô mỉm cười, “Không sao đâu, lát nữa em giải thích một chút là được mà”. Nói vậy nhưng cô lại cảm thấy bồn chồn, nên giải thích với Trình Mộc Dương thế nào đây?

Xe đến Hoa Viên, Phùng Phát Niên nói với cô, “Anh qua bên kia đợi em, em gọi điện cho tổng giám đốc Trình giải thích một chút”. Anh ta vỗ vai động viên cô rồi đi tới phòng nghỉ.

Âu Dương Ngâm thầm cảm kích sự chu đáo của anh ta, vì sao Phùng Phát Niên luôn khiến cô có cảm giác yên tâm và ỷ lại? Hình như có chuyện gì cũng chỉ cần nói với anh là coi như vấn đề đã được giải quyết, không cần phải bận tâm thêm nữa? Cô lấy điện thoại ra bấm số, bên kia lập tức nghe máy, “Tổng giám đốc Trình, thực sự xin lỗi”. Cô nói với giọng cực kì thành khẩn, “Em quên mất chuyện ăn tối, hôm nay việc ở viện bận quá, từ sáng đến chiều đều phải giải phẫu”. Đây là sự thật, có điều buổi chiều giải phẫu cô chỉ đứng bên cạnh xem.

Đối phương vẫn yên lặng một hồi lâu, tim Âu Dương Ngâm bắt đầu đập nhanh dần. Rốt cục cô nghe thấy Trình Mộc Dương thở dài, “Bạn đến mức không ăn được cả cơm tối à?”

“Là thế này, có một giảng viên đại học D đến chiêu sinh, bọn em mời thầy ấy ăn cơm”. Âu Dương Ngâm thấy cảm ghét sự thành thật của mình, tuyệt đối không phải cô muốn thương tổn lòng tự trọng của Trình Mộc Dương.

Lại là một sự yên lặng dài lê thê, Âu Dương Ngâm ngập ngừng nói: “Xin lỗi, em...” Cô không ngờ phản ứng của Trình Mộc Dương lại là như vậy, rốt cục cô cũng cảm thấy sợ.

“Không sao, đó là em quên chứ không phải cố ý”, Trình Mộc Dương cười nói, “Phải bắt chẹt phó giám đốc Phùng mạnh vào, bào ngư vậy cá đều gọi hết, cả tôm hùm nữa. Em làm thuê cho đài truyền hình của anh ta, anh ta cũng nên mời em ăn một bữa đằng hoàng”.

“Tổng giám đốc Trình...” Âu Dương Ngâm càng áy náy, cô cảm thấy Trình Mộc Dương đang cố gắng che giấu sự thất vọng, cô không đành lòng thấy anh ta như vậy. Nếu anh ta nói sẽ tới đón cô ngay bây giờ thì cô nghĩ rằng mình sẽ gật đầu.

“Sao thế? Cảm thấy có lỗi với anh à? Vậy thì lần sau mời anh đi ăn”. Trình Mộc Dương cười, gác điện thoại, vẻ mặt lập tức sa sầm. Anh ta chỉ có thể bảo vệ lòng tự trọng của mình như vậy, Âu Dương Ngâm khiến anh ta phải thê thảm thế này, có thể anh ta thực sự phải suy nghĩ lại mối quan hệ này mới được.

Phùng Phát Niên đứng từ xa nhìn Âu Dương Ngâm gọi điện thoại, quan sát toàn bộ sự thay đổi trên vẻ mặt cô. Cô ấy đã bắt đầu để ý đến Trình Mộc Dương sao? Anh ta nghĩ, trong lòng vừa nặng nề vừa ghen tị, bây giờ anh ta còn có thể khuyên cô cách xa nhà họ Trình một cách vô tư nữa không? Anh ta cảm thấy mình không đủ sức mạnh, anh ta đã có tâm tư riêng của mình, điều này làm cho anh ta không thể mở miệng khuyên cô như vậy nữa. Lấy lại bình tĩnh, anh ta mỉm cười chuẩn bị đi đến chỗ Âu Dương Ngâm.

“Phó giám đốc Phùng!” Trình Mộc Vũ đi tới trước mặt, từ xa đã đưa tay về phía anh ta, “Đại tài tử, em đã về nước từ lâu rồi mà bây giờ mới nhìn thấy anh, anh vẫn bận như thế à?”

Phùng Phát Niên hoảng sợ, nhẹ nhàng bắt tay cô ta, “Tiểu Vũ, em vẫn khỏe chứ?” Trước kia vì quan hệ với A Trạch nên họ thường xuyên gặp nhau, A Trạch luôn tránh né không đi một mình với Trình Mộc Vũ, đa số đều có cả đám bạn đi cùng. Vì biết tâm sự của A Trạch nên Phùng Phát Niên lại càng hay chú ý đến tâm tình của Trình Mộc Vũ, vì vậy quan hệ giữa Trình Mộc Vũ với anh ta cũng rất tốt.

“Khỏe lắm, anh thế nào? Vẫn một thân một mình à?” Trình Mộc Vũ nhìn quanh, thấy Âu Dương Ngâm đi tới, sắc mặt cô ta lập tức thay đổi.

Phùng Phát Niên tiến lên một bước kéo tay Âu Dương Ngâm nói với Trình Mộc Vũ, “Bọn anh mời bạn học ở đại học Z tới đây ăn cơm, đã quá giờ hẹn rồi, bọn anh phải đi trước một bước, lúc nào rảnh rồi nói chuyện sau”. Không để Âu Dương Ngâm kịp chào hỏi, Phùng Phát Niên vội vã kéo tay cô đi lên tầng hai.

Trình Mộc Vũ trầm tư nhìn bóng lưng hai người, Âu Dương Ngâm là bạn gái Phùng Phát Niên? Nhìn cách nắm tay của bọn họ thì chắc là không sai. Quả thật là bạn tốt, ngay cả phụ nữ cũng thích cùng một người. Cô ta không khỏi cảm thấy xót xa, thực ra cũng có thể đoán được, A Trạch đi rồi, cho dù không thích, Phùng Phát Niên cũng nhất định sẽ giúp anh ấy chăm sóc Âu Dương Ngâm. Không biết con bé Âu Dương Ngâm này đã tu luyện mấy đời, đầu tiên là A Trạch, bây giờ là Phùng Phát Niên, còn cả anh trai mình nữa. Nhớ tới anh trai, cô ta thậm chí cảm thấy may mắn vì anh trai mình không có quan hệ với cô ta, nhà họ Trình không thể nào có quan hệ gì với cô ta được. Những chuyện khác Trình Mộc Vũ đều không muốn truy cứu, nhưng người ta đã đến thì không thể không hận.

Rẽ qua cầu thang lên tầng hai, Phùng Phát Niên buông tay Âu Dương Ngâm ra với vẻ khó xử.

Làm bộ không để ý, Âu Dương Ngâm vui đùa, “Sư huynh, đó là fan của anh à? Sao không giới thiệu cho em, ánh mắt cô gái này thật là đáng sợ”.

“Thấy sự hấp dẫn của sư huynh em rồi chứ?” Phùng Phát Niên cười nói, “Cô bé đó không dễ chọc, lần sau nếu có gặp thì em nhớ tránh xa một chút”. Qua sắc mặt Trình Mộc Vũ, anh ta kết luận cô ta biết Âu Dương Ngâm cho nên mới cố tình tạo thành hiểu lầm, có lẽ nể mặt mình Trình Mộc Vũ sẽ không truy cứu chuyện này.

43. Chương 43

Chương 43: Một chuỗi ngọc trai

Phùng Phát Niên hơi kinh ngạc nhìn người phụ nữ trẻ tuổi khoác tay Kiều sư huynh đi tới, quá trẻ, có lẽ chỉ mới hơn 20 tuổi?

“Bà xã anh, có sao không? Phất Niên, hâm mộ hay là choáng váng?” Giảng viên Kiều vỗ vỗ tay vợ khoa trương, “Hay là cam chịu hạ phong?”

“Em calm giận, sao anh dám hủy hoại đóa hoa của tổ quốc?” Phùng Phất Niên cười mắng, gật đầu với cô bé. Cô bé cười nói, “Ai hủy hoại ai, anh hỏi anh ấy xem, anh ấy dám sao?”

Âu Dương Ngâm bật cười thành tiếng, đúng là một cô bé đáng yêu.

Mọi người ngồi xuống, giảng viên Kiều nói: “Sao lần trước dám lừa anh? Tiểu sư muội, tiểu sư muội? Anh biết là hai đứa mày chắc chắn có chuyện mà!” Quay lại, anh ta nói với bà xã, “Ngâm Ngâm cũng tốt nghiệp đại học Z chúng ta, học viện y khoa”.

Phùng Phất Niên cười nói, “Chị dâu đừng nghe anh Kiều nói liên thiên, hai người kết hôn bao giờ?”

“Hôm qua. Bọn anh lấy giấy đăng kí kết hôn xong lên thẳng máy bay, hôm nay là ngày trăng mật đầu tiên, hai đứa em là người làm chứng đầu tiên!” Giảng viên Kiều nói đắc ý, “Mau chuẩn bị quà gặp mặt đi, không được mừng phong bì, không sau này anh lại phải mừng lại cả vốn lẫn lãi”.

Âu Dương Ngâm hỏi, “Sư huynh, không phải anh đến chiêu sinh à?”

“Đi một vòng các trường cấp ba trọng điểm, tìm một số học sinh xuất sắc, thỏa thuận vài điều kiện là xong”. Giảng viên Kiều nói, “Anh không trông mong tuyển được những học sinh giỏi nhất, còn có Bắc Đại, Thanh Hoa mà, nhưng dưới đó thì đến lượt các trường cùng hạng như đại học Z rồi, thực ra học sinh giỏi cũng không lo”.

Phùng Phất Niên nói: “Thì ra là lấy việc công làm việc tư, anh đúng là giỏi thật đấy, đi trăng mật cũng bắt nhà nước trả một nửa tiền”. Mọi người cùng bật cười rồi bắt đầu ăn uống, Âu Dương Ngâm nói: “Em với chị dâu uống nước ngọt thôi, lát nữa còn phải lái xe đưa sư huynh về”.

Giảng viên Kiều đưa tay kéo vợ mình lại, “Em phải chịu khó học hỏi tiểu sư muội kia, xem người ta chăm sóc dịu dàng thế nào, sao anh lại lấy phải một tiểu ma nữ như em cơ chứ?”

Vợ anh ta cười nói, “Anh có phong lưu phóng khoáng được như sư đệ anh không? Bụng bia không khác gì bà bầu sắp sinh cả!” Âu Dương Ngâm nghe vậy bật cười suýt sặc, Phùng Phất Niên nhẹ nhàng vỗ lưng cô, “Thì ra Kiều lão gia sắp có Kiều thiếu gia rồi, tiểu đệ thật sự cam chịu hạ phong. Kiều lão gia, anh theo đuổi bà xã có vất vả lắm không?”

“Có thể nói là vứt bỏ toàn bộ uy phong của người đàn ông”, giảng viên Kiều nhăn nhó, “Cuối cùng thấy vẫn không ổn, anh mới nói với cô ấy rằng không còn uy phong cũng không sao, nhưng lòng tự trọng của đàn ông không thể bị chà đạp, nếu còn như vậy thì anh đành phải quay đầu là bờ. Nghe vậy cô ấy liền đồng ý gả cho anh”.

Chiếc thìa trong tay Âu Dương Ngâm khẽ lắc nhẹ, không biết cô đang nghĩ gì, Phùng Phất Niên lơ đãng nhìn thoáng qua Âu Dương Ngâm.

Kiều lão gia cảm khái, “Vốn đám anh em mình một lòng một dạ muốn hiến thân cho nghệ thuật, tuân thủ chủ nghĩa độc thân, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn cản nổi sự mê hoặc của hồng trần. Phất Niên, anh đã thông suốt rồi, nghệ thuật là chuyện của tuổi trẻ bồng bột, đến lúc già thì vợ con mới là thực tế. Sư đệ và tiểu sư muội cũng xúc tiến đi, cảm giác về nhà có người đợi mình đúng là không tồi”.

Phùng Phất Niên thấy sắc mặt Âu Dương Ngâm khẽ biến, biết cô vẫn giả cầm vờ diếc chỉ vì muốn giữ thể diện mình, trong lòng cảm thấy rất chán nản, anh ta nghiêm túc nói với giảng viên Kiều, “Đừng nói thế, sư đệ anh còn chưa nỡ bỏ rơi nghệ thuật đâu!”

Kiều lão gia nhìn hai người bọn họ với vẻ khó hiểu rồi cuối cùng cũng thay đổi đề tài, mấy người vừa ăn vừa rất vui vẻ nói chuyện về tình hình đại học Z gần đây.

Hai vợ chồng mới cưới cũng ở luôn khách sạn Hoa Viên này, lúc chuẩn bị ra về, Âu Dương Ngâm nhẹ nhàng kéo Phùng Phất Niên, “Sư huynh, sợi dây chuyền đó tặng cho chị dâu làm quà gặp mặt nhé?”

“Em không thích à?” Phùng Phất Niên nhìn cô, trong lòng vô cùng thất vọng, “Tùy em thôi”.

Bốn người chào tạm biệt ngoài cửa nhà hàng, Âu Dương Ngâm lấy hộp dây chuyền trong xe ra đưa cho Phùng Phát Niên, Phùng Phát Niên không chịu nhận, cô bắt đắc dĩ đành phải tự mình mang tới, “Chị dâu, bọn em đi vội quá không kịp chuẩn bị, coi như tấm lòng của bọn em”.

Vợ giảng viên Kiều trợn mắt nhìn chồng, “Làm gì có ai lại đi đòi quà như anh cơ chứ, bây giờ quà sư đệ anh tặng Ngâm Ngâm cũng bị anh cướp mất rồi”.

Phùng Phát Niên cười khổ nói, “Chị dâu cứ nhận đi, em còn chưa đủ tư cách tặng quà cho Ngâm Ngâm đâu”.

Phùng Phát Niên hơi nhắm mắt lại ngồi dựa vào ghế cạnh ghế lái không hề nói chuyện. Đến dưới căn hộ tập thể anh ta ở, Âu Dương Ngâm hỏi, “Sư huynh, anh vẫn ổn đấy chứ? Có tự đi lên nhà được không?”

Phùng Phát Niên nhìn cô một hồi lâu mà không nói gì, anh ta đã uống hơi nhiều, có một loại tình cảm ấm áp dưới đáy lòng từ từ dâng lên, một giọng nói khe khẽ đang xúi giục anh ta. Anh ta đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc Âu Dương Ngâm, nhìn cô thật dịu dàng, lần này là bằng trái tim và ánh mắt của chính anh ta, Phùng Phát Niên.

“Anh không say, có điều...” Phùng Phát Niên dừng lại một chút, “Anh không nỡ tặng sợi dây chuyền đó cho Kiều phu nhân”. Anh ta cười nhạt rồi mở cửa xuống xe bước đi.

Âu Dương Ngâm mở cửa xe bước xuống, nhìn bóng lưng anh ta, trong trí nhớ của cô cũng từng có một bóng lưng như vậy, dường như muốn nói nhưng lại không nói ra khiến cô vừa ngỡ ngàng vừa đau lòng. Cô ngẩng đầu nhìn lên không trung, ánh sao lấp lánh, hôm nay mỗi một ngôi sao đều rất sáng.

Trình Mộc Dương đứng trên ban công nhìn trời sao, sao trời hôm nay rất sáng, sáng như mắt cô ấy, luôn khiến anh ta không chuyển mắt đi được. Nhưng đôi mắt đẹp đó lại không sáng vì anh ta, sáng vì chàng trai nọ sao? Chàng trai nhìn cô ấy cả đêm dưới ánh trăng, mặc dù yêu nhưng không thể nói ra, chỉ biết giữ kín tình cảm với cô ấy trong lòng? Là vì Phùng Phát Niên sao? Tối nay bọn họ lại đi với nhau, đại học Z có người đến. Phùng Phát Niên sao có thể bỏ lỡ cơ hội này chứ, nếu là chính mình thì mình cũng vậy thôi. Hai người bọn họ nói gì với nhau? Văn học? Nghệ thuật? Cuộc đời? Cô ấy lại thao thao bất tuyệt đúng không? Bọn họ có chung sở thích, có chung đề tài nên quý mến lẫn nhau sao? Còn mình, ngoài toàn tâm toàn ý thích cô ấy ra, trước giờ đều là cô ấy thao thao bất tuyệt dẫn dắt câu chuyện theo ý cô ấy, hình như hai người cũng không có điểm chung nào. Mình là doanh nhân, cô ấy là bác sĩ, mình khai thác phần mềm máy tính, cô ấy làm người dẫn chương trình ngoài giờ, mình ăn uống cẩn thận tỉ mỉ, cô ấy hay ăn thực phẩm rác. Mọi chuyện mình đều thực hiện có nguyên tắc có trình tự, cô ấy thấy việc bất bình là rút dao tương trợ. Những việc cô ấy làm cho ông nội, làm cho cô cô, làm cho cậu bé xa lạ kia, toàn bộ đều xuất phát sự thành tâm và nhiệt tình lương thiện của cô ấy. Nhưng trái tim cô ấy lại không thể giao nhĩ. Cô ấy thật tốt, cô ấy được nhiều người thích như vậy, mình cho rằng cô ấy là một phần mềm đang xử lý một tác vụ khác, mình sẵn sàng chờ đợi, nhưng phải chăng kì thực phần mềm đó đã đóng lại từ sớm rồi? Ánh sao sáng rực như muốn đâm vào mắt anh ta.

Anh ta quay đầu lại nhìn phòng ăn, ở đó là đồ ăn hôm nay anh ta cố ý dặn người giúp việc làm, bốn món ăn một món canh. Anh ta lên trang mạng của thành phố H tìm kiếm tài liệu hướng dẫn nấu ăn các món địa phương rồi chọn lựa những món ngon nhất. Thậm chí anh ta còn mua kem để trong tủ lạnh, bởi vì cô ấy từng nói đó cũng là một loại thực phẩm rác cô ấy thích. Anh ta còn mua dưa hấu, sợ dưa không ngọt nên anh ta đã mua những mấy loại khác nhau về cho vào ngăn lạnh, nghĩ đến cảnh cô ấy cầm nửa quả dưa hấu dùng thìa múc ăn, trong lòng anh ta thực sự vui vẻ. Lần đầu tiên anh ta hao hết tâm tư muốn lấy lòng một cô bé như vậy, tiếc là cô bé đó lại không hề tiếp nhận sự quan tâm này của anh ta.

Điện thoại di động đổ chuông, là Trình Mộc Vũ, “Anh đang ở đâu đấy?”

“Ở nhà, có chuyện gì?”

“Sao không nói với em là tối nay anh rảnh, em đã hẹn bạn, một cô bé hay lắm, tiếc quá tiếc quá”, Trình Mộc Vũ nói, “Hôm nay em nhìn thấy Phùng Phát Niên và bạn gái anh ta ở nhà hàng Hoa Viên, anh đoán xem bạn gái anh ta là ai?”

Mặc dù đã biết rõ câu trả lời nhưng Trình Mộc Dương vẫn căng thẳng, “Em quan tâm đến những chuyện không đâu như vậy làm gì, đi cùng phó giám đốc Phùng cũng không nhất định là bạn gái anh ta, đài truyền

hình thì thiếu gì phụ nữ”.

“Là con bé Âu Dương Ngâm kia, lúc không trang điểm nhìn cũng chỉ đến thế”, Trình Mộc Vũ nói, “Hình như đúng là bạn gái, em thấy phó giám đốc Phùng tình cảm lắm, hai người cầm tay nhau thân thiết thôi rồi”.

Trình Mộc Dương cầm chặt điện thoại di động không nói nên lời, thì ra là thế! Người cô ấy thích là Phùng Phát Niên, tay nắm tay, bọn họ đã đến mức đó rồi sao? Không trách được lần nào mình cầm tay cô ấy cũng bị cô ấy gạt ra. Nhớ tới lời Âu Dương Ngâm nói lúc câu cá, “Tổn công vô ích, người câu cá có gì mà vui vẻ? Nếu như khư khư cố chấp thì không chỉ là kẻ ngốc nhất thiên hạ mà còn là kẻ ác nhất thiên hạ nữa, hại người mà không lợi mình!” Xem ra mình quả thật nên buông cô ấy ra, cô ấy đã thích người khác, mình dây dưa đau khổ như vậy cũng nào có ý nghĩa gì? Có điều, vì sao trong lòng mình chỉ cảm thấy trống vắng như vậy?

“Anh, anh có nghe em nói không?”

“À, anh thấy có một đoạn mã không đúng, vừa rồi em nói gì nhỉ?”

Trình Mộc Vũ thở dài, “Đừng chỉ quan tâm đến công việc thế, anh cũng phải chú ý đến sức khỏe nữa”. Bất kể thế nào thì sau khi nghe mình nói, anh trai mình cũng sẽ không còn hi vọng gì với Âu Dương Ngâm nữa, cho dù anh ấy có thiện cảm với cô ta, đúng không? Xin lỗi anh. Cô ta tự nói với mình, nếu như là cô gái khác, chỉ cần anh thích thì có hao hết tâm tư em cũng phải tìm cách giúp được anh. Nhưng Âu Dương Ngâm thì không được, cô ta đã chà đạp tự tôn và kiêu ngạo của em gái anh, chỉ cần cô ta ở bên cạnh anh thì cơn ác mộng của em gái anh sẽ không thể chấm dứt.

44. Chương 44

Chương 44: Bữa tiệc sinh nhật càn quấy

“Ngâm Ngâm, nếu sinh nhật anh Hiểu Bân mà em cũng dám vắng mặt thì ngày mai anh sẽ mời ban nhạc đến cổng bệnh viện Huệ Lợi cầu hôn xem em tránh né thế nào!” Hàn Hiểu Bân nói to trong điện thoại.

Âu Dương Ngâm khinh thường, “Có mỗi thủ đoạn ấy thôi à? Chẳng sáng tạo gì cả, gọi 113 là giải quyết xong ngay. Ngày mai em phải ghi hình, về nhà trang điểm xong có thể sẽ tới muộn một chút, anh thích quà gì để em mua nào?”

“Em trang điểm xong đi tới làm quà tặng anh được không?” Hàn Hiểu Bân liên thiên trong điện thoại, vị đại tiểu thư này mềm cứng không ăn, hần đã mất lòng tin từ lâu rồi. Có điều đã hơn một tháng không gặp cô nên hần rất nhớ, đại khái là vì trời nóng nên bạn bè cũng ít tụ tập. Một tháng nay hần cũng rất hiếm khi thấy Trình Mộc Dương, cái máy kiểm tiền này chắc lại đang khai thác sản phẩm mới gì đó? Còn nữa, tối mai có không ít má hồng đến, phải nghĩ biện pháp xử lý mới được, biện pháp tốt nhất chính là kéo cô em Âu Dương Ngâm này đến, thế là không phải đắc tội ai cả.

Âu Dương Ngâm ghi hình xong đi ra, nhìn thấy Phùng Phát Niên đứng chờ ở cửa trường quay. Mấy người trong tổ làm chương trình đều mỉm cười hiểu ý tránh đi chỗ khác. Vì ai mà cuối tuần phó giám đốc Phùng lại đến đây đợi đến khi bọn họ ghi hình xong? Đây đã là một bí mật công khai của đài truyền hình. Là người đi ra cuối cùng, A Văn cười nói, “Hôm nay rất thuận lợi, Ngâm Ngâm của chúng ta không đành lòng để phó giám đốc Phùng phải đợi lâu”.

Âu Dương Ngâm nói: “Ngâm Ngâm sợ lỡ mất bữa tối trong ánh nến của chú Văn và cô cô mà”. A Văn và Trình Anh Chi dần dần kéo gần khoảng cách, điều này làm cho Âu Dương Ngâm cảm thấy vui vẻ từ đáy lòng. Hai người bề trên cô thích và kính trọng, sau những năm tháng đau thương, cuối cùng cũng có một bầu trời trong sáng.

“Có cần dẫn hai đứa đi theo hay không?” A Văn tỏ ra hào phóng.

“Cháu sợ cô cô không vui!” Âu Dương Ngâm tinh nghịch trả lời, “Cháu không muốn làm người thừa, phó giám đốc Phùng có muốn làm không?”

Phùng Phát Niên cười nói, “Đương nhiên là không”.

A Văn vui vẻ đi trước, Phùng Phát Niên hỏi, “Muốn đi đâu ăn cơm?”

“Em có phải nhà tư bản đâu mà suốt ngày bóc lột anh thế? Hay là vì đài truyền hình không phát tiền ăn tối cho em nên phó giám đốc Phùng cảm thấy áy náy? Em ăn cơm sư huynh mời mãi sao được?”

“ Bao lâu anh mới gặp em một lần, em dạo này bận lắm à? Mỗi lần gặp là lại thấy em gầy hơn, Ngâm Ngâm, không phải em không hợp thủy thổ đấy chứ?” Phùng Phát Niên lo lắng hỏi, “Cho dù phải học tập và làm việc nhưng cũng không thể mệt mỏi đến mức suy sụp được”.

“Hết mùa hè là ổn ngay mà. Không phải em không hợp thủy thổ mà là không hợp thời tiết, cứ đến mùa hè là lại thế, giảm béo chẳng phải càng xinh hơn sao, phó giám đốc Phùng?”

“Không được giảm béo!” Phùng Phát Niên trợn mắt nhìn cô, “Em còn được mấy lạng thịt chứ? Không hợp thời tiết, sao lại có cái bệnh quái dị như vậy? Chính mình là bác sĩ mà cũng không biết cách điều trị sao?”

“Em là bác sĩ khoa tim mạch. Sư huynh, lúc nào tìm cho em một chị dâu khoa nội để em nhờ chị ấy là được. Bác sĩ Hoàng lần trước không được sao?” Có lần cô ăn cơm ở nhà viện trưởng Lý, vợ ông vô tình nói đã giới thiệu cho Phùng Phát Niên một người. Cô còn lên đến phòng khám bệnh nhìn mặt, đó là một cô gái rất xinh xắn.

Phùng Phát Niên không nói gì, sầm mặt đi ra ngoài. Âu Dương Ngâm chạy đuổi theo cười cầu tài, “Không thích người ta thì thôi, có gì mà giận, thua keo này ta bày keo khác. Tối nay em phải đến dự tiệc sinh nhật Hàn Hiểu Băng, lần sau mời sư huynh ăn cơm để xin lỗi vậy”. Bọn họ đều như vậy, chỉ cần tiểu sư muội cười cầu tài là các sư huynh sẽ không còn giận nữa. Thủ đoạn này trước kia cô vẫn dùng, bây giờ vô thức lại dùng đến.

Quả nhiên sắc mặt Phùng Phát Niên dịu xuống, “Không được uống rượu, về nhà sớm một chút, đi đường phải chú ý an toàn”.

Âu Dương Ngâm gật đầu, hơi cảm động.

Phùng Phát Niên nhìn bóng lưng cô, không biết mình đã đi đến xe từ khi nào.

Khách quý chật nhà, lúc Âu Dương Ngâm đến thì buổi tiệc cũng vừa bắt đầu được một lát. Nhìn thấy cô, Hàn Hiểu Băng vui vẻ gọi cô cách mấy cái bàn, “Ngâm Ngâm, bên này!” khiến không ít người quay lại nhìn.

Hàn Hiểu Băng đi tới kéo cô đến vị trí bên cạnh mình, Âu Dương Ngâm cười nói, “Sao em có thể ngồi đây được, bạn gái xịn của anh đâu?”

Hàn Hiểu Băng nói nhỏ, “Em gái ngoan, có em áp trận thì ai cũng không dám làm gì anh, coi như em giúp anh một lần đi”.

Âu Dương Ngâm cũng không để ý, ngồi xuống chào hỏi mấy người xung quanh. Có không ít người cô đã từng gặp. Nhìn thấy Trình Mộc Dương cũng ngồi bàn này, Âu Dương Ngâm chợt căng thẳng không có lý do. Cô cố gắng chào một tiếng “Tổng giám đốc Trình”, Trình Mộc Dương mỉm cười, xem như đã chào hỏi xong.

Toàn bộ đều là thanh niên, buổi tiệc cực kỳ náo nhiệt, Hàn Hiểu Băng bị khách khứa chuốc rượu liên tục, bắt đầu cảm thấy choáng váng. Âu Dương Ngâm để ý thấy Trình Mộc Dương vẫn rất yên lặng, gần như không hề uống rượu, có vẻ gầy hơn buổi tối hôm đó ở bệnh viện một chút, chắc là công việc cũng bận? Thấy anh ta quay đầu về phía mình, Âu Dương Ngâm vội chuyển ánh mắt.

Rượu say tai nóng, Trình Mộc Vũ và Lưu Hán giờ chén rượu cùng nhau tới kính rượu Hàn Hiểu Băng, Hàn Hiểu Băng xin tha, “Em gái ngoan, anh trai không thể uống nữa, uống nữa là anh trai sẽ gục mất”.

Trình Mộc Vũ nói: “Anh Hiểu Bàn, anh không uống cũng được, mời vị bên cạnh này uống đỡ, có thể ngồi ở vị trí này chắc chắn không hề đơn giản”. Con bé Âu Dương Ngâm này không phải bạn gái Phùng Phát Niên sao? Tại sao giờ lại ngồi bên cạnh Hàn Hiểu Bàn? Chẳng lẽ?... Trình Mộc Vũ suy nghĩ, thầm cười lạnh, Âu Dương Ngâm, thủ đoạn của người quả thật là cao!

Hàn Hiểu Bàn tội nghiệp nhìn về phía Âu Dương Ngâm, “Ngâm Ngâm, giúp anh được không?”

Âu Dương Ngâm vẫn chỉ uống nước ngọt, thấy là một li rượu trắng nên cũng không sợ. Cô sớm đã nhận ra Trình Mộc Vũ là fan của Phùng Phát Niên gặp phải hôm ở nhà hàng Hoa Viên, xem ra quả thật cô ấy đã hiểu lắm quan hệ của mình và sư huynh. Ánh mắt nhìn mình cực kì bất thiện, chỉ sợ cô ấy sẽ không chịu để yên ỉnh. Cô liền rót một li rượu trắng, mỉm cười nói: “OK, để em uống đỡ khổ chủ một chén”. Nói rồi cô liền định uống cạn.

“Chậm đã!” Trình Mộc Vũ lạnh lùng nói, “Muốn uống đỡ thì phải tuân thủ quy củ ở đây. Năm li đỡ một li, tôi uống trước ba chén”. Nói rồi không đợi mọi người kịp can thiệp, cô ta đã uống một hơi hết ba chén.

Hàn Hiểu Bàn nhìn cô với vẻ kỳ lạ, “Tiểu Vũ, em liều mạng như vậy làm gì, anh nợ tiền em à?”

Trình Mộc Vũ cười nói, “Không phải sinh nhật anh Hiểu Bàn sao, mọi người phải vui vẻ chứ. Lưu Hân, đến lượt bạn mời đây”.

Lưu Hân cũng giật mình trước hành động của Trình Mộc Vũ, hết nhìn Hàn Hiểu Bàn lại nhìn Âu Dương Ngâm, chẳng lẽ Trình Mộc Vũ thích Hàn Hiểu Bàn? Nhìn thấy Âu Dương Ngâm ngồi bên cạnh anh ấy nên nó không thoải mái? Cô ta vội nói, “Em cũng uống nhiều rồi, chỉ kính anh một li thôi”, nói rồi liền uống một li.

Trình Mộc Vũ vẫy tay gọi người phục vụ mang năm chiếc li tới rót đầy rượu rồi nhìn Âu Dương Ngâm khiêu khích, “Bây giờ đến lượt cô uống, tiểu thư Âu Dương!”

Âu Dương Ngâm rất đau đầu, đúng là bị Phùng Phát Niên hại rồi, bị lấy ra làm lá chắn, bây giờ đùa quá hóa thật bị người ta trả thù rồi. Cô rất muốn nói rõ với cô gái trước mặt, mình không phải bạn gái người cô thích, chỉ không ngờ ánh mắt cô ta lạnh lùng như vậy, lại còn có cả sự thù hận. Quả nhiên từ “tình địch” không hề sai chút nào. Một khi kẻ thù gặp nhau thì chỉ có sự căm hận, đó là tình cảnh hiện nay đúng không?

“Sao vậy, tiểu thư Âu Dương không dám uống à?” Trình Mộc Vũ cười lạnh nói.

“Đúng thế, sợ rồi”. Âu Dương Ngâm gật đầu, chịu thua là được chứ gì?

Trình Mộc Vũ hơi buồn cười, Âu Dương Ngâm lại bắt đầu chơi xấu à? Quả thật bản lãnh chơi xấu của cô ấy rất khá.

“Cô không dám uống thì cũng có thể mời các quý ông bên cạnh uống thay, gấp đôi số li của cô, với sắc đẹp của cô thì sợ rằng sẽ có người sẵn sàng xông pha khói lửa vì cô đấy!” Trình Mộc Vũ nói rất khó nghe, dùng sự kiêu ngạo của mình để áp chế những người xung quanh muốn can ngăn.

Nghe vậy, Âu Dương Ngâm biến sắc, Trình Mộc Vũ cũng biến sắc khê quát, “Tiểu Vũ, đừng nói lung tung!” Nhận ra có chuyện, những người xung quanh đều hơi ngơ ngác. Hàn Hiểu Bàn cau mày nói: “Tiểu Vũ, vừa phải thôi là được rồi, Ngâm Ngâm là người miền nam, không biết uống rượu”. Cô ấy đỡ rượu ỉnh, nếu có việc gì không hay xảy ra thì bố mẹ mình sẽ giết mình mất!

“Không dám uống thì sao không nói từ đầu, để bọn em đều uống rồi, chẳng lẽ còn không biết xấu hổ mà chơi xấu!” Trình Mộc Vũ nhìn về nhu mì của Âu Dương Ngâm, không khống chế được cơn giận trong lòng. Chính vì dáng vẻ này mà A Trạch nhớ mãi không quên cô ta, Hàn Hiểu Bàn bao che cô ta như vậy, anh trai mình lại không đành lòng thấy mình nói xấu cô ta, hôm nay cô phải bắt chấp tất cả. “Không chịu uống thật à?” Về mặt đó như đã nói rõ ràng, hôm nay nếu cô không uống thì nhất định sẽ không xong!

Âu Dương Ngâm nhìn Trình Mộc Vũ rồi lại nhìn Trình Mộc Vũ, bọn họ là anh em à? Mình từ chối Trình Mộc Vũ rồi lại bị cô ta nhìn thấy đi cùng Phùng Phát Niên, vì vậy thù mới thêm hận cũ sao? Thôi thôi thôi, coi như mình xin lỗi Trình Mộc Vũ, cũng chịu oan thay cho Phùng Phát Niên vậy. Từ lượng của

mình cũng tạm được mà, nếu là rượu 38 độ không phải 58 độ thì tốt, cô nghĩ, “Được rồi, tôi uống”. Cô nhẹ nhàng nói.

Âu Dương Ngâm cầm li rượu lên nhìn một chút, li rượu ở đây khác li ở thành phố H, mặc dù đã là loại li nhỏ nhất trong nhà hàng nhưng vẫn cứ quá to. Nếu tính mỗi li 25 cc thì 20 li cũng khoảng nửa lít, mình chưa bao giờ uống một lèo hết nửa lít rượu cả. Cô hơi sợ, ở đây cô không có một người thân nào, không có bố mẹ bên cạnh, nhờ có uống say sợ rằng cũng không về nhà nổi, Hàn Hiểu Bản sẽ không mặc kệ mình chứ? Mình có cần gửi tin nhắn cho Phùng Phát Niên bảo anh ấy tới đón mình không? Anh ấy nhất định sẽ lo lắng ình đúng không? Trước kia mỗi lúc mọi người quây phá ở trường sư huynh đều đến che chở mình, nhưng giờ sư huynh không thể đến được nữa. Trong lòng đau nhói, cô ngửa đầu uống hết một li, là rượu 58 độ, cay xè, chảy bỏng như lửa.

Trình Mộc Vũ nhìn Âu Dương Ngâm uống hết li này tới li khác, trong mắt có một loại khoái cảm gần như điên cuồng. Xung quanh là bao nhiêu người lảng lảng xem náo nhiệt, mặt Hàn Hiểu Bản sầm xuống. Âu Dương Ngâm đã uống đến li thứ năm, đang định đưa tay cầm li thứ sáu.

“Chờ một chút, anh uống thay cô ấy!”

45. Chương 45

Chương 45: Người nào đang chờ đợi?

Trình Mộc Dương đi tới, nhẹ nhàng đề bàn tay đang muốn giơ lên của Âu Dương Ngâm xuống, “Ngâm Ngâm uống 5 li rồi, còn 15 li, nhân hai, anh uống 30 li”. Anh ta xoay người nói: “Phục vụ, lấy thêm 5 cái li tới”. Ánh mắt anh ta nghiêm khắc nhìn về phía Trình Mộc Vũ, “Như vậy được không?”

Lòng Trình Mộc Vũ lạnh buốt, rốt cục anh trai mình đã yêu cô ta! Trong trường hợp này, trước mặt công chúng, anh ấy đành hoảng bao che cho cô ta, một người phụ nữ dốt tay Phùng Phát Niên, một người phụ nữ ngồi bên cạnh Hàn Hiểu Bản! Cô ta cảm thấy đắng chát, chẳng lẽ mình lại thua dưới tay nó một lần nữa sao? Cô ta bị đẩy đến giới hạn cuối cùng, trong lòng cô ta ngập tràn sự tuyệt vọng. Nhưng lúc này cô ta không thể để vô số người ở đây xem trò vui của anh em nhà họ Trình được.

“Được rồi anh, chuyện phụ nữ vui đùa với nhau anh coi là thật làm gì! Phong độ quý ông của anh làm em gái cũng phải ghen tị đấy!” Nói xong, Trình Mộc Vũ cười hì hì khoát tay Lưu Hàn tránh ra.

Buổi tiệc lại náo nhiệt trở lại. Bề ngoài mọi người vẫn điềm nhiên như không còn trong lòng đều suy đoán rốt cục giữa mấy người này có chuyện gì, đến tận khi tàn tiệc.

Âu Dương Ngâm sợ lại gặp phải Trình Mộc Vũ, cảm thấy không thoải mái nên cố ý nán lại trong nhà vệ sinh một hồi, đến khi gần như mọi người đã về hết cô mới đi lấy xe, lại phát hiện xe của Trình Mộc Dương đỗ ngay bên cạnh chiếc xe màu vàng của mình. Nghĩ bụng mình cũng nên cảm ơn anh ta vì chuyện vừa rồi, cô liền ngồi vào trong xe chờ anh ta. Trình Mộc Dương sắp xếp người đưa Hàn Hiểu Bản về rồi đi ra, nhìn thấy chiếc xe bên cạnh xe mình, anh ta hơi sửng lại. Âu Dương Ngâm mở cửa xe đi tới gần anh ta.

“Uống rượu có lái được xe không?” Anh ta cúi đầu khẽ hỏi. Gặp những chuyện có liên quan đến cô là anh ta lại quên mất nguyên tắc của mình. Lẽ ra anh ta không nên đứng ra uống đỡ cho cô vì đến lúc thích hợp Hàn Hiểu Bản nhất định sẽ lên tiếng. Việc anh ta đứng ra đỡ rượu sẽ khiến những người khác tha hồ tưởng tượng. Điều này đối với anh ta, em gái, Hàn Hiểu Bản và Âu Dương Ngâm đều không tốt, nhưng anh ta không thể ngồi nhìn cô tủi thân, không thể nhìn cô khó xử. Nhìn vẻ mặt hơi khó chịu, hơi thê lương của cô dưới ánh đèn, anh ta vô cùng đau lòng. Cố nhẫn nhịn nhìn cô uống 5 li rượu, mỗi một li đều khiến lòng anh ta bỏng rát, anh ta không thể khống chế được chính mình.

“Em gái anh đến báo thù cho anh à?” Âu Dương Ngâm ngẩng đầu nhìn anh ta, bất giác lộ ra sự tủi thân, “Em tìm lí do không đến ăn cơm là lỗi của em, có điều vì vậy mà bắt em uống nửa lít rượu trắng, nhà họ Trình của anh đúng là thật tàn nhẫn!”

“Em còn biết mình có lỗi à?” Trình Mộc Dương cười nói, “Còn cầm tay phó giám đốc Phùng điếu qua trước mặt em gái anh nữa!” Anh ta cũng cảm thấy khó chịu nhưng không thể tỏ ra là mình bận tâm được.

“Em đã đoán là thế mà, bằng không cũng sẽ không tàn nhẫn như vậy!” Âu Dương Ngâm tỉnh ngộ, “Em gái anh đang theo đuổi sư huynh em à? Cho rằng em định cướp bạn trai của cô ấy sao? Hay là hai người bọn họ có chuyện gì? Tại sao sư huynh em cứ nhất định phải lấy em ra làm lá chắn?” Xem như vô tình nhưng thực ra là cô muốn giải thích với anh ta cho rõ ràng. Đương nhiên cũng vì cô không muốn bị em gái anh ta cầm hận nhìn đến mức nổi da gà nữa.

Nghe ra ý của cô, Trình Mộc Dương mừng rỡ, “Sao ở chỗ người khác em lại ngoan như vậy? Lá chắn mà cũng chịu làm, lần sau lại bị người khác trả thù thì anh cũng không lo được cho em nữa. Đúng là chỉ giỏi xen vào việc của người khác!”

Giọng nói của anh ta khiến Âu Dương Ngâm đỏ mặt, cúi đầu.

Trình Mộc Dương nói, “Anh thấy em lại gầy hơn một chút đấy, mùa hè này qua nhanh hơn thì tốt, nếu không em sẽ gầy lắm. Vẫn không ăn uống được gì à em? Con gái gầy quá cũng không đẹp!”

Âu Dương Ngâm ngẩng đầu nhìn anh ta không lên tiếng. Trình Mộc Dương nhìn đôi mắt đẹp của cô, thở dài nói, “Không đúng, thực ra em rất đẹp”.

Âu Dương Ngâm hoảng sợ nói, “Em phải về đây, muộn lắm rồi”. Đang ở bãi đỗ xe mà anh ấy nói gì thế, cô nhìn trái nhìn phải, may là không có ai.

“Hôm đó em không đến ăn cơm, anh dặn người giúp việc nấu một bàn thức ăn mà lãng phí hết”. Thấy vẻ hơi bối rối của Âu Dương Ngâm, Trình Mộc Dương tiếp tục nói, “Anh bị em làm tức chết, làm sao còn ăn được cơm nữa, cả tháng nay ăn cơm vẫn thấy ảm ức”. Những gì anh ta nói đều là sự thật, một tháng nay không chỉ anh ta ăn cơm không ngon mà làm gì cũng không vui, có lẽ đám thù hạ của anh ta sắp bị anh ta giày vò đến chết rồi. “Ngày mai em mời anh đi ăn cơm để bồi thường đi!” Chẳng lẽ hai người tạm biệt nhau ở đây để rồi lại một tháng không gặp mặt?

“Vậy ngày mai em mời anh đi ăn KFC nhé!” Âu Dương Ngâm cười nói, “Em là bác sĩ quèn, không mời ông chủ nhà họ Trình được”. Cô đã do dự quá lâu, để anh ta đợi quá lâu, cho nên hôm nay cô mới chờ ở cạnh xe anh ta. Đây là lần đầu tiên cô chủ động chờ anh ta.

Trình Mộc Dương gật đầu, chỉ cần cô ấy chịu đi cùng anh ta thì kể cả không ăn gì cũng được.

Trình Mộc Dương vừa trở lại nhà mình thì Trình Mộc Vũ đã gọi điện thoại tới, “Anh, vì sao hôm nay phải uống rượu thay cho cô ta?” Trình Mộc Vũ là người dễ kích động, vừa mở miệng đã lập tức chất vấn.

Trình Mộc Dương nhớ tới lời của Âu Dương Ngâm, “Tiểu Vũ, em và Ngâm Ngâm có hiểu lầm gì à? Rốt cục giữa hai đứa có chuyện gì, có thể nói với anh trai hay không? Trước kia bọn em đã biết nhau rồi à?”

“Không. Em với cô ta không biết nhau!” Trình Mộc Vũ bối rối phủ định, “Cô ta là bạn gái của Phùng Phát Niên, cô ta nắm tay anh ta, sao cô ta có thể...” Rất nhiều chuyện trong quá khứ không thể nói ra, những ân oán trong đó, tự tôn của ai, tính mạng của ai, ai không cam lòng, ai còn hối hận...

Quả nhiên là như vậy! Trình Mộc Dương cười nói, “Tiểu Vũ, Ngâm Ngâm không phải bạn gái của phó giám đốc Phùng, em nhầm rồi”. Nhưng tình cảm của Phùng Phát Niên đối với Âu Dương Ngâm thì sao? Anh ta nhú mày.

“Anh, em mặc kệ cô ta là bạn gái của ai, của Hàn Hiểu Bân cũng được, của Phùng Phát Niên cũng được, nhưng không thể là bạn gái của anh, tuyệt đối không thể!”

“Vì sao?” Trình Mộc Dương cả giận nói, “Ngâm Ngâm có gì không tốt?”

Trình Mộc Vũ oán hận nói: “Tất cả đều không tốt, em không thích cô ta, cô ta không xứng với anh! Không xứng với nhà chúng ta”.

“Cô ấy không xứng chỗ nào?” Trình Mộc Dương cũng nổi điên, “Sao em lại vớ vẩn như vậy, em không nói ra nguyên nhân thì mọi người sao có thể đồng ý được? Em mới chỉ gặp mặt cô ấy có một lần, chưa nói với nhau câu nào, vậy mà đã làm khó người ta như thế. Em có biết hôm nay em quá đáng thế nào không? Em làm cho Hiểu Bân khó xử thế nào? Em đã làm cho nhà chúng ta trở thành đề tài đàm tiếu của người ngoài, người ta đều cho rằng em ghen tuông với cô ấy vì Hàn Hiểu Bân!” Trình Mộc Dương thở dài, bắt đầu nói chậm lại, “Tiểu Vũ, em cũng 29 tuổi rồi, làm việc phải có chừng mực. Bố Ngâm Ngâm là bạn học của Bí thư Hàn, mẹ Hiểu Bân rất thương yêu cô ấy, hôm nay nếu em bắt cô ấy uống hết nửa lít rượu trắng rồi nhờ xảy ra chuyện gì thì mọi người đều sẽ khó ăn khó nói với nhau”. Anh ta không thể dây dưa với em gái về vấn đề kia nên đành phải chuyển chủ đề đi. Trình Mộc Dương cười khổ, sao mình lại học được chiêu này của Âu Dương Ngâm rồi?

Trình Mộc Vũ không lên tiếng nữa, cô ta không biết hậu thuẫn của Âu Dương Ngâm, nhưng dù có quậy phá buông thả đến mấy cô ta cũng không thể làm tổn hại đến Trình thị. Đây là nguyên tắc của gia tộc.

Trình Mộc Dương đặt điện thoại xuống, đau đầu ngồi trên sofa, tóm lại là đầu óc em gái anh ta có vấn đề gì mà lại vô duyên vô cớ nói năng vô lễ, tùy ý khiêu khích Ngâm Ngâm? Chẳng lẽ vì Phùng Phát Niên thật? Vừa mới nói những lời đau thương tuyệt vọng như vậy được một thời gian mà lập tức đã thích người khác rồi? Hình như cũng không phải, hình như nó quan tâm đến quan hệ giữa mình với Ngâm Ngâm hơn. Nhớ tới lần trước ở nhà hai anh em cũng cãi nhau vì Ngâm Ngâm, anh ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Phùng Phát Niên ngồi trước máy tính, tinh thần không tập trung, hôm nay là sinh nhật Hàn Hiểu Bân, anh em nhà họ Trình có tới không? Trình Mộc Vũ có làm gì cô ấy không? Anh ta xem thời gian rồi gọi điện thoại cho Âu Dương Ngâm.

“Ngâm Ngâm, tối nay vẫn ổn chứ?”

“Sư huynh!” Âu Dương Ngâm nói, “Em còn tưởng anh sẽ ngồi ở cửa hàng tạp hóa dưới lầu chờ em chứ!”

Nghe vậy, Phùng Phát Niên mỉm cười, “Em uống rượu hay sao mà nói liên thiên thể?”

“Hôm nay em bị anh hại chết rồi!” Âu Dương Ngâm nói với giọng hờn dỗi, Phùng Phát Niên không khỏi hồi hộp. “Cô gái chúng ta gặp ở Hoa Viên đó là em gái Trình Mộc Dương à? Cô ấy thật sự thích anh, tối nay hùng hổ ép em uống hết nửa lít rượu trắng rất nặng độ, suýt nữa em không về được nhà. Vốn em còn định gửi tin nhắn cho anh để anh tới cứu em đấy!”

“Em có uống không? Uống bao nhiêu?” Phùng Phát Niên hoảng lên, “Ngâm Ngâm, em không sao chứ?”

“Uống 5 chén, sau đó anh trai cô ấy đã ngăn lại, còn 15 chén nữa không uống. Khi đó em hơi sợ, xung quanh không có ai quen biết, nếu uống say sợ rằng sẽ không có ai đưa em về nhà”. Âu Dương Ngâm đột nhiên đau lòng suýt nữa rơi lệ, lúc không có ai đứng ra giúp cô trong bữa tiệc đó thực ra cô rất bối rối, “Sư huynh, lúc đó em có nhớ anh ấy, cũng nhớ anh, tiểu sư muội thật là vô dụng đúng không?”

Nghĩ đến cảnh cô phải đơn độc đối phó với mọi người trong bữa tiệc, Phùng Phát Niên đau lòng không nói nên lời. Trình Mộc Vũ không chịu buông tha cô ấy, A Trạch, cô ta bắt Ngâm Ngâm phải chuộc tội à, hôm nay chỉ là rượu, không biết ngày mai sẽ là cái gì? “Ngốc thế, sau này có gặp trường hợp như vậy thì cứ nghĩ cách không uống là xong. Chơi xấu cũng được, chạy trốn cũng được, ai dám làm gì em chứ? Em giỏi chơi xấu lắm mà, đừng có sĩ diện nhất thời làm gì, còn có thứ gì quan trọng hơn thân thể của chính mình sao? Đúng là em vẫn còn chưa lớn được, đừng sợ, có việc gì cứ gọi điện thoại cho sư huynh, không phải máy quay còn lợi hại hơn dao mổ à? Gặp ai cũng không phải sợ. Nhà họ Trình có lợi hại đến mấy cũng không thể muốn làm gì thì làm”.

Âu Dương Ngâm khẽ ờ một tiếng, trong lòng cũng cảm thấy yên tâm hơn. Không phải còn có sư huynh sao? Còn có anh ấy nữa, nhớ tới Trình Mộc Dương, trong lòng cô thoáng ngọt ngào, không phải chính anh ấy đã che chở ỉn sao? Cô vội cười nói, “Sư huynh, có người hâm mộ cũng không dễ chịu nhỉ, thật sự thấy thương những mình tinh đó. Mặc dù đại tiểu thư nhà họ Trình rất kiêu ngạo nhưng nể tình cô ấy si tình với anh như vậy nên em cũng không tính toán nữa. Sư huynh, anh suy nghĩ trường hợp cô ấy xem thế nào, ngoại hình thực sự không tồi”.

Phùng Phát Niên nói: “Em giỏi thật đấy, vẫn còn có tâm tư nói đùa được, thế là sư huynh yên tâm rồi. Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai có cần sư huynh dẫn em ra ngoài chơi cho thoải mái không?”

“Không cần, sau này mỗi khi ra ngoài với anh em phải che mặt mới được, tránh trường hợp tự dưng có tai họa bất ngờ đổ xuống”. Âu Dương Ngâm vui đùa rồi đặt điện thoại xuống, tâm tình thoải mái.

Tâm sự nặng nề, Phùng Phát Niên nhìn điện thoại chằm chằm. Không nói với cô ấy, có phải cô ấy sẽ tiếp tục bị Trình Mộc Vũ tổn thương? Nói với cô ấy, cô ấy sẽ có thêm gánh nặng? Anh ta không biết mình nên làm thế nào.

46. Chương 46

Chương 46: Không thể quay đầu lần nữa

Nghe giọng nói lí nhí của Âu Dương Ngâm trong điện thoại di động, Trình Mộc Dương cười nói, “Em đang vụng trộm gì thế, sao lại nhỏ giọng như vậy?”

“Đang ở quán net”, Âu Dương Ngâm thì thầm, “Ở đây không có ai nói chuyện to tiếng cả”.

“Em ở quán net làm gì, mau ra ngoài đi ăn cơm với anh”, Trình Mộc Dương nhìn đồng hồ, đã 11 giờ, sao cô tiểu thư này còn chơi ở quán net chứ? “Em lại đi chơi game à?”

“Không không, em đi ra ngay đây”. Âu Dương Ngâm thầm nghĩ, làm gì có ai đi ăn trưa sớm như vậy chứ, hôm nay không phải chủ nhật à? Mới ăn sáng xong mà.

Trình Mộc Dương nhìn Âu Dương Ngâm đi dưới nắng hè, quần jean, áo không tay, gợi cảm, dễ thương. Anh ta hơi tức giận đi tới kéo cô vào chỗ râm mát. “Em mặc như vậy mà vào quán net à?” Anh ta nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, “Sau này đừng mặc thế này đến những nơi như vậy, ở đó toàn là đám thiếu niên bắt hão”.

Âu Dương Ngâm nhìn lại chính mình, rất tốt, vừa thời trang vừa xinh đẹp, “Em mặc làm sao? Có phải áo hai dây đâu, bao nhiêu cô gái ngoài đường còn ăn mặc mát mẻ hơn em nhiều, đám y tá ở bệnh viện suốt ngày nói em ăn mặc bảo thủ, anh còn chưa thấy mấy cô ở đài truyền hình đấy”. Cô thở dài khoa trương nói, “Khoảng cách thế hệ, đúng là khoảng cách thế hệ. Tổng giám đốc Trình, anh già rồi, không theo kịp thời đại rồi!”

Trình Mộc Dương không thích nghe nhất là câu này, anh ta kiên quyết kéo tay cô đi về phía trước, “Em còn dám nói như vậy!”

Bị đau, Âu Dương Ngâm giãy tay ra nói: “Quần tử động khẩu, tiểu nhân mới động thủ!”

“Em đã bao nhiêu tuổi rồi? Sao vẫn còn đến quán net? Ở đó toàn bọn trẻ con mười mấy tuổi. Em muốn chơi game thì anh dạy em chơi ở nhà là được”. Trình Mộc Dương giáo huấn.

“Máy tính của em hỏng rồi, em cần tra một vài tài liệu”, Âu Dương Ngâm cười nói, “Em không chơi trò chơi máy tính đâu, chỉ có đám thương nhân bắt lương bọn anh mới khai thác trò chơi máy tính để làm hại thanh thiếu niên”. Thực ra cũng không nhất định phải tra tài liệu đó, có điều nếu cứ ở nhà chờ điện thoại của anh ta, vừa chờ mong gì đó lại vừa lo lắng gì đó thì cô lại cảm thấy một loại căng thẳng bất an chưa bao giờ có. Vì vậy cô quyết định đi đến nơi đông người để không ỉn suy nghĩ miên man.

“Về lấy máy tính đi, anh sửa cho em”, Trình Mộc Dương nói, “Hôm nay đến chỗ anh ăn cơm, anh mua thức ăn rồi, lát nữa anh nấu cho em ăn”.

“Em muốn đi ăn KFC”, Âu Dương Ngâm vội nói, “Không phải hôm qua đã thống nhất rồi à? Em mời anh ăn cơm, xem như cảm ơn hôm qua anh đã cứu em”. Suy nghĩ một chút, cô lại nói thêm, “Thực ra cũng có gì phải cảm ơn chứ, em gái anh ép em, anh phải xin lỗi em mới đúng”.

Trình Mộc Dương gật đầu nói, “Đúng đúng, anh cũng nghĩ như vậy, cho nên để thể hiện sự thành tâm của mình, anh sẽ tổ chức một buổi tiệc gia đình để khoản đãi em”.

“Em không đến nhà anh đâu, nấu cơm ăn phiền phức quá. Anh không muốn ăn hamburger thì em mời anh đi ăn cơm Tây được không?”

“Ngâm Ngâm, em sợ anh có ý đồ gì à?” Trình Mộc Dương cười chất vấn, “Em không tin được anh à?” Dương nhìn anh ta có ý đồ.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt, “Không không, em không quen đến nhà người ta ăn cơm”.

“Nhà anh có bà cô ông cậu nào đâu, em không cần căng thẳng. Mang máy tính của em đến để anh kiểm tra một chút xem, có khi phải cài lại hệ điều hành, đĩa cài anh để ở nhà hết!”

Bị anh ta vừa đấm vừa xoa, Âu Dương Ngâm mang máy tính đến căn hộ của Trình Mộc Dương.

*** **

Trình Mộc Vũ và Phùng Phát Niên ngồi ở phòng trà.

“Hôm qua cùng lắm em mới ép cô ta uống chút rượu mà hôm nay phó giám đốc Phùng đã đến khởi kiện hỏi tội rồi à?” Trình Mộc Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ lạnh lùng nói. Rốt cục Phùng Phát Niên biết bao nhiêu chuyện giữa cô ta và A Trạch?

“Tiểu Vũ, A Trạch đã đi hai năm rồi, để cho nó được thanh thản đi”. Phùng Phát Niên nhìn người phụ nữ đối diện, trẻ tuổi, xinh đẹp, nhà giàu, bao nhiêu người hâm mộ không thôi, nhưng trái tim cô ấy lại đang hâm trong vũng lầy.

“Anh nói em bắt nạt cô ta nên anh ấy không an tâm sao? Anh ấy chết rồi cũng không nở để cô ta khổ, cần người anh em tốt là anh tới che chở cô ta sao?”

“Em cũng thừa nhận em đang bắt nạt cô ấy? Ngâm Ngâm cô ấy không biết gì cả, từ đầu đến cuối cô ấy đều không biết gì về sự tồn tại của em, cho nên trong trường học cô ấy rất thân thiết với A Trạch. Nhưng em vừa từ Mỹ về nước đã gọi A Trạch trở về, A Trạch thậm chí còn không cho cô ấy một lý do, cô ấy mới là người đáng thương nhất, tủi thân nhất”.

“Cô ta đáng thương? Trái tim anh ấy đã bao giờ rời khỏi cô ta đâu? Khi ở bên em, đang nói chuyện tử tế bỗng dưng anh ấy lại xuất thần, bước đi cũng xuất thần, ăn cơm cũng xuất thần. Em biết anh ấy nghĩ đến cô ta, trước mặt em mà anh ấy vẫn nhớ cô ta không hề cổ kị, lòng tự tôn của em bị anh ấy chà đạp như vậy, em đáng thương hay là cô ta đáng thương?” Nước mắt tràn lên hai mắt Trình Mộc Vũ. Nói như vậy, trước mặt Phùng Phát Niên, không lẽ lòng tự tôn của cô ta không bị thương tổn? Nhưng cô ta vẫn phải phát tiết, không thể nhịn được.

“Em rất tủi thân, nhưng tất cả những chuyện này đều không phải lỗi của Ngâm Ngâm, cô ấy không biết gì cả. Một nữ sinh mới vào đại học, có một chàng trai tốt với cô ấy, cô ấy tiếp nhận tấm lòng đó, đây không phải chuyện rất bình thường sao? Đây không phải chuyện ngày nào cũng xảy ra trong các trường đại học sao? Nhưng chàng trai đó chỉ quan tâm đến cô ấy mà chưa từng bày tỏ tình cảm với cô ấy, hai năm sau liền ngoảnh mặt bước đi. Có lẽ đó là mối tình đầu của cô ấy, một tình cảm hồn nhiên như vậy lại bị hủy hoại trong chốc lát, em không cảm thấy cô ấy đáng thương sao?” Phùng Phát Niên nhớ tới đôi mắt đầm lệ của Âu Dương Ngâm. Đối với Âu Dương Ngâm, có lẽ người sai là A Trạch. Đối với A Trạch, có lẽ người sai là Trình Mộc Vũ. Đối với Trình Mộc Vũ, người sai là ai đây? Trong tình yêu, thật sự có thể nói rõ ai đúng ai sai sao?

Trình Mộc Vũ không lên tiếng, ân oán giữa cô ta và A Trạch đã cuốn Âu Dương Ngâm vào. Tết âm lịch năm đó, A Trạch nói công việc ở đài truyền hình quá bận không thể về nhà ăn tết được, cô mới từ Mỹ về đang rất muốn gặp anh ấy nên nói với người nhà mình phải đến thành phố H du lịch. Sau bao vất vả mới tìm được anh ta, điều cô nhìn thấy lại là cảnh tượng anh ấy đang cầm tay cô ta, cô ta đang nung nấu nói gì đó với anh ấy như một đứa bé được chiều chuộng. Anh ấy tươi cười nhìn cô ta, trên mặt là sự vui vẻ và sung ái vô tận. Mùa đông, dưới bầu trời màu xám của thành phố H, dường như chỉ còn lại duy nhất hai người đó vui vẻ tươi sáng, làm đau đôi mắt và xót trái tim cô. Cô hoảng hốt trốn về thành phố D hạ tối hậu thư cho A Trạch. Có lẽ Âu Dương Ngâm vô tội, nhưng cô làm sao có thể cam lòng? Sao có thể quên được cơn ác mộng đêm ngày của mình được?

“Tiểu Vũ, quên quá khứ đi, mọi người đều còn trẻ, cuộc sống tươi đẹp vẫn đang đón chờ phía trước, đừng dây dưa với chuyện cũ mãi được không?” Phùng Phát Niên thành khẩn nhìn cô. Anh ta cũng muốn làm cho Âu Dương Ngâm quên đi quá khứ, cho nên chung quy vẫn không nói với cô ấy rằng thực ra cả đời này A Trạch chỉ yêu một mình cô ấy, yêu trong đau khổ.

“Anh che chở cô ta như vậy là vì A Trạch hay là vì chính anh?” Ánh mắt Trình Mộc Vũ chuyển tới, “Nếu như vì A Trạch thì em sẽ không thể quên được. Nếu như vì chính anh thì em có thể xem cô ta như người dưng”. Cô còn nhớ việc Phùng Phát Niên đối xử tốt với mình, nhớ anh ta từng cố gắng che giấu sự khuất nhục ỉn. “Nếu cô ta muốn bám lấy anh trai em thì em nhất định phải làm cho cô ta nếm trải sự đau đớn em đã từng phải trải qua”. Trình Mộc Vũ đứng dậy rời đi. Chỉ sợ anh trai cô đã không thể quay lại, cô trả thù Âu Dương Ngâm, có phải đồng thời cũng sẽ thương tổn anh trai mình? Nghĩ tới đây, cô càng thêm sầu, càng thêm hận.

Phùng Phát Niên vẫn ngồi đó thật lâu không động, để Trình Mộc Vũ phải đối mặt với mối quan hệ như vậy quả thật là tàn nhẫn. Anh ta lấy điện thoại di động ra gọi cho Âu Dương Ngâm.

“A lô!” Âu Dương Ngâm nghe điện thoại, cô đang ngồi trên sofa nhìn Trình Mộc Vũ bận rộn trong bếp, cô không giúp được gì.

“Ngâm Ngâm à? Em đang làm gì đấy?”

Một câu hỏi thông thường của Phùng Phát Niên lại làm cho Âu Dương Ngâm chần chừ, đang đợi ăn cơm ở đâu? Nếu nói là đợi Trình Mộc Vũ nấu cơm ỉn... Mặt cô hơi nóng, “Đi dạo phố bên ngoài!”

Phùng Phát Niên yên tâm. “Trời nóng lắm, đừng chơi vui quá mà lại mệt đấy, nhớ chưa? Buổi tối sư huynh đưa em đi ăn cơm”.

”Không cần, em mà về nhà là chẳng muốn đi đâu nữa, về nhà xem còn gì ăn tạm là được rồi. Ngủ vẫn quan trọng hơn ăn cơm mà, em là bác sĩ, sư huynh phải nghe lời em.

Phùng Phát Niên cười, “Ok, anh nghe em!”

Âu Dương Ngâm thở dài một hơi, ngẩng đầu lên phát hiện Trình Mộc Vũ đang đứng trước cửa phòng bếp nhìn mình như cười như không. Cô hơi chột dạ, “Sao thế?”

“Vì sao em lại nói với phó giám đốc Phùng là em đang đi dạo phố?” Cô ấy nói dối vì anh ta, mặc dù chỉ là một lời nói dối nho nhỏ, nhưng điều này vẫn làm cho anh ta rất vui vẻ.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt không nói nên lời, cô muốn che giấu điều gì? Chính cô cũng không rõ ràng lắm.

Nhìn vẻ vừa xấu hổ vừa tức giận của cô Trình Mộc Vũ lại không nỡ hỏi tiếp, “Mau tới đây nếm thử xem canh được chưa, có cần thêm muối hay không?”

Âu Dương Ngâm ngoan ngoãn đi tới múc một muôi canh nếm thử, gật đầu nói, “Vừa lắm, rất ngon!” Cô nhìn phòng bếp, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, sạch sẽ sáng sủa, mấy món ăn đã nấu xong được đặt gọn gàng một bên, sắc hương vị đầy đủ. Cô liền khen ngợi từ đáy lòng, “Tổng giám đốc Trình, anh giỏi thật đấy! Em cứ tưởng từ nhỏ anh vẫn áo đến đưa tay cơm đến há mồm, không ngờ anh lại nấu ăn giỏi như vậy”.

“Ông nội anh cũng dẫn theo bố anh và các chú gian khổ lập nghiệp mới có ngày hôm nay, ông chưa bao giờ để bọn anh được nuông chiều. Từ nhỏ bọn anh đều phải tự lo cho công việc của mình. Ông nội anh thường nói, nhà họ Trình bọn anh không thể giống như các gia tộc khác, đời đầu khổ, đời hai giàu, đời thứ ba là lại không giữ được. Như bọn thằng Giai đi làm vẫn chỉ có tiền lương chứ không được phép tiêu xài tùy tiện, nhà anh gia giáo lắm”.

“Cho nên anh mới đi mở công ty vì muốn được tự do thoải mái tùy tiện tiêu xài đúng không?” Âu Dương Ngâm trêu chọc.

Trình Mộc Vũ mỉm cười nhìn cô, “Anh kiểm thêm ít tiền cho em tiêu được không?”

Anh ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, trái tim Âu Dương Ngâm đập thành thịch, cô đành phải quay mặt qua chỗ khác, “Anh chê cười em là học sinh nghèo chứ gì? Mặc dù em tự mình không có bao nhiêu tiền nhưng

bố mẹ em có tiền cho em, ông ngoại em cũng cho em, còn rất nhiều cậu, dì, anh họ nữa. Anh định dùng tiền mua chuộc em thì không có cửa đâu!”

Trình Mộc Dương cười, đúng là một cô bé được nuông chiều! “Anh nào có dám cười em, cũng không hy vọng xa vời mua chuộc được em, anh chỉ một lòng một dạ mong em có thể chấp nhận anh thôi!”

Âu Dương Ngâm xấu hổ quá đứng dậy định đi ra ngoài, “Anh mà còn nói liên thiên nữa là em sẽ đi về đấy!”

Trình Mộc Dương đang xào bí xanh, vội vàng dùng đũa gấp một lát bí đưa đến bên miệng cô, nói: “Đừng giận, anh không nói nữa. Ném thử xem cái này đã chín chưa?”

Âu Dương Ngâm cự nự, “Tự anh không biết ném à, sao cứ bắt em phải ném?” Nói rồi cô xoay người đi ra ngoài.

Trình Mộc Dương giữ tay cô lại nói, “Nhất định phải để em ném mới được!” Anh ta cúi đầu cười, lại đưa miếng bí xanh đến bên miệng cô. Tư thế này quá mức thân mật, Âu Dương Ngâm chật vật cắn một miếng bí xanh, “Chín rồi, chín rồi!” Nói xong vội vàng chạy trốn về phòng khách.

47. Chương 47

Chương 47: Lừa được người đẹp về

“Hôm qua sao lại liều như vậy, 20 li rượu trắng mà cũng dám đồng ý?” Trình Mộc Dương vừa múc canh cho cô vừa hỏi.

Âu Dương Ngâm nhận ra chiếc bát đựng canh đó chính là đồ hai người bọn họ mua ở siêu thị thành phố F, nhớ tới khi đó anh ta cũng rửa tay nấu canh cho cô như vậy, cô hơi cảm động. “Thì vì em bị ép chứ sao, em đã nói không dám rồi mà cô ấy còn nhất định phải ép em uống, may là không uống hết chứ nếu không có khi thật sự không chịu nổi mất. Mọi người đùa vui thì không sao, em chỉ sợ say quá không về được nhà thôi”. Cô chỉ có thể xì xỏ, trước mặt Trình Mộc Dương sao có thể oán trách em gái anh ấy chứ.

“Sau này nếu không có anh thì dù có bị chơi xấu cũng nhất định không được nhận lời, nhớ chưa?” Cô ấy quá bú đống bình, thật sự làm người khác không yên tâm.

“Có anh thì cũng có ích lợi gì chứ, không phải em vẫn phải uống 5 li à, nếu là người không biết uống rượu thì đã gục rồi”, Âu Dương Ngâm liếc anh, “May là em uống cũng tạm được. Bà ngoại em là người Thiệu Hưng, Thiệu Hưng là quê rượu. Trước kia có một phong tục, lúc em bé sinh ra, nếu như thứ đầu tiên nó uống không phải là sữa mẹ mà là rượu thì sau khi lớn lên từ lượng của đứa bé đó sẽ rất tốt. Nếu như sinh con gái, trong ngày đầy tháng con ông bố sẽ phải chôn một vỏ rượu ở trong vườn, đến khi con gái đủ 18 tuổi xuất giá thì đào lên, rượu đó gọi là Nữ nhi hồng”.

“Thế Nữ nhi hồng của em định bao giờ đào lên?” Trình Mộc Dương cười hỏi.

“Đương nhiên là chờ em về rồi đào lên. Em đã đồng ý với bố mẹ là học xong cao học ở chỗ thầy Lý là sẽ trở về”. Âu Dương Ngâm cúi đầu nhỏ giọng nói. Cô từng đồng ý rất thoải mái, có điều bây giờ hình như lại xuất hiện một khả năng khác.

Đôi đũa đang gấp thức ăn của Trình Mộc Dương dừng lại trên không, anh nhìn cô, “Thật sự tức giận vì chuyện của Tiểu Vũ à?”

“Không không!” Âu Dương Ngâm vội cười nói, “Lần sau gặp cô ấy em nhất định sẽ gọi mấy tiếng chị gái để nhận lỗi, sau đó bán đứng sư huynh luôn!”

“Ngâm Ngâm, em trách anh vì hôm qua anh đã do dự à?” Trình Mộc Dương đặt đũa xuống, nghiêm túc nói, “Anh không muốn để em uống, nhưng cũng không thể không để ý đến thể diện của Tiểu Vũ. Thực ra Tiểu

Vũ nó là một đứa rất đáng thương, đã có vài chuyện xảy ra khiến tính cách nó trở nên hơi cố chấp. Em tha thứ cho nó được không?”

Âu Dương Ngâm gật đầu.

“Em cũng chịu khó làm quen, thích ứng với nơi này đi. Thành phố D cũng không lệch bắc lắm, khí hậu dễ chịu, cũng đủ phồn hoa. Người ở đây hào phóng rộng lượng, em có thể có rất nhiều bạn”.

Âu Dương Ngâm gật đầu, thầm nghĩ, sao thiên văn địa lý cũng trở thành lý do rồi?

“Trình độ của chú Lý rất cao, được đi theo bên cạnh chú ấy là may mắn của em. Biển học vô bờ, đối với một bác sĩ khoa tim mạch thì thời gian hai năm mới chỉ có thể học được chút bên ngoài, đúng không?”

Âu Dương Ngâm chần chừ rồi cũng gật đầu, thì ra cũng không phải hoàn toàn không biết gì về nghề nghiệp của mình.

“Cho nên”, Trình Mộc Dương cười, “Ở lại đây học hành tử tế để trở thành một bác sĩ giỏi nhé!”

Âu Dương Ngâm muốn phản bác, không nhất định phải ở đây, cô cũng có thể trở lại thành phố H tiếp tục học tập mà.

“Anh không muốn em về, không thể để em về, ở lại bên cạnh anh, để anh chăm sóc em tử tế. Bất kể lúc nào em gặp phiền phức, em gây ra họa gì cũng cứ yên tâm chờ, anh nhất định sẽ đưa em về nhà. Được không?” Trình Mộc Dương dịu dàng nhìn cô.

Cô còn nhớ sư huynh đã nói, “Nhà họ Trình nước rất sâu”, cô còn nhớ Trình thị có ý mở rộng kinh doanh đến thành phố H, cô còn nhớ ánh mắt thù hận của Trình Mộc Vũ, nhưng trước một tình cảm đậm sâu như vậy, làm sao cô có thể không cảm động?

“Tổng giám đốc Trình”. Cô phải nói thế nào? Trước ánh mắt của Trình Mộc Dương, cô nhất thời không tìm được từ ngữ để diễn đạt.

“Ngâm Ngâm, đây là lần thứ mấy anh bày tỏ tấm lòng của mình rồi?” Ở trên xe, lúc câu cá, bên con sông nhỏ, cộng thêm lần này, và cả những lần bóng gió úp mở trước đó nữa, tổng cộng đã bao nhiêu lần rồi? “Anh học tin học, ngôn ngữ máy tính không kín đáo, không dịu dàng, nó đơn giản, nó rõ ràng, nhưng nói được thì làm được. Anh muốn em nói rõ với anh rằng chương trình của chúng ta có thể chạy được không?”

Âu Dương Ngâm mới 26 tuổi, cô mới chỉ có một mối tình không biết đơn phương hay không? Cô chưa từng đối mặt với sự ép buộc không hề kiêng kỵ như vậy bao giờ, cô bắt đầu căng thẳng đến toát mồ hôi. Trình Mộc Dương cầm tay cô, cau mày nói: “Sao tay em lạnh như vậy?”

Âu Dương Ngâm gắng gượng cười nói, “Em muốn tỏ ra không sợ hãi dù phải đối mặt với nguy hiểm, có điều tu vi còn chưa đủ”.

Trình Mộc Dương đứng dậy vắt khăn mặt đưa cho cô lau mặt, “Cuối cùng anh cũng tin rằng trong trường quay em căng thẳng đến mức quần áo ướt đầm. Bây giờ đang bắt đầu hòa, mặc áo không tay mà em cũng có thể toát mồ hôi được, anh phục em thật đấy. Người căng thẳng là anh, em căng thẳng cái gì? Lúc này không phải phụ nữ đều nhân tiện mở miệng ra điều kiện sao?”

“Họ thường ra những điều kiện gì?” Âu Dương Ngâm hỏi với vẻ rất hứng thú.

Trình Mộc Dương đưa tay vuốt tóc cô, “Không biết, có điều bất cứ yêu cầu nào của em anh đều sẽ cố gắng thực hiện, chỉ cần em chịu để anh được ở bên em”.

Âu Dương Ngâm trầm tư một hồi lâu rồi cười nói, “Tổng giám đốc Trình mau sửa máy tính giúp em, em có việc phải dùng đến”. Những chuyện khác cứ tạm thời gác lại, bao gồm cả những bản khoản đó.

*** **

Trình Mộc Vũ nằm trên giường xuất thần, cô làm không đúng sao? Thực ra hôm đó cô đi tới kính rượu, vốn không định để Âu Dương Ngâm không xuống thang được. Ân oán giữa cô và Âu Dương Ngâm, trò trẻ con như mấy li rượu há có thể giải quyết được? Trước mặt công chúng, con gái nhà họ Trình cũng không thể để mất lễ nghi được. Nhưng nhìn thấy Âu Dương Ngâm xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt vô số người như vậy,

bao gồm cả anh trai mình, cô lại không nhận được, cô chưa từng nhìn thấy anh trai mình nhìn một cô gái dịu dàng như vậy bao giờ. Làm tổn thương mình như vậy còn chưa đủ, chẳng lẽ Âu Dương Ngâm còn phải tổn thương cả anh trai mình nữa? Cơn giận của cô quá thực khó mà khống chế được.

Ánh mắt anh trai mình, cô không dám nhớ lại, anh ấy rất yêu cô ta sao? Yêu một người có thể yêu tới mức nào, cô là người hiểu rõ hơn ai khác. Lúc đầu mới vào lớp 10 cô đã bị A Trạch hút hồn. A Trạch học khóa trên, tài hoa hơn người, đẹp trai dịu dàng, làm Chủ tịch hội học sinh, anh ấy thu hút ánh mắt của tất cả các cô gái trong trường. Mặc dù anh ấy đến từ nông thôn nhưng có lẽ vì bố anh ấy đã kinh doanh nhiều năm, điều kiện gia đình rất tốt nên cũng không gò bó như những chàng trai xuất thân nông thôn khác. Mọi người đều nói rằng anh ấy là học sinh xuất sắc được nhà trường tuyển về, cô không quan tâm đến những thứ này. Cô chỉ biết từ đây trái tim cô đã không còn thuộc về cô nữa rồi. Cô cố gắng thu hút ánh mắt anh ấy, tranh cử chức trưởng ban văn hóa thể thao của hội học sinh, như vậy bọn họ sẽ có rất nhiều cơ hội được ở bên nhau. Nhưng A Trạch đối xử với cô không khác gì những cô gái khác, cô là hoa hậu giảng đường được toàn trường công nhận, gia đình giàu có, những người theo đuổi có thể xếp thành hàng dài. Cô giữ lại vị trí đầu tiên cho A Trạch nhưng anh ấy lại không chịu bước đến, điều này khiến cô chán nản không thôi.

Sau đó A Trạch thi đỗ đại học Z, phải đi xa, điều này khiến cô rất hoang mang. Trong thành phố xinh đẹp đó, trong ngôi trường xinh đẹp đó, sẽ có bao nhiêu cô gái xinh đẹp thu hút ánh mắt anh ấy? Vì vậy cô mời một đám bạn học trong hội học sinh đến biệt thự nhà mình mở party tiễn đưa A Trạch và mấy học trưởng. Đó là kì nghỉ hè, có rất nhiều thời gian, bọn họ chơi suốt đêm, uống rượu, khiêu vũ. Gương mặt thoả thuê mãn nguyện của A Trạch làm cô say mê không muốn rời, cô không thể tặng anh ấy cho cô gái khác, cô đã dâng hiến mình cho anh ấy. Cô thừa nhận rằng chính mình đã quyến rũ anh ấy. Tuổi trẻ bồng bột, đó vốn không phải độ tuổi có thể chống đỡ được cám dỗ.

Nếu như biết chuyện xảy ra sau đó thì cô có còn làm như vậy không? Đã vô số lần cô tự hỏi chính mình như vậy nhưng vẫn không tìm được câu trả lời.

*** **

Âu Dương Ngâm ngồi trên sofa, vừa dùng thìa xúc kem ăn vừa nói, “Tổng giám đốc Trình, anh cũng ăn kem à? Em tưởng chỉ có phụ nữ mới thích ăn kem, đây chính là thực phẩm rác rưởi”.

Trình Mộc Dương đang kiểm tra máy tính, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, cười nói, “Anh không ăn, anh mua cho em. Trong tủ lạnh còn có dưa hấu, em ăn không?” Dáng vẻ ăn kem của cô rất giống con mèo Ba Tư cô cô nuôi, đôi môi trắng hồng, thỉnh thoảng dính một chút kem làm anh nhìn mà lửa từ đan điền lại bốc thẳng lên cao, anh đành phải cúi đầu chăm chăm nhìn màn hình máy tính.

Âu Dương Ngâm không lên tiếng, một lát sau lại không nhận được nói: “Sao lâu thế? Anh không phải tổng giám đốc công ty máy tính à? Còn học khoa tin đại học B nữa!”

“Sao rồi? Buồn ngủ à? Vào trong phòng ngủ một lát đi. Phải cài lại hệ điều hành, không nhanh được đâu”. Anh đứng lên, “Anh dẫn em đi vào”.

“Không không không, em không buồn ngủ”, Âu Dương Ngâm vội vàng nói, “Em ngồi đây được rồi”.

Trình Mộc Dương đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, “Lại nghĩ đi đâu rồi, nếu như muốn em gây yếu thế này làm sao chống lại được?” Thấy sắc mặt cô thay đổi, anh vội không vui đùa nữa, “Em thiếu tin tưởng vào anh thế à?”

Âu Dương Ngâm mất tự nhiên ngồi dịch sang bên cạnh, “Anh mà không nói chuyện đằng hoàng là em đi về đây, máy tính cũng không cần anh sửa nữa, công ty máy tính có hàng đông, thái độ phục vụ của người ta còn tốt hơn anh nhiều!”

“Lấy đâu ra ai phục vụ tốt hơn anh!” Trình Mộc Dương cầm tay cô, tay kia cầm khăn mặt lau sạch vết kem dính trên môi cô, “Sửa máy tính cho người ta còn phải mời người ta ăn cơm, ăn cơm xong còn phải chuẩn bị đồ ngọt tráng miệng nữa”.

Âu Dương Ngâm bật cười, đúng vậy, anh ấy thật sự rất tốt với mình.

“Em lấy máy tính anh chơi trước đi”. Thấy cô ngồi đó quá buồn chán mà lại không dám ngủ gà ngủ gật, Trình Mộc Dương trầm thổ dài, mình cũng không biết cách nói chuyện thú vị cho cô ấy vui vẻ, cả máy tính

và làm ăn cô ấy đều không thấy hứng thú.

“Không được, vẫn nói máy tính chính là nhật ký của một người, thứ gì cũng có thể ượn được, riêng máy tính thì không. Em cũng không dám xem máy tính của tổng giám đốc Trình đâu”.

“Anh sẵn sàng công khai bí mật của mình với tiểu thư Âu Dương”, Trình Mộc Dương cười nói. Thứ gì anh cũng sẵn lòng cho cô, chỉ cần cô chịu nhận.

Âu Dương Ngâm trừng mắt nhìn anh, “Em không có sở thích xem trộm chuyện riêng tư của người ta”.

Trình Mộc Dương hỏi cô, “Thế bình thường em thích chơi những gì?”

“Tàu trượt, nhảy bungee, leo núi, lướt sóng”, Âu Dương Ngâm vừa đếm ngón tay vừa nói, thấy sắc mặt Trình Mộc Dương dần dần trở nên khó coi, cô mới bật cười hì hì, “Đó là những trò em không dám chơi, tạo thành kích thích quá lớn đối với trái tim!”

“Nghịch ngợm!” Trình Mộc Dương cười nói, “Được rồi, em đến xem xem có còn các tài liệu trong máy không”. Anh cúi đầu nhìn máy tính đang khởi động lại, trên biển hoa màu tím, Âu Dương Ngâm đang quay lại cười với anh, cô ấy thật vui vẻ, cô ấy đang cười với ai? Là Phùng Phát Niên chụp khi dẫn cô ấy đi ngắm cảnh sao? Khi đó đúng mùa lavender nở rộ, anh không nhìn được cảm thấy ghen tỵ.

“Ngâm Ngâm, lúc nào đó anh gọi Tiểu Vũ, chúng ta cùng đi ăn cơm để nói rõ hết những hiểu lầm”. Vì sao Tiểu Vũ lại phản đối bọn họ đến với nhau? Môn đăng hộ đối cũng không phải là vấn đề nó quan tâm mà, Trình Mộc Dương luôn cảm thấy Trình Mộc Vũ và Âu Dương Ngâm có vấn đề gì đó.

48. Chương 48

Chương 48: Gặp lại Trình Mộc Vũ

“Tiểu Vũ, nhìn kia, anh trai bạn đang đi cùng ai kia?” Lưu Hân và Trình Mộc Vũ đang cùng đi mua sắm ở tòa nhà D City, Trình Mộc Vũ đang chọn túi xách thì Lưu Hân đột nhiên kêu lên một tiếng.

Trình Mộc Vũ nhìn lại theo hướng tay Lưu Hân chỉ, một cô gái đang ngồi ở trên ghế thử giày, có lẽ là dây giày có chút vấn đề nên Trình Mộc Dương đang ngồi xuống giúp cô ta chỉnh lại. Một lát sau anh kéo ai đó đứng dậy đi tới trước tấm gương thử giày. Cô gái xoay người nhìn hai bên sau đó cười títt mắt ngẩng mặt lên nói gì đó với Trình Mộc Dương. Trình Mộc Vũ thấy rõ khuôn mặt đó, là Âu Dương Ngâm.

“Là Âu Dương Ngâm!” Lưu Hân nói, “Anh trai bạn thích cô ta à? Hôm đó ở bữa tiệc sinh nhật Hiếu Bàn tớ đã nhìn ra rồi”. Cô cảm thấy hơi mất mát nhưng cũng không làm gì được.

Trình Mộc Vũ bỏ Lưu Hân lại đi thẳng tới bên này, Âu Dương Ngâm đang dặn người phục vụ cho giày vào túi. Trình Mộc Dương rút ví tiền ra nhưng Âu Dương Ngâm vội cản lại, “Anh không cho rằng ngay cả một đôi giày em cũng không mua nổi chứ?”

Trình Mộc Dương không vui, thời gian này quan hệ của bọn họ đã phát triển không tồi, nhưng có hai điều trước sau Âu Dương Ngâm không cho anh vi phạm, một là không cho phép anh đến nơi cô làm việc đưa đón cô, bao gồm cả đài truyền hình. Điều này làm anh rất không vui, bởi vì ở đó có Phùng Phát Niên. Hai là không cho phép anh trả tiền mua sắm cho cô. Thực ra cô rất ít đi dạo phố, bởi vì cô quá bận, quá mệt mỏi, thỉnh thoảng mới đi được một lần nhưng nhất định phải tự mình quẹt thẻ. Trình Mộc Dương bất mãn nói, “Có bao nhiêu tiền đâu mà nhất định phải tự mình trả chứ, làm bạn trai em, anh mất mặt trước nhân viên thu ngân quá!” Âu Dương Ngâm liền trả lời anh, “Chính là bởi vì không đáng bao nhiêu tiền nên mới không cần anh trả, trong nhà em có quá nhiều người đàn ông chiều chuộng em rồi, ông ngoại em, bố em, các cậu, các anh em họ, còn chưa đến phiên anh đâu!” Vì thế Trình Mộc Dương rất là chán nản, tựa như hôm nay, tựa như bây giờ.

“Anh, anh làm gì ở đây?” Trình Mộc Vũ đi tới nơi hỏi. Ánh mắt cô quét qua bóng lưng Âu Dương Ngâm. Âu Dương Ngâm xoay người lại, nhìn thấy cô, hơi sững sốt.

“Tiểu Vũ!” Trình Mộc Dương cũng hơi bất ngờ, thấy Âu Dương Ngâm không tự nhiên, anh vội kéo cô đến bên người mình, “Anh đưa Ngâm Ngâm đi mua ít đồ. Còn em? Đi một mình hay là có bạn bè đi cùng?”

Âu Dương Ngâm mỉm cười gật đầu với Trình Mộc Vũ, “Chào cô!” Cô cảm thấy hơi căng thẳng.

Trình Mộc Vũ lạnh lùng liếc nhìn cô rồi nói với Trình Mộc Dương, “Em đi với Lưu Hân, cô ấy vừa mới nhắc đến anh, nói rằng lâu lắm rồi anh không đến thăm cô ấy, nhất định là lại bị người nào đó bám lấy rồi. Phụ nữ đều rất nhỏ nhen, xem lần sau anh giải thích với cô ấy thế nào, em về nói chuyện với cô ấy đây”. Nói xong không đợi Trình Mộc Dương trả lời Trình Mộc Vũ đã đi thẳng về quầy túi xách.

Âu Dương Ngâm cắn môi không nói chuyện, nhân viên bán hàng và mấy khách hàng đang xem giày bên cạnh cũng đều nghe rõ lời Trình Mộc Vũ. Có người đang nhìn cô khe khẽ thì thầm, hình như cho rằng cô chen ngang cướp bạn trai người ta, còn bị em gái của bạn trai khinh thường, điều này làm cô khó xử. Cô nhận chiếc túi người phục vụ đưa rồi xoay người đi ra ngoài.

Trình Mộc Dương cuống lên, anh nghe không rõ Trình Mộc Vũ nói gì, anh đã bao giờ đi thăm Lưu Hân đâu, anh cần quái gì phải giải thích với Lưu Hân chứ? Nhìn thấy Âu Dương Ngâm chạy ra ngoài, anh vội vàng chạy đuổi theo.

Âu Dương Ngâm vẫn đi thẳng tới lối ra tòa nhà D City, tâm tình hôm nay vốn đang thoải mái đã bị phá hỏng gần hết. Tại sao Trình Mộc Vũ có thể đối với cô như vậy?

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương đuổi theo tóm lấy cánh tay cô, “Đừng giận, anh thay Tiểu Vũ xin lỗi em! Anh với Lưu Hân không có gì cả”.

Âu Dương Ngâm tức giận đến không nói nên lời, nước mắt đảo quanh trong viền mắt, cô đã bao giờ bị tủi thân như vậy? Trình Mộc Vũ, cô đã chủ động chào hỏi cô ta mà không nhắc gì đến chuyện cũ, vậy mà cô ta lại ngạo mạn xem cô như không có gì, còn giương cung bạt kiếm châm chọc cô bám lấy anh trai cô ta giữa chốn đông người. Cho dù Lưu Hân là bạn gái Trình Mộc Dương thật thì cũng không đến lượt cô ta nói ra nói vào.

Trình Mộc Dương nắm chặt cánh tay cô, một khi cáu lên thì vị đại tiểu thư này bướng bỉnh lắm. Bất chấp Trình Mộc Dương đang cố giữ lại, Âu Dương Ngâm vẫn tiếp tục đi ra ngoài, bước tới ven đường giơ tay định gọi taxi. Trình Mộc Dương gạt tay cô xuống, “Ngoan nào, Ngâm Ngâm, nể mặt anh, đừng tức giận nữa”.

Âu Dương Ngâm ngẩng đầu, “Em không sao, em đi về trước đây!” Những giọt nước mắt vẫn không chịu rơi xuống.

Trình Mộc Dương nhìn mà xót xa, không để ý đến rất nhiều người xung quanh, anh đưa tay kéo cô vào lòng, “Đừng khóc, chúng ta đi về nói chuyện tử tế”.

Đây không phải lần đầu tiên bị anh ôm vào lòng như vậy, nhưng bây giờ xung quanh có bao nhiêu người, Âu Dương Ngâm xấu hổ ra sức đẩy anh ra, quát lên, “Anh làm cái gì đấy!” Mặc dù mọi người đã quá quen với cảnh này nên không ai để ý, trên đường thiếu gì cặp nam nữ thân thiết ôm hôn, nhưng Âu Dương Ngâm vẫn không quen như vậy được.

Trình Mộc Dương lập tức nhận ra cô đang ngượng ngùng, anh cúi đầu xuống nhỏ giọng cười nói bên tai cô, “Em không giận nữa thì anh sẽ buông em ra, nếu còn giận là anh cứ ôm em như vậy cho người ta xem chán thì thôi”.

“Vô lại!” Mặt Âu Dương Ngâm áp vào ngực anh, tiện thể lau đi nước mắt trên mặt, giận quá mà cười nói, “Anh mau buông em ra, em đi theo anh là được rồi chứ gì”.

Trình Mộc Dương cầm chiếc túi trên tay cô rồi kéo cô đi tìm xe mình.

Trình Mộc Vũ đuổi theo đến nơi nhìn thấy tất cả những việc này, cô tức giận đến mức toàn thân run rẩy, “Đồ lẳng lơ!” Cô cầm hận chửi rửa trong lòng.

*** **

Âu Dương Ngâm đi dạo hoàn toàn không có mục đích trong tiểu khu, cô không rõ vì sao Trình Mộc Vũ lại thù địch mình như vậy. Cô lấy điện thoại ra, phải hỏi Phùng Phát Niên một chút.

”Ngâm Ngâm, em sao thế? Sao có vẻ tâm tình sa sút thế? Giọng nói lo lắng của Phùng Phát Niên vang lên trong điện thoại.

“Sư huynh!” Nghe thấy giọng nói âm áp này, Âu Dương Ngâm chợt muốn khóc. “Trước kia anh với Trình Mộc Vũ rất quen thuộc à? Có phải em có chỗ nào vô tình đắc tội cô ấy không?”

Giọng Âu Dương Ngâm nghe rất tủi thân, Phùng Phát Niên hỏi, “Cô ấy lại bắt nạt em à?”

Âu Dương Ngâm không lên tiếng, nghe Phùng Phát Niên nói tiếp, “Chờ anh trước cửa cửa hàng tạp hóa, mười phút nữa anh đến”. Nơi ở của hai người cách nhau không xa, sau này Âu Dương Ngâm mới biết điều đó, thảo nào anh ta có thể thường xuyên ngồi ở đây đợi cô. Đã hơn 9 giờ rồi, thực ra cô không nên bảo anh ta đi ra, nhưng trong lòng lại trống trải chỉ muốn tìm một chỗ dựa.

Mười phút sau Phùng Phát Niên đúng giờ đi tới trước cửa cửa hàng tạp hóa, Âu Dương Ngâm rầu rĩ ngồi ở đó, anh ta nhìn sắc mặt cô, lại bị Trình Mộc Vũ bắt nạt thật sao?

“Ngâm Ngâm”, anh ta đi tới kéo cô lên, “Em ăn tối chưa?”

Âu Dương Ngâm thành thật lắc đầu, cô tức giận cũng đủ no rồi nào còn có tâm tư ăn cơm? Vốn định mua giấy xong sẽ đi ăn cơm với Trình Mộc Dương, kết quả bị Trình Mộc Vũ quậy một hồi, cô giận dữ bắt Trình Mộc Dương đưa thẳng về nhà.

“Chúng ta đi ăn vằn thắn”. Phùng Phát Niên kéo cô đến cửa hàng ăn vặt, gọi ổi người một bát rồi lại mức mấy miếng trong bát mình sang cho cô, “Anh ăn tối rồi, không ăn được nhiều nữa”.

Âu Dương Ngâm gật đầu, lại cho thêm dấm rồi buồn bực bắt đầu ăn.

Phùng Phát Niên lẳng lặng nhìn cô, cô ấy yêu Trình Mộc Dương sao? Cho nên Trình Mộc Vũ mới không chịu buông tha cho cô ấy? Anh ta hơi khó chịu, trong mắt cô ấy mình chỉ là sư huynh, hơn nữa là người sư huynh thay thế A Trạch. Cô ấy tin nhiệm mình, ỷ lại mình đều là vì A Trạch đúng không? Cô ấy không chú ý tới sự thay đổi của mình sao? Mỗi một thứ bày mình đều vui vẻ như vậy, bởi vì có thể được nhìn thấy cô ấy, cùng cô ấy đi ăn cơm. Nghe các đồng nghiệp trêu đùa gán ghép mình cũng thấy rất vui. Có lúc mình ngồi ở cửa hàng tạp hóa đợi cô ấy, thường không đợi được, nhưng cảm giác chờ đợi lại khiến mình thỏa mãn, cho nên không đợi được cũng không thất vọng, còn khi đợi được, sự vui mừng trong mắt cô ấy lại đủ để mình nhấm nháp vài ngày. Bây giờ anh ta đã dần dần hiểu A Trạch, một cô bé như vậy thực sự sẽ khiến nó không thể nào buông tay được.

“Ngâm Ngâm, Trình thị quá phức tạp, phải cẩn thận bảo vệ chính mình”. Anh ta muốn nói hãy rời khỏi Trình Mộc Dương. Cô ấy đang càng ngày càng gần Trình thị, anh ta nên nói ra chân tướng, ngăn cản bước chân cô ấy, nhưng anh ta đã không thể nói ra miệng một cách vô tư. Bởi vì tư tâm của mình nên anh ta luôn cảm thấy nói như vậy có chút hèn hạ.

Âu Dương Ngâm gật đầu cười khổ với anh ta, “Đừng lo!” Nhà cao cửa rộng, không bao giờ thiếu những người tự ỉnh là rất cao.

*** **

Trình Mộc Dương gọi điện thoại, “Tiểu Vũ, có thể nói chuyện với anh được không?” Đêm khuya người vắng, giọng nói của Trình Mộc Dương tỏ ra hơi uể oải và bất đắc dĩ.

Trình Mộc Vũ hơi chột dạ, “Anh, muộn lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm, đi ngủ sớm một chút đi”.

“Tiểu Vũ, rốt cục em và Ngâm Ngâm có xích mích gì, em nói thẳng với anh được không?” Đã không chỉ một lần anh thầm cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, điều này càng khiến anh lo lắng không thôi.

“Em với cô ta có thể có xích mích gì chứ? Chẳng qua là em cảm thấy cô ta không xứng với anh, vừa ít tuổi vừa không hiểu chuyện, anh nên tìm một cô gái thành thực một chút, gia thế tương đương như Lưu Hân ấy”.

“Tiểu Vũ, chuyện tình cảm như thế nào thì người trong cuộc tự biết, thực ra Ngâm Ngâm rất biết điều, em chung sống với cô một thời gian sẽ biết. Cô ấy rất biết cách suy nghĩ cho người khác”.

“Anh, em thấy cô ta không hề biết điều chút nào, vừa rồi còn giận dữ như vậy nữa”.

“Tiểu Vũ, vừa rồi em nói anh không hiểu gì cả, Lưu Hân và anh có quan hệ gì, vì sao phải nói như vậy? Nếu là cô gái khác thì không biết sẽ như thế nào, còn Ngâm Ngâm thì không hỏi gì cả”. Khi ở một mình không biết cô ấy sẽ tủi thân thế nào.

“Đương nhiên cô ta sẽ không hỏi, cô ta một lòng muốn quần quýt lấy anh, muốn tiến cửa nhà chúng ta, phải giả vờ hiền hậu đức hạnh. Thủ đoạn của cô ta hay lắm! Anh, anh không thể mắc lừa cô ta được”.

“Tiểu Vũ!” Trình Mộc Dương cả giận nói, “Cô ấy không bám anh, cô ấy không hề muốn có dây dưa gì với nhà chúng ta”. Dừng lại một chút, anh thở dài nói, “Là anh thích cô ấy, nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên anh thích một cô gái như vậy. Em là em gái tốt của anh, anh hi vọng em với cô ấy có thể hòa thuận. Cho dù em không thích cô ấy thì cũng đừng làm khó cô ấy được không?”

Trình Mộc Vũ gác điện thoại không nói được gì, anh trai mình vô tội, anh ấy chỉ thích một cô gái, nhưng vì sao cô gái đó lại là Âu Dương Ngâm?

Buổi tối hôm đó, Âu Dương Ngâm, Trình Mộc Dương, Phùng Phát Niên và Trình Mộc Vũ, tất cả đều ngủ không ngon giấc.

49. Chương 49

Chương 49: Lần thứ ba gặp Trình Mộc Vũ

Theo thường lệ, sau khi ghi hình xong cũng là giờ tan ca, A Văn đi bên cạnh Âu Dương Ngâm nhỏ giọng hỏi, “Ngâm Ngâm, cháu và phó giám đốc Phùng làm sao rồi? Đã hai buổi ghi hình anh ấy không đến đợi cháu. Hai đứa cãi nhau à?”

Âu Dương Ngâm cũng nói nhỏ, “Chú Văn, chú hiểu lầm rồi. Cháu và phó giám đốc Phùng không có gì cả. Trước kia anh ấy chờ cháu ghi hình xong chỉ là muốn hỏi một chút tình hình ghi hình của cháu, vì cháu là người mới, lại là người anh ấy tiền cử nên anh ấy sợ làm ảnh hưởng đến chuyên mục của chú. Bây giờ chắc là cảm thấy cháu đã quen việc rồi nên anh ấy cũng yên tâm hơn. Có sự dạy bảo ân cần của chú Văn như vậy lo gì cháu không tiến bộ chứ. Hơn nữa anh ấy là sư huynh của cháu, anh ấy...” Nhìn vẻ mặt tiếc nuối của A Văn cô lại không nói tiếp được, vì sao mình phải giải thích nhiều như vậy, giải thích cho A Văn nghe, cũng là giải thích cho chính mình nghe. Cô sao có thể không cảm nhận được tấm lòng của Phùng Phát Niên chứ, anh ta chưa nói bất cứ điều gì, suốt ngày chỉ gọi tiểu sư muội, tiểu sư muội, có lúc không nhận được cũng gọi luôn sư huynh, sư huynh để lấp liếm. Ban đầu quan hệ của bọn họ trở nên thân thiết là vì A Trạch, nhưng sau đó đã có một sự thay đổi. Trong lòng cô, anh ta sớm đã không còn là thể thân của A Trạch, anh ta là một người anh khác được cô ý lại. Cô ý lại anh ta như vậy, bây giờ cô phải hỏi chính mình một câu, mình có tư cách gì để khiến anh ta lo lắng ỉn? Lúc đầu vì mình yêu A Trạch, luôn cho rằng A Trạch cũng yêu mình, cho nên đương nhiên mỗi khi có việc lại đi tìm anh ấy, bắt anh ấy gánh vác. Bây giờ nghĩ lại, mình chỉ là một tiểu sư muội được anh ấy thương yêu, thương yêu đến mấy cũng chỉ là sư muội, đâu có tư cách gì bắt anh ấy phải hi sinh vì mình?

A Văn thở dài, “Mặc dù chú nói thế này có thể Anh Chi sẽ không vui, nhưng phó giám đốc Phùng thật sự rất tốt, có tài, sống trong môi trường này mà vẫn còn có thể giữ mình trong sạch, lại rất quan tâm đến cháu. Vì cháu, anh ta đã làm rất nhiều việc, mỗi một bản thảo của cháu anh ta đều xem qua trước vì sợ có câu nào trúc trắc, mỗi một lần chỉnh sửa hình ảnh đều đến xem, nói với chú ý kiến của anh ta để chú chuyển cáo lại cho cháu. Ngâm Ngâm, tốt như vậy sao chỉ là sư huynh, chú sợ cháu lại bỏ lỡ”.

Âu Dương Ngâm cúi đầu, cô không biết những điều này, làm sao cô có thể thừa nhận được một tình ý như vậy?

“Phó giám đốc Phùng đang đợi cháu!” A Văn nói nhỏ. Âu Dương Ngâm ngẩng đầu lên, Phùng Phát Niên mỉm cười đi tới chỗ bọn họ. Những người trong tổ chương trình lại trêu đùa theo thường lệ, nhưng lần này lại khiến Âu Dương Ngâm khó chịu. A Văn cau mày ra hiệu cho cấp dưới dừng trêu chọc.

“Phó giám đốc Phùng, buổi tối tôi mời khách, cùng đi ăn cơm nhé. Ở khu đông mới mở một quán cơm Quảng Đông, nghe nói rất khá, bọn nhóc trong tổ tôi vẫn có ý định đi nhưng chưa tìm được thời gian. Tôi đã đặt chỗ rồi”.

Mọi người vui vẻ reo hò. Phùng Phát Niên đồng ý, ánh mắt nhìn thoáng qua Âu Dương Ngâm, Âu Dương Ngâm hơi khó xử. Hôm nay là cuối tuần, Trình Mộc Dương cũng hẹn cô.

“Hôm nay chắc tiểu sư muội có hẹn khác rồi, chúng ta phải thông cảm một chút. Ngâm Ngâm, em có việc cứ đi trước đi, lần sau bắt chú Văn mời riêng em để bồi thường”. Trong lòng cực kì thất vọng nhưng trên mặt Phùng Phát Niên vẫn tươi cười không để người khác nhận ra.

Trừ A Văn, những người còn lại đều hơi giật mình, phó giám đốc Phùng đang làm trò gì vậy? Theo đuổi hồi lâu, vốn dĩ người ta là hoa đã có chủ. Có người chưa nghĩ ra mấu chốt vấn đề còn kêu lên, “Chẳng lẽ phó giám đốc Phùng muốn mời riêng Ngâm Ngâm đi ăn?”

Phùng Phát Niên cười nói, “Đúng thế đúng thế, lần sau sư huynh phải mời tiểu sư muội tử tế, tất cả những người còn lại dẹp sang một bên hết!”

Âu Dương Ngâm khó chịu trong lòng nhưng vẫn gượng cười nói, “Em mới phải mời sư huynh đi ăn chứ, mọi người không ai được theo cả!”

A Văn thở dài trong lòng, hai người thông minh, chỉ sợ đối phương khó xử như vậy, vì sao không thể đến được với nhau?

*** **

Trình Mộc Dương vừa lái xe vừa nói với Âu Dương Ngâm, “Khu thành đông mới mở một quán ăn Quảng Đông, nghe nói thức ăn ở đó ngon lắm, khách khứa đông đúc, anh đã đặt chỗ ở đó rồi”.

Nghe vậy Âu Dương Ngâm vội nói, “Đi xa như vậy làm gì chứ, ăn tạm thứ gì đó là được rồi”.

“Em thì lúc nào cũng tạm bợ làm anh không có cảm giác thành công gì cả. Ngâm Ngâm, hay lúc nào em cũng học các cô gái khác đề ra yêu cầu ngặt nghèo để thử thách anh đi?” Trình Mộc Dương cười nói, “Dù gì bạn trai em cũng mở một công ty không nhỏ, những gì em nghĩ ra được thì anh cũng sẽ thỏa mãn được”.

Âu Dương Ngâm nói, “Em không muốn đến nhà hàng đó, chúng ta đổi chỗ khác đi”. Người trong tổ chương trình đều ở đó, Phùng Phát Niên cũng ở đó.

“Vì sao? Có người nào ở đó?” Trình Mộc Dương nhạy cảm hỏi.

“Tổ chuyên mục của bọn em hôm nay đã đặt trước ở đó”. Âu Dương Ngâm bắt đầu kể.

“Có gặp thì cũng không có gì, chúng ta cũng biết nhau hết mà, không phải lần trước đã cùng tới Hương Lâm sao?”

“Em không muốn gặp bọn họ”. Âu Dương Ngâm hơi tức giận.

“Tốt tốt tốt, chúng ta trốn ở trong phòng riêng, đợi tất cả mọi người đi rồi mới lên đi về được không? Giờ này đặt chỗ ở đâu được chứ, đừng đổi chỗ nữa, ngoan!” Trình Mộc Dương dỗ dành.

Âu Dương Ngâm luôn có linh cảm sẽ có chuyện xảy ra.

May là chuyện gì cũng không xảy ra, nhà hàng lớn như vậy, quả thật muốn gặp nhau cũng không dễ dàng. Trình Mộc Dương vừa gấp thức ăn cho cô vừa nghe cô kể chuyện ở bệnh viện và ở đài truyền hình. Anh thích nghe cô ríu rít bên cạnh mình như một chú chim nhỏ. Cô luôn có thể hứng thú nói về một chuyện rất bình thường. Nhìn cô tinh thần phấn chấn, mặt mày linh động anh thấy rất thỏa mãn.

“Anh!” Trình Mộc Vũ đẩy cửa vào, bên cạnh là một cô bé xinh đẹp.

Âu Dương Ngâm nhìn ra cửa, trong lòng thầm thấy bất an, có điều cô vẫn đứng dậy, đây là phép lịch sự. Lần này cô không chủ động chào hỏi mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn.

Trình Mộc Dương cũng rất bất ngờ, anh đứng lên nhìn Trình Mộc Vũ, “Tiểu Vũ, sao em cũng ở đây?”

“Em và mấy người bạn cùng đi ăn cơm. Anh, đây là tiểu thư Vu, thiên kim tiểu thư của Chủ tịch tập đoàn Tân Hoa, lần trước trong buổi tiệc ở nhà Lưu Hân em đã định giới thiệu hai người với nhau, đúng là duyên số, không ngờ đến đây cũng có thể gặp được. Anh thấy cô ấy xinh không?”

Trình Mộc Dương hơi gật đầu, “Chào tiểu thư Vu”. Anh đưa tay nhẹ nhàng kéo vai Âu Dương Ngâm lại, “Đây là Âu Dương Ngâm, bạn gái anh”.

Âu Dương Ngâm mỉm cười với cô gái đó, “Chào cô!”

Tiểu thư Vu hơi bất mãn liếc Trình Mộc Vũ rồi cười lạnh nhạt nói với Âu Dương Ngâm, “Chào cô!”

Trình Mộc Vũ nói: “Anh, bên kia có rất nhiều người anh quen biết, anh qua chào hỏi đi!”

Trình Mộc Dương chần chờ một chút, cúi đầu trưng cầu ý kiến Âu Dương Ngâm, “Ngâm Ngâm, cùng anh đi qua bên kia một chút?”

Âu Dương Ngâm vô thức quay lại nhìn Trình Mộc Vũ, thấy Trình Mộc Vũ đang lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, chợt cảm thấy chán nản, cố liền nói, “Em cũng không quen, anh qua một mình đi”.

Trình Mộc Dương vỗ vai cô an ủi, “Anh quay lại ngay. Em cứ ăn trước đi”. Nói rồi anh và Trình Mộc Vũ, tiểu thư Vu đi ra khỏi phòng.

Âu Dương Ngâm thất vọng ngồi xuống, Trình Mộc Vũ biểu thị sự coi thường và địch ý đối với chính mình trước mặt bạn không kiêng nể gì, vì sao như vậy? Cô vô cùng khó hiểu, lần đầu tiên mình gặp cô ta ở Hoa Viên ánh mắt cô ta đã thù hận như vậy, tiếp theo là hôm tiệc sinh nhật Hàn Hiểu Băng, tiếp nữa là ở tòa nhà D City, hôm nay lại từng bước tới bức bách cô, rốt cục là vì cái gì? Cô ngồi ở đó chán nản nhìn một bàn thức ăn.

Hai mươi phút sau Trình Mộc Dương vẫn chưa quay lại, Âu Dương Ngâm hơi không vui, ném cô ở đây một mình, đến uống vui quên trời đất bên cạnh cả đám người đẹp rồi à? Cô uống một ngụm nước chanh, nhìn ra ngoài cửa sổ xem bóng đêm càng ngày càng đậm.

Điện thoại đổ chuông, đó là một dãy số xa lạ, “Anh trai tôi còn có việc không đi được, cô về đi, không được quần quýt lấy anh ấy nữa. Loại gia đình như nhà chúng tôi không phải nơi cô có thể vọng tưởng với cao được”. Đó là giọng nói mỉa mai lạnh như băng của Trình Mộc Vũ, “Yên tâm, anh trai tôi sẽ trả tiền”.

Âu Dương Ngâm chỉ cảm thấy rét lạnh thấu xương. Lý trí nói với cô đây nhất định là Trình Mộc Vũ giả trò quỷ, tới lời Trình Mộc Dương đi, làm mọi người giữ anh ấy lại, sau đó lại gọi điện thoại đuổi cô đi. Nói không chừng hôm nay hoàn toàn không phải ngẫu nhiên gặp phải mà là Trình Mộc Vũ có chủ tâm đặt bẫy đến quấy rối, làm gì mà trùng hợp đến mức tìm được bọn họ trong số bao nhiêu phòng riêng như vậy. Vậy thì mình nên ở lại xem rốt cục cô ta có thể giữ anh trai được bao lâu, Trình Mộc Dương nhất định sẽ về tìm mình, nói không chừng anh ấy đang tìm cơ hội thoát thân rồi.

Nhưng bây giờ cô không thể nào lý trí được, trong lòng cô tự nói với mình, lý trí lớn nhất chính là rời đi, rời khỏi Trình Mộc Dương, rời xa Trình thị. Cô nhớ tới lời Phùng Phát Niên, “Nhà họ Trình là một đại gia đình, bên trong người loại nào cũng có, có một số người không nên tiếp xúc sẽ tốt hơn”. Trình Mộc Vũ đã tỏ ý thù không bỏ qua, quả thực rất giống một con sói đã bị ép đến đường cùng, sẽ chơi cùng cô với bất cứ giá nào, chỉ sợ Âu Dương Ngâm này không theo nổi.

“Em có việc, về trước”. Cô gửi tin nhắn cho Trình Mộc Dương, cầm túi xách đi ra khỏi phòng.

“Ngâm Ngâm!” Phùng Phát Niên kinh ngạc gọi cô lại, dưới ánh đèn u ám của hành lang, vẻ mặt cô tỏ ra thê lương, “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì”, Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Chẳng qua em muốn đi cùng mọi người nên mới tới tìm bọn anh thôi”.

“Vậy thì tốt, đi vào với sư huynh”. Phùng Phát Niên thăm lo lắng nhưng không thể hiện ra mặt, cô ấy đang che giấu điều gì đó, đáng thương như một con mèo con bị vứt bỏ.

Âu Dương Ngâm đi vào phòng riêng khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, kĩ thuật viên Trần kêu lên: “Trời ạ, cuối cùng hôm nay tôi cũng được lãnh giáo sự hấp dẫn của phó giám đốc Phùng rồi. Ngâm Ngâm, em đã quyết định cải tà quy chính rồi à?”

Phùng Phát Niên nhìn anh ta trách móc, “Anh uống nhiều rồi à? Ngâm Ngâm là một người yêu nước, nhất định đòi tham gia cách mạng nên đến nhờ cậy tổ chức đảng. Chú Văn phải khen thưởng đấy”.

A Văn vui vẻ nói: “Bất kể là vì phó giám đốc Phùng hay là vì tổ quốc và nhân dân thì chú văn cứ phải phát tiền thưởng!” Nói rồi liền thò tay vào túi móc ví, mấy người lao lên cướp ví, một bức ảnh phụ nữ từ trong ví rơi ra.

50. Chương 49

Chương 49: Lần thứ ba gặp Trình Mộc Vũ

Theo thường lệ, sau khi ghi hình xong cũng là giờ tan ca, A Văn đi bên cạnh Âu Dương Ngâm nhỏ giọng hỏi, “Ngâm Ngâm, cháu và phó giám đốc Phùng làm sao rồi? Đã hai buổi ghi hình anh ấy không đến đợi cháu. Hai đứa cãi nhau à?”

Âu Dương Ngâm cũng nói nhỏ, “Chú Văn, chú hiểu lầm rồi. Cháu và phó giám đốc Phùng không có gì cả. Trước kia anh ấy chờ cháu ghi hình xong chỉ là muốn hỏi một chút tình hình ghi hình của cháu, vì cháu là người mới, lại là người anh ấy tiên cử nên anh ấy sợ làm ảnh hưởng đến chuyên mục của chú. Bây giờ chắc là cảm thấy cháu đã quen việc rồi nên anh ấy cũng yên tâm hơn. Có sự dạy bảo ân cần của chú Văn như vậy lo gì cháu không tiến bộ chứ. Hơn nữa anh ấy là sư huynh của cháu, anh ấy...” Nhìn vẻ mặt tiếc nuối của A Văn cô lại không nói tiếp được, vì sao mình phải giải thích nhiều như vậy, giải thích cho A Văn nghe, cũng là giải thích cho chính mình nghe. Cô sao có thể không cảm nhận được tấm lòng của Phùng Phát Niên chứ, anh ta chưa nói bất cứ điều gì, suốt ngày chỉ gọi tiểu sư muội, tiểu sư muội, có lúc không nhận được cũng gọi luôn sư huynh, sư huynh để lấp liếm. Ban đầu quan hệ của bọn họ trở nên thân thiết là vì A Trạch, nhưng sau đó đã có một sự thay đổi. Trong lòng cô, anh ta sớm đã không còn là thể thân của A Trạch, anh ta là một người anh khác được cô ý lại. Cô ý lại anh ta như vậy, bây giờ cô phải hỏi chính mình một câu, mình có tư cách gì để khiến anh ta lo lắng ỉn? Lúc đầu vì mình yêu A Trạch, luôn cho rằng A Trạch cũng yêu mình, cho nên đương nhiên mỗi khi có việc lại đi tìm anh ấy, bắt anh ấy gánh vác. Bây giờ nghĩ lại, mình chỉ là một tiểu sư muội được anh ấy thương yêu, thương yêu đến mấy cũng chỉ là sư muội, đâu có tư cách gì bắt anh ấy phải hi sinh vì mình?

A Văn thở dài, “Mặc dù chú nói thế này có thể Anh Chi sẽ không vui, nhưng phó giám đốc Phùng thật sự rất tốt, có tài, sống trong môi trường này mà vẫn còn có thể giữ mình trong sạch, lại rất quan tâm đến cháu. Vì cháu, anh ta đã làm rất nhiều việc, mỗi một bản thảo của cháu anh ta đều xem qua trước vì sợ có câu nào trúc trắc, mỗi một lần chỉnh sửa hình ảnh đều đến xem, nói với chú ý kiến của anh ta để chú chuyển cáo lại cho cháu. Ngâm Ngâm, tốt như vậy sao chỉ là sư huynh, chú sợ cháu lại bỏ lỡ”.

Âu Dương Ngâm cúi đầu, cô không biết những điều này, làm sao cô có thể thừa nhận được một tình ý như vậy?

“Phó giám đốc Phùng đang đợi cháu!” A Văn nói nhỏ. Âu Dương Ngâm ngẩng đầu lên, Phùng Phát Niên mỉm cười đi tới chỗ bọn họ. Những người trong tổ chương trình lại trêu đùa theo thường lệ, nhưng lần này lại khiến Âu Dương Ngâm khó chịu. A Văn cau mày ra hiệu cho cấp dưới dừng trêu chọc.

“Phó giám đốc Phùng, buổi tối tôi mời khách, cùng đi ăn cơm nhé. Ở khu đông mới mở một quán cơm Quảng Đông, nghe nói rất khá, bọn nhóc trong tổ tôi vẫn có ý định đi nhưng chưa tìm được thời gian. Tôi

đã đặt chỗ rồi”.

Mọi người vui vẻ reo hò. Phùng Phát Niên đồng ý, ánh mắt nhìn thoáng qua Âu Dương Ngâm, Âu Dương Ngâm hơi khó xử. Hôm nay là cuối tuần, Trình Mộc Dương cũng hẹn cô.

“Hôm nay chắc tiểu sư muội có hẹn khác rồi, chúng ta phải thông cảm một chút. Ngâm Ngâm, em có việc cứ đi trước đi, lần sau bắt chú Văn mời riêng em để bồi thường”. Trong lòng cực kì thất vọng nhưng trên mặt Phùng Phát Niên vẫn tươi cười không để người khác nhận ra.

Trừ A Văn, những người còn lại đều hơi giật mình, phó giám đốc Phùng đang làm trò gì vậy? Theo đuổi hồi lâu, vốn dĩ người ta là hoa đã có chủ. Có người chưa nghĩ ra mấu chốt vấn đề còn kêu lên, “Chẳng lẽ phó giám đốc Phùng muốn mời riêng Ngâm Ngâm đi ăn?”

Phùng Phát Niên cười nói, “Đúng thế đúng thế, lần sau sư huynh phải mời tiểu sư muội tử tế, tất cả những người còn lại dẹp sang một bên hết!”

Âu Dương Ngâm khó chịu trong lòng nhưng vẫn gượng cười nói, “Em mới phải mời sư huynh đi ăn chứ, mọi người không ai được theo cả!”

A Văn thở dài trong lòng, hai người thông minh, chỉ sợ đối phương khó xử như vậy, vì sao không thể đến được với nhau?

*** **

Trình Mộc Dương vừa lái xe vừa nói với Âu Dương Ngâm, “Khu thành đông mới mở một quán ăn Quảng Đông, nghe nói thức ăn ở đó ngon lắm, khách khứa đông đúc, anh đã đặt chỗ ở đó rồi”.

Nghe vậy Âu Dương Ngâm vội nói, “Đi xa như vậy làm gì chứ, ăn tạm thứ gì đó là được rồi”.

“Em thì lúc nào cũng tạm bợ làm anh không có cảm giác thành công gì cả. Ngâm Ngâm, hay lúc nào em cũng học các cô gái khác đề ra yêu cầu ngặt nghèo để thử thách anh đi?” Trình Mộc Dương cười nói, “Dù gì bạn trai em cũng mở một công ty không nhỏ, những gì em nghĩ ra được thì anh cũng sẽ thỏa mãn được”.

Âu Dương Ngâm nói, “Em không muốn đến nhà hàng đó, chúng ta đổi chỗ khác đi”. Người trong tổ chương trình đều ở đó, Phùng Phát Niên cũng ở đó.

“Vì sao? Có người nào ở đó?” Trình Mộc Dương nhảy cảm hỏi.

“Tổ chuyên mục của bọn em hôm nay đã đặt trước ở đó”. Âu Dương Ngâm bắt đầu kể.

“Có gặp thì cũng không có gì, chúng ta cũng biết nhau hết mà, không phải lần trước đã cùng tới Hương Lâm sao?”

“Em không muốn gặp bọn họ”. Âu Dương Ngâm hơi tức giận.

“Tốt tốt tốt, chúng ta trốn ở trong phòng riêng, đợi tất cả mọi người đi rồi mới lên đi về được không? Giờ này đặt chỗ ở đâu được chứ, đừng đổi chỗ nữa, ngoan!” Trình Mộc Dương dỗ dành.

Âu Dương Ngâm luôn có linh cảm sẽ có chuyện xảy ra.

May là chuyện gì cũng không xảy ra, nhà hàng lớn như vậy, quả thật muốn gặp nhau cũng không dễ dàng. Trình Mộc Dương vừa gấp thức ăn cho cô vừa nghe cô kể chuyện ở bệnh viện và ở đài truyền hình. Anh thích nghe cô ríu rít bên cạnh mình như một chú chim nhỏ. Cô luôn có thể hứng thú nói về một chuyện rất bình thường. Nhìn cô tinh thần phấn chấn, mặt mày linh động anh thấy rất thỏa mãn.

“Anh!” Trình Mộc Vũ đẩy cửa vào, bên cạnh là một cô bé xinh đẹp.

Âu Dương Ngâm nhìn ra cửa, trong lòng thầm thấy bất an, có điều cô vẫn đứng dậy, đây là phép lịch sự. Lần này cô không chủ động chào hỏi mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn.

Trình Mộc Dương cũng rất bất ngờ, anh đứng lên nhìn Trình Mộc Vũ, “Tiểu Vũ, sao em cũng ở đây?”

“Em và mấy người bạn cùng đi ăn cơm. Anh, đây là tiểu thư Vu, thiên kim tiểu thư của Chủ tịch tập đoàn Tân Hoa, lần trước trong buổi tiệc ở nhà Lưu Hân em đã định giới thiệu hai người với nhau, đúng là duyên số, không ngờ đến đây cũng có thể gặp được. Anh thấy cô ấy xinh không?”

Trình Mộc Dương hơi gật đầu, “Chào tiểu thư Vu”. Anh đưa tay nhẹ nhàng kéo vai Âu Dương Ngâm lại, “Đây là Âu Dương Ngâm, bạn gái anh”.

Âu Dương Ngâm mỉm cười với cô gái đó, “Chào cô!”

Tiểu thư Vu hơi bất mãn liếc Trình Mộc Vũ rồi cười lạnh nhạt nói với Âu Dương Ngâm, “Chào cô!”

Trình Mộc Vũ nói: “Anh, bên kia có rất nhiều người anh quen biết, anh qua chào hỏi đi!”

Trình Mộc Dương chần chờ một chút, cúi đầu trưng cầu ý kiến Âu Dương Ngâm, “Ngâm Ngâm, cùng anh đi qua bên kia một chút?”

Âu Dương Ngâm vô thức quay lại nhìn Trình Mộc Vũ, thấy Trình Mộc Vũ đang lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, chợt cảm thấy chán nản, cố liền nói, “Em cũng không quen, anh qua một mình đi”.

Trình Mộc Dương vỗ vai cô an ủi, “Anh quay lại ngay. Em cứ ăn trước đi”. Nói rồi anh và Trình Mộc Vũ, tiểu thư Vu đi ra khỏi phòng.

Âu Dương Ngâm thất vọng ngồi xuống, Trình Mộc Vũ biểu thị sự coi thường và địch ý đối với chính mình trước mặt bạn không kiêng nể gì, vì sao như vậy? Cô vô cùng khó hiểu, lần đầu tiên mình gặp cô ta ở Hoa Viên ánh mắt cô ta đã thù hận như vậy, tiếp theo là hôm tiệc sinh nhật Hàn Hiểu Băng, tiếp nữa là ở tòa nhà D City, hôm nay lại từng bước tới bức bách cô, rốt cục là vì cái gì? Cô ngồi ở đó chán nản nhìn một bàn thức ăn.

Hai mươi phút sau Trình Mộc Dương vẫn chưa quay lại, Âu Dương Ngâm hơi không vui, ném cô ở đây một mình, đến uống vui quên trời đất bên cạnh cả đám người đẹp rồi à? Cô uống một ngụm nước chanh, nhìn ra ngoài cửa sổ xem bóng đêm càng ngày càng đậm.

Điện thoại đổ chuông, đó là một dãy số xa lạ, “Anh trai tôi còn có việc không đi được, cô về đi, không được quần quýt lấy anh ấy nữa. Loại gia đình như nhà chúng tôi không phải nơi cô có thể vọng tưởng với cao được”. Đó là giọng nói mỉa mai lạnh như băng của Trình Mộc Vũ, “Yên tâm, anh trai tôi sẽ trả tiền”.

Âu Dương Ngâm chỉ cảm thấy rét lạnh thấu xương. Lý trí nói với cô đây nhất định là Trình Mộc Vũ giả trò quỷ, tới lôi Trình Mộc Dương đi, làm mọi người giữ anh ấy lại, sau đó lại gọi điện thoại đuổi cô đi. Nói không chừng hôm nay hoàn toàn không phải ngẫu nhiên gặp phải mà là Trình Mộc Vũ có chủ tâm đặt bẫy đến quấy rối, làm gì mà trùng hợp đến mức tìm được bọn họ trong số bao nhiêu phòng riêng như vậy. Vậy thì mình nên ở lại xem rốt cục cô ta có thể giữ anh trai được bao lâu, Trình Mộc Dương nhất định sẽ về tìm mình, nói không chừng anh ấy đang tìm cơ hội thoát thân rồi.

Nhưng bây giờ cô không thể nào lý trí được, trong lòng cô tự nói với mình, lý trí lớn nhất chính là rời đi, rời khỏi Trình Mộc Dương, rời xa Trình thị. Cô nhớ tới lời Phùng Phát Niên, “Nhà họ Trình là một đại gia đình, bên trong người loại nào cũng có, có một số người không nên tiếp xúc sẽ tốt hơn”. Trình Mộc Vũ đã tỏ ý thề không bỏ qua, quả thực rất giống một con sói đã bị ép đến đường cùng, sẽ chơi cùng cô với bất cứ giá nào, chỉ sợ Âu Dương Ngâm này không theo nổi.

“Em có việc, về trước”. Cô gửi tin nhắn cho Trình Mộc Dương, cầm túi xách đi ra khỏi phòng.

“Ngâm Ngâm!” Phùng Phát Niên kinh ngạc gọi cô lại, dưới ánh đèn u ám của hành lang, vẻ mặt cô tỏ ra thê lương, “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì”, Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Chẳng qua em muốn đi cùng mọi người nên mới tới tìm bọn anh thôi”.

“Vậy thì tốt, đi vào với sư huynh”. Phùng Phát Niên thầm lo lắng nhưng không thể hiện ra mặt, cô ấy đang che giấu điều gì đó, đáng thương như một con mèo con bị vứt bỏ.

Âu Dương Ngâm đi vào phòng riêng khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, kĩ thuật viên Trần kêu lên: “Trời ạ, cuối cùng hôm nay tôi cũng được lãnh giáo sự hấp dẫn của phó giám đốc Phùng rồi. Ngâm Ngâm, em đã quyết định cải tà quy chính rồi à?”

Phùng Phát Niên nhìn anh ta trách móc, “Anh uống nhiều rồi à? Ngâm Ngâm là một người yêu nước, nhất định đòi tham gia cách mạng nên đến nhờ cậy tổ chức đảng. Chú Văn phải khen thưởng đấy”.

A Văn vui vẻ nói: “Bất kể là vì phó giám đốc Phùng hay là vì tổ quốc và nhân dân thì chú vẫn cứ phải phát tiền thưởng!” Nói rồi liền thò tay vào túi móc ví, mấy người lao lên cướp ví, một bức ảnh phụ nữ từ trong ví rơi ra.

51. Chương 50

Chương 50: Ngâm Ngâm rất tức giận

Đó là bức ảnh Trình Anh Chi, mọi người nhìn thấy liền cười nói, “Chú Văn đúng là số đào hoa, không trách được thời gian này tâm tình lại tốt như vậy, cũng không hay mắng chúng ta nữa”.

A Văn vội cầm ví về cười mắng, “Lũ trẻ ranh đừng nói lung tung, mấy ngày không mắng đã ngứa ngáy khó chịu rồi à?”

Âu Dương Ngâm cười đưa tay ra: “Phí giữ miệng!”

A Văn đã uống nhiều, rút ra một xấp tiền nhét vào tay cô nói: “Ngâm Ngâm, chú Văn rất vui vì hôm nay cháu đến được, cuối cùng cháu cũng chịu nghe lời chú nói hồi chiều, số tiền này là chú Văn khen thưởng cháu, đúng là cháu ngoan!”

Phùng Phát Niên hỏi, “Lời gì mà đáng giá như vậy?”

A Văn nhìn Phùng Phát Niên, vừa định mở miệng thì Âu Dương Ngâm vội vàng ngắt lời, “Chú Văn dặn em phải ghi hình thật tốt, quảng cáo nhiều mới có thể phát tiền thưởng ọi người”.

“Không phải!” A Văn nói, “Chú nói là một cô gái tốt như vậy, phó giám đốc Phùng, anh...”

Phùng Phát Niên hiểu ra, vội cười nói, “Cháu biết cháu biết, cháu sẽ chăm sóc cô ấy tử tế, bồi dưỡng cô ấy trở thành người dẫn chương trình nổi tiếng”.

A Văn không nói tiếp chuyện này nữa, cầm chén rượu lên, “Chú xem chương trình mà cũng phải nín thở! Nói rồi ngửa cổ uống cạn chén rượu.

Âu Dương Ngâm và Phùng Phát Niên nhìn nhau, hai người cùng chuyển ánh mắt đi.

Vất vả lắm mới thoát thân được, Trình Mộc Dương vội vã chạy về phòng mình, đẩy cửa nhìn vào, chỉ còn lại một bàn thức ăn vắng lạnh.

Anh sa sút tinh thần ngồi bên bàn gọi điện thoại cho Âu Dương Ngâm, thuê bao quý khách gọi hiện không liên lạc được. Suy nghĩ một chút, anh gọi điện thoại cho Trình Mộc Vũ.

“Tiểu Vũ, Ngâm Ngâm đi đâu rồi?”

“Cô ta đi đâu làm sao em biết?” Giọng Trình Mộc Vũ nghe rất ngang bướng.

“Ý em muốn nói với anh là hôm nay em tình cờ gặp bọn anh, tình cờ tìm một đám bạn toàn người anh quen, những người này tình cờ đều nhất quyết phải đổ rượu cho anh không về được phải không?”

Trình Mộc Vũ không lên tiếng.

“Tiểu Vũ, em nói gì với cô ấy? Cô ấy một thân một mình, vạn nhất có chuyện gì...”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ, cô ta tài giỏi như vậy, dắt mũi đàn ông xoay quanh như vậy, anh, anh tỉnh táo một chút được không, trên đời này hết phụ nữ rồi hay sao mà nhất định cứ phải là cô ta?” Trình Mộc Vũ hét vào điện thoại di động, khách qua lại trên hành lang kinh ngạc nhìn cô, cô hạ giọng xuống, “Em bảo cô ta về rồi”. Nói xong cô cắt điện thoại.

Trình Mộc Dương vừa tức lại vừa sốt ruột, có điều bây giờ không phải lúc tức giận em gái mình, anh phải tìm được Âu Dương Ngâm, một thân một mình cô ấy sẽ đi đâu. Chắc cô ấy tức giận và tủi thân lắm. Anh nhớ đôi mắt đầm lệ của cô lần trước ở tòa nhà D City, mình ôm cô ấy vào lòng dỗ hai câu là lại mỉm cười, đúng là trẻ con. Hôm nay không có mình bên cạnh, cô ấy sẽ khóc đến mức nào? Anh lại lấy điện thoại bấm số, vẫn tắt máy, nhất định là cô ấy giận lắm, tự nhiên bị em gái mình bắt nạt mà không hiểu vì sao, anh rất muốn xông vào phòng loi Trình Mộc Vũ ra hỏi cho rõ ràng. Có điều bây giờ không được, anh phải nhanh chóng tìm được Âu Dương Ngâm.

Trình Mộc Dương lái xe chạy như bay trên đường, cô ấy sẽ về nhà chứ? Tốt nhất là về nhà, chỉ mong là về nhà, nhất định sẽ về nhà! Trình Mộc Dương lái xe đến dưới nhà tập thể, không có ánh đèn, anh nôn nóng toát mồ hôi, quay đầu xe chạy tới bệnh viện. Cô ấy sẽ đi đâu?

Âu Dương Ngâm xuống xe vui vẻ vẫy tay với Phùng Phát Niên đang ngồi trên ghế lái, Phùng Phát Niên cũng cười vẫy tay với cô rồi lái xe đi về. Ăn cơm, uống rượu, karaoke, khiêu vũ, anh ta nghĩ hết tất cả biện pháp, rốt cục cũng làm cô vui vẻ trở lại. Thật sự giống một đứa bé, anh ta lắc đầu, lúc đầu còn rầu rĩ không vui, sau đó miễn cưỡng cười vui, một hồi sau đã chơi đùa như điên với bọn thằng Chí anh Trần, giữ mic không chịu buông ra, còn bắt anh ta khiêu vũ cùng, vui vẻ như được trở lại thời đại học, lớn tiếng cười, vui bước nhảy. “Hôm nay không lo chuyện ngày mai, ngày mai chúng ta đổi màu cờ”. Thanh xuân cuồng vọng biết bao, thanh xuân đặc ý biết bao, thanh xuân đẹp để biết bao, anh ta thích nhìn cô phấn chấn như vậy biết bao!

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương bước từ trên chiếc xe đang đỗ trong bóng tối xuống, bây giờ là 1 giờ sáng, anh đã đi tìm cả buổi tối, nóng lòng như đốt, giờ nhìn thấy cô từ trên xe Phùng Phát Niên xuống, anh không biết nên tức giận hay là vui vẻ.

“Mộc Dương!” Âu Dương Ngâm dừng lại, “Anh đang chờ em à? Xin lỗi đã để anh lo lắng”. Giọng nói của Âu Dương Ngâm không để lộ tâm tình gì.

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương bước nhanh tới trước mặt cô, “Ngâm Ngâm, xin lỗi!”

“Cũng không có gì, về đi, em cũng mệt rồi!” Âu Dương Ngâm ngang càng cảm thấy không vui, cô muốn nhanh chóng lên phòng ngủ, quên hết mọi chuyện hôm nay.

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương nắm tay cô định ôm cô vào lòng, Âu Dương Ngâm rút tay lại đi về phía trước, “Em không sao, anh xem, không phải em rất vui vẻ à, em chơi cùng các đồng sự trong tổ chuyên mục rất vui. Chú Văn còn phát tiền thưởng cho em vì em tích cực tham gia hoạt động tập thể, may là hôm nay anh chọn nhà hàng đó, nếu không em sẽ thật sự không biết làm gì”. Cô quay đầu lại cười cười với anh.

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương phát run, nụ cười tỉnh táo như vậy của cô khiến anh sợ hãi.

Âu Dương Ngâm lên nhà, Trình Mộc Dương muốn đi lên cùng cô nhưng cô ngăn anh lại, “Về đi, em mệt rồi”.

Trình Mộc Dương mặt ủ mày chau, anh còn phải đến nói chuyện với Tiểu Vũ. Cho dù nó xem thường Ngâm Ngâm, cảm thấy Ngâm Ngâm không xứng với nhà họ Trình, nhưng nếu mình đã tỏ thái độ thẳng thắn như vậy, là em gái, nó cũng không nên cản trở như thế. Nhất định có nguyên nhân sâu xa hơn, anh nghĩ, là nguyên nhân gì? Trước kia Ngâm Ngâm không hề biết nó mà.

Buổi trưa, giờ nghỉ, Âu Dương Ngâm nhận được một cuộc điện thoại, lại là một dãy số xa lạ. Cô nghe máy, là giọng một chàng trai.

“Chào chị, chị là Âu Dương Ngâm đúng không? Em là...” Bên kia thoáng im lặng, hình như đang suy nghĩ tự giới thiệu thế nào, “Cổng sau đại học D, quán net, chị còn nhớ không?”

“Nhớ, nhớ!” Âu Dương Ngâm nhớ ra, “Em thế nào? Đã quen việc ở công ty chưa?”

“Tốt lắm, giám đốc rất quan tâm đến em, em đã kết thúc thời gian thử việc rồi, chính thức kí hợp đồng rồi. Em muốn cảm ơn chị, em mời chị đi ăn cơm được không?”

“OK, chúng ta đến cổng sau đại học D đi, quán cơm Uông Kí, đó là quán nổi tiếng nhất khu đấy!” Cậu ta mới có việc làm, cô không muốn để cậu ta phải tốn nhiều tiền.

“Được!” Cậu ta vui vẻ, “Xem ra chị cũng biết rất rõ khu đó, đồ ăn ở Uông Kí được lắm, 6 rưỡi tối, không gặp không về chị nhé!”

“Không gặp không về!” Âu Dương Ngâm đặt điện thoại xuống, nghĩ bụng phải có món quà biếu thị tấm lòng.

“Cùng ai không gặp không về đây?” Giọng nói uể oải của Trình Mộc Giai đột nhiên vang lên bên tai cô khiến Âu Dương Ngâm giật mình suýt nữa ngã từ trên ghế xuống. “Nhát gan thế? Sợ chị gái anh rồi à? Cho nên cũng không chịu đi gặp anh trai anh nữa? Ngâm Ngâm, em như vậy là không tốt, anh trai anh cũng ăn không ngon mà em còn vô tâm hẹn người khác đi ăn không gặp không về, đúng là không có lương tâm”.

Âu Dương Ngâm nhìn nhẩn, “Nhà họ Trình là danh gia vọng tộc, tiểu nữ tử sợ lắm, từ đây đường ai nấy đi, đỡ phải lo lắng!”

Quả thật đã hơn một tuần cô không gặp Trình Mộc Dương, bởi vì cô đi cùng thầy Lý tham gia một hội nghị khoa học, cô không nói với anh, cô muốn nhân cơ hội này để suy nghĩ lại một số vấn đề cho kĩ càng, bao gồm cả quan hệ của họ. Trình Mộc Vũ đối với cô không phải hiểu lầm bình thường, đó là dịch ý, cô cảm nhận được, cô không biết vì sao. Cuộc sống rất thực tế, cô không thể không suy nghĩ những điều này, nếu như bây giờ bứt ra thì chắc là vẫn kíp.

“Ngâm Ngâm, lần này anh trai anh nghiêm túc, em không thể đối xử với tình cảm thật lòng của một người đàn ông như vậy. Anh ấy là một người rất kiêu ngạo, em không biết trước kia anh ấy đối với những cô gái khác thế nào đâu, trước mặt thì tiêu tiền như nước, xoay người đã quên luôn người ta rồi”. Trình Mộc Giai dặt tay cô đi trong vườn hoa bệnh viện, thấy Âu Dương Ngâm nghe mình nói mà nhếch miệng tỏ ra không thích, nhận ra mình lỡ lời, hấn vội đổi giọng nói, “Anh nhìn thấy ảnh em trên màn hình máy tính anh ấy, anh trai anh chưa từng giữ ảnh cô gái nào, bây giờ ngày ngày nhìn em, lavender màu tím, thật sự rất đẹp”. Trình Mộc Giai vỗ vỗ vai cô, “Em gái à, xinh đẹp cũng không thể quá kiêu ngạo, không phải người ta vẫn nói không kiêu căng không nhún nhường mới là tốt nhất sao?”

“Em còn phải bảo vệ bản quyền hình ảnh!” Âu Dương Ngâm cúi đầu thăm thì.

“Ngâm Ngâm, trước kia chị gái anh từng phải chịu sự đả kích rất lớn nên tính tình không tốt lắm, em đừng để ý. Ông nội anh thích em, cô cô thích em, quan trọng nhất là anh trai anh rất thích em. Anh ấy là người đứng đầu Trình thị sau này, em có gì phải sợ? Sau khi gả vào nhà anh bố mẹ chồng em nhất định sẽ rất chiều chuộng em”.

“Trình Mộc Giai, anh còn nói liên thiên nữa là em sẽ không gặp lại anh trai anh đâu”. Âu Dương Ngâm xấu hổ đỏ bừng mặt, “Ai phải gả vào nhà anh chứ? Em không với cao được, không phải anh đã nói phải môn đăng hộ đối sao?”

“Được rồi được rồi, anh không nói nữa, xin em đến gặp anh trai anh đi, vứt cái môn đăng hộ đối sang Ma rốc cho rồi!” Trình Mộc Giai nhanh chân chạy mất.

Nhìn bóng lưng hẩn, Âu Dương Ngâm trầm tư một hồi lâu, rút cục lấy điện thoại ra gọi.

“Ngâm Ngâm!” Giọng nói vui mừng của Trình Mộc Dương vang lên, Âu Dương Ngâm thầm tự trách, mình đã hành hạ anh ấy khổ lắm sao? Một cuộc điện thoại đã làm anh ấy vui vẻ như vậy.

“Vừa rồi em trai anh đến chỗ em, anh ấy nói gần đây anh không ăn uống được, sao em không thấy anh nói gì? Em là bác sĩ đấy, anh nên nói với em để em nghĩ cách giúp anh”.

“Bác sĩ làm sao mà chữa được bệnh của anh”, Trình Mộc Dương thở dài nói, “Bạn gái anh mới chữa được bệnh này. Chỉ cần em chịu gọi điện thoại cho anh, nói chuyện với anh như vậy thì bệnh của anh tự nhiên sẽ khỏi”.

“Không phải em bỏ rơi anh, em cùng thầy Lý phải đi dự hội nghị, vừa mới về. Em hơi mệt nên không ra ngoài”.

“Bé con của anh cũng biết cách dỗ dành người khác rồi, em đi công tác mà cũng không nói với anh một tiếng, điện thoại cũng không chịu nghe, anh đến chỗ em ở thấy không có ánh đèn, đến lúc hỏi chú Lý mới

biết. Em không nhớ anh một chút nào à?”

Sống mũi Âu Dương Ngâm hơi cay cay, thì ra anh ấy vẫn chờ đợi cô, “Lúc bận thì không nhớ”.

Cái đồ buồng bình, ý là lúc rảnh sẽ nhớ mình chứ gì. Khóe miệng Trình Mộc Dương cong lên, “Anh rất nhớ em, muốn ôm em một cái”.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt nhìn quanh, không có người, “Tối nay em hẹn ăn cơm với người khác, để mai nhé!” Kế hoạch li khai cô xây dựng trong suốt một tuần chính thức phá sản.

52. Chương 51

Chương 51: Tha hương nhận đồng hương

“Anh, em biết rồi”. Trình Mộc Vũ một mồi đặt điện thoại xuống, dùng hai tay day thật mạnh hai bên thái dương. Đây là lần thứ mấy anh trai thương lượng với mình rồi? Cô khẽ nhắm mắt lại.

Cô đã làm sai rồi sao? Thông qua thư ký của Trình Mộc Dương, cô đã điều tra hành tung của anh, biết Trình Mộc Dương đã đặt phòng ở quán cơm Quảng Đông mới mở vào cuối tuần. Tuy nhiên vì không thấy mục tiếp khách công việc trong lịch nên cô đoán ngay là anh mình sẽ hẹn hò Âu Dương Ngâm. Cô hao hết tâm tư mời một đám đông bạn bè anh trai, kích bọn họ thay nhau kính rượu, cô phải để Âu Dương Ngâm lẻ loi ở đó, làm cho cô ta biết khó mà lui. Cô còn mời mấy cô gái xinh đẹp, bao gồm tiểu thư Vu lần trước suýt nữa bị Hàn Hiểu Bân hoành đảo cướp mất, đáng tiếc là Trình Mộc Dương lại kéo Âu Dương Ngâm giới thiệu là bạn gái mình khiến tiểu thư Vu còn rất bất mãn với cô. Cô cũng mặc kệ, kết quả đó đã khiến cô rất hài lòng, quả nhiên Âu Dương Ngâm không chịu nổi lời mĩa mai của cô và phát tay áo bỏ đi. Nhưng cô cũng đã tổn thương người anh cô vẫn kính trọng nhất.

Anh trai mình thích cô gái này như vậy, khi nhắc tới tên cô ta giọng nói bao giờ cũng dịu dàng. Anh thẳng thắn nói chuyện với cô, tận tình khuyên bảo cô, thậm chí là sẵn sàng hạ mình nói chuyện với cô, chỉ hi vọng cô có thể hiểu tình cảm của anh, tôn trọng lựa chọn của anh. Năm lần bảy lượt cô cản trở đã khiến anh rất nổi nóng đúng không? Nhưng cuối cùng anh vẫn không nổi trách mắng cô. Thực ra chuyện hôn nhân của anh đâu đến lượt em gái khoa tay múa chân, chỉ cần bố mẹ đồng ý thì ngày mai hai người bọn họ có thể đi đăng ký luôn, cô còn phải ngoan ngoãn gọi người ấy là chị dâu. Làm sao cô có thể để chuyện đó xảy ra được chứ?

Cô chỉ yêu một người đàn ông duy nhất, vì anh ấy, cô không tiếc vứt bỏ danh dự của mình, thậm chí để lại sự tiếc nuối cả đời đối với một người phụ nữ. Cô đã quên khi đó mình nói tất cả những chuyện này với anh ấy bằng một giọng nói như thế nào, nói với anh ấy vì mình lên đến phòng khám tư nạo hút nên đã xuất huyết phải đưa thẳng vào bệnh viện cấp cứu. Gia đình đã dùng đến quan hệ để cô không bị nhà trường xử phạt, bố mẹ ép cô, khuyên cô, dụ dỗ cô nói ra tên anh ấy, nhưng cô chỉ ngậm miệng thật chặt. Lúc đó cô hy vọng có anh ấy bên người biết bao, nhưng anh ấy đang ở thành phố H, một nơi rất xa. Gia đình bắt buộc phải đưa cô sang Mỹ cho nên cô nói với anh ấy: “Em mất hết tất cả rồi, chờ em từ Mỹ về anh nhất định phải cưới em”. Anh ấy yên lặng thật lâu, hình như cô có thể thấy gương mặt vừa khiếp sợ vừa đau khổ của anh ấy, cuối cùng rốt cục cũng đợi được hai chữ, “Được rồi”. Đó là lời hứa của anh ấy, anh ấy đã nhận lời cô, sao có thể lại yêu cô gái kia?

Bây giờ anh trai cô lại yêu cô ta, sao có thể như vậy? Tại sao lại như vậy? Bắt cô ngày ngày phải nhìn khuôn mặt đó, nhắc nhở cô về thất bại và khuất nhục của mình? Cô nghiêng răng thật chặt.

“Giám đốc Trình, em xong việc rồi, chị sắp về chưa?” Đó là nhân viên mới La Tiểu Cường, cậu đang lo lắng nhìn cô.

“A, chị còn phải suy nghĩ mấy vấn đề, em về trước đi”. Cô ngẩng đầu cười với cậu ta, trước mặt cấp dưới cô không bao giờ để lộ tâm tình.

“Vâng”. Tiểu La đeo ba lô đi ra ngoài, suy nghĩ một chút lại quay lại pha cho cô một cốc cà phê đặt lên bàn, sau đó mới nhẹ nhàng khép cửa lại đi về.

Hơi nóng lượn lờ, hương cà phê phảng phất lại không thể khiến cô cảm thấy thả lỏng.

Âu Dương Ngâm đi vào quán cơm, nơi này lúc nào cũng nóng bỏng, gió bắc bên ngoài sao thổi nguội được lòng nhiệt tình của tuổi trẻ. Từ vị trí gần cửa sổ có người vẫy tay với cô, cô nhìn lại một chút rồi mới đi tới. “Em đến sớm thế!”. Cô mỉm cười nói, “Chị suýt không nhận ra em, cứ như em lớn hơn mấy tuổi rồi ấy”.

Cậu ta đứng lên nhìn cô ngồi vào vị trí rồi mới ngồi xuống nói, “Trong quán net rất tối nên chị nhìn không rõ, thực ra em đã đi làm nhiều năm rồi, 25, không còn nhỏ nữa”.

Âu Dương Ngâm cười nói, “Vẫn vẫn nhỏ hơn chị. Em tên là gì?”

“La Tiểu Cương”, Cậu ta cũng cười nói, “Sao em lại cảm thấy chị còn nhỏ hơn em nhỉ, em gọi chị là Âu Dương được không?”

“Được!” Âu Dương Ngâm nói, “Bây giờ em làm ở công ty bất động sản à? Nghe nói chuyển sang làm mảng tiêu thụ, trái nghề à?” Sau đó cô mới biết đó là công ty con của Trình thị.

“Em học hai ngành, tin học với marketing, công việc đều phải dùng đến”.

Âu Dương Ngâm yên tâm, hai người gọi thức ăn, chậm rãi vừa trò chuyện vừa ăn.

“Tiểu Cương, em là người ở đâu? Hình như không phải người miền bắc”.

“Em là người tỉnh Z, huyện J, sát bên dưới thành phố H, chị biết nơi đó không?”

“Biết, biết, chị đã từng đến đó mà”, Âu Dương Ngâm vui vẻ nói, “Chị cũng là người thành phố H, chúng ta là đồng hương, nào quê, cạn li!” Hai người uống nước ngọt. “Vì sao không quay về?”

La Tiểu Cương muốn nói lại thôi, cô đã hiểu rõ, là vì cô bé đó, liền nói, “Ở đây cũng rất tốt, rất nhiều cơ hội phát triển”. Trình Mộc Dương cũng đã nói với mình tương tự như vậy, để có thể giữ cô lại đây. Nghĩ tới đây, trong lòng cô cảm thấy ấm áp, cô quan sát cậu ta thật kĩ, “Em đã bình thường trở lại rồi à?”

“Tình cảm mấy năm, đương nhiên không thể nói cắt là cắt được, có lúc vẫn nhớ tới chuyện trước kia, có điều em đã thông suốt rồi, mỗi người đều có cuộc đời của chính mình, cô ấy cảm thấy tốt là được, kéo cô ấy đến bên mình không phải là muốn tốt cho cô ấy sao? Cô ấy cảm thấy như bây giờ là tốt, như vậy là được rồi”.

“Em thật sự không giống một người 25 tuổi chút nào!” Âu Dương Ngâm cười nói, “Các cụ nói cấm có sai, đại trượng phu lo gì không có vợ, em là một người tốt như vậy, nhất định sẽ gặp được một cô gái tốt, nào, cạn li nữa!” Cô đang định nâng li lên thì điện thoại di động lại đổ chuông, là Phùng Phát Niên. “Sư huynh! Sao anh biết em ở đây?”

“Sư huynh có thiên lý nhãn!” Phùng Phát Niên vừa cười vừa gập điện thoại lại đi tới, “Thấy xe em đỗ ở cổng sau trường nên đến thử vận may!”

“Em đang tự hỏi sao ở đây lại náo nhiệt như vậy, thì ra đều là đám sinh viên giả mạo như chúng ta hết lượt!” Âu Dương Ngâm cười kéo ghế ra cho anh ta, “Sao sư huynh lại đến đây?”

“Đài truyền hình và nhà trường muốn kết hợp tổ chức triển khai một hoạt động xã hội cho sinh viên, anh vừa nói chuyện với trưởng ban hành chính của trường”.

Âu Dương Ngâm giới thiệu hai người, La Tiểu Cương nói: “Lúc còn học ở trường em đã được nghe phó giám đốc Phùng tọa đàm, rất đặc sắc”.

Phùng Phát Niên cười nói, “Thì ra anh đã già như vậy rồi!”

La Tiểu Cương cười bổ sung một câu, “Các cô gái ở bên dưới hò hét ầm ĩ”.

Âu Dương Ngâm cười nói, “Sư huynh, anh hấp dẫn thật đấy!” Cô cúi đầu gặm cánh gà, một lọn tóc buông xuống, Phùng Phát Niên đưa tay gạt lên cho cô. “Sư huynh có nhớ cái quán nhỏ ở cổng sau đại học Z không? Trước kia mấy đứa cùng phòng em thường xuyên đến đó ăn ốc xào, cay lắm, uống với bia lạnh, ngon tuyệt!”

Phùng Phát Niên đưa mấy tờ giấy ăn cho cô, “Nát bia nát rượu, mau lau miệng đi”. Giọng nói tràn ngập sự sùng ái.

Âu Dương Ngâm nhận ra, cô cúi đầu vừa lau vừa nói với La Tiểu Cương, “Người miền bắc không biết ăn ốc, mãi mới ăn được một con. Ở chỗ bọn chị khi nói chuyện người ta không nói là phiền phức mà nói là khều ốc, chỗ bọn em cũng thế đúng không?”

La Tiểu Cương gật đầu nói một câu, Âu Dương Ngâm cười ngặt nghẽo, “Chị không dám học đâu, vạn nhất lúc ghi hình lại lỡ nói một câu thì chú Văn sẽ mắng chết”. Cô quay lại nói với Phùng Phát Niên, “Ghi thêm mấy số là em sẽ không làm chương trình này nữa, em đã nói chuyện với chú Văn rồi. Chú ấy mắng em một trận té tát”.

Phùng Phát Niên nói: “Không thấy tiếc à? Em đã có không ít fan rồi”.

Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Em vẫn nên tập trung làm bác sĩ thôi, có thể làm tốt một việc đã quá đủ rồi”.

Phùng Phát Niên không nói được gì. Sau này không còn được chờ cô đi ra từ trường quay nữa, cho dù cô ấy vẫn ở thành phố này thì có lẽ cũng có rất ít cơ hội gặp nhau.

Thấy bầu không khí hơi nặng nề, La Tiểu Cương liền nói, “Âu Dương, bông hoa lan chị đeo đẹp thật, viên đá bảy màu bên cạnh này cũng là ngọc à?”

“Không biết, chắc là đá”. Âu Dương Ngâm cúi đầu vuốt ve viên đá đó. Viên đá này có một cái tên rất dễ nghe, cô tự nhủ với lòng mình, gọi là mạch mạch, mạch mạch trong hàm tình mạch mạch, cô từng cho rằng như vậy. (Hàm tình: ẩn tình, mối tình thầm kín. Mạch mạch: đưa tình)

Phùng Phát Niên nhìn cô, còn một viên nữa vốn cũng nên được đeo trên người cô, một trái một phải hai bên bông hoa lan ngọc. Nhưng thực ra trong lòng A Trạch vẫn cứ ôm hi vọng, đúng không? Cho dù là xa vời nhưng nó vẫn không nở làm như vậy. Anh ta cũng thế.

Lúc chia tay, Âu Dương Ngâm lấy một chiếc áo lông cừu từ trên xe xuống đưa cho La Tiểu Cương, hơi xấu hổ nói, “Chị thấy đẹp nên mua thôi, không phải hàng hiệu gì đâu. Chúc mừng em tìm được công việc mới”.

La Tiểu Cương rất bất ngờ, có điều vẫn nói cảm ơn rồi hào phóng nhận lấy. Phùng Phát Niên bên cạnh trêu chọc, “Tiểu Cương, anh là sư huynh, bỏ đồ như vậy mà cô ấy cũng không bao giờ tặng anh cả. Đúng là trẻ tuổi vẫn hấp dẫn hơn!”

La Tiểu Cương cười nói với Âu Dương Ngâm, “Phó giám đốc Phùng ghen rồi kìa chị!”

Âu Dương Ngâm quay đầu nhìn lại thấy Phùng Phát Niên đang mỉm cười nhìn mình, cô hơi hoảng hốt nói: “Sư huynh, em cũng phải về đây”.

Phùng Phát Niên trầm thờ dài, anh ta kéo tay cô lại nói, “Đừng để chính mình tủi thân, có chuyện gì phải nói với sư huynh”.

Âu Dương Ngâm gật đầu, ai về đường nấy.

Đến dưới lầu, Âu Dương Ngâm thấy xe của Trình Mộc Dương đang đỗ ở đó. Nhìn đồng hồ, đã gần 9 giờ, cô liền đi thẳng tới.

Trình Mộc Dương mở cửa xe bước xuống, nhìn cô đi về phía mình. Không ngờ anh lại cảm thấy hơi căng thẳng. Đã hơn một tuần không gặp, gương mặt cô vẫn thanh tú, thần thái trẻ trung khiến anh phải nhớ thương. Cô bị bắt nạt làm anh thương, cô giận dỗi làm anh bối rối, cô biến mất làm anh ăn không biết ngon ngủ không yên giấc. Bây giờ cô đã về, anh chỉ muốn nắm chặt tay cô, không cho cô rời khỏi mình nữa.

Âu Dương Ngâm hơi tủi thân nhìn anh, vừa định nói chuyện thì Trình Mộc Dương đã kéo cô vào trong lòng, “Ngâm Ngâm!” Giọng nói hơi nghẹn ngào, cầm anh quẹt lên má tóc cô, mùi hương dịu dàng thấm vào tim phổi anh, “Ôm em thế này anh thấy bình yên!”

Âu Dương Ngâm vòng tay ôm eo anh, ngoan ngoãn dán mặt vào ngực anh. Xin lỗi, nhớ nhung, tha thứ, tất cả đều không cần phải nói ra nữa.

53. Chương 52

Chương 52: Lần thứ tư gặp Trịnh Mộc Vũ

Thực ra Trình Anh Chi không muốn tổ chức buổi sinh nhật này, lúc A Văn nói với cô cô đã lập tức từ chối. “Phụ nữ đã 48 tuổi, qua một ngày sinh nhật lại già thêm một tuổi, em không dám tổ chức đâu”. A Văn cười cô tự lừa mình dối người, hai người đã hẹn sắp xếp thời gian ra ngoài du lịch coi như mừng sinh nhật. Hai ngày sau gặp Trịnh Mộc Dương, cô muốn hỏi anh và Âu Dương Ngâm đã phát triển đến đâu rồi, “Bố mẹ cháu còn không biết à? Công tác bảo mật làm tốt thật. Thời gian trước mẹ cháu gọi điện thoại tới hỏi cô, cô cũng không dám nhiều lời, chỉ nói hai đứa cháu biết nhau. Có điều khi đó quả thật hai đứa cháu chưa có tiến triển, lúc cô nằm viện cháu vẫn còn rầu rĩ không vui mà. Cháu đã làm thế nào mà sau đó Ngâm Ngâm lại chịu nhận lời thế?” Trịnh Mộc Dương dùng dăm ba câu kể lại chuyện xảy ra ở sinh nhật Hàn Hiểu Bản, Trình Anh Chi không vui nói, “Sao Tiểu Vũ lại bắt nạt người ta như vậy”, Cô chợt cười nói, “Cháu thì lại nhờ họa được phúc, có thể thấy chuyện anh hùng cứu mỹ nhân vẫn cần phải làm”. Trịnh Mộc Dương cười khổ, “Cháu muốn cứu cô ấy nhưng vẫn không cứu được, lần trước cô ấy tức giận đến mức hơn một tuần không thèm quan tâm đến cháu”. Trình Anh Chi lại hỏi ngọn nguồn rồi tức giận nói, “Tiểu Vũ trở nên quá quái như vậy từ bao giờ? Thanh niên bây giờ còn ai nói đến chuyện này, bảo nó đừng quản chuyện không đâu nữa! Một cô gái như Ngâm Ngâm có bao nhiêu người thích, A Văn cả ngày nói phớ giám đốc Phùng của bọn họ tài giỏi thế nào, cô đã biết tổng rồi, ông ấy sợ cô giận nên mới không dám nói thẳng ra rằng Ngâm Ngâm và phó giám đốc Phùng mới là trai tài gái sắc. Mộc Dương, cháu không được khinh thường đâu đấy”. “Cô cô và chú Văn cũng tiến triển tốt đấy chứ”, Trình Mộc Dương cười nói, “Thuận lợi hơn cháu và Ngâm Ngâm nhiều, bao giờ cưới hả cô?” Trình Anh Chi hơi đỏ mặt, “Cô còn chưa nói chuyện này với ông nội cháu, cháu đừng nói gì nhé. Đều đã lớn tuổi như vậy, ý cô là không cần kết hôn, cứ chung sống như vậy không phải rất tốt sao? Nhưng ông ấy lại cảm thấy như vậy không tốt, tuy là văn nghệ sĩ nhưng lại rất phong kiến”. “Đó là chú Văn có trách nhiệm, cô cô, bây giờ đàn ông như vậy không nhiều đâu, ai cũng chỉ muốn chơi mà không muốn chịu trách nhiệm, đàn ông có chút tiền muốn tìm gái trẻ đúng là quá dễ. Chú ấy muốn kết hôn với cô cho thấy chú ấy là thật lòng”. “Cháu cũng không muốn kết hôn à?” Trình Anh Chi trêu đùa nhìn anh. “Còn không biết bao giờ Ngâm Ngâm mới chịu đồng ý. Cô bé này tính tình ương ngạnh, rất có chủ kiến, ở nhà được chiều chuộng lắm. Bây giờ thái độ của Tiểu Vũ như vậy, ngoài miệng cô ấy không nói nhưng trong lòng không biết cô ấy nghĩ thế nào”. Trình Mộc Dương cảm thấy hơi bức bối. Trình Anh Chi trầm tư một hồi lâu, “Vậy thì lấy danh nghĩa sinh nhật cô để tổ chức một buổi tiệc gia đình mời cô ấy đến, gọi cả đám thằng Hiểu Bản nữa, như vậy sẽ không tỏ ra quá chính thức, cũng để bố mẹ cháu gặp cô ấy, tránh trường hợp Tiểu Vũ lại quấy rối tiếp”. Chính vì vậy mới có bữa tiệc sinh nhật này. Âu Dương Ngâm suy nghĩ rất lâu, đương nhiên cô biết dụng ý của Trịnh Mộc Dương, bạn bè của anh có đến cũng chỉ là vì để cô đến. Cô rất do dự, mặc dù đã gặp cụ Trình và Trình Anh Chi, cũng biết Trình Mộc Giai và cả Trình Mộc Vũ, nghĩ tới đây cô lại nhú mào, nhưng lần này là đi gặp bố mẹ Trình Mộc Dương, cô cảm thấy bây giờ đã gặp mặt quả thực là quá sớm, cho nên cô nói với Trịnh Mộc Dương, “Em không đến được, hôm đó em bận”. Trịnh Mộc Dương cười nói, “Anh sẽ nói với chú Lý đổi trực cho em”. “Hôm đó em còn có việc khác nữa, lần sau em mời cô cô ăn cơm để nhận lỗi vậy”. “Cô cô muốn nhìn thấy em trong buổi sinh nhật, cô ấy đã dặn anh phải mời em đến bằng được”. Trình Mộc Dương kéo cô đến ngồi xuống bên cạnh mình, “Đừng sợ, mọi người đều sẽ thích em”. Âu Dương Ngâm liếc nhìn anh, “Chẳng phải có người không thích đó sao?” Cô kiên quyết không chịu đi, Trình Mộc Dương không còn cách nào khác liền dọa sẽ bảo Trình Anh Chi trực tiếp gọi điện thoại cho cô, cuối cùng Âu Dương Ngâm đành phải miễn cưỡng đồng ý. Trình Mộc Vũ lại ngồi ngăn người trong văn phòng, chỉ cần vừa về đến nhà là cô lại không thể nhẫn tâm với anh trai được nữa. “Giám đốc Trình, chị còn việc gì nữa không? Nếu không thì em về bây giờ đây”. La Tiểu Cương dọn dẹp bàn làm việc xong liền đi tới trước mặt Trình Mộc Vũ. Cậu là một nhân viên mới chăm chỉ và cố gắng làm việc, thích nghi với công việc rất nhanh, ấn tượng của Trình Mộc Vũ đối với cậu không tồi. Mỗi lần cô ngồi ngăn người suy nghĩ là cậu sẽ luôn pha cho cô một cốc cà phê. “Tiểu La, sau này nếu cậu không phải làm thêm thì không cần về muộn như vậy, có một số việc cứ để chính bọn họ làm, lần nào cậu cũng dọn dẹp giúp bọn họ thì bọn họ sẽ càng ngày càng lười”. La Tiểu Cương bưng cốc cà

phê đến đặt lên bàn cô, “Cũng không có gì, em là nhân viên mới mà. Hơn nữa em về sớm cũng không có việc gì. Người có gia đình bao giờ cũng có nhiều việc”. “Bạn gái cậu sẽ có ý kiến, đến lúc đó cô ấy lại chạy đến chỗ chị khóc lóc”, Trình Mộc Vũ cười nói. “Bạn gái em chia tay em rồi”. La Tiểu Cương thần nhiên nói. “Vì sao? Vì em nhất thời không tìm được việc à?” Cô không nên hỏi chuyện riêng tư của người khác như vậy, chỉ là cô rất muốn tìm ai đó để nói chuyện. Đây cũng có thể xem như sự quan tâm của một người chị. “Không phải, cô ấy đi theo một người có tiền”, La Tiểu Cương không muốn nói đến việc này, “Giám đốc Trình, không còn việc gì thì em về trước đây”. Trình Mộc Vũ vội vàng gạt đầu, cô đã hỏi quá rồi, đã chạm đến chuyện thương tâm của cậu bé này rồi. Cô uống một ngụm cà phê, tối nay là tiệc sinh nhật cô cô, tám chín phần mười Âu Dương Ngâm sẽ đến. Ghi hình xong, Âu Dương Ngâm nhỏ giọng hỏi A Văn, “Hôm nay có tiệc sinh nhật cô cô, chú Văn có đến không?” A Văn lắc đầu, “Không đi, chú đến chỗ đó làm gì. Cháu sẽ đi à? Ngâm Ngâm, cháu đã quyết định rồi à?” Ông nhìn Phùng Phát Niên đang từ xa đi tới, nói với giọng hơi giận, “Phó giám đốc Phùng đến rồi, chú đi trước đây”. Phùng Phát Niên đi tới bên cạnh cô, cảm thấy hơi khó hiểu, “Hôm nay chú Văn làm sao mà phớt lờ mọi người thế? Ngâm Ngâm, em đặc tội chú ấy à?” Nhìn anh ta, Âu Dương Ngâm đột nhiên khó chịu. Một người tốt như vậy, một người quan tâm chu đáo đến cô như vậy, đồ cô cười lúc cô tức giận, nắm tay cô lúc cô căng thẳng, là bờ vai nương tựa lúc cô đau lòng, mình phải rời khỏi anh ta như vậy sao? Cô ngẩng đầu lên, “Sư huynh, hôm nay là sinh nhật cô cô, em phải đến nhà anh ấy”. Nụ cười của Phùng Phát Niên đông cứng trên mặt, sững sờ một hồi lâu, cuối cùng anh ta dùng tay bóp trán nói, “A, rốt cục nàng dâu xấu xí của chúng ta phải đi gặp bố mẹ chồng rồi à?” Âu Dương Ngâm quay mặt đi, “Vâng, em biết em xấu”. Phùng Phát Niên cúi đầu xuống nói, “Ai nói thế, tiểu sư muội này của anh là cô gái xinh đẹp nhất trên đời này, đi đi, không cần sợ ai cả”. Trong lòng tràn ngập mất mát, rốt cục mình vẫn không giữ cô ấy lại được. Nhìn bóng lưng cô biến mất trong tầm mắt, anh ta ngẩng đầu, ánh mặt trời mùa đông chiếu xuống những thân cây điêu linh đã chỉ còn vài chiếc lá già, ảm áp, nhưng lại lạnh lẽo. A Trạch, một tình cảm đẹp như vậy mà không thể nói ra, khổ, bây giờ anh ta cũng cảm nhận được. Buổi tiệc diễn ra tại biệt thự nhà họ Trình, Âu Dương Ngâm không chịu để Trình Mộc Dương tới đón cô, như vậy sẽ làm mọi người càng thấy rõ mục đích chính của buổi tiệc này. Cô định hẹn Hàn Hiểu Băng cùng đến, nhưng Hàn Hiểu Băng đang đi công tác, sẽ đi thẳng từ sân bay tới. “Bây giờ chỉ có thể đơn đao phó hội”. Cô tự vui đùa với chính mình trong lòng. Biệt thự rất lớn, có bậc thềm rất cao, bãi cỏ trước cửa rộng mấy trăm mét vuông, có thể thấy là hoa cỏ đều được các chuyên gia chăm sóc tỉ mỉ. Âu Dương Ngâm đỗ xe, cúi đầu chỉnh lại quần áo trên người, đang định cất bước đi lên bậc thềm. “Âu Dương Ngâm”, Trình Mộc Vũ từ trên nhà chậm rãi đi xuống, vẻ mặt tràn đầy khinh miệt và chán ghét, “Trên đời quả thật còn có loại phụ nữ như cô, bảo cô không được bám lấy anh trai tôi, không được vọng tưởng với cao nhà họ Trình chúng tôi, vậy mà cô còn không biết nhục mà bước vào đây!” “Tiểu Vũ! Em điên à?” Trình Mộc Dương từ trong nhà chạy ra quát cô lại, anh vừa nghe điện thoại của Âu Dương Ngâm xong liền chạy xuống tầng ra đón cô, trên đường lại bị mẹ gọi lại hỏi mấy câu về sở thích của Âu Dương Ngâm, không ngờ vì vậy em gái mình lại nhanh chân đến trước. Anh chạy xuống thềm cầm tay Âu Dương Ngâm, “Ngâm Ngâm, chúng ta đi vào nói chuyện”. Âu Dương Ngâm giãy ra khỏi tay anh, sắc mặt trắng bệch, 26 năm qua cô chưa từng bị làm nhục như vậy, vậy mà cô ta ngạo mạn như thế, kiêu ngạo như thế, ngậm máu phun người như thế. Trước kia cô đã nhiều lần tự bảo mình không cần tính toán, đó là bởi vì cô không muốn Trình Mộc Dương khó xử. Cô có thể nhượng bộ, nhưng không hề đồng nghĩa với việc nhượng bộ không có giới hạn. Cô được giáo dục về khiêm tốn lễ phép, nhưng không có nghĩa cô mềm yếu dễ bắt nạt. Cho dù là vì tình yêu, cô cũng tuyệt đối không chịu vứt bỏ danh dự của mình. Cô cố gắng làm chính mình bình tĩnh lại, đi lên hai bậc thang, đứng mặt đối mặt với Trình Mộc Vũ, tỉnh táo nhìn đối phương: “Trình Mộc Vũ!” Giờ khắc này, ngạo khí và phần nộ của cô toàn bộ bùng nổ, cô, Âu Dương Ngâm cũng không cần khom lưng khụy gối trước bất cứ ai cả, “Tôi không hề bám lấy ai cả, cũng không bao giờ cho rằng mình với cao, trong lòng tôi, mỗi người chỉ có nơi không muốn đến, không có nơi không thể đến. Hôm nay tôi tới tham gia tiệc sinh nhật của cô cô, rất tiếc tôi không thể đi vào thêm một bước nào nữa, không phải vì tôi không dám mà là vì tôi khinh thường! Cùng ở dưới một mái nhà với loại người tự cho là đúng, không coi ai ra gì như cô, Âu Dương Ngâm tôi không muốn!” “Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương kêu lên, đau xót nhìn cô, lời cô nói khiến anh sợ hãi. Âu Dương Ngâm nhìn Trình Mộc Vũ, lại nhìn Trình Mộc Dương. Cô cố gắng đè xuống những giọt nước mắt đang muốn tràn ra, lòng tự trọng của cô không chỉ là của chính cô mà cũng là của cha mẹ cô, của những người yêu thương cô. Cô hít sâu một hơi, bước nhanh xuống bậc thềm, mở cửa ngồi vào xe, chiếc mũ vàng lao vút đi như bay.

54. Chương 53

Chương 53: Cô ấy là ai?

Trình Mộc Dương đứng sững, Trình Mộc Vũ cũng đứng sững. Sự tỉnh táo và dứt khoát của Âu Dương Ngâm làm tất cả mọi người đều bất ngờ. Trình Thương Hải đứng trước cửa, cô bé này tức giận rồi, ông hơi nhúu mày, “Mộc Dương, còn không mau đi tìm cô bé đó quay lại!” Tất cả mọi người đều nghe ra ý của ông, ông gọi cô ấy là cô bé đó, ông muốn cô ấy quay lại, người ông giận không phải là cô ấy.

Trình Mộc Dương phục hồi lại tinh thần, lái xe đuổi theo.

Trình Mộc Vũ hoảng hốt, cô vốn vẫn chờ ở bên ngoài muốn chặn Âu Dương Ngâm lại sỉ nhục một phen, với tính cách của Âu Dương Ngâm, cô ta chỉ có nước quay về. Sự vắng mặt của cô ta sẽ làm mọi người bất mãn, sau đó anh trai cũng không làm gì được mình. Nhưng cô đợi mãi chưa thấy cô ta đến, vừa về đến phòng mình lại nhìn thấy anh trai mỉm cười đi ra ngoài, cô liền nghĩ cách làm mẹ kéo anh trai lại hỏi mấy câu còn chính mình thì chạy ra trước, lúc này Âu Dương Ngâm đã đến cửa. Cô không biết ngoài anh trai còn có ai nghe thấy những lời mình nói, nhưng cô cô sầm mặt, bố mẹ tỏ ra kinh sợ, người cô sợ nhất là ông nội. Về mặt ông nội không có cảm tình gì, chỉ khề nhúu mày, nhưng Trình Mộc Vũ có thể cảm thấy ông không vui.

Hàn Hiểu Băng đưa tay kéo Trình Mộc Vũ đi vào trong, “Tiểu Vũ, hôm nay em thực sự nói sai rồi, Ngâm Ngâm không hề với cao chút nào”. Hắn xoay người nói với Trình Thương Hải, “Ông, cháu cũng phải đi tìm Ngâm Ngâm, vạn nhất cô ấy có chuyện gì thì bố cháu sẽ không cách nào giải thích với bố mẹ cô ấy”.

Trình Thương Hải gật đầu, “Cháu chịu khó vậy!” Nói rồi ông vẫy tay với những người xung quanh, “Tất cả vào nhà ăn cơm trước”.

Âu Dương Ngâm lái xe lao nhanh trên đường, nơi này không phải thành phố H. Đường rất rộng, xe cô không hề chen lấn, từ đầu đến giờ không hề gặp đèn đỏ. Ngay cả thời gian dừng xe suy xét cô cũng không có, cô chỉ có thể tiếp tục lái xe về phía trước, nhưng cô không biết phải lái đi đâu. Tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên, là ai? Trình Mộc Dương? Trình Anh Chi? Cũng có thể là Hàn Hiểu Băng hoặc Trình Mộc Giai. Cô không muốn nghe, nghe để làm gì? Đơn giản chỉ là xin lỗi mà thôi. Bây giờ tất cả đều đã quá muộn, xin lỗi cũng muộn rồi, không ngờ mỗi tình này của cô lại kết thúc nhanh như vậy, fast food, hamburger, cô vừa lau nước mắt vừa nghĩ, thực phẩm rác đẹp mắt!

Cô nhìn con đường càng ngày càng vắng vẻ, không đúng, cô đang định đi đâu đây, đến ngoại ô sao? Đến biển hoa lavender màu tím đó sao? Đã là mùa đông rồi, hoa đã tàn từ lâu rồi, người cô muốn dựa vào đã mất từ lâu rồi. Phùng Phát Niên nói với cô, “Không cần sợ!” Đúng vậy, cô không sợ, sau này cô không thể chỉ nghĩ đến việc dựa vào người khác nữa, cô phải dựa vào chính mình. Sắc trời càng ngày càng tối, cô hơi sợ, quay đầu xe đi về phía trung tâm thành phố. Khi thấy xe cô dần đông, cô mới từ từ ổn định lại. Cô là Âu Dương Ngâm, là con gái của bố, bố luôn nói, “Sợ cái gì? Trời sập à? Trời sập cũng không phải sợ, còn có đỉnh núi đỡ!” Cho nên cô không thể sợ.

Cô bắt đầu đi về hướng tòa nhà D City, cô phải lên phòng ăn xoay tròn trên tầng cao nhất ăn một bữa thật ngon, mua quần áo thật đẹp, túi xách thật xịn. Cô là bảo bối của mẹ cô, mẹ luôn nói, “Mẹ phải chiều con gái mẹ đến mức sau này lấy chồng, chồng con cũng không biết phải chiều con thế nào nữa”. Cô còn sợ không có người yêu cô, chiều chuộng cô nữa sao?

Cô dừng xe lại, ngẩng đầu nhìn lên trời. Ngày mai vẫn sẽ là một ngày đẹp, cô cố gắng cười, cho Trình Mộc Vũ biến đi, cho phú hào thế gia biến đi, cho tình yêu biến đi, cô, Âu Dương Ngâm phải sống thật vui vẻ, không đau khổ vì ai, không rơi lệ vì ai.

“Nhà họ Trình chúng ta trước giờ đều không phải phú hào thế gia gì, ông và mấy thằng con trai lập nghiệp từ những đồng tiền tích góp của bà nội các cháu, nhờ có thể chịu khổ, nhờ có cơ hội tốt, tới hôm nay có được mấy công ty, mấy nhà xưởng, chẳng qua cũng chỉ có nhiều tiền hơn những gia đình bình thường một chút. Mấy đứa bọn cháu tốt nghiệp đại học, nếu như không phải nhà mình có sẵn mấy công ty thì chẳng

phải vẫn cứ đi làm thuê cho người khác sao? Nói không chừng ngay cả một công việc ra hồn cũng không tìm được, có cái gì đáng vênh váo tự đắc?” Tất cả mọi người trong nhà ngồi im trong phòng khách, Trình Thương Hải nói với giọng chậm rãi.

“Từ cái nhìn đầu tiên ông đã thích con bé Ngâm Ngâm này, vừa thông minh vừa ngoan ngoãn, làm việc nghiêm túc, cư xử thành khẩn. Tiểu Vũ, ông không biết hôm nay cháu nói gì với cô ấy, cháu có thể nói lại cho ông nghe không?”

Trình Mộc Vũ cúi đầu không dám lên tiếng.

Trình Anh Chi cả giận nói, “Nhà họ Trình chúng ta đã trở nên cao không với được như vậy từ bao giờ?”

“Cao không với được?” Trình Thương Hải hừ một tiếng, “Các cháu tự cho là cao bao nhiêu? Con gái Thường vụ tỉnh ủy tỉnh Z, Bí thư thành ủy thành phố H, có thể với được nhà họ Trình chúng ta hay không?”

Trình Mộc Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên, “Không thể như vậy được!”

“Có cái gì không thể? Phải như thế nào mới coi như là tiểu thư phú hào?” Trình Thương Hải không nhìn cô, “Bà nội cháu mới là tiểu thư phú hào, các cháu đã bao giờ thấy bà ấy vênh váo kiêu căng chưa? Bà ấy lấy ông, sống sướng hay sống khổ cũng vẫn không hề thay đổi, đó mới là thái độ đúng mực của một tiểu thư khuê các, chỉ có loại nhà giàu mới phát mới không biết ngoài trời còn có trời.”

“Mấy năm nay sự phát triển của thành phố H, đặc biệt là sự phát triển của ngành bất động sản thành phố H khiến cả nước phải để ý, nhà họ Trình cũng có ý định tiến quân vào thị trường đó, đương nhiên phải tìm hiểu về quan trường bản địa. Lúc Ngâm Ngâm vừa tới ông đã thăm dò cô ấy, ông hỏi ông ngoại cô ấy có phải bậc thầy giám định đồ cổ Âu Dương Dung Văn hay không, cô ấy còn giả cầm vờ điếc với ông. Cô bé này rất lanh lợi, thận trọng, thấp giọng, gặp yếu thì yếu, gặp mạnh thì mạnh, rất có phong phạm đầu trưởng nhà họ Trình chúng ta”. Trình Thương Hải cười lên, “Có điều rất cục vẫn còn nhỏ tuổi nên dễ kích động”.

Thấy ông cười, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Trình Mộc Giai bên cạnh nói xen vào, “Ngâm Ngâm còn nhỏ hơn cháu 5 ngày, ông nội, lần sau để cháu với cô ấy tổ chức sinh nhật chung để đỡ bé con này mới được”.

Tần Tự cười nói, “Không được gọi cô ấy là bé con!”

Trình Mộc Vũ cắn chặt môi, cô sợ mình không nhịn được phải hét lên.

Chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng, Âu Dương Ngâm vừa ăn vừa thờ ơ cầm lên xem. Là Phùng Phát Niên, cô vội nghe máy.

“Ngâm Ngâm! Ngâm Ngâm!” Phùng Phát Niên căng thẳng chỉ biết gọi tên cô.

“Sư huynh? Có chuyện gì vậy?” Âu Dương Ngâm cười hỏi, “Anh không tìm được đường về nhà à?”

“Em ở đâu? Anh muốn gặp em”. Phùng Phát Niên không thể nói đùa với cô, Trình Anh Chi vội vàng tìm A Văn, A Văn vội vàng tìm anh ta, anh ta vội vàng không ngừng gọi điện thoại di động cho cô. Muộn như vậy rồi, cô ấy lái xe trong tình trạng giận dữ như vậy, nhớ đến A Trạch, anh ta không dám nghĩ tiếp.

“Em ăn cơm ở tầng cao nhất tòa nhà D City, anh ăn cơm chưa? Đến đây em mời anh ăn cơm!” Âu Dương Ngâm nói, “Nếu anh định nói với người khác thì bây giờ em sẽ lập tức rời khỏi đây”.

“Không được đi, chờ anh, anh không nói với người khác”, Phùng Phát Niên vội vàng nói, “Không được đi, sư huynh tới ngay đây”.

Lúc Phùng Phát Niên lên đến phòng ăn xoay tròn thì Âu Dương Ngâm đang ngồi ăn kem rất ngon lành, quay lại nhìn thấy anh ta, cô cười tươi như hoa. Anh ta quan sát tỉ mỉ, tạm được, trong lòng thoáng thả lỏng.

“Em quây tiệc sinh nhật của người ta long trời lở đất mà còn có thể ngồi ở đây ăn kem nhàn hạ ung dung như thế. Em đã lớn chưa đây?” Phùng Phát Niên đưa tay khê ghế lên đỉnh đầu cô, “Đúng là vô tâm!”

“Cuối cùng em cũng trút giận được, chính mình cũng cảm thấy mình thật lợi hại. Vừa rồi anh không thấy em đánh thép răn dạy Trình đại tiểu thư, sau đó khinh thường, ngênh ngang bỏ đi”. Âu Dương Ngâm xúc một thìa kem cho vào miệng, ngẩng đầu nhìn sư huynh, “Cảm ơn sự bồi dưỡng và giáo dục của câu lạc bộ kịch đại học Z, của đài truyền hình thành phố D, của tổ chuyên mục sức khỏe, của phó giám đốc Phùng”.

Phùng Phát Niên cười nói, “Đừng lôi anh vào đó, không phải anh đã dặn em là nàng dâu xấu xí đi gặp bố mẹ chồng thì phải chú ý sao?”

“Không phải anh dặn em không được sợ sao?” Âu Dương Ngâm hè một tiếng, “Chẳng lẽ anh biết hôm nay là Hồng Môn yến?” (Hồng Môn yến: Bữa tiệc được tổ chức để giết một hoặc nhiều người, năm 206 trước công nguyên, Hạng Vũ tổ chức Hồng Môn yến để giết Lưu bang nhưng Lưu Bang đã trốn thoát).

“Oan uổng quá!” Phùng Phát Niên kêu lên, “Nếu biết thì anh còn đẩy em vào trong hố lửa sao?” Có điều anh ta cũng từng nghĩ đến Trình Mộc Vũ cho nên mới nói như vậy.

“Cũng phải”, Âu Dương Ngâm nói, “Sư huynh, anh tốt nhất với em”.

Phùng Phát Niên nhìn cô không lên tiếng. Tốt nhất? Anh ta cười khổ trong lòng, nhưng em không cần người tốt nhất này.

“Vừa rồi em thật hối hận, con bé Trình Mộc Vũ đó kiêu ngạo như vậy, khi đó em nên nói với nó rằng, phú hào, hừ, cô cho rằng tập đoàn Trình thị là tập đoàn Trường Giang sao? Cô cho rằng công ty Tấn Đạt là công ty Microsoft sao? Hừ dọa ai chứ?” Âu Dương Ngâm nhìn Phùng Phát Niên, “Bây giờ càng nghĩ càng cảm thấy hai câu hỏi này thật đặc sắc, sau khi nghe được chắc chắn cô ta sẽ tức giận đến chết, tiếc thật tiếc thật, tiểu sư muội của anh vẫn kém nhanh trí một chút!”

Phùng Phát Niên không nhịn được nói: “Bây giờ em nên khó chịu mới đúng chứ, sao lại vui vẻ như vậy? Có phải em giận đến mức đầu óc có vấn đề rồi không?”

Âu Dương Ngâm trừng mắt nhìn anh ta, “Bây giờ em chỉ cảm thấy thoải mái thôi, vốn phiền muộn như vậy, bây giờ thành ra việc gì cũng không cần nghĩ nữa”.

“Phiền muộn gì thế?”

“Rất nhiều”, Âu Dương Ngâm cúi đầu xúc kem, trong rất nhiều đó cũng bao gồm cả Phùng Phát Niên.

“Ngày mai làm thế nào?”

“Không biết, cũng có thể sẽ khó chịu”, thực ra bây giờ đã rất khó chịu, chỉ có điều không muốn để anh ta lo lắng vì mình.

“Gọi điện cho Trình Mộc Dương đi, anh ta nhất định đang sốt ruột lắm rồi!”

“Không cần!” Cô cũng đang giận Trình Mộc Dương, không phải đã nói ngôn ngữ máy tính rất rõ ràng sao? Tại sao thương lượng hết lần này tới lần khác mà ngược lại Trình Mộc Vũ vẫn càng ngày càng kiêu ngạo?

“Ngâm Ngâm, cứ suy bụng ta ra bụng người thì biết. Sư huynh còn sốt ruột như vậy, nhất định anh ta còn sốt ruột hơn. Anh nhắn tin cho chú Văn nhé, cũng để chú ấy xin lỗi cô cô Trình Mộc Dương, dù sao em cũng làm hỏng hết bữa tiệc sinh nhật của người ta, được không? Mọi người đều sốt ruột”.

Âu Dương Ngâm không lên tiếng nữa. Quả thật tranh chấp của cô và Trình Mộc Vũ không nên liên lụy đến người khác.

“Sư huynh, vì sao Trình Mộc Vũ hận em như vậy?” Rốt cục Âu Dương Ngâm cũng hỏi ra nghi vấn trong lòng.

55. Chương 54

Chương 54: Ngâm Ngâm muốn chia tay

Phùng Phát Niên nhìn cô, nói, hay là không nói, anh ta do dự.

“Sư huynh, Trình Mộc Vũ có xem thường xuất thân của em đến mấy cũng không thể có địch ý với em như vậy. Như trong lời kịch nói, xưa không có oán, nay không có thù, em không tin trong đó không có nguyên do”. Âu Dương Ngâm yên lặng nhìn anh ta, ánh mắt lộ rõ hi vọng.

Phùng Phát Niên thở dài, “Sau khi A Trạch trở về đã có một người bạn gái, đó chính là Trình Mộc Vũ”. Anh ta gian nan cân nhắc từng câu từng chữ, “Nếu không phải vì vụ tai nạn xe đó thì có thể bọn họ sẽ kết hôn”.

“Ra vậy”. Mặt Âu Dương Ngâm trắng bệch, cô muốn múc một thìa kem, nhưng chỉ có một thìa không, kem trong cốc đã hết sạch. Phùng Phát Niên nói, “Để anh đi lấy cho em, em ăn kem gì?” Anh ta muốn chạy trốn, anh ta không muốn thấy cô đau khổ, vì cô, cũng vì chính mình.

“Không cần, ăn nhiều sẽ lạnh”. Âu Dương Ngâm từ chối, “Bọn họ đã chuẩn bị kết hôn à? Vậy có nghĩa là anh ấy rất yêu cô ấy?”

“Không biết”, Phùng Phát Niên nói, “Có điều Trình Mộc Vũ rất thích nó”.

Âu Dương Ngâm không nói gì nữa, cô vô thức nhìn quanh, từng đôi tình lữ, ánh nến lung linh chiếu xạ qua những chiếc li trên bàn, tình yêu lung linh như thế, cũng chiếu sáng cuộc đời như thế. Thật tốt, trong tính mạng trẻ trung và ngắn ngủi của anh ấy rốt cục cũng đã được hưởng thụ tình yêu, rốt cục cũng có người anh ấy yêu và người yêu anh ấy, rốt cục, anh ấy cũng từng hạnh phúc như vậy.

“Nghe tin anh ấy đi, em đã nghĩ, có phải sẽ có một cô gái dùng tình yêu của mình để tiễn đưa anh ấy. Thì ra là có, em thật sự vui vẻ”. Nước mắt Âu Dương Ngâm rơi xuống, “Cô ấy là cô gái anh ấy yêu, cho dù cô ấy đối với em như vậy, nhưng em tha thứ cô ấy. Vốn em còn có thể phải gọi cô ấy là chị dâu”. Cô lau nước mắt, “Nhưng vì sao cô ấy hận em như vậy?”

Phùng Phát Niên khó chịu hầu như không nói nên lời, nhưng đôi mắt mông lung đắm lệt của Âu Dương Ngâm lại buốt lạnh nhìn anh ta, “Vụ tai nạn xe đó đã tạo thành đả kích rất lớn đối với Tiểu Vũ, có lẽ vì bình thường thỉnh thoảng A Trạch vẫn nói chuyện về em, cô ấy không thích tất cả mọi phụ nữ bên người A Trạch”. Chính anh ta cũng cảm thấy lời nói dối này đầy sơ hở, nhưng trong đó cũng có một phần là thật sự.

“Không phải như vậy, cô ấy cũng chưa từng thấy em, nhưng lần đầu tiên bọn em gặp nhau ở Hoa Viên cô ấy đã hận không thể ăn tươi nuốt sống em”, Âu Dương Ngâm lắc đầu, “Em muốn biết rõ ràng”.

“Ngâm Ngâm, sự thật chính là như vậy, đừng làm khó chính mình, em...” Phùng Phát Niên không biết nói thế nào, tiếp tục với Trình Mộc Dương, đợi Trình Mộc Vũ nói ra chân tướng, sau đó thì sao? Lúc đó là sự khổ đau của bao nhiêu người? “Em và Trình Mộc Dương định làm thế nào?”

“Không biết, thấy Trình Mộc Vũ như bây giờ, em không biết mình còn có dũng khí đi tiếp hay không”. Nước mắt Âu Dương Ngâm lại tràn lên, thật sự là không nổi, anh ấy tốt với cô như vậy.

Nhìn dáng vẻ cô, Phùng Phát Niên khổ sở trong lòng, “Anh ta đến rồi, bọn em nói chuyện tử tế đi”. Anh ta đứng lên đi ra bên ngoài.

“Ngâm Ngâm”, Trình Mộc Dương thương xót cầm tay cô trong tay mình, “Ngâm Ngâm, xin lỗi vì đã để em tủi thân như vậy”. Anh nhìn cô, khuôn mặt trắng xanh vẫn mang vết nước mắt, hai mắt hơi đỏ, tay rất lạnh, trên gương mặt vẫn luôn phần chấn giời đây chỉ có đớn đau và buồn bã. Cô gái này, anh một lòng chỉ muốn chăm sóc cô ấy, nhìn cô mỉm cười cong môi làm nũng, nghe cô vui vẻ nói chuyện trên trời dưới đất, trong lòng anh sẽ thấy vui vẻ. Bây giờ cô ấy là một con mèo con bị thương, cực kì đáng thương.

“Mộc Dương, có thể chúng ta thật sự không được”. Âu Dương Ngâm rút tay mình về, kiên quyết nói, “Em muốn nói là xin lỗi”.

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương vội nói, “Là Tiểu Vũ không đúng, năm lần bảy lượt không chịu dừng lại. Anh đã nói với nó mấy lần rồi, anh sẽ đi nói chuyện với nó, bố mẹ anh, ông nội anh, cô cô anh đều nói nó, sẽ không cho phép nó như vậy nữa”.

“Em đã nghĩ thông suốt rồi, em sẽ tha thứ cho cô ấy”. Khóe mắt Âu Dương Ngâm lại đỏ. Sư huynh, cô nghĩ, đây là điều cuối cùng em có thể làm cho anh, trước kia anh tốt với em, bây giờ em sẽ trả lại hết trên người cô ấy.

“Em đã nghĩ thông suốt rồi thì theo anh về đi”. Trình Mộc Dương thở phào, cô bé con này nói chuyện lộn xộn làm mình sợ hết vía.

“Em không theo anh về, những gì em nói hôm nay anh không nghe rõ à? Mặc dù em tha thứ cho cô ấy nhưng em cũng không muốn còn có dây dưa gì nữa”. Nước mắt Âu Dương Ngâm đảo quanh trong viên mắt, cô thoải mái cầm một tờ giấy ăn lên lau.

“Ngâm Ngâm! Là chuyện của hai chúng ta, tình cảm của hai chúng ta, có liên quan gì với người khác chứ? Tình cảm của chúng ta trong thời gian dài như vậy mà em đều không để ý sao? Những gì anh nói với em em đều quên hết rồi à? Hay là những gì em nói đều không phải thật tình?”

Âu Dương Ngâm cúi đầu không lên tiếng.

“Nhà anh nhiều người như vậy, một người không thích em mà em sẽ phải rời đi, em không thể vì anh, vì nhiều người thích em như vậy mà ở lại hay sao?” Trình Mộc Dương cả giận nói, “Chuyện tình cảm sao có thể hời hợt như vậy? Em cũng 26 tuổi rồi, bình thường anh luôn coi em như trẻ con, anh cũng thích chiều em như trẻ con, có điều trong chuyện này anh không cho phép em trẻ con như vậy”.

“Anh đã bao giờ chiều em như trẻ con? Đã bao giờ em không phải tự lực cánh sinh?” Âu Dương Ngâm tròn mắt nhìn anh.

Trình Mộc Dương cười nói, “Em vừa không biết nấu cơm vừa không chịu rửa bát, nhìn hai tay em kìa, mềm mại, yếu ớt, không chịu làm việc. Trước giờ đều là anh hầu hạ em, ăn dưa hấu còn phải vắt khăn mặt cho em lau tay, ăn lạc phải bóc vỏ cho em, đọc sách còn phải chuẩn bị ô mai thạch dừa sô cô la, người ta chiều con cũng không chiều đến thế!”

“Bố mẹ em vẫn tốt với em như thế”. Âu Dương Ngâm liếc anh.

“Em cũng biết như thế là tốt với em à?” Trình Mộc Dương nắm lấy tay cô, “Nể tình anh tốt với em như vậy, em đừng giận nữa. Tiểu thư Âu Dương, em đại nhân có đại lượng, cho anh một cơ hội lập công chuộc tội đi!”

Âu Dương Ngâm yên lặng thật lâu không nói.

“Anh có thể để em gái anh nói chuyện tử tế với em hay không, rốt cục có khúc mắc gì, có một số việc không làm rõ thì em không thể yên tâm được. Anh cũng không muốn để em với cô ấy cứ như vậy mãi đúng không? Sau khi nói chuyện em sẽ quyết định rốt cục nên làm thế nào!” Cuối cùng cô cũng mở miệng nói, có một số việc dù sao cũng phải do chính mình đối mặt.

“Có gì mà làm thế nào? Nói chuyện ổn thỏa thì tốt, nói chuyện không ổn thỏa cũng vẫn tốt, chúng ta cũng đâu có sống cùng Tiểu Vũ dưới một mái nhà?” Trình Mộc Dương mỉm cười nhìn cô, nếu hai người họ có thể nói chuyện thẳng thắn, hai bên hiểu nhau hơn thì có lẽ tất cả mọi khúc mắc sẽ được cởi bỏ.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt lên, vừa rồi cô giận nên không suy nghĩ kỹ trước khi nói, cuối cùng dùng từ quả thực chẳng ra sao. “Em nhất định phải nói chuyện. Nếu không nói chuyện với em gái anh thì chuyện của em với anh cũng không cần nói nữa”.

“Tốt tốt, anh đi nói với Tiểu Vũ, hẹn thời gian cho em”. Tâm tình Trình Mộc Dương tốt lên.

Trình Mộc Dương hồn xiêu phách lạc chạy đến văn phòng, lấy có có việc phải đi với bạn, hôm nay cô không về nhà, sợ nghe bố mẹ giáo huấn. Cô cũng không muốn đi quán bar hay cà phê, một mình quá cô đơn. Trong văn phòng đèn đuốc sáng choang, La Tiểu Cương vẫn ở đó. Nhìn thấy dáng vẻ đó của cô, La Tiểu Cương giật mình đứng lên giải thích, “Trưởng phòng bảo em lập kế hoạch tuyên truyền quảng cáo cho khu nhà mới”.

“Thế anh ta đâu?” Trình Mộc Dương cau mày hỏi.

“Anh ấy bảo em làm xong để trên bàn anh ấy, ngày mai anh ấy sẽ đến làm thêm”.

Trình Mộc Vũ gật đầu, “Ăn cơm chưa?”

“Bây giờ em đi ăn”. La Tiểu Cương dọn dẹp bàn, “Giám đốc Trình, nếu không còn việc gì thì em về trước, chị có cần một cốc cà phê không?”

“Chị mời em đi ăn cơm”. Trình Mộc Vũ nói, “Em làm thêm giờ, nên khen thưởng một chút, chị cũng còn chưa ăn cơm tối”. Cô nói thật, vừa rồi cô đâu dám ăn cơm, “Chúng ta đến cung Caesar”. Đó là nhà hàng cao cấp nhất thành phố D.

Trình Mộc Dương đưa Âu Dương Ngâm đến dưới nhà tập thể, Âu Dương Ngâm nói, “Về đi, gặp cô cô thì xin lỗi giúp em”.

Trình Mộc Dương đứng yên không động nhìn cô. Âu Dương Ngâm đẩy anh, nói, “Về đi, chạy đi chạy lại hồi lâu, anh còn chưa mệt à?”

“Em cũng biết mình làm anh vất vả à? Vậy thì bồi thường anh đi”. Trình Mộc Dương kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô. Đôi môi như hoa, thơm thoang thoảng, ngọt ngào.

Âu Dương Ngâm ra sức đẩy anh nhưng làm sao đẩy được, cô muốn kêu anh dừng lại nhưng vừa mở miệng ra cái lưỡi Trình Mộc Dương đã lập tức lách vào quần lấy lưỡi cô, dịu dàng lưu luyến. Đây là nụ hôn đầu tiên của cô, cô bối rối không biết như thế nào cho phải, ngượng ngùng, e lệ và trức trặc. Anh cảm thấy điều đó, càng thương hại, nhẹ nhàng mút vào, chậm rãi lùi ra, đầu lưỡi lượn một vòng tròn quanh môi cô, khẽ cười nói, “Thích không?”

Âu Dương Ngâm đỏ mặt, muốn tránh thoát vòng tay anh, Trình Mộc Dương ôm cô vào lòng càng chặt hơn. Anh cảm nhận được sự mềm mại trước ngực cô, không thể kiềm chế được, anh lại cúi đầu hôn lên môi cô lần nữa, nụ hôn nóng rất hầu như khiến Âu Dương Ngâm ngất đi, cô không cảm lòng được đưa hai tay ôm cổ anh. Cô yêu anh, không nỡ rời khỏi anh, cho dù có tui thân đến mức nào.

La Tiểu Cương không biết làm sao, Trình Mộc Vũ say rồi, cậu dìu cô từ quán bar cung Caesar đi ra ngoài.

“Đi, lấy một phòng, chị không đi được nữa”. Trình Mộc Vũ ra lệnh.

Giá phòng một đêm là 5 triệu, La Tiểu Cương thầm tắc lưỡi, đành phải móc ví tiền ra. Vất vả lắm mới đỡ được Trình Mộc Vũ vào phòng trên tầng 28, nội thất xa hoa, giường ngủ siêu lớn.

Gần như cậu phải kéo cô lên trên giường, do dự một chút, cậu cởi giày cho cô, chiếc áo len cổ chữ V mỏng manh ôm sát thân mình mảnh mai xinh đẹp của cô, cổ áo lệch sang một bên để lộ một vùng da trắng như tuyết. Suy nghĩ một chút, La Tiểu Cương lấy chăn mỏng đắp cho cô, chỉnh lại nhiệt độ điều hòa rồi định ra về.

“A Trạch!” Trình Mộc Vũ hơi mở mắt ra nhìn bóng lưng cậu, “A Trạch!”

La Tiểu Cương đi tới hỏi, “Giám đốc Trình, cần uống nước không?”

“A Trạch!” Trình Mộc Vũ đưa tay ôm cổ cậu, La Tiểu Cương không đứng vững ngã đè lên người cô.

56. Chương 55

Chương 55: Lá bài cuối cùng

Trình Mộc Vũ tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt. Một cốc nước lọc được đặt trên đầu giường, cô uống một hơi hết sạch, nhìn quanh bốn phía. Cô nhớ lại, hôm qua cô gọi La Tiểu Cương đến đây ăn cơm, ăn buffet, sau đó đến quán bar, uống nhiều quá nên bảo cậu ta lấy phòng. Cô nhìn lại chính mình, quần áo hơi nhăm nhúm nhưng vẫn còn coi như chỉnh tề, cậu bé này quả thực rất đứng đắn, cô cười thầm tự giễu, nó chê mình già sao? Cô lấy điện thoại trong túi xách ra, hết pin, cô thay cục pin dự phòng vào.

Vội vã dậy rửa mặt, cô không còn bao nhiêu thời gian, ông nội đã nói như vậy rồi, nếu cô còn không kết thúc thật nhanh thì chỉ còn nước đứng nhìn Âu Dương Ngâm tiến dần từng bước vào nhà mình. Cô cười lạnh lùng, Âu Dương Ngâm, đừng trách tôi tàn nhẫn, cô nợ tôi, chung quy cô vẫn phải trả giá. Lần này tôi phải xem xem, rốt cục là tôi hay là cô không ngóc đầu lên được.

Chuông điện thoại vang lên, “Tiểu Vũ, em đang ở đâu?” Là Trình Mộc Dương, tâm tình có vẻ rất khá.

“Có chuyện gì không anh?”

“Mẹ nói hôm qua em ra ngoài chơi với bạn không về nhà, em không ở thành phố D à? Sao điện thoại di động lại tắt máy?” Trình Mộc Dương nói, “Mọi người đều rất lo lắng, Tiểu Vũ”.

Trình Mộc Vũ hơi xót xa, bọn họ còn nhớ đến cô sao? Bọn họ biết nỗi khổ của cô sao? Biết bọn họ sắp ép cô phát điên sao? “Hết pin, em không phát hiện. Em chuẩn bị về nhà đây”.

“Tiểu Vũ”. Trình Mộc Dương hơi do dự, “Nể mặt anh, em có thể bình tĩnh nói chuyện với Ngâm Ngâm được không?”

Thì ra anh ấy gọi điện thoại đến không phải vì lo lắng ỉn mà vì muốn an ủi Âu Dương Ngâm. “Anh, anh thích cô ta đến đâu? Thích cô ta hơn cả em à?” Trình Mộc Vũ nhẹ nhàng hỏi. Tất cả bọn họ đều là như vậy, từ sau khi cô xảy ra chuyện đó, ngoài mặt mọi người vẫn quan tâm đến cô đầy đủ nhưng trong lòng xem thường cô lắm đúng không? Cho rằng cô làm nhục gia phong, cho rằng cô là một cô gái không có tự trọng, chỉ mong cô sớm ngày ra khỏi ngôi nhà này?

“Tiểu Vũ, đương nhiên anh thích em, anh chỉ có một em gái là em. Có điều anh cũng thích Ngâm Ngâm, nhưng đó là hai loại thích khác nhau”.

“Nếu giữa em với cô ta anh chỉ có thể chọn một thì anh sẽ chọn ai?” Trình Mộc Vũ cười hỏi, cô thật sự tàn nhẫn với chính mình, đã biết rõ đáp án vẫn cứ phải hỏi.

“Tiểu Vũ, em sẽ không bắt anh phải lựa chọn như vậy”. Trình Mộc Dương trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên anh cảm thấy thực ra mình không hề hiểu cô em gái này, năm lớp 11 cô ấy đã ra nước ngoài học, sau đó học đại học ở nước ngoài luôn. Về nước chưa được hai năm A Trạch đã bị tai nạn xe, sau đó gia đình lại đưa cô ấy ra nước ngoài, thời gian hai anh em ở bên nhau không hề nhiều. Bình thường mỗi người đều có công việc của mình, đều có nhóm bạn của mình, có thể anh đã quan tâm đến cô ấy quá ít. “Tiểu Vũ, mọi người đều cần phải hiểu nhau hơn, trước kia thật sự anh chăm sóc em chưa đủ”.

Bây giờ phải tỏ ra tốt với mình vì Âu Dương Ngâm sao? Trình Mộc Vũ cười thầm trong lòng, A Trạch cũng vậy, cô vừa đe dọa phải đi tìm Âu Dương Ngâm anh ta đã lập tức gạt đầu trở về thành phố D. Phùng Phát Niên cũng vậy, khuyên cô buông ra quá khứ bắt đầu cuộc sống mới, thực ra là muốn cô buông tha cho Âu Dương Ngâm. Bây giờ anh trai cũng vậy, phải quan tâm mình, chăm sóc mình, để mình có thể hòa nhã với Âu Dương Ngâm. Phần hận trong lòng cô không có nơi phát tiết. Được rồi, Âu Dương Ngâm, chờ tôi xé vết thương ra, để tình yêu của cô phải rơi vào trong vũng máu này.

“Được rồi, em sẽ nói chuyện tử tế với cô ta, anh, anh yên tâm, lần này em nhất định sẽ nói chuyện thoải mái”. Trình Mộc Vũ hầu như phải cười thành tiếng.

Trình Mộc Dương đưa Âu Dương Ngâm đến cửa phòng trà Tử Kinh. “Cần anh đi vào cùng em không?” Anh kéo vai cô lại hỏi.

“Không cần, để em gái anh nhìn thấy lại không thoải mái”. Âu Dương Ngâm cong miệng nói, trong lòng hơi bất an, cô cọ cọ vào lòng Trình Mộc Dương.

Cảm thấy sự dựa dẫm của cô, Trình Mộc Dương cúi đầu khẽ hôn một cái lên trán cô. “Đừng căng thẳng, nói chuyện với Tiểu Vũ cho tốt, nếu nó có nói gì không ổn em cũng phải rộng lượng, có bức tức gì cũng về phát tiết lên người anh được không? Anh ở bên ngoài đợi em”.

Âu Dương Ngâm gạt đầu, hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra, cười nói, “Bây giờ bắt đầu đếm ngược”. Cô bước xuống xe.

Trình Mộc Vũ nhìn Âu Dương Ngâm chậm chậm đi tới, dáng người thướt tha, tóc dài tung bay, gương mặt xinh đẹp. Hôm nay là lần đầu tiên cô nhìn Âu Dương Ngâm tỉnh táo từ một khoảng cách gần như vậy. Cô

thừa nhận cô ta xinh đẹp, khí chất cũng rất tốt, đại công chúa của thành phố H, quả nhiên xứng danh. Nếu cô ta đi cùng A Trạch thì sẽ là một đôi trai tài gái sắc, đến đâu cũng được mọi người cực kỳ hâm mộ?

Âu Dương Ngâm gật đầu với cô, ngồi xuống đối diện cô. Cô rất muốn cười một cái với Trình Mộc Vũ, nhưng nhớ tới tất cả những gì Trình Mộc Vũ đã làm cô đành tự than thở tu vi của mình vẫn còn quá non.

“Phùng Phát Niên đã nói với cô về chuyện của tôi và A Trạch chưa?” Trình Mộc Vũ lạnh lùng mở miệng nói.

Âu Dương Ngâm hơi kinh ngạc nhìn cô, sao lại mở đầu kiểu này? Cô gật đầu, “Đã nói một chút, anh ấy nói vốn hai người chuẩn bị cưới nhau rồi”.

“Cưới nhau?” Trình Mộc Vũ cười mỉa mai, “Là tôi bắt anh ấy về cưới tôi, tôi sợ nếu không nhắc nhở anh ấy thì anh ấy sẽ cưới cô mất”.

Âu Dương Ngâm lấy làm kinh hãi, thì ra quan hệ của bọn họ là như thế? Cô còn tưởng rằng Trình Mộc Vũ là bạn gái của anh ấy sau khi anh ấy trở về, “Anh ấy chỉ là sư huynh tôi, chúng tôi...”

“Đừng giả vờ nữa, tôi nhìn thấy hai người cùng nhau, anh ấy đúng là rất yêu cô, cầm tay cô sợ cô lạnh, có tốt hơn anh trai tôi đối với cô không?”

Mặt Âu Dương Ngâm biến sắc, cô tự nói với mình phải nhịn xuống, đáp án cô cần đang ở ngay trước mắt. “Cô hiểu lầm rồi, anh ấy chỉ coi tôi như sư muội, bạn chơi với nhau trong cùng câu lạc bộ kịch, bạn bè rất thân thiết”. Không trách được anh ấy phải rời đi, thì ra anh ấy đã có bạn gái từ lâu rồi, nhưng vì sao anh ấy chưa bao giờ nhắc tới?

“Thật là biết diễn kịch!” Trình Mộc Vũ cười lạnh nói, “Cô phải vội vã vạch rõ quan hệ như vậy sao? Đúng là bạc tình bạc nghĩa! Trong lòng anh ấy chỉ có cô, anh ấy tìm đủ loại lí do dùng dằng không chịu kết hôn với tôi, cô biết vì sao anh ấy lại bị tai nạn không? Vốn chúng tôi đang ăn cơm với nhau tử tế, vì tôi nhắc tới cô, anh ấy không chịu nổi, kích động chạy ra ngoài nên mới bị tai nạn. Buổi tối hôm đó mưa rất to, chính cô đã hại chết anh ấy!” Trình Mộc Vũ nhìn cô chằm chằm thù hận, “Bây giờ cô muốn giả vờ vô tội rồi kết hôn với anh trai tôi sao?”

Âu Dương Ngâm ngẩn ngơ nhìn cô ta, cô ta đang nói gì vậy? Anh ấy yêu cô? Bị tai nạn cũng vì cô?

“Khi biết anh ấy thi đỗ đại học Z tôi đã tặng quà gì cho anh ấy không? Tặng chính tôi!” Đã sắp được mười năm rồi sao? Cô không dám nhắc tới việc này với bất kì ai, cô không thể nhớ lại, đó là sự nhục nhã và đau đớn của cô, là nhọt độc trong đáy lòng, ngày ngày thối rữa, khó nhìn thấy mặt trời. “Nhưng như vậy vẫn không thể đổi lấy trái tim anh ấy”.

Trình Mộc Vũ có một loại khoái cảm được phát tiết, cả hai cũng như nhau, cô nghĩ, như vậy thật tốt. “Vì anh ấy, danh dự của tôi mất sạch, bởi vì tôi đã có thai. Bố tôi phải đánh chết tôi, mẹ tôi quỳ trên mặt đất xin ông ấy. Dù như vậy tôi cũng không nói ra tên anh ấy. Vì bị thành phố này, bị ngôi nhà này vứt bỏ nên tôi mới đi Mỹ. Ca mổ có vấn đề, tôi không thể có con nữa. Lúc tôi nói với anh ấy, anh ấy đã đồng ý sẽ lấy tôi. Nhưng anh ấy vừa gặp cô đã đổi ý rồi”.

Đầu Âu Dương Ngâm đau buốt. Quà? Con?

“Tất cả hạnh phúc của tôi đều hủy trên tay cô, chẳng lẽ cô còn vọng tưởng tôi gọi cô một tiếng chị dâu? Cô và người tôi yêu vui vẻ dịu dàng bên nhau, bây giờ anh ấy chết rồi, cô lại thích anh trai tôi sao? Cô bắt tôi đến nói với anh trai tôi rằng cô từng thân mật với người sắp làm em rể anh ấy như thế nào hay sao?” Trình Mộc Vũ lạnh lùng nhìn cô, “Anh trai tôi ở bên ngoài đợi cô đúng không? Sợ cô bị tôi bắt nạt? Cô đi ra nói với anh ấy, rốt cục là ai bắt nạt ai? Hay là tôi đi nói với anh ấy, anh ấy đã yêu tình địch của em gái anh ấy?”

“Cô không tin? Không chịu tin hay là không muốn tin? Cô đi hỏi Phùng Phát Niên, anh ta biết hết. Anh ta không chịu nói với cô, anh ta sợ làm cô tổn thương. Bọn họ đúng là anh em tốt, một người chết rồi, người còn lại chăm sóc cô thay người đã chết. Anh ta cũng động lòng với cô đúng không? Vì sao cô không yêu anh ta? Tôi đã nhận lời anh ta rằng nếu cô yêu anh ta thì tôi sẽ không còn tính toán chuyện cũ nữa, nhưng cô lại phải đến đây đưa với anh trai tôi!”

Trình Mộc Vũ đứng dậy, “Quên nói với cô, cô cho rằng ông nội tôi thích cô lắm à? chẳng qua là vì bố cô mà thôi. Có thể anh trai tôi cũng biết trước rồi, thường vụ tỉnh ủy tỉnh Z, bí thư thành ủy thành phố H, quan thật là to. Thảo nào cô nói không có nơi nào không thể đến, bây giờ cô còn dám đi vào nhà họ Trình chúng tôi không?”

Như bị sét đánh, Âu Dương Ngâm ngồi chết lặng, chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt.

Sư huynh, anh ấy yêu cô? Yêu cô sao?

Trình Mộc Dương nhìn xe của Trình Mộc Vũ rời đi, anh có một loại dự cảm chẳng lành, nếu hai người nói chuyện vui vẻ thì lẽ ra nên cùng nhau đi ra? Nhưng anh đợi hồi lâu cũng không thấy Âu Dương Ngâm xuất hiện. Chẳng lẽ em gái mình lại nói gì, cô ấy đang ngồi tức giận trong đó? Anh gọi điện thoại cho Trình Mộc Vũ, “Tiểu Vũ, hai người nói chuyện nhanh như vậy đã xong rồi à? Đã nói chuyện ổn chưa?”

“Ổn lắm!” Trình Mộc Vũ vui vẻ nói, “Em nói với cô ta, đúng là em có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, không biết bố cô ta là bí thư thành ủy thành phố H. Sau này nhà họ Trình chúng ta phát triển đến thành phố H còn cần nhờ đến sự giúp đỡ của cô ấy rất nhiều!”

“Cái gì? Bí thư thành ủy thành phố H?” Trình Mộc Dương giật mình, chưa có ai nói chuyện này với anh cả.

“Anh không biết sao? Ông nội không nói với anh à? Hôm qua ông đã nói với cả nhà, anh, anh thật giỏi, sẵn được một vị công chúa cơ đấy!” Bây giờ công chúa điện hạ đang khóc đấy!

Trình Mộc Dương bối rối, nhà họ Trình tiến quân thành phố H cần cô ấy giúp đỡ? Ngâm Ngâm đang giận anh vì việc này sao? Cô ấy vẫn không chịu nói ra là sợ điều này sao? Nhưng quả thật anh không biết.

57. Chương 56

Chương 56: Chẳng thà trở lại

Trình Mộc Dương đi vào phòng nhìn thấy Âu Dương Ngâm đang ngơ ngác ngồi ở đó. “Ngâm Ngâm, em làm sao vậy?” Sao cô ấy lại phản ứng mạnh như vậy? Vì người nhà mình biết thân thể của cô ấy sao? Chuyện của tập đoàn cô ấy không muốn can thiệp thì thôi chứ có sao, ai có thể ép cô ấy được? Không phải anh không nghĩ tới thân thể của cô, người có thể khiến bố Hàn Hiểu Bản coi trọng đương nhiên không phải là người bình thường, có điều việc này không quan hệ gì tới tình yêu của bọn họ. “Đừng giận, đừng giận, người khác biết bố em là bí thư thành ủy cũng không sao, không ai bắt em làm việc gì đâu, anh bảo đảm”.

Âu Dương Ngâm nhìn anh nghi hoặc, cô đã hiểu, Trình Mộc Vũ nói ông nội cô ấy biết trước bố cô là ai cho nên mới tốt với cô như vậy, cũng vì điều này nên Trình Mộc Dương mới tốt với cô. Cô phải nói với Trình Mộc Dương như vậy sao? Nói hôm nay bọn họ nói về chuyện này? Cô ấy không muốn để gia đình mình biết người đó là A Trạch, không phải cô ấy đã nói có chết cũng không chịu nói tên anh ấy ra hay sao. Cô ấy tính được rằng cô cũng sẽ không nói chuyện này ra, cô ấy thật thông minh, quả thực cô không thể nói ra được.

“Em còn có chút việc, em đi trước đây”. Cô muốn đi tìm Phùng Phát Niên.

“Ngâm Ngâm, thật sự không quan hệ gì đến bố em cả, em phải tin tưởng anh”. Trình Mộc Dương giữ chắc tay cô, “Đừng giận dỗi kiểu trẻ con nữa”.

Âu Dương Ngâm chạy ra vẫy một chiếc taxi lại, “Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Dương hơi tức giận, “Em không thể vô lý thế được. Tiểu Vũ nói với anh anh mới biết”.

“Mộc Dương, lần này chúng ta thật sự kết thúc rồi”. Nước mắt Âu Dương Ngâm rơi xuống, Trình Mộc Vũ nói đúng, cô còn dám đi vào cửa nhà họ Trình sao?

Trình Mộc Dương nhìn taxi đi xa, cực kỳ ảo não, hai cô gái này đều ngang bướng như nhau.

Phùng Phát Niên ra mở cửa, “Ngâm Ngâm!” Anh ta vô cùng vui mừng, đây là lần đầu tiên cô đến chỗ anh ta một mình, lần trước là cùng những người khác trong tổ chuyên mục, “Sao không báo trước với anh một tiếng để anh dọn dẹp nhà cửa nghênh đón khách quý”. Phùng Phát Niên kéo cô vào nhà, anh ta quá vui vẻ nên không kịp để ý đến sắc mặt trắng xanh của Âu Dương Ngâm.

“Sư huynh”. Âu Dương Ngâm nhận ra mình quá lỗ mãng, chủ nhật đến nhà một người đàn ông trưởng thành, lỗ như có người khác ở đây thì sao? “Xin lỗi, em không quấy rầy anh chứ?”

“Không không”, Phùng Phát Niên nói, “Anh và mấy người bạn cùng nhau làm một bộ phim, anh đang viết đến chỗ bí, em đến bây giờ là vừa hay, anh cũng có thời gian để đầu óc thư giãn”.

Phùng Phát Niên rót cho cô một chén trà rồi mới nhớ ra hỏi, “Tìm anh có việc gì?”

“Sư huynh luôn nói với em là phải tránh xa nhà họ Trình, đó là bởi vì Trình Mộc Vũ phải không?” Âu Dương Ngâm nhìn anh ta, mắt cô từ từ đỏ lên.

“Em biết rồi à?” Phùng Phát Niên bất đắc dĩ nhìn cô, có một số việc dù thế nào cũng không giấu được, có những đau thương cuối cùng vẫn không thể tránh né.

“Vì em anh ấy mới bị tai nạn, vì em đúng không?” Trên đường đi trong đầu cô chỉ có câu nói kia của Trình Mộc Vũ, cô không thể khống chế âm thanh của mình, cũng không thể kiểm soát thân thể mình, toàn thân cô run rẩy không ngừng lại được.

Phùng Phát Niên ngỡ ngàng, một lát sau mới ý thức được người cô nói là A Trạch, anh ta cả giận nói, “Nói bậy! Ai bảo thế?”

“Trình Mộc Vũ! Cô ấy nói hai người bọn họ đang ăn cơm với nhau tử tế, vì nói đến em, tâm trạng không ổn định nên anh ấy mới lái xe gặp tai nạn. Là em đã hại chết anh ấy!” Âu Dương Ngâm ngã ngồi xuống sofa, hai tay che mặt khóc nức lên. “Là em đã hại chết anh ấy!”

“Không đúng không đúng, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn”. Phùng Phát Niên không hề biết tình hình cụ thể khi đó, buổi tối hôm đó mưa to, A Trạch lái xe cực nhanh, lao vào một chiếc xe tải hạng nặng trên một đoạn đường cong. Khi anh ta chạy tới thì A Trạch đã tắt thở, chỉ nhìn thấy Trình Mộc Vũ đang gần như điên cuồng và Trình Mộc Dương bên cạnh cô ta. Bây giờ Trình Mộc Vũ nói như vậy, có lẽ đó là sự thật.

“Em không biết, em không biết chuyện là như vậy”. Âu Dương Ngâm khóc, “Em không biết anh ấy khó xử như vậy, em còn từng oán trách anh ấy, trách anh ấy đã vứt bỏ em. Nếu em biết thì ít nhất em cũng phải nói với anh ấy, em rất hy vọng anh ấy ở lại bên cạnh em, anh ấy không biết em rất muốn có anh ấy bên cạnh”.

“Nó biết, Ngâm Ngâm, nó biết đấy”. Phùng Phát Niên ôm Âu Dương Ngâm vào lòng, “Buổi tối hôm chia tay em, nó đứng trọn một đêm ở sân vận động, anh nhìn thấy nước mắt trên mặt nó, nó biết em yêu nó, giờ nào phút nào nó cũng vùng vẫy đấu tranh, nó muốn nói với em rằng nó yêu em, trước đó nó chưa từng yêu ai, từ đó trở đi nó cũng sẽ không yêu ai nữa. Nhưng nó không dám, không nỡ, không muốn như vậy. Nó chỉ muốn em hạnh phúc, nó muốn em quên nó để sống một cuộc sống tử tế, nó không muốn mình trở thành một điều ràng buộc trên con đường đời của em. Nhìn em từ bên người nó đi từng bước về phòng ngủ, nó rất đau lòng, nó nói nó mong có thể dùng tính mạng mình để đánh đổi lấy những giọt nước mắt của em trên suốt con đường từ sân vận động về phòng ngủ hôm đó”. Lời nói đó cuối cùng đã trở thành sự thật, tính mạng của nó đã ra đi cùng tình yêu.

Âu Dương Ngâm gục vào lòng Phùng Phát Niên, nước mắt ướt nhẹp vạt áo trước ngực anh ta, làm trái tim anh ra rất bỏng. “Anh ấy nên nói với em”.

Nhưng nói với cô thì cũng có ích lợi gì chứ?

“Nhìn nó tuyệt vọng như vậy, anh cũng từng vô số lần khuyên bảo nó nói chuyện tử tế với Trình Mộc Vũ, có hợp thì có tan. Nhưng nó luôn nói mình đã nợ cô ấy, phải chịu trách nhiệm với cô ấy cả đời”. Phùng Phát Niên thở dài nói, “Nó không chịu nói vì chuyện gì, nhưng anh cũng đoán được là chuyện gì. Tính cách của nó là như vậy, còn thực ra cũng không phải không thể thương lượng được”.

Âu Dương Ngâm hiểu rõ, đó là bởi vì Trình Mộc Vũ cả đời không thể có con nữa, cho nên mới không thể thương lượng.

Cho nên, khi cô nhìn anh ấy với ánh mắt long lanh, khi cô đẩy bụng tử thân nhìn anh ấy với ánh mắt trách cứ, khi tim cô đập thình thịch chờ mong anh ấy, anh ấy chỉ có thể xót xa quay đầu qua chỗ khác.

“Nó vẫn luôn tự trách bản thân vì đã khiến em yêu nó, sau đó lại bỏ rơi em”.

Âu Dương Ngâm lắc đầu, mình cũng từng oán trách, sau đó lại thư thái cho rằng là chính mình hiểu lầm. Bây giờ đã biết chân tướng, cô đâu còn trách được anh ấy nữa, cô chỉ thương anh ấy, cả đời anh ấy không thể được hưởng thụ tình yêu. Cô phải cảm ơn anh đã yêu cô, quý trọng cô như thế.

“Anh ấy nên nói với em”, Âu Dương Ngâm lau khô nước mắt, nhẹ nhàng nói, “Cho dù em với anh ấy không thể đến với nhau nhưng em cũng sẽ không trách anh ấy”.

“Ngâm Ngâm, thực ra nó đã nói với em từ lâu rồi”. Phùng Phát Niên lấy một chiếc hộp gỗ từ trong ngăn kéo ra, trong đó là một viên đá bảy màu, giống hệt viên đá đeo trên cổ cô.

“Nó đã dùng hòn đá đó làm thành hai viên, một viên cho em, một viên nó vẫn mang theo bên người, chưa một lần rời xa, đến tận lúc cuối cùng. Anh đã xin mẹ nó viên đá này về làm kỉ niệm”. Viên đá bảy màu trong lòng bàn tay Phùng Phát Niên tỏa ra ánh sáng dịu dàng. “Nó đã đặt tên cho viên đá này, gọi là Mạch Mạch, nó nói để sánh đôi với bông hoa lan ngọc của em”.

Lung linh như nước hoa lan ngọc. Thì ra là thế!

Thì ra, doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ (Dịu dàng như nước, có tình không thể nói ra).

Bây giờ cô đã biết, vì cô thích ăn dưa hấu lạnh nên mỗi mùa hè chỉ cần có thời gian anh ấy lại mua dưa hấu đến làm quà ọ ẹ người, trong mấy quả dưa hấu đó luôn có một quả được ướp lạnh, cũng không biết anh ấy làm thế nào được như vậy. Anh ấy luôn cười tủm tỉm bỏ quả dưa lạnh cho cô, khi mọi người kêu sư huynh bất công, anh sẽ nhìn cô chiều chuộng, “Cô ấy là tiểu sư muội mà!” Thì ra không phải sư huynh ngốc, là cô tiểu sư muội này ngốc mới đúng, tiểu sư muội không biết sư huynh đang dùng phương thức như vậy để nói với mình.

Lúc anh ấy và cô đi trên đường, anh ấy sẽ mua cho cô đủ loại đồ ăn vặt, vui vẻ nhìn cô ăn ngon lành. Anh ấy xách túi nhựa, trong đó là vỏ dưa, hạt ô mai. Lúc mọi người kêu sư huynh bất công, anh ấy cũng đỏ mặt nói, “Cô ấy là tiểu sư muội mà!” Sau đó bối rối đưa chiếc túi cho cô, giả vờ cả giận nói, “Tự cầm lấy đi, đồ lười!” Đợi đến lúc mọi người không chú ý anh ấy lại lén cầm chiếc túi về. Cô đúng là ngu ngốc, không biết anh ấy đang dùng phương thức như vậy để nói với cô.

Khi bọn họ cùng đi đến thành phố F quay phim, thực ra cô đâu biết gì, đó là vì anh ấy nhất định kéo cô đi theo, dỗ cô, lừa cô. Lần đầu tiên cô phát hiện anh ấy cũng vô lại, chẳng phải vì anh ấy muốn được ở bên cô đó sao? Sớm chiều chung sống, đối với anh ấy điều đó giống như đóa phù dung sớm nở tối tàn của cuộc đời. Buổi tối có lúc ngủ ngoài sân, mỗi lần tỉnh lại anh ấy đều ở bên người cô, nói với cô, “Yên tâm ngủ đi, tiểu sư muội!” Cô biết nên ngủ rất yên tâm. Cô thật là ngốc, không biết anh ấy đang dùng phương thức như vậy để nói với cô.

Anh ấy dùng phương thức như vậy để nói với cô, anh ấy yêu cô như vậy nhưng lại chỉ có thể gọi cô là tiểu sư muội.

Tình yêu của anh ấy, không thể nào nói thành lời.

Nước sông Ngân trong suốt, đi đến bao giờ mới về?

Nhìn thì gần như vậy, nhưng lại xa như vậy, cắt đứt duyên phận của cuộc đời này.

Trình Mộc Dương gọi điện thoại cho Âu Dương Ngâm hết lần này tới lần khác, điện thoại di động nóng bỏng, rốt cục cô cũng nghe máy.

“Ngâm Ngâm, em vẫn còn giận à? Đừng giận, mặc dù Tiểu Vũ chịu hòa giải là vì gia đình em, quả thực là hơi bộ đỡ thật, nhưng đối với chúng ta thì không phải vấn đề đã đơn giản hơn nhiều sao? Như vậy cũng tốt

mà. Em phải tin anh, cũng phải tin ông nội anh, không phải vì bố em mà anh với ông mới quý em. Việc phát triển tới thành phố H chỉ là một trong rất nhiều phương án của Trình thị, không phải là khả năng duy nhất. Anh sẽ không mang hạnh phúc cả đời của mình ra giao dịch, ông nội anh cũng sẽ không lấy hôn nhân của anh ra làm công cụ, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi”.

Âu Dương Ngâm nói, “Để em suy nghĩ đã”. Cô chỉ có thể nói như vậy, trong lòng cô thầm nói xin lỗi anh.

“Anh đi cùng ông nội tham gia đoàn đi thăm châu Âu do chính quyền thành phố tổ chức, phải đi khoảng hai mươi ngày. Em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, anh mang sô cô la về cho em”.

“Vâng”. Âu Dương Ngâm bịt chặt miệng, sợ Trình Mộc Dương nghe thấy cô đang khóc. Hai mươi ngày, chắc đủ để cô xử lý xong mọi chuyện ở đây rồi?

“Ngâm Ngâm, có một số việc nên để cho nó trở thành quá khứ, nghĩ xem tương lai có bao nhiêu hạnh phúc đang chờ em, không được ủ dột nữa, chỉ cần nghĩ đến em là ban đêm anh sẽ ngủ rất ngon, em cũng nghĩ đến anh rồi ngủ cho ngon giấc, được không?”

“Vâng!” Hạnh phúc? Nếu cô tự tay phá hủy hạnh phúc của anh thì anh còn có thể ngủ ngon được nữa hay không? Cô không có dũng khí nói thêm một từ nào nữa.

“Chúc em ngủ ngon. Ngâm Ngâm! Chờ anh!”

Hai mươi ngày sau, Trình Mộc Dương và Trình Thương Hải bước ra khỏi cửa sân bay, người tới đón họ là Trình Mộc Giai.

58. Chương 57

Chương 57: Là sinh nhật của ai?

“Trình Mộc Giai, sao tự nhiên lại mời anh chị đi ăn, tốt đột xuất à?” Trình Mộc Vũ đi vào phòng, ném chiếc áo lông vũ cho người phục vụ bên cạnh rồi đi tới bàn ăn ngồi xuống vị trí chính giữa.

“Chị, đó là vị trí của anh cả mà, anh ấy đến ngay bây giờ”, Trình Mộc Giai kéo cô sang ăn xuống vị trí bên cạnh, hai anh em song sinh nhìn thấy liền cười nói, “Anh cả để ý đến chuyện này từ bao giờ thế? Mộc Giai, anh còn kĩ tính hơn cả ông nội đấy!”

“Không thấy bây giờ gặp anh cả còn khó hơn cả gặp ông nội à? Trò chơi ‘Chạy trốn II’ của công ty anh ấy hot như vậy, cứ thế này thì chỉ mấy năm nữa Tấn Đạt sẽ có thể thôn tính Trình thị. Anh còn đang suy nghĩ xem có cần nhảy sang công ty anh ấy làm hay không, những doanh nghiệp mới nổi luôn có triển vọng, nghe nói thu nhập hàng năm của các nhân viên công ty anh ấy cũng rất cao”.

Trình Mộc Vũ nói: “Người ta vất vả làm việc mới được như vậy đấy, cậu có chịu được vất vả không? Cậu có biết thời gian này anh cả gầy mất mấy cân không?”

“Đó là bởi vì Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Giai phản bác, “Mọi người không biết anh cả thích cô ấy thế nào đâu, anh cả thích cô ấy từ lâu rồi. Có lần bọn em họp lớp ở phòng trà Tử Kinh, lúc đi vào em nhìn thấy hai người bọn họ ngồi ở đó, cô bé đó ôm một cái gối dựa ngồi ngủ say trong góc sofa. Mọi người đoán xem anh cả đang làm gì?” Trình Mộc Giai dừng lại nhìn sáu con mắt xung quanh đang chăm chăm nhìn mình, đắc ý nói, “Làm sao mà đoán được, em nhìn mà còn không tin ấy chứ, anh cả ngồi yên trên ghế đối diện mỉm cười nhìn cô ấy, ánh mắt đó, trời ạ, đảm bảo bất cứ cô bé nào nhìn vào cũng sẽ cảm động. Đáng tiếc, đáng tiếc là cô bé đó ngủ say quá, lúc tỉnh dậy còn gọi anh ấy là tổng giám đốc Trình, em còn không nhìn được trách cô ấy mấy câu, quả thực không thêm để anh cả vào mắt, thế mà anh cả còn sợ em làm cô ấy không vui”. Trình Mộc Giai tặc lưỡi hai tiếng, liên tục lắc đầu, “Trai si tình gặp gái phụ tình!”

Trình Mộc Phái thắc mắc, “Cũng không phải hai người họ mới yêu nhau một hai ngày, tại sao nói chia tay là chia tay luôn được? Cô nàng Âu Dương Ngâm này có vẻ cũng không phải một cô gái quá đáng, ông nội và cô cô đều rất thích cô ấy, có thể đoán được là cũng không đến nỗi nào. Mấy hôm trước em đến chỗ ông nội, ông còn hỏi về việc này, hình như là ông suy nghĩ nhiều lắm”.

“Ông nội còn đi hỏi cả chú Lý, chú Lý nói Ngâm Ngâm học cao học, định xin nghỉ làm hai năm để đến đây học nhưng có lẽ cơ quan cô ấy không đồng ý cho nên sang năm cô ấy phải về vừa học vừa làm. Bên này cũng gần được một năm rồi, còn thời gian hơn một tháng ở đây cô ấy muốn được tự nghiên cứu. Sắp cuối năm rồi, công việc ở viện quá bận nên đương nhiên chú Lý đã đồng ý. Học cao học cũng dễ lắm”, Trình Mộc Giai nói, “Em đoán không phải là cơ quan cô ấy không đồng ý, cô ấy là con gái một thường vụ tỉnh ủy, bệnh viện ở thành phố Z làm sao dám không đồng ý? Nịnh nọt còn không kịp ấy chứ, cô ấy cũng không phải chuyên gia đầu ngành mà họ không nỡ để mất nhân tài. Rất có thể là Ngâm Ngâm không muốn xin nghỉ thêm năm nữa”.

“Thế chương trình ở đài truyền hình bên này thì sao? Không phải cô ấy đang là người dẫn chương trình à? Vậy mà cũng nói đi là đi?” Trình Mộc Phong hỏi.

“Em đã hỏi cô cô rồi, hình như cô ấy đã nói từ đầu là sang năm sẽ không làm nữa vì cô ấy cần chuẩn bị luận văn. Mọi người cũng biết chương trình ở đài truyền hình đều được ghi hình từ trước mà, chuyên mục của cô ấy mỗi tuần mới có một kỳ, có thể chương trình cả năm tới đều ghi xong hết rồi cũng không biết chừng. Còn nếu không thì lúc nào đó quay lại đây tập trung ghi mấy kì liền là được chứ sao, cô cô cũng không rõ chuyện này lắm”.

“Phải bảo cô cô đi hỏi rõ ràng, nếu có lúc Ngâm Ngâm quay lại ghi hình thì không phải anh cả sẽ có thể gặp được cô ấy sao? Hai người bình tĩnh, nói chuyện thiện chí một chút là lại làm hòa ấy mà, có chuyện gì ghé xóm đầu chợ. Anh cả thích cô ấy lắm mà”.

“Chú cho rằng anh cả chưa gọi điện à? Có mà chả gọi đến phát điên rồi ấy chứ. Chú cho rằng anh cả chưa đến thành phố H tìm cô ấy? Nói không chừng chả đi bao nhiêu lần rồi. Nếu Ngâm Ngâm không muốn gặp anh ấy thì anh ấy làm sao mà tìm được, đó là địa bàn của bố cô ấy mà!” Trình Mộc Giai hơi thương anh cả mình, khó chịu nói, “Anh cả đúng là đáng thương, hôm đó lúc em nói với anh ấy ở sân bay, mặt anh ấy trắng bệch, em chưa từng thấy anh ấy như vậy bao giờ, nhìn anh ấy mà phát sợ. Mọi người nói xem tại sao em lại ngốc như thế chứ, để anh ấy về đến nhà rồi nói không được sao? Vậy mà lại nói ngay ở đó”.

“Có nghĩa là anh cả cũng không ngờ? Thế thì lạ thật, trước kia tưởng cô ấy không xứng với chúng ta, sau đó hóa ra không phải, mọi chuyện đều không thành vấn đề, tại sao ngược lại càng ngày càng hỏng chứ?” Trình Mộc Phong vô thức quay sang nhìn Trình Mộc Vũ, “Nếu hai người bọn họ cãi nhau thì cũng sẽ không nghiêm trọng như vậy”.

Trình Mộc Vũ vẫn ngồi yên, sắc mặt lạnh lùng. Trong nhà này ai cũng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, bao gồm cả anh trai cô. Cô đã đánh lạc hướng Trình Mộc Dương khiến anh cho rằng Ngâm Ngâm giận mình là vì nghi ngờ mình có ý đồ khi tiếp cận cô, mục đích là vì kế hoạch tiến quân đến thành phố H của Trình thị, cho nên mới giận dữ bỏ đi. Lúc bố mẹ hỏi, cô cố ý ấp a ấp úng nói ra nguyên nhân này khiến Trần Mẫn Kỳ và Tần Tự rất khó xử, bởi vì như vậy cũng liên lụy tới ông nội. Ngoài anh cả, những người khác trong nhà đều cho rằng Âu Dương Ngâm giận dỗi kiểu đại tiểu thư, suy đoán có thể là có mâu thuẫn gì đó với Trình Mộc Dương, vì vậy không còn truy cứu đến thái độ của Trình Mộc Vũ với Âu Dương Ngâm trước đó. Còn anh cả, anh đã hỏi mình mấy lần về nội dung nói chuyện giữa hai người bọn họ hôm đó, bao gồm cả phản ứng của Âu Dương Ngâm, mình luôn kiên nhẫn trả lời, về mặt vô tội, tỏ ra hối hận, dù vậy anh vẫn không tin. Nghi ngờ thì đã sao? Cô dám khẳng định có chết Âu Dương Ngâm cũng sẽ không nói ra mọi chuyện. Cứ để mưa gió lần này qua đi, anh trai rồi sẽ gặp được một cô gái tốt, tốt hơn Âu Dương Ngâm một ngàn lần, sau đó yêu cô ấy, kết hôn, sinh con, sống một cuộc sống hạnh phúc, không phải sao?

“Mọi người đến đủ rồi à?” Trình Mộc Dương đi đến cười nói, “Mộc Giai, thể diện của mày có thể sánh ngang với ông nội rồi đấy, anh mời chúng mày đi ăn có khi chúng mày cũng không đến đông đủ như vậy”. Vừa cởi áo khoác ném lên ghế sofa bên cạnh, anh vừa nói tiếp, “Sao trời lại lạnh thế không biết, thời tiết năm nay thật khác thường!”

“Có gì khác thường đâu, sao em không cảm thấy, anh cả, có phải anh bắt đầu già đi, không còn nhiệt huyết

nữa nên mới lạnh thế không?” Trình Mộc Giai cười nói, “Trình đại thiếu gia, anh không thể nói như vậy với người ngoài, sẽ làm đau lòng những người đẹp ái mộ”.

“Ồ, chắc là già rồi, sang năm đã 34 rồi. Hôm trước anh gặp một đứa bạn học, con trai nó đã đi học tiểu học rồi, nhà trường phát một cái mũ vàng để đội khi đi qua đường lúc tan học, thế mà chỉ cần ra khỏi cửa là thẳng nhóc đó đi đâu cũng không chịu bỏ mũ xuống”, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, Trình Mộc Dương không chịu nói tiếp, “Ăn cơm đi!”

“Anh cả già đâu mà già, mấy hôm trước xem phỏng vấn anh trên TV, ăn hình cực kì, tuổi trẻ tài cao, nhà doanh nghiệp trẻ ưu tú của thành phố D chúng ta cơ mà?” Trình Mộc Vũ vừa rót rượu cho anh vừa nói.

“Em biết gì, người ta nói thế mà cũng tin. 60 tuổi vào Bộ chính trị trung ương thì cũng vẫn là tuổi trẻ tài à”, Trình Mộc Dương cười nói, “Mộc Giai, hôm nay xem như tiệc sinh nhật mày à? Hình như sớm hai ngày, hay là định nhân cơ hội vợ vết kiếm chác mấy anh chị em trong nhà?”

“Em vốn đã tính đến việc tổ chức sinh nhật này từ lâu rồi, ông nội còn nói ông sẽ cho bọn em tiền tổ chức sinh nhật chung...” Trình Mộc Giai lập tức dừng lại, anh cả mình nhớ rõ sinh nhật mình như vậy là bởi vì Âu Dương Ngâm đúng không? Hai người bọn họ sinh nhật cách nhau 5 ngày mà. “Hôm nay em cũng muốn kiếm ít tiền, cuối năm rồi, phải tiếp khách nhiều, tiền nong hơi eo hẹp. Anh, không phải trò chơi mới của anh kinh doanh tốt lắm sao?”

Trình Mộc Dương đi tới lấy một chiếc phong bì từ trong túi áo khoác ra đưa cho hắn, “Không được đòi tiền những người khác nữa”. Anh chỉ ba người còn lại trong phòng, “Lúc này ai không phải tiếp khách chứ, còn phải đưa khối tiền cho bạn gái, mẹ vợ nữa, chỉ có mày không đủ tiêu chác!”

“Cho nên phải làm ông chủ, cho dù chúng ta làm thuê cho ông nội chính mình nhưng cùng lắm cũng chỉ có thể coi như tầng lớp làm công ăn lương cao cấp”, Trình Mộc Giai vui vẻ nói, “Anh, lần sau anh ký chi phiếu cho em là được rồi!”

“Anh thích phát phong bì, cảm giác phát phong bì rất sướng”, Trình Mộc Dương khẽ cười nói. Anh nhớ tới đám cưới lần đó, Âu Dương Ngâm ướt đầm mồ hôi chạy vội lên sân khấu nói với toàn hội hôn, “Không có phong bì nhẫn không chịu đi ra!” Nhớ tới vẻ mặt kinh ngạc của cô khi anh đưa phong bì cho cô, sau đó cô tự giễu nói, “Đúng là thấy tiền sáng mắt!” Anh nhớ tất cả mọi chi tiết, nhớ váy áo cô mặc hôm đó, trên cổ áo là một bông hoa lan bằng ngọc.

“Anh cả không được bắt công, sinh nhật em cũng phải có phong bì dày như vậy!” Trình Mộc Phong kêu lên.

“Được rồi, anh biết thực ra bọn mày đều không thiếu tiền, chẳng qua là không muốn thấy anh kiếm được nhiều tiền mà thôi”, Trình Mộc Dương cười uống một ngụm canh, “Có rảnh thì lên chơi trò ”Chạy trốn” của công ty anh, coi như báo đáp người đầu tư!” Anh giơ chén đứng lên, “Nào, mọi người kính khổ chủ nào!”

Trình Mộc Vũ nghĩ, với các em còn tốt như vậy, khi bọn họ yêu nhau không biết anh cả tốt với cô ta đến mức nào, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa à? Nâng thế mà bây giờ vẫn cứ rơi mất rồi! Cô nhìn anh trai từ bên cạnh, anh đã thực sự gây hơn rất nhiều, góc cạnh trên mặt càng rõ ràng, cô không khỏi thấy thương anh trai mình. Mình trả thù, không ngờ người bị thương tổn sâu nhất lại là anh trai?

“Tiểu Vũ, ngăn ra làm gì đấy, ăn một chút đi, đừng ăn kiêng suốt thế. Phụ nữ gầy quá sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe!” Trình Mộc Dương vỗ vai cô. Cô ấy ở bên cạnh bố mẹ mình, chắc là sẽ được chăm sóc tốt lắm? Sẽ không còn ăn tạm mì ăn liền hay hamburger nữa? Lúc ở đây mình cũng chưa chăm sóc cô ấy được bao nhiêu, hai người đều bận, ít khi được ở bên nhau, cô ấy cũng luôn không chịu để mình vất vả vì cô ấy. Anh ôm cô ngồi trên sofa, nghe cô vui vẻ kể chuyện. Còn nhớ có một lần kênh truyền hình vệ tinh tỉnh Z phát chương trình “Khách mời”, cô ấy đột nhiên chỉ lên màn hình TV hỏi, “Ông này có đẹp trai không anh? Ông ấy đã nói nếu ông ấy trẻ lại 20 tuổi thì việc đầu tiên là phải lấy Âu Dương Ngâm!” Mình vừa bực mình vừa buồn cười, còn ghen vô cớ nữa. Bây giờ thì biết rồi, đó là bố cô ấy. Anh luôn bị cô ấy trêu đùa như vậy nhưng lại không hề thấy chán.

“Anh, mấy hôm nữa có một buổi tiệc giáng sinh, anh đi cùng em được không? Lưu Hân cũng đi, em đã gọi không ít người đẹp, anh đến làm quen một chút. Mấy người chúng ta cùng đi hết nhé!” Trình Mộc Vũ hỏi Trình Mộc Dương.

“OK, cũng nên đi chơi cho vui, suốt ngày làm ăn cũng mệt mỏi”. Trình Mộc Dương thoải mái nhận lời.

Trái tim Trình Mộc Vũ như chìm xuống đáy vực. Ngày một gầy gò, vậy mà anh trai vẫn điềm nhiên như không, nhất định là anh ấy đang nhớ Âu Dương Ngâm, anh ấy vẫn không thể buông tay cô ta.

59. Chương 58

Chương 58: Mới biết tương tư khổ

Trình Mộc Vũ ngồi trong văn phòng, những người khác đều đã về hết chỉ còn lại La Tiểu Cương. La Tiểu Cương xin nghỉ hai ngày phép, không nói rõ là vì nguyên nhân gì, tuy công việc cũng không bận lắm nhưng cô lại thấy không thoải mái. Mấy ngày nay cứ hết giờ làm là cậu ta vội vàng chạy mất, rốt cục là cậu ta đang làm gì, cô muốn biết rõ ràng.

“La Tiểu Cương, mấy hôm nay thật ra cậu đang bận việc gì? Cứ như người mất hồn, cậu nói rõ tôi nghe xem nào”. Trình Mộc Vũ uống một ngụm cà phê, sầm mặt hỏi. Đã lâu rồi cô không được uống cà phê cậu ta pha.

“Giám đốc Trình, theo quy định của công ty, em chỉ xin nghỉ bằng với thời gian làm thêm ngoài giờ thôi”. La Tiểu Cương đứng trước mặt cô, rất đúng mực, hiển nhiên cậu ta không định nói chuyện với cô, ý ở ngoài lời là cậu ta không cần phải nói rõ, cậu ta chỉ sử dụng số ngày nghỉ theo quy định của chính mình.

Trình Mộc Vũ hơi tức giận, “Tôi là giám đốc của cậu, biết một chút cũng không được sao?” Sau buổi tối ở cung Caesar lần nọ cô thấy La Tiểu Cương luôn có vẻ chột dạ. Cô cũng không biết buổi tối hôm đó mình đã nói gì, nhớ loáng thoáng hình như gọi tên A Trạch, mặc dù hôm sau quần áo vẫn coi như chính tề nhưng cũng không biết rốt cục có làm gì không. Cô từng nghĩ tìm một lí do sa thải cậu ta, nhưng khi hỏi phòng nhân sự mới biết đó là người do anh trai giới thiệu vào nên đành phải bỏ ý nghĩ này, cuối cùng lại trở thành một cái gai trong lòng. Bây giờ cái gai này đang ở trước mặt cô.

“Bạn gái em nằm viện rồi”. La Tiểu Cương đáp ứng.

“Bạn gái cậu? Không phải cậu nói cô ấy bỏ cậu đi theo người có tiền à?” Trình Mộc Vũ buột miệng nói ra và lập tức nhận thấy không ổn, “Xin lỗi, là bạn gái mới của cậu à?”

“Không phải”, La Tiểu Cương không nhìn cô, “Cô ấy bị lão lưu manh đó lừa, tự sát, có điều vẫn cứu kịp”.

“Cứu kiểu gì?”

“Cô ấy uống thuốc ngủ nhưng lại sợ quá gọi điện thoại cho em”.

“Thế là cậu cuống cuống chạy đến?” Trình Mộc Vũ cảm thấy kì lạ, “Cậu xin phép nghỉ hai ngày là để đến bệnh viện chăm sóc cô ấy? Bố mẹ cô ấy đâu?”

“Cô ấy không dám nói với bố mẹ”.

“Cậu định làm thế nào? Chấp nhận cô ấy lần nữa à?”

“Em còn chưa nghĩ ra, có điều dù thế nào em cũng không thể bỏ mặc cô ấy được”, La Tiểu Cương quay đầu lại nhìn cô, “Trước kia tình cảm của bọn em rất tốt, cũng là thật lòng”.

Trình Mộc Vũ không nói nên lời nhìn cậu ta. Chuyện cô cảm thấy khó tin nhưng đối với cậu ta lý lẽ lại đơn giản như vậy. Cô vẫy tay ra hiệu cho cậu ta đi về.

Trình Mộc Dương ngồi bên bàn, máy tính đang bật. Trên màn hình, giữa biển hoa màu tím, Âu Dương Ngâm đang nhìn mình cười vô lo vô nghĩ. Anh hồi tưởng, tìm kiếm hình ảnh vui vẻ của cô trong trí nhớ, hình như chưa bao giờ cô ấy cười vui vẻ như vậy với mình? Chỉ cần nhắm mắt lại, trước mặt anh sẽ là hình ảnh cô với hai mắt đầm lệ. Cuối cùng thì mình vẫn không thể chăm sóc cô ấy thật tốt.

Sau khi cô ấy nói chuyện với Tiểu Vũ, mấy ngày anh với cô không hề gặp nhau, anh bận chuẩn bị ra nước ngoài, đi công tác 20 ngày. Trong công ty có rất nhiều việc cần sắp xếp. Còn cô hình như cũng cực kỳ bận, lần nào gọi cô cũng đúng lúc cô đang ghi hình, trực, đi học, vân vân. Bây giờ nghĩ lại, khi đó cô ấy đã hạ quyết tâm rời khỏi đây rồi, cho nên mới tìm đủ mọi lý do để không gặp anh.

Trong lúc anh ở châu Âu cô không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn. Khi đó anh đã rất căng thẳng, mỗi ngày anh đều tự an ủi chính mình, cho rằng cô chỉ giận dỗi trẻ con, trở về dỗ mấy câu là đã ổn rồi. Là một phụ nữ, cô cũng được coi là người bao dung, lúc về chỉ cần ôm một cái, hôn một cái là cô sẽ nín khóc mỉm cười không còn tính toán nữa, không ngờ lần này lại không thể giải quyết như vậy.

Anh không nhớ mình từ sân bay đi về nhà như thế nào. Lúc vội vã mở hòm thư điện tử của mình, anh quả nhiên thấy mail cô gửi cho anh: “Mộc Dương, có một số việc em thật sự không thể thừa nhận được, vì vậy, xin lỗi!” Thời gian gửi thư là rạng sáng hôm trước, cô sợ anh lên mạng ở nước ngoài đọc được sẽ phân tâm cho nên tính toán đến giờ đó mới gửi, còn hôm nay, cô đã trở lại thành phố H.

Anh không nghĩ ra vì sao cô lại phải bỏ đi chỉ vì một việc nhỏ như vậy, cho dù bố cô là bí thư thành ủy, cho dù ông nội anh biết trước mà không nói. Lùi một vạn bước, cho dù ông nội anh có dụng tâm kín đáo, chẳng lẽ cô lại không rõ tình cảm của anh đối với cô sao? Chẳng lẽ cô cho rằng tất cả đều là giả sao? Chẳng lẽ cô coi anh là loại người như thế sao? Nếu anh là cô thì nhất định sẽ không như vậy, anh sẽ tin tưởng tình cảm của cô đối với anh. Cho nên, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Từ trong phòng trà chạy ra, cô nói, “Mộc Dương, lần này chúng ta thật sự xong rồi”. Vì sao? Vì cái gì? Rốt cục Tiểu Vũ nói gì với cô? Trình Mộc Dương thấy Âu Dương Ngâm trên màn hình máy tính trước mặt, rốt cục vì sao? Một tháng nay, vấn đề này đã hành hạ anh sắp phát điên.

Anh gửi mail cho cô, nhắn offline trên QQ (Đại loại như Yahoo! Messenger), tất cả đều như đá chìm biển rộng. Anh gọi vào số điện thoại di động của cô, thuê bao ngừng hoạt động, chắc chắn cô đã đổi số mới của tỉnh Z. Anh muốn gọi điện thoại đến nhà cô nhưng không tìm được số, lúc này anh mới ý thức được cô là con gái bí thư thành ủy, số điện thoại nhà riêng được bảo mật. Vô kể khả thi, anh chỉ có thể bay đến thành phố H, đến bệnh viện số 1, nhưng cũng không tìm được cô, cô còn chưa đi làm. Anh nghĩ cách tra được địa chỉ nhà cô, nhưng khi đến anh mới rõ ràng có biết địa chỉ cũng hoàn toàn vô dụng, bởi vì khu nhà của cán bộ cấp tỉnh có cảnh sát vũ trang canh gác. Thực sự anh đã yêu một vị công chúa, cho dù có cả núi tiền anh cũng không đi vào được ngôi nhà đó. Phút nào? Anh cười nhạo chính mình, rốt cục ai mới là phút nào? Trong một xã hội hiện đại với thông tin phát triển như thế, giao thông tiện lợi như thế, công nghệ tiên tiến như thế, một người muốn biến mất để dàng biết bao, muốn tìm một người lại khó khăn nhường nào!

“Ngâm Ngâm, bé con ngốc, em còn định dưỡng bệnh tới khi nào? Anh rất nhớ em. Sinh nhật vui vẻ!” Anh biết cô sẽ đọc được, cô ẩn nick trên QQ, cô không bao giờ trả lời, nhưng anh biết cô đang đọc. Cho dù cô không đọc thì đó cũng là tấm lòng của anh. Trình Mộc Dương thở dài thật sâu.

Âu Dương Ngâm yên lặng đọc tin nhắn offline trên QQ, ngày nào Trình Mộc Dương cũng nhắn cho cô, chỉ mấy câu mấy lời nhưng lại cho thấy hết sự tương tư của anh. Anh đang đau khổ, như cô. Anh đang nhớ nhung, như cô. Anh đang chờ đợi, còn cô, cô đã biết phía trước không có đường. Thậm chí anh cầu xin cô, cô sợ mình không thể nhẫn tâm, cho nên cô mới chạy trốn chết.

Thành phố D, cô đã sống ở đó trong thời gian gần một năm, thực ra cô đã dần dần yêu chỗ đó, chỗ đó có người cô không bỏ được. Lúc cô đến chào từ biệt thầy giáo, Lý Suồng nói tiếc nuối, “Thầy vốn nghĩ em tốt nghiệp cao học xong cũng có thể ở lại Huệ Lợi làm việc cùng với thầy”. Cô đến từ biệt A Văn, A Văn nói, “Nếu chú không tìm được người phù hợp thì sẽ không cho phép cháu bỏ chuyên mục, Ngâm Ngâm, chi phí đi lại cũng không có bao nhiêu, cháu tranh thủ thời gian quay lại tập trung ghi hình, rất nhiều người dẫn chương trình đều như vậy”. Cô đến từ biệt Trình Anh Chi, Trình Anh Chi chỉ cầm tay cô nói, “Đợi Mộc Dương về được không?” Cô gọi điện thoại cho Trình Mộc Giai, Trình Mộc Giai nói, “Không được, Ngâm Ngâm, em không thể như vậy!” Cuối cùng cô đến từ biệt Phùng Phát Niên.

Ngày đông, trên đường, những thân cây trơ trụi. Phùng Phát Niên mua khoai nướng cho cô, cô vừa ăn vừa bỏ vỏ khoai vào chiếc túi nhựa trên tay anh ta. Về đến dưới nhà tập thể, Phùng Phát Niên nắm bàn tay cô trong lòng bàn tay mình hỏi, “Lạnh không?” Cô lắc đầu, không đành lòng rút về. Anh ta nói, “Tiểu sư muội, đời này thực ra A Trạch rất hạnh phúc”. Cô yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu cô, kỳ thực đó là hạnh phúc.

Viên đá Mạch Mạch đó vẫn để lại trong hộp gỗ của Phùng Phát Niên, cả đời này anh ta cũng chỉ có thể gọi cô là tiểu sư muội mà thôi.

“Sư huynh, em sẽ vẫn đeo nó”, Âu Dương Ngâm nhẹ nhàng xoa viên đá bảy màu vẫn đeo cùng bông hoa lan ngọc. Đó là tình yêu đầu tiên của đời cô, thời thanh xuân tươi trẻ, thời ngây thơ trong sáng.

Cô chỉ không thể từ biệt anh.

Cô luôn tha thứ cho những người làm mình tổn thương, nhưng cô lại làm tổn thương người yêu cô nhất.

Từ bao giờ mình đã yêu anh ấy?

Khi anh ấy vượt qua ngàn dặm xa xôi chạy tới lái xe ình sao? Thực ra cô hiểu rõ, sao có thể tự nhiên xuất hiện một vị khách quan trọng cần tiếp được, nếu thực sự cần mua một tấm vé máy bay thì đâu có gì khó khăn đối với tập đoàn Trình thị?

Từ khi anh chu đáo dẫn làm một đĩa mì khoai lang cho cô? Về lúng túng ngượng ngùng của anh khi bị Trình Anh Chi trêu chọc đã làm trái tim cô cảm động sao?

Hay là vì túi đồ ăn vặt dưới ánh trăng đỏ? Anh là một người đàn ông lớn tuổi có địa vị, vậy mà vẫn chạy đến siêu thị mua ô mai, thạch dừa, sô cô la cho cô, nghĩ đến cảnh khó xử của anh cô lại ngại ngùng.

Cô biết khi đó kỳ thực mình đã yêu anh ấy.

Lúc ở trên xe, anh cầm tay cô không chịu bỏ ra, anh nói, “Em cho anh bàn tay em, dù có táng gia bại sản anh cũng đền cho em, đền cả chính bản thân anh cho em nữa!”

Ở Hương Lâm, anh nói thẳng thắn như vậy, vô lực như vậy, “Anh cũng không biết là thế nào, em không chịu quan tâm đến anh, anh cũng muốn quên em, nhưng anh không làm được, nhìn thấy em là anh sẽ quên tất cả mọi nguyên tắc của mình”.

Dưới ánh mắt của bao nhiêu người, anh đi tới nhẹ nhàng chặn bàn tay đang giơ ly rượu của cô lên, “Chờ một chút, tôi uống thay cô ấy”.

Anh nói, “Anh không muốn em về, không thể để em về. Ở lại bên cạnh anh, để anh chăm sóc em tử tế. Bất kể khi nào em có phiền phức hay gây tai họa cũng cứ yên tâm chờ, anh nhất định sẽ mang em về nhà”.

Sau đó anh hỏi, “Chương trình của chúng ta có thể chạy được không?”

Cô rất muốn làm cho chương trình chạy được, nhưng kết quả là, GAME OVER!

Trò chơi anh đưa ra hình như có tên là “Chạy trốn”? Đến bây giờ cô vẫn không biết chơi, có điều cô đã chạy trốn anh trong đời thực.

Mẹ đi vào phòng cô, kéo con gái vào trong lòng mình, lo lắng hỏi, “Ngâm Ngâm, con gặp chuyện gì ở thành phố D? Sau khi trở về suốt ngày con tự nhốt mình trong nhà, mẹ và bố con đều rất lo lắng”.

“Sau Tết con sẽ phải đi làm, giờ con đang tìm tư liệu chuẩn bị viết luận văn”.

Âu Dương Sảnh Như thở dài nói: “Nói với mẹ mà cũng không nói thật, con gầy thế, buồn bã như vậy, lúc đi nhất định bắt mẹ đồng ý cho con đi hai năm, bây giờ đột nhiên bỏ dở, sao mẹ có thể không lo lắng được?”

“Học một năm là biết rồi, thực ra ở đây cũng có thể học được hết”. Âu Dương Ngâm chui đầu vào trong lòng mẹ, “Mẹ, con yêu một người, nhưng con đã bỏ anh ấy”.

Người cô từng yêu rất đậm sâu đã làm tổn thương một người khác vì yêu cô, bây giờ cô phải dùng tình yêu của mình để chuộc lỗi cho anh ấy sao? Lại làm tổn thương một người khác yêu cô sâu sắc?

Âu Dương Ngâm ôm mẹ khóc nức lên

60. Chương 59

Chương 59: Sự sắp xếp của ông nội

Chẳng mấy chốc đã đến Tết. Theo truyền thống của nhà họ Trình, buổi tối ba mươi tết cả nhà sẽ tụ tập tại biệt thự, sau khi ăn xong bữa cơm sáng mừng một tết từng người mới được về nhà.

Trình Mộc Giai vừa đến, Trình Thương Hải đã gọi hắn vào phòng sách.

“Mộc Giai, gần đây anh cả cháu thế nào?”

“Rất tốt, lần trước ông bảo cháu mời mấy anh chị em đến dự sinh nhật, anh cả cũng đến, còn cho cháu một cái phong bì dày cộp. Ông nội, còn dày hơn cả ông cho cháu nữa!” Thấy ông nội trợn mắt nhìn mình, Trình Mộc Giai cười nói, “Uống không ít rượu, có điều không say, rất vui vẻ, tửu lượng anh cả càng ngày càng tốt!”

“Cháu có nhắc đến Ngâm Ngâm không?”

“Cháu cố tình lơ mồm nửa câu, thấy anh ấy không có phản ứng gì, vẫn chuyện trò vui vẻ. Chị Mộc Vũ rủ anh ấy đi dự tiệc để giới thiệu bạn gái cho anh ấy, anh ấy cũng nhận lời rất thoải mái”.

“Đã đi chưa?”

“Đi rồi, bọn cháu đều đi cả, có không ít cô gái vây quanh anh cả, cháu cũng thế”. Trình Mộc Giai không quên khoe khoang với ông nội.

“Bọn con gái vây quanh cháu? Ông thấy đều là bọn không có mắt! Mộc Dương 26 tuổi đã thành lập Tấn Đạt, cháu thì sao?” Trình Thương Hải cười nói, “Nó có hứng thú với cô nào không?”

“Đối với cô nào anh ấy cũng rất tốt, ân cần chu đáo làm tất cả bọn họ đều choáng váng”.

Trình Thương Hải thở dài nói, “Giỏi tán gái như vậy mà tại sao lại không dễ được Ngâm Ngâm chứ!”

“Ông nội, đó là đối với người thật sự thích, thật sự để trong lòng thì ngược lại sẽ không biết tán kiểu gì”, Trình Mộc Giai nói, “Anh cả thật sự thích cô bé đó, hình nền máy tính anh ấy chính là ảnh của Ngâm Ngâm, hôm nào đó cháu copy đến cho ông xem, thật sự xinh đẹp, ông bảo thế thì anh ấy làm sao còn thích người khác được nữa!”

“Cháu nói là bây giờ nó vẫn còn nhớ Ngâm Ngâm?”

“Cháu thấy chưa được dăm ba năm thì cái hình nền desktop đó vẫn chưa thể đổi được”. Trình Mộc Giai lắc đầu thở dài.

“Dăm ba năm? Như vậy sao được? Rốt cục vì sao hai đứa nó chia tay? Cháu đi hỏi thăm rõ cho ông”. Trình Thương Hải cau mày nói, “Đi, ra ngoài gọi nó vào đây cho ông!”

Trình Thương Hải nhìn thẳng cháu đích tôn, càng nhìn càng thích, vì sao con bé đó lại không thích?

“Mộc Dương, sang năm cháu đã 34 rồi à?”

“Ông nội”, Trình Mộc Dương cười nói, “Cháu biết rồi, đến lúc tìm cháu dâu cho ông rồi. Ông yên tâm, ngày mai cháu sẽ ra ngoài tìm, ông bảo tìm kiểu gì cháu sẽ tìm kiểu đó được không?”

“Tìm kiểu gì cũng được, chỉ có đừng tìm kiểu như con bé đó”, Trình Thương Hải thăm quan sát sắc mặt cháu trai, “Tự ái cao, lại yếu ớt, không chịu nổi đả kích”.

“Ông nội, Ngâm Ngâm chỉ hơi trẻ con thôi, thực ra cô ấy rất biết điều”. Trình Mộc Dương nói, nhàn nhàn ra không ổn, anh vội bồi thêm một câu, “Lần này cháu tìm một cô không biết tự ái”.

“Còn phải biết lo việc gia đình nữa, đừng như nó, mười ngón quanh năm không dính nước”. Ông cụ tiếp tục tức giận.

“Vâng vâng vâng, lên được phòng khách xuống được nhà bếp”. Trình Mộc Dương gật đầu, “Ông nội, nhưng bây giờ có cô gái nào biết nấu cơm chứ, không phải Tiểu Vũ cũng không biết sao?”

“Tìm cho đằng hoàng, ngày này sang năm ông nội phải nhìn thấy cháu dâu, biết không?”

Trình Mộc Dương cười gật đầu ra ngoài. Nhìn bóng lưng thẳng cháu, Trình Thương Hải thở dài một hơi tự nhủ, “Thích nó quá rồi, một câu cũng không nỡ nói nó, cháu phải làm thế nào bây giờ?”

Cả đại gia đình ăn cơm. Theo thường lệ Trình Thương Hải thông báo tình hình tập đoàn Trình thị trong năm qua và kế hoạch năm sau, sau đó phát tiền lì xì. Trình Thương Hải nói: “Đầu xuân chúng ta sẽ tiến quân vào thành phố H, kế hoạch này cũng nên tiến hành rồi. Đạo trước phòng thị trường đã nghiên cứu, tháng ba ở đó có một chương trình đấu giá đất đai. Mộc Dương, chuyện này cháu đến phụ trách. Mộc Giai, cháu trợ giúp anh cả cháu, công ty của nó cũng cần phải hoạt động”.

Trình Mộc Dương hơi bất ngờ quay sang nhìn bố, Trình Mẫn Kỳ cười nói, “Ông nội con điểm tướng, bố không muốn dùng cũng không được”.

Trình Mộc Giai vội nói: “Anh cả, cứ như vậy đi. Em cũng rất muốn đến đó, đó chính là thành phố của những cô gái đẹp!”

Thấy mọi người đều cười, Trình Thương Hải liền trịnh trọng nói, “Không được thấy sắc quên lợi, nhớ kỹ, chúng ta là thương nhân”. Ông lại xoay người nói với Trình Mộc Dương, “Sau Tết chính quyền thành phố tổ chức một đoàn các nhà doanh nghiệp đến khu kinh tế tam giác Trường Giang khảo sát, học tập và thương lượng làm ăn, cháu biết không?”

Trình Mộc Dương nói, “Cháu từ chối rồi, cháu làm ngành công nghệ thông tin, không dính dáng mấy!”

Trình Thương Hải nghiêm mặt nói, “Cháu không định về Trình thị à? Ông đã nói chuyện với họ rồi, cháu và Mộc Giai đi thay mặt cho Trình thị chúng ta. Lần này Hai đứa cháu cần tiếp xúc nhiều với những người đó, chuẩn bị trước cho việc làm ăn tương lai cũng rất tốt. Người làm ăn còn sợ biết quá nhiều người hay sao?”

Trình Mộc Phong cười nói, “Anh, ông nội bắt đầu lần lượt chụp mũ rồi, ngày tháng tự do của anh không còn dài đâu”.

Trình Mộc Giai lại gần, “Anh, đến lúc đó em sẽ trông coi Tấn Đạt cho anh!”

Trình Mộc Dương cười vỗ vai hắn, “Nghĩ hay nhỉ!”

Cả nhà cười nói xem chương trình gặp nhau cuối năm. Trình Mộc Vũ ngồi trong góc không nói câu nào, chỉ cúi đầu nhẩn tẩn.

“Giám đốc Trình, chúc giám đốc ăn tết vui vẻ!”

Trình Mộc Vũ xem, là tin nhắn của La Tiểu Cương. Suy nghĩ một chút, cô trả lời, “Em có về quê không?”

“Không, em ở đây ăn tết với cô ấy”.

“Cô ấy khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, hôm nay cô ấy về nhà bố mẹ rồi”.

“Sao lại bỏ em lại ăn tết một mình?” Trình Mộc Vũ hơi giận, đúng là một cô gái tồi, sau khi dùng xong là giờ chân sút người ta ra ngoài, lúc tìm cái chết thì lại nhớ tới người ta.

“Cô ấy cũng không thể dẫn em về nhà được, bây giờ không còn như trước nữa”.

“Vậy em định chăm sóc cô ấy tới khi nào?”

“Lúc cô ấy cần thì giúp một chút thôi”.

Trình Mộc Vũ suy nghĩ một chút, “Buổi tối ngày mai chị mời em đi ăn cơm”. Con trai ăn tết một mình quả thực quá quạnh quẽ.

“Em muốn về trường học cùng ăn tết với các sinh viên ở lại, rất náo nhiệt! Chị có đi hay không?”

“Đi!” Cô rất tò mò, sinh viên nào mà ăn tết cũng không về nhà? Hơn nữa cô đang rất nhàm chán, cũng rất phiền.

Đêm khuya, Trình Mộc Dương nằm trên giường lật qua lật lại không ngủ được, đầu giá đất thành phố H, đó lẽ ra là việc của bố, vì sao lại giao ỉnh? Bởi vì Ngâm Ngâm sao? Vì bố Ngâm Ngâm sao? Chẳng lẽ quả thật từ lâu ông nội đã tính đến quân cờ Ngâm Ngâm này rồi? Nếu là như vậy thì bây giờ mình và cô ấy như thế, chẳng phải không chỉ vô dụng mà ngược lại còn khéo quá hóa vụng sao? Hay là ông nội nhìn ra mình còn chưa dứt được tình cảm với cô ấy? Mình thì chưa, nhưng Ngâm Ngâm thì sao? Nếu cô ấy hạ quyết tâm cắt đứt tơ tình thì sẽ thế nào? Chẳng lẽ ông nội đã tính được rằng cô ấy sẽ không thể nhẫn tâm? Nếu cô ấy cũng giống như mình thì cô ấy sẽ khó xử thế nào? Sẽ tới nhờ vả bố cô ấy sao? Anh không muốn cô như vậy, không đồng ý để cô làm vậy, nếu thật sự như vậy thì chẳng phải chính là bằng chứng cho sự suy đoán của cô ấy sao? Chẳng phải chứng minh tình cảm của bọn họ được thành lập trên lợi ích của Trình thị sao? Cô ấy đi không phải là đúng sao? Thế thì cô sẽ không bao giờ quay lại! Cô ấy không nhờ bố thì là cô ấy vô tình với anh, cô ấy nhờ bố thì có vẻ là anh vô tình với cô ấy, nghĩ đi nghĩ lại, kiểu gì cô ấy cũng sẽ không quay về. Ông nội còn nói gì? Không được thấy sắc quên lợi? Đầu Trình Mộc Dương đau như muốn nứt, bây giờ anh chỉ có một con đường để đi, chính là không tới gặp cô, trước buổi đầu giá đất không được liên lạc với cô, anh không thể để cô có bất cứ sự dính líu nào đến chuyện này. Con trỏ chuột nhát nháy trên cửa sổ QQ hồi lâu, rốt cục anh không gõ một chữ nào cả. Đêm nay là đêm giao thừa, ông ngoại, bố, cậu, anh em họ cô ấy, một đám đông đang xếp hàng phát lì xì cho cô công chúa này, cô đâu có thời gian để ý đến anh?

Ấu Dương Ngâm nhìn máy tính, đã qua 12 giờ nhưng Trình Mộc Dương không gửi cho cô lấy một chữ. Hai mắt cô dần đỏ, đã là một năm mới, rốt cục anh ấy đã quyết định sẽ từ bỏ sao? Cô đã tự tìm ỉnh một vạn lý do, hôm nay là giao thừa, là kết thúc của một năm, lập tức sẽ bắt đầu một năm khác. Đầu năm mới phải chúc phúc lẫn nhau, có qua có lại, phải nhờ anh chúc tết cô cô, vãn an cụ Trình, chào hỏi Trình Mộc Giai, vân vân, cô có thể danh chính ngôn thuận nói chuyện với anh trên QQ. Nhưng anh không nhắn gì cho cô cả. Ấu Dương Ngâm đưa chuột đến tên nick của Trình Mộc Dương, bấm chuột phải, con trỏ từ từ kéo xuống dòng “Liệt vào danh sách đen”. Cắt đứt hết thủy liên lạc thôi, cô tự nói với mình, cô nhìn chằm chằm con trỏ chuột, bấm hay không bấm? Cô đấu tranh tư tưởng, dường như thời gian quay lại hôm ở trên xe, Trình Mộc Dương nắm chặt tay cô, nhìn cô không hề nhượng bộ, yên tĩnh chờ tiếng một cây kim rơi xuống đất.

“Ngâm Ngâm, đã ngủ chưa?” Ấu Dương Sánh Như gõ cửa đi vào, Ấu Dương Ngâm vội vàng đưa con trỏ ra khỏi danh sách đen, vừa thả tay ra, nick name đang từ màu xám xịt lại trở lại trạng thái bình thường. Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Mẹ cô ngồi xuống bên cạnh, “Lại sang một năm mới rồi, con với nó có thể bình tĩnh ngồi nói chuyện cởi mở không? Cùng nghĩ cách giải quyết vấn đề? Bố mẹ hi vọng có thể giúp được hai đứa, dù sao trên thế giới này muốn tìm một người con yêu mà lại cũng yêu con là việc không dễ dàng. Ngâm Ngâm, có lúc lùi một bước quả thực sẽ thấy biển rộng trời cao”.

“Mẹ, nếu lùi một bước mà có thể giải quyết vấn đề thì con đã lùi từ lâu rồi”, Ấu Dương Ngâm quay lại nhìn QQ, vẫn không có tin nhắn, nước mắt cô rơi xuống, “Hình như có người đã lùi rồi, anh ấy lùi, con cũng lùi, mẹ, lùi hai bước chính là tứ đại giai không rồi”.

“Đừng nói vậy!” Ấu Dương Sánh Như cầm chặt tay con gái, “Đầu xuân năm mới, trẻ con không được nói lung tung. Ngâm Ngâm, luôn có cách giải quyết mọi vấn đề, có cần bố mẹ đứng ra không? Bố con lo lắng cho con lắm, con là bảo bối của bố mẹ, sau này không được nói những lời đau lòng như vậy nữa”.

Ấu Dương Ngâm lau nước mắt, gạt đầu. Mẹ cô đặt hai chiếc phong bì lì xì đỏ rực xuống dưới gối cô, “Tiền mừng tuổi của bố mẹ!” Thấy dưới gối có một đồng phong bì, bà liền cười, lắc đầu nói, “Con xem, của ông ngoại, các bác, cậu mợ, anh chị, con đúng là bảo bối!” Nói rồi bà đi ra ngoài.

Cô xoay người định tắt máy tính ngủ, đột nhiên thấy nick của Trình Mộc Dương lấp lánh, cô hoang mang bấm vào xem, đó là bức ảnh của cô, biến hoa màu tím, bên dưới chỉ có hai chữ: “Chờ đợi!” Đó là ý nghĩa của hoa lavender, sau này cô mới biết, “Chờ đợi tình yêu”. Nhưng, sư huynh, Mộc Dương, Mộc Vũ, và cả chính cô, sự chờ đợi của mỗi người đều vô vọng như vậy.

Cảm giác tủi thân ngập tràn trong lòng, nước mắt Ấu Dương Ngâm rơi xuống như mưa. Vì sao muộn như vậy, làm người ta suýt nữa cho vào danh sách đen, cô giận dỗi nghĩ, mạnh tay tắt máy tính. Đường như

Trình Mộc Dương đang ở bên người, ôm cô, mỉm cười dỗ dành cô.

61. Chương 60

Chương 60: Cô gái tốt bụng

Lần đầu tiên bước vào khuôn viên một trường đại học trong nước, Trình Mộc Vũ không nhận được than thở, “Thì ra đại học của nước ta cũng tốt như vậy, thực sự rất rộng, nhà cửa cũng rất lớn, có điều cây cối hơi nhỏ. Bãi cỏ quá rộng, cảm giác có vẻ hơi lãng phí”.

“Đại học D hiện nay được thành lập trên cơ sở đại học cũ và sáp nhập mấy trường cao đẳng nghề xung quanh. Vốn đại học D cũ rất nổi tiếng, bây giờ sáp nhập lại, quy mô tăng nhiều bậc trong số các trường đại học toàn quốc nhưng chất lượng lại bị người ta nghi ngờ”, La Tiểu Cương nói, “Mọi người đều nói nhìn một ngôi trường cần phải xem cây cối của nó, nhà trường không có đại thụ là trường không có bề dày. Bây giờ chúng ta đang đi trong khu trường mới nên lấy đâu ra cây to”.

Trình Mộc Vũ gật đầu, “La Tiểu Cương, chị phát hiện vừa về đến trường học là cả người em đều thay đổi, vừa tự tại vừa vui vẻ như cá gặp nước, giống như về đến nhà mình vậy”.

La Tiểu Cương nói: “Trường học chính là nhà em, em học bốn năm ở trường mà không về nhà lần nào, năm nào cũng ăn tết ở trường”.

“Vì sao?” Trình Mộc Vũ thắc mắc, “Không nhớ nhà à? Bố mẹ không muốn em về à? Người Trung Quốc rất coi trọng ngày Tết âm lịch, em xem, hàng năm đến tết hàng trăm triệu người đều phải đi đường dài về nhà”.

“Bởi vì không có tiền”, La Tiểu Cương nói, “Vé xe lửa hai chiều, chi phí trên đường, mua đồ cho gia đình, tổng cộng phải trên ba triệu. Hơn nữa về nhà sẽ không có thời gian tìm việc làm thêm, học phí học kỳ sau sẽ trở thành vấn đề”.

Trình Mộc Vũ giật mình nhìn cậu, chỉ vì vậy mà bốn năm không thể về nhà ăn tết? “Buổi tụ tập ngày hôm nay đều là những sinh viên ở lại vì lí do này à?”

“Cơ bản là thế! Giám đốc Trình, ở đây có những sinh viên tiền mua thức ăn một tháng chỉ có trăm nghìn, bữa nào cũng chỉ cơm trắng rau xanh, chị có thể tưởng tượng được không?”

Trình Mộc Vũ không tưởng tượng được, cô nhìn lại người mình. Mặc dù đã cố ý mặc một chiếc quần jean mộc mạc với áo len bên trong áo lông bên ngoài, nhưng tổng cộng cũng phải đến chục triệu, một đôi giày đi dưới chân cũng ngót nghét chục triệu. Lần đầu tiên cô ý thức được sự xa xỉ của mình.

“Buổi liên hoan hôm nay có bao nhiêu sinh viên?”

“Chắc khoảng mười mấy”, La Tiểu Cương nói, “Cũng chỉ có khoa tin học bọn em, bạn học của em làm giáo viên trợ giảng ở đây, nó tổ chức. Bọn em cũng không có năng lực tổ chức cho toàn trường”.

“Chị mừng tuổi mọi người nhé”, Trình Mộc Vũ nói, “Chị là chị cả mà, lại là lần đầu tiên đến đây, mừng mỗi người một triệu”.

La Tiểu Cương nhìn cô, “Cảm ơn giám đốc Trình, em và bạn học đã góp lại ổi người 500 nghìn mừng tuổi, hay là chị cũng thêm 500 thôi, nhiều cũng không tốt, cuộc sống càng khó khăn lòng tự trọng của sinh viên càng lớn, có lúc lòng tốt sẽ làm hỏng việc”.

Trình Mộc Vũ gật đầu, cô quay đầu lại nhìn La Tiểu Cương, gương mặt trẻ trung, khí chất chín chắn làm mọi người tin phục. Hai người đến cửa một phòng học bỏ tiền ra đếm rồi cho vào từng chiếc phong bao lì xì.

Buổi liên hoan được tổ chức tại một quán ăn nhỏ nằm trên con phố bán đồ ăn vặt ở cổng sau trường. Thấy hàng quán xung quanh đều đóng cửa ngừng kinh doanh, Trình Mộc Vũ liền hỏi, “Vì sao chỉ có quán này mở cửa?”

La Tiểu Cương nói, “Cửa hàng ở chỗ này chủ yếu phục vụ sinh viên, nhà trường cho sinh viên nghỉ, đặc biệt là nghỉ đông, không có sinh viên hàng quán cũng đóng cửa, bao giờ vào học kì sau mới mở cửa lại. Quán ăn này là của một đôi vợ chồng nông thôn, lúc con họ học ở đại học D thì họ làm thuê tại quán ăn này kiếm tiền đóng học cho con, sau đó con họ tốt nghiệp tìm được việc, tích lũy được ít tiền nên đã mua lại quán này. Ngày nghỉ họ cũng không đóng cửa, cũng rất tốt với các sinh viên”.

Lúc hai người đi vào, bên trong đã rất náo nhiệt, hai chiếc bàn lớn, ở giữa có một người có vẻ là giảng viên đang sắp xếp. Trình Mộc Vũ đoán rằng đó chính là bạn học của La Tiểu Cương. Nhìn thấy bọn họ, cậu ta cười nói với những người xung quanh, “La sư huynh của bọn em đến rồi, còn dẫn cả bạn gái đến nữa!” Mọi người cười đùa vỗ tay, Trình Mộc Vũ hơi đỏ mặt, mình lớn tuổi như vậy rồi mà còn cưa sừng làm ghé, hình như La Tiểu Cương mới là người thiệt thòi! La Tiểu Cương cười giải thích, “Đừng nói vậy, đó là sếp anh, mọi người phải gọi là chị Trình!” Cậu quay đầu lại cười hỏi, “Giám đốc Trình, gọi như vậy được không?”

Trình Mộc Vũ gật đầu nhìn những cô cậu bé đó, hình như sắc mặt đều không tốt lắm, quần áo vừa nhìn đã biết là đồ chất lượng kém bán ngoài chợ, vẻ mặt cũng rất lúng túng, không có mấy người tỏ ra thoải mái. Có thể thấy có mấy người cố gắng tỏ ra hoạt bát một chút nhưng lại không thể làm được. Cô đã quen nhìn trai thanh gái lịch xa hoa trụy lạc, thậm chí, quả nhiên người nghèo chí ngán, người nghèo, thần sắc yếu ớt, sức khỏe không tốt, ngoại hình đều chẳng mấy ai ra hồn.

Đến khi thức ăn lần lượt được mang lên, từng chai bia được bật nắp, đám sinh viên mới dần dần tự nhiên hơn. Mọi người nói chuyện về những khó khăn khi làm gia sư, làm phục vụ ngoài giờ, Trình Mộc Vũ càng nghe càng kinh ngạc. Lũ trẻ trên dưới 20 tuổi vậy mà lại phải chịu đựng những vất vả như vậy, đây là điều người ở tầng lớp của cô không thể nào tưởng tượng. Lần đầu tiên cô cảm thấy mình nhận được quá nhiều thứ. Đang nghĩ ngợi thì nghe thấy La Tiểu Cương bên cạnh nói, “Bọn em cũng đừng cảm thấy mình vất vả, hồi học năm thứ hai, anh dạy gia sư ở khu phía tây, buổi chiều thứ 5 hết tiết ba là nhin dói đạp xe hơn một tiếng đến dạy học sinh, lần nào quần áo bên trong cũng ướt đầm mồ hôi, đến hơn 9 giờ tối về không đạp nổi xe nữa. Cả người đều không còn tí sức lực, bị ốm cũng không dám nghỉ dạy buổi nào vì sợ mất công việc này”. Cậu đứng lên nâng cốc nói, “Nào, chịu được khổ trong khổ, mới thành người trên người. Chúng ta còn trẻ, vất vả một chút có là gì. Cạn ly, vì ngày mai tốt đẹp hơn!”

Sự nhiệt tình của tuổi trẻ bị đốt cháy, mọi người lũ lượt nâng cốc lên. Trình Mộc Vũ định uống bia thì La Tiểu Cương đã cầm lấy cốc bia của cô, chỉ cốc nước sôi để nguội không biết được để bên cạnh từ bao giờ, “Giám đốc Trình, bia quá lạnh, chị uống nước ấm là được rồi”.

Trình Mộc Vũ cười gật đầu, uống một ngụm, cậu bạn học của La Tiểu Cương bên cạnh nói, “Tiểu Cương, sao mà ân cần thế? Có thật là sếp của cậu không?”

La Tiểu Cương cười nói, “Đương nhiên! Cậu xem xem trình độ lấy lòng sếp của tớ thế nào?” Nói xong tình nghịch chớp chớp mắt với Trình Mộc Vũ, Trình Mộc Vũ vui vẻ nói, “Được, cần tiếp tục cố gắng!”

Đám sinh viên bắt đầu đến chúc, La Tiểu Cương không chỉ uống hết cốc của mình mà còn uống thay cả phần của Trình Mộc Vũ. Trình Mộc Vũ khẽ nói, “Không nhìn ra từ lượng của em tốt như vậy, bình thường ăn cơm ở công ty không thấy em thể hiện bao giờ!”

“Không, giống mà”, La Tiểu Cương nhỏ giọng nói, “Bọn nó rất bên lén, không biết phải lấy bao nhiêu dung khí mới dám đến mời, không uống thì bọn nó sẽ cho rằng mình bị xem thường, vì vậy không biết uống cũng phải uống”.

Trình Mộc Vũ nhếch miệng nói, “Em uống thế mà gọi là không biết uống? Lần sau có liên hoan ở công ty nhớ phải uống đỡ cho chị”.

La Tiểu Cương gật đầu, Trình Mộc Vũ thấy rất vui vẻ.

Ăn uống vô cùng náo nhiệt, sau đó phát tiền lì xì rồi mọi người giải tán, hai người từ trong quán đi ra, thời tiết rất lạnh, ánh sáng từ những cột đèn đường chiếu xuống cũng rất lạnh. La Tiểu Cương đột nhiên chỉ về chỗ tối nhất giữa hai cột đèn đường phía trước, nói, “Buổi tối bạn gái em bỏ đi theo ông chủ em đã ngồi ở

đó, từ cổng trường, em chỉ có đủ sức mạnh để đi tới đó. Bây giờ chị biết rồi, em phải cố gắng thế nào để được ở bên cô ấy, một ngày phải làm thêm mấy việc khác nhau, bóp mồm bóp miệng, nhìn cô ấy ăn còn thấy ngon hơn mình ăn. Nhưng cô ấy vẫn không hài lòng, dứt bỏ tình cảm 4 năm của bọn em. Lúc cô ấy bước lên xe em hoàn toàn không còn hy vọng gì”.

Trình Mộc Vũ hơi kinh ngạc, có thể La Tiểu Cương đã uống hơi nhiều, tại sao lại nhắc đến những chuyện đau lòng này làm gì?

“Một cô gái chạy tới ngồi xuống bên cạnh em, chị biết chị ấy đã làm gì không?” La Tiểu Cương quay đầu sang nhìn cô, “Chị ấy ngồi xuống bên cạnh khóc cùng em, em không biết chị ấy, nhưng chị ấy khóc cùng em. Chị ấy nói với em chị ấy từng bị người chị ấy yêu nhất vứt bỏ, mất trọn hai năm mới đi ra được khỏi bóng tối. Chị ấy nói với em, tình yêu vốn không công bằng, chắc chắn phải có lý do khiến cô ấy bỏ em”.

La Tiểu Cương nhìn phía trước, ánh mắt trở nên dịu dàng, “Sau đó chính cô ấy lại khóc đến mức không đứng dậy nổi, em đành phải kéo chị ấy dậy. Chị ấy nói, chị không có cách nào giúp em, nhưng chị muốn nói với em, chị cũng từng giống như em bây giờ”.

Trình Mộc Vũ hiểu ra, “Cho nên hôm nay em kể chuyện của em, nói với bọn nó rằng em cũng từng giống như bọn nó. Bảo bọn nó không cần tự ti, không được đau lòng?”

“Rất nhiều lúc việc có người đồng cảm với những đau khổ của chúng ta cũng chính là đang giúp chúng ta, ủng hộ chúng ta bằng tinh thần, tiếc là...” La Tiểu Cương thở dài, “Chị ấy về thành phố H rồi, chị ấy đúng là một cô gái rất tốt, cũng giống như chị, vừa xinh đẹp lại vừa tốt bụng”.

Trình Mộc Vũ lặng người cúi đầu suy nghĩ, sau đó không nói gì đi theo phía sau La Tiểu Cương.

Buổi tối, Trình Mộc Dương đang xem báo cáo tình hình bất động sản thành phố H của phòng nghiên cứu thị trường thì điện thoại của Trình Mộc Vũ gọi tới.

“Anh, cậu La Tiểu Cương ở chỗ em là anh giới thiệu đến à?”

“Ồ, một người bạn nhờ anh”. Trình Mộc Dương cẩn thận trả lời.

“Người bạn nào? Em có biết không?”

Trình Mộc Dương yên lặng. Nghe giọng em gái mình thì có vẻ như nó đã biết lai lịch của La Tiểu Cương. Bây giờ Ngâm Ngâm đã đi, nó cũng sẽ đuổi La Tiểu Cương đi sao? Anh muốn La Tiểu Cương ở lại, đó là người cô ấy quan tâm, có thể đây là việc cuối cùng mình có thể làm vì cô ấy.

“Anh!” Trình Mộc Vũ hỏi dồn, lần này cô không tức giận, cô chỉ rất muốn biết.

“Tiểu Vũ, anh có thể nói với em, nhưng chuyện quan hệ đến cô cô nên em không được nói ra”. Trình Mộc Dương thở dài, bắt đầu kể từ việc Âu Dương Ngâm phát hiện sự xấu xa của Đàm Mạo Tông ở cổng sau đại học D đến lúc gặp La Tiểu Cương ở quán net, trong đó đã loại bỏ những tình tiết liên quan đến chuyện giữa anh và Âu Dương Ngâm. “Tiểu Vũ, La Tiểu Cương đã mắc lỗi gì à? Cậu ta làm việc không tốt sao?” Anh hơi lo lắng.

Rất lâu sau, anh nghe thấy Trình Mộc Vũ nhẹ nhàng trả lời, “Không, rất tốt, rất... tốt bụng”.

62. Chương 61

Chương 61: Gặp lại Trình Mộc Dương

Âu Dương Ngâm khoác tay bố đi vào đại sảnh khách sạn Rodson, ngẩng đầu nhìn tấm biểu ngữ ở chính giữa: “Buổi tiệc hoan nghênh đoàn đại biểu các nhà doanh nghiệp thành phố D”. Cô đứng lại, nhỏ giọng hỏi bố, “Bố, sao bố không nói với con là đoàn đại biểu của thành phố D?”

Trang Hoa Hằng mỉm cười nói: “Ngâm Ngâm, con muốn biểu dương hay muốn trách cứ bố?”

Âu Dương Ngâm cắn môi, “Trách, bí thư Trang, ngài và phu nhân của ngài liên hợp lại lừa con gái, thực sự không quang minh lỗi lạc!”

Trang Hoa Hằng cười ha ha, Phó bí thư, Phó thị trưởng và Tổng thư ký cùng đi bên cạnh không khỏi nhìn nhau cười. Bí thư Trang chiều con gái, đây không phải bí mật ở thành ủy. Hôm nay đệ nhất phu nhân không lên sân khấu, thay vào đó là thiên kim tiểu thư đi theo bên người, chẳng lẽ là muốn kén rể trong số rất nhiều nhà doanh nghiệp trẻ của hai thành phố?

“Ngâm Ngâm, Hiểu Bàn đến rồi, lúc ở thành phố D con đã được nhà bác Hàn chăm sóc rất nhiều, bây giờ phải chăng nên làm tốt vai chủ nhà một chút? Vừa đến Hiểu Bàn đã nói với bố là muốn gặp con, bữa tiệc tối nay là do hiệp hội các nhà doanh nghiệp đứng ra tổ chức, không phải một trường hợp chính thức lắm cho nên bố dẫn con đi theo, cũng vì mẹ con hơi mệt nữa”. Bố cô giải thích hết sức thận trọng.

Âu Dương Ngâm thở phào, mỉm cười, “Hàn Hiểu Bàn mà cũng được coi là nhà doanh nghiệp à? Nhà chơi bởi thì có!”

Đại sảnh được trang trí cực kì hoa mỹ, việc Trang Hoa Hằng đến cho thấy thành ủy và chính quyền thành phố H rất coi trọng đoàn đại biểu thành phố D. Vị phó thị trưởng dẫn đoàn nhiều lần kính rượu bí thư Trang để bày tỏ lòng cảm ơn. Âu Dương Ngâm đứng bên cạnh bố, hơi vô vị, liền lên hỏi thư ký của bố bên cạnh, “Phó tổng giám đốc Hàn Hiểu Bàn của công ty Thượng Đạo ở đâu?”

Thư ký đi ra một lát rồi quay về nhẹ nhàng nói với cô, “Tìm được rồi, đang đợi cô ở gần cửa phía đông”.

Âu Dương Ngâm chào bố rồi xuyên qua đại sảnh đến cửa phía đông. Hôm nay có không ít nhà doanh nghiệp thành phố H đến đây, sau cuộc tọa đàm buổi chiều đã có nhiều người quen biết nhau, cho nên tối nay đã cố ý tổ chức tiệc rượu kiểu buffet. Theo lời của bí thư Trang thì là: “Tổ chức đại hội làm quen, tự tìm đối tượng, tự kết thông gia”.

“Ngâm Ngâm!” Hàn Hiểu Bàn từ xa đã hưng phấn vẫy tay với cô, Âu Dương Ngâm mỉm cười, tiện tay cầm một li rượu vang chậm chậm đi đến, “Hoan nghênh Hàn công tử ghé thăm!” Cô giơ li lên nhẹ nhàng chạm một chút với Hàn Hiểu Bàn, rồi nhấp một ngụm nhỏ. Nghe thấy giọng cô, một người đang nói chuyện phía sau Hàn Hiểu Bàn lập tức xoay người lại. Âu Dương Ngâm giật mình mở to mắt.

“Ba ngày không gặp phải nhìn nhận lại, Ngâm Ngâm, em và bố em tiền hô hậu ủng đi vào như vậy làm anh cũng không dám đi lên chào hỏi, công chúa điện hạ!” Hàn Hiểu Bàn trêu chọc.

Có lẽ điều hòa trong đại sảnh để nhiệt độ quá thấp, Âu Dương Ngâm cảm thấy mình hô hấp trở nên khó khăn. Cô cố gắng làm mình bình tĩnh lại, cười nói với Trình Mộc Dương phía sau Hàn Hiểu Bàn, “Tổng giám đốc Trình, hoan nghênh hoan nghênh!”

Nghe vậy Trình Mộc Dương biến sắc, có điều anh khôi phục thần thái rất nhanh, mỉm cười nói: “Ngâm Ngâm, mấy tháng không gặp mà em đã khách khí như vậy sao?”

“Hôm nay đến đây đều là những nhà doanh nghiệp ưu tú nhất thành phố D, vì vậy em cần bày tỏ sự tôn trọng cao nhất, nếu không bố em sẽ mắng em”. Âu Dương Ngâm cũng cười nói.

“Được rồi được rồi, Ngâm Ngâm, em đừng nói giọng quan chức với bọn anh. Lúc em ở thành phố D anh chưa bao giờ quan cách với em cả”. Lúc ở thành phố D, Hàn Hiểu Bàn cũng đã hiểu chuyện giữa Trình Mộc Dương và Âu Dương Ngâm được bảy tám phần, bây giờ Âu Dương Ngâm đã trở lại thành phố H, hai người khách sáo lễ độ, có lẽ lại không giải quyết được vấn đề gì. “Ngâm Ngâm, em xem anh nhớ em thế nào, nếu không phải để gặp em thì ai lại đi tham gia một đoàn thăm hỏi chán ngắt như vậy làm gì!”

“Em còn vừa nói với bố, Hàn Hiểu Bàn mà cũng là nhà doanh nghiệp à, có mà là nhà chơi bởi, quả nhiên, quả nhiên!”

Hàn Hiểu Bàn cười ha ha, “Vẫn là Ngâm Ngâm hiểu anh, anh có người bạn, phải chào hỏi một chút. Hai người cứ nói chuyện trước đi”. Nói rồi hắn đi đến chỗ một thanh niên vừa chào mình ở phía trước.

Bầu không khí lập tức trở nên nặng nề. Trình Mộc Dương thấy Âu Dương Ngâm trước mặt, cô trang điểm sơ qua, rất khó nhìn ra sắc mặt chân thực, nhưng rõ ràng đã gầy hơn so với trước khi anh đi châu Âu. Đây

là một cơ hội rất tốt, mấy tháng trước không phải anh còn tìm mọi cách để gặp được cô hay sao? Phải nói với cô rằng tình yêu của bọn họ không liên quan đến dòng dõi, không liên quan đến quyền thế, không liên quan đến lợi ích. Bây giờ cô đang ở trước mặt anh, nghĩ đến hội đầu giá một tháng sau, anh lại không thể biểu lộ tình cảm chính khí lắm liệc nữa. Trái tim anh vừa chua xót vừa căng thẳng, một ngọn lửa vô danh thiêu đốt khiến anh đau lòng. Có miệng mà khó nói, đây đúng là sự xót xa của tình yêu.

Âu Dương Ngâm đứng bên cạnh anh, anh cũng gầy hơn, cô nhìn qua là thấy ngay, thương đến mức suýt nữa rơi nước mắt. Đó là do cô đã hại anh như thế. Không có lý do gì, không từ mà biệt, vô lí như vậy nhưng anh vẫn bao dung, chỉ ngóng trông cô hồi tâm chuyển ý. Ngày ngày anh nhắn tin cho cô, tình sâu như biển. Nhưng lý do của cô không thể nào nói ra được, vì em gái anh, cô không thể nói ra. Cô không nỡ thấy anh lùi bước nên chính cô đành tự động rút lui. Có miệng không nói được, đây đúng là sự xót xa của tình yêu.

Nếu anh mở miệng, cô chỉ có thể quả quyết từ chối. Cô tự nói với mình trong lòng.

“Ông nội anh có khỏe không?”

“Vẫn như trước kia. Ông rất nghe lời em, ăn uống đi lại đều thực hiện theo đúng quy định của em, cô cô khen ông suốt”.

Âu Dương Ngâm cười cười, “Cô cô khỏe không?”

“Khỏe lắm, cô và chú Văn cũng rất ổn, chú Văn muốn kết hôn nhưng cô cô còn đang do dự. Hôm tết vốn đã bảo chú Văn sẽ tới cùng ăn tất niên nhưng sau đó không biết vì sao lại không đến”.

“Chú ấy căng thẳng!” Âu Dương Ngâm buột miệng nói ra, hôm đó trước khi đi dự tiệc sinh nhật Trình Anh Chi cô cũng rất căng thẳng, chỉ muốn tìm lý do chạy trốn. Nếu lần nọ chạy trốn thì đã không xảy ra xung đột quyết liệt như vậy với Trình Mộc Vũ, tất cả mọi chuyện đều sẽ được kéo dài thời gian. Cô và Trình Mộc Dương cũng không thể chia tay sớm như vậy, nhanh đến mức làm hai bên đều trở tay không kịp.

Trình Mộc Dương nhìn cô vừa khó chịu vừa say mê, hôm đó cô cũng căng thẳng như vậy sao? Nếu hôm đó anh nhất quyết đi cùng cô thì sẽ không có trận xung đột đó, ông nội sẽ không nói thẳng ra thân phận của cô. Có lẽ hôm nay anh vẫn chưa hay biết gì, thật là tốt biết bao, bọn họ vẫn còn được bên nhau.

Hai người lại rơi vào yên lặng, một lát sau Âu Dương Ngâm hỏi, “Trình Mộc Giai thế nào?”

“Tốt lắm, lần này nó cũng đến, vừa chạy đi đâu đó. Bọn anh cùng đi tham gia tiệc giáng sinh, nó rất được các cô gái hoan nghênh nên cực kì đắc ý. Hôm sinh nhật nó anh đã cho nó một bao lì xì rất dày, nó còn nói lần sau anh cứ ký chi phiếu cho nó”.

Âu Dương Ngâm bật cười, đây tuyệt đối là phong cách của vị công tử đó.

Trình Mộc Dương nhìn cô, cười rất đẹp, nhưng đằng sau nụ cười lại không hề có bao nhiêu vui vẻ.

Nhớ tới La Tiểu Cương, Âu Dương Ngâm hỏi, “La Tiểu Cương ở công ty của bố anh có khỏe không?”

“Cậu ta làm ở bộ phận tuyên truyền và kế hoạch, cũng ổn. Mấy hôm trước sếp cậu ta còn nhắc đến cậu ta, hình như cũng hài lòng với cậu ta”. Anh nhớ tới cuộc điện thoại kỳ lạ nọ của Tiểu Vũ. Tiểu Vũ... Anh thở dài trong lòng.

Âu Dương Ngâm không nghĩ ra còn có thể hỏi ai nữa, cô cảm thấy mình không thể tiếp tục ở đây nữa. Hàn Hiểu Bân còn chưa về, cô hơi sốt ruột. “Tổng giám đốc Trình”, cô nghĩ cô phải cáo biệt anh.

Trình Mộc Dương nhìn ra ý đồ của cô, anh không muốn cô quay đi như vậy, có lẽ bọn họ sẽ không còn gặp nhau nữa.

“Lúc em về đây là tự mình lái xe về à?”

“Vâng, em lái mất hai ngày, em không dám chạy liền hai mươi mấy tiếng, sợ ngủ gật”.

Trình Mộc Dương đau lòng, cô lái xe một mình đi đường xa như vậy với một tâm tình thế nào? Một hồi lâu sau mới hỏi, “Vẫn nghĩ qua đêm ở chỗ ông chủ Điền à?”

“Không, ở thành phố W”. Cô sợ nhớ tới anh, nhớ sáng sớm anh đi mua bánh quẩy cho cô.

“Đi làm chưa?”

“Sau tết bắt đầu đi làm. Bây giờ chuẩn bị làm luận văn, bắt đầu viết mới biết không phải đơn giản như vậy, việc nghiên cứu đúng là rất mệt”. Cô nhìn rượu vang trong li rượu, đẹp lung linh dưới ánh đèn, đậm như hồ phách, lắng đọng đau thương.

“Tìm tư liệu đến đâu rồi?”

“Cơ bản hòm hòm rồi, thầy Lý hướng dẫn em qua thư điện tử, lúc ở thành phố D em đã có một đề cương cơ bản, chẳng qua là thấy vẫn chưa hài lòng lắm”. Nếu còn ở bên cạnh thầy Lý chắc chắn việc này sẽ dễ hơn nhiều, có điều cô sợ nhìn thấy anh lại không thể hạ quyết tâm dứt bỏ được.

“Cần chú ý thân thể, ở nhà mình còn gầy như vậy. Ăn ít đồ ăn vặt thôi, ăn cơm đúng giờ, buổi tối cũng không được ngủ quá muộn, thức đêm tạo thành tổn thương rất lớn đối với thân thể. Lúc chính thức làm luận văn có thể xin bệnh viện cho nghỉ hay không, nếu không thì vất vả quá”. Rốt cục Trình Mộc Dương không nhịn được nói ra, đây đều là những lời trước kia anh thường phải nhắc nhở cô. “Đến đây mới biết mùa đông phía nam đúng là vừa lạnh vừa ẩm, mặc dù mùa đông sắp qua rồi nhưng vẫn phải chú ý giữ ấm, không được ăn mặc phong phanh như các cô gái khác, mặc nhiều quần áo như thú bông cũng rất đáng yêu”. Bây giờ anh không nói thì có thể sau này cũng không còn cơ hội nói nữa, “Không được để bị cảm cúm, em là bác sĩ ngoại khoa, không cẩn thận hắt hơi một cái là đi một mạch máu”.

Tất cả mọi lời cô từng nói anh đều nhớ, nước mắt Âu Dương Ngâm tràn lên. Cô không nhìn anh, nhẹ nhàng gạt đầu.

Cô hỏi thăm tất cả mọi người, chỉ không hỏi anh có khỏe không.

Từ đầu đến cuối, anh cũng không nói một câu nào yêu cầu cô quay lại.

63. Chương 62

Chương 62: Ý đồ của Trình thị

Âu Dương Ngâm muốn quay đi, sau lời nhắc nhở sáng mừng một Trình Mộc Dương không còn gửi tin nhắn trên QQ nữa, cô sớm nên nghĩ ra anh đã buông tay. Đây không phải điều cô vẫn hi vọng sao? Mặc dù vẫn quan tâm đến cô nhưng lại không khuyên cô hồi tâm chuyển ý, cô có cảm giác thê lương vì bị vứt bỏ. Cứ như vậy đi, từ đây quên nhau giữa chốn hồng trần. Cô ép nước mắt xuống, cười nói, “Tổng giám đốc Trình!” Lần này cô thật sự cần cáo biệt.

“Ngâm Ngâm!” Trình Mộc Giai cao giọng gọi tên cô và đi tới, Âu Dương Ngâm cũng nhìn thấy hắn.

“Lần này Mộc Giai đến cũng là do ông nội chỉ đích danh”. Trình Mộc Dương giải thích.

“Quả nhiên anh em một lòng!” Âu Dương Ngâm cười đi tới trước mặt Trình Mộc Giai nói, “Trình thiếu gia, không phải anh mượn cơ hội đến du ngoạn núi sông và ngắm người đẹp đấy chứ?”

“Anh cũng muốn thế, đáng tiếc lịch trình quá kín, không còn thừa chút tự do nào. Trong tiệc rượu mãi mới gặp được mấy người đẹp nhưng cũng rất bình thường. Vẫn nói thành phố H chuyên ra người đẹp, xem ra không thật sự như vậy, còn không bằng thành phố D của bọn anh!” Trình Mộc Giai oán trách.

“Các cô gái ở chỗ này ngoại hình dịu dàng tình tế, nhìn thoáng qua không hề nổi bật nhưng càng nhìn càng thấy hấp dẫn. Các cô gái ở thành phố D bọn anh có nhìn cả tiếng cũng thấy vẫn vậy. Cũng giống như rượu, uống một ngụm đã biết là bao nhiêu độ, nhưng nếu là nữ nhi hồng thì làm sao mà biết trong đó có bao nhiêu vất vả”. Âu Dương Ngâm nói chậm rãi.

Trình Mộc Dương mỉm cười, cô bé này lại bắt đầu trẻ con.

“Được được, anh cam chịu hạ phong! Đại tiểu thư, em mới rời khỏi thành phố D được mấy ngày mà đã suốt ngày bọn anh bọn anh. Cậu tiếp theo anh còn chưa nói mà! Thành phố H anh chỉ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, xinh đẹp hơn tất cả mọi người đẹp ở thành phố D bọn anh”. Trình Mộc Giai cười nói, “Chính là tiểu thư Âu Dương Ngâm!”

“Em đến đây không phải để nghe nịnh hót”, Âu Dương Ngâm bật cười, “Có ý đồ gì mà lấy lòng em như vậy?”

“Ngâm Ngâm, hôm nào rảnh rồi dẫn anh đi chơi đi, cho tròn vai chủ nhà!” Trình Mộc Giai nói.

“Không phải ngày mai bọn anh phải về à? Chẳng lẽ anh không về cùng với đoàn?” Âu Dương Ngâm thấy kì lạ.

“Trình thị phải tiến quân vào ngành bất động sản ở đây, bước đầu tiên là phải tham gia cuộc đấu giá đất kế tiếp. Anh và anh cả phải ở lại vài ngày làm quen với một số người, đừng để đến lúc đó đại gia bên ngoài lại bị tiểu gia địa phương đè chết!” Không để ý tới ánh mắt Trình Mộc Dương, Trình Mộc Giai nói một hơi cho xong.

Bị đánh không kịp trở tay, Trình Mộc Dương sầm mặt không nói nên lời.

Âu Dương Ngâm ngẩn ngơ nhìn Trình Mộc Dương và Trình Mộc Giai, một hồi lâu mới gắng gượng cười nói, “Thì ra thật sự có ý đồ!”

Sắc mặt Trình Mộc Dương đột biến, “Ngâm Ngâm, không được nghe Mộc Giai nói bậy, thực ra chuyện rất đơn giản, tham gia đấu giá theo đúng thủ tục bình thường là được, không cần làm quen ai cả, ngày mai bọn anh sẽ về luôn!”

“Công chúa điện hạ, anh sẽ chờ cảnh ô liu của em!” Trình Mộc Giai vẫn cười đùa bốn cột.

“Mộc Giai!” Trình Mộc Dương quát hấn.

“Đương nhiên!” Âu Dương Ngâm lập tức khôi phục thần sắc, “Không phải giới thiệu vài người sao? Ở thành phố D em đã được Trình thị chiếu cố rất nhiều, có qua có lại mới toại lòng nhau. Đi thôi, trước hết em giới thiệu nhân vật số một của thành phố H cho hai anh biết một chút”. Nói rồi liền ra hiệu cho hai anh em đi cùng cô.

Trình Mộc Dương đứng yên không động. Cô nói, “Thì ra thật sự có ý đồ!” Câu này làm anh cực đau lòng. Anh cho rằng cô chỉ là nhất thời nổi tính trẻ con. Cho dù cô dứt khoát quay đi như vậy, anh cũng cố chấp cho rằng cô chỉ hành động theo cảm tính, anh tin cô hiểu anh, tin cậy anh, nhưng bây giờ cô nói “Thì ra thật sự”. Chẳng lẽ đó đúng là nguyên nhân cuối cùng khiến cô quay đi hay sao? Trái tim anh vẫn chìm xuống...

“Đi nào anh cả!” Trình Mộc Giai thúc giục.

Trình Mộc Dương không động, hầu như anh không cảm được li rượu vang trên tay. Anh nhìn mọi người xung quanh, âm thanh ong ong, hỗn loạn, lại hùng hổ, như đang cười nhạo tình yêu của anh.

“Đi thôi, cùng đi gặp bố em”. Âu Dương Ngâm nhẹ nhàng nói.

Nếu như là lúc trước thì anh sẽ mừng rỡ như điên khi nghe câu này. Đã bao lần anh tìm mọi cách bóng gió vừa đầm vừa xoa, thật thật giả giả muốn để cô nói ra câu này. Bây giờ cô đã nói, nhưng người cô muốn dẫn anh đi gặp không phải bố cô mà là bí thư thành ủy thành phố H.

“Đi thôi”. Âu Dương Ngâm thúc giục.

Trình Mộc Dương nhìn cô. Tuyệt vọng, thì ra là cảm giác như vậy. Chàng trai nhìn cô cả đêm dưới ánh trăng kia cũng có cảm giác như vậy sao? Cậu ta đã phạm một sai lầm khiến cả đời cũng không thể nói ra tình yêu của mình. Anh, Trình Mộc Dương đã phạm sai lầm gì, vì sao anh cũng không thể nói ra được?

“Bố em đi tới rồi, qua gặp thôi!” Âu Dương Ngâm dịu dàng nhìn anh.

Trang Hoa Hằng dẫn mấy vị cấp phó chậm rãi đi tới, không ngừng nâng li với những người xung quanh, hàn huyên chuyện trò. Hàn Hiểu Bân cũng đi bên cạnh ông, nhìn thấy mấy người Âu Dương Ngâm, hần ghé sát vào nói gì đó với Trang Hoa Hằng. Trang Hoa Hằng nhìn thấy con gái, giờ tay lên vẫy cô.

Âu Dương Ngâm đưa tay khê khoác tay Trình Mộc Dương, “Đi thôi, đi gặp bố em!”

Trình Mộc Dương cứng đờ, anh giật mình cúi đầu nhìn bàn tay cô đang khoác tay mình. Đôi tay này, khi anh đã quen được cô khoác tay thì lại đột nhiên buông anh ra, làm cho anh không có chỗ dựa. Bây giờ cô lại nhẹ nhàng khoác tay như vậy, vẫn làm cho anh khó mà kháng cự. Thân không thuộc về mình, anh theo cô đi về phía trước.

“Bố, con giới thiệu một chút, đây là tổng giám đốc Trình, Trình Mộc Dương, người của tập đoàn Trình thị. Đây là Trình Mộc Giai, em trai anh ấy”. Âu Dương Ngâm rút tay mình về, có điều tất cả mọi người xung quanh đều nhìn thấy cảnh vừa rồi, con gái bí thư Trang khoác tay nhà doanh nghiệp trẻ tuổi này của thành phố D, tư thế rất thân mật.

Trang Hoa Hằng nhìn người thanh niên trước mặt, cao ráo, đẹp trai, chín chắn, ông cười nói, “Tập đoàn Trình thị, đại danh như sấm bên tai! Không ngờ tổng giám đốc lại trẻ tuổi như vậy!”

Trình Mộc Dương vội nói, “Bí thư Trang hiểu lầm rồi, tổng giám đốc là ông nội cháu, cháu không hề làm ở tập đoàn Trình thị”.

Phó thị trưởng thành phố D bên cạnh giới thiệu, “Mộc Dương tự thành lập công ty Tấn Đạt, cũng là một công ty nổi tiếng của thành phố D chúng tôi, một nguồn thu thuế quan trọng”.

Trang Hoa Hằng gật đầu nói, “Người tuổi trẻ không hóng mát dưới gốc đại thụ, có chí khí. Công ty Tấn Đạt của cháu chủ yếu kinh doanh lĩnh vực gì?”

“Bố, công ty của Mộc Dương khai thác trò chơi máy tính, ngành công nghệ thông tin”. Âu Dương Ngâm xen vào một câu.

Mộc Dương? Mọi người bắt đầu suy nghĩ, xưng hô thật là thân thiết. Thì ra bí thư Trang không phải đến kén rể mà là đến khảo sát. Âu Dương Ngâm nghĩ, ngày mai trong tòa nhà thành ủy sẽ có không ít người hỏi thăm tình hình của Trình Mộc Dương đây.

Trang Hoa Hằng không khỏi nghiêm túc nhìn Trình Mộc Dương, rốt cục con gái mình muốn tiết lộ thông tin gì với ông, không, với những người xung quanh? Nó muốn giúp chàng thanh niên này mở cánh cổng vào thành phố H sao? Nhưng cậu ta không hề lộ ra vẻ vui mừng lúc này nên có.

Trình Mộc Dương thở dài trong lòng, khai thác trò chơi máy tính? Đúng là cô ấy còn không hiểu công ty mình! Phạm vi nghiệp vụ rộng như vậy mà lại nói thành kinh doanh trò chơi. Có điều mình cũng chưa từng nói chuyện rõ ràng với cô ấy, cô ấy mù máy tính, nghe hỏi lâu phổng chừng cũng chỉ như trong sương mù. Bây giờ anh cũng không có tâm tình nói rõ.

“Bí thư Trang, con gái anh là minh tinh ở thành phố D chúng tôi đấy”, Phó thị trưởng nói, “Bà xã tôi thường xem chương trình của cô ấy, tôi nói bà ấy không nghe, nhưng tiểu thư Âu Dương trên TV nói gì bà ấy cũng làm theo”.

Trang Hoa Hằng cười nói, “Trong nhà tôi nó cũng là người có quyền cao nhất, nó nói thế nào tôi cũng phải làm theo”.

Những người xung quanh bật cười, Âu Dương Ngâm vô thức nhìn về phía Trình Mộc Dương, Trình Mộc Dương đang nhìn cô, hai người đều hơi sững sốt quay mặt đi. Mọi người nhìn về thẹn thùng của con gái bí thư, trong lòng đồng thời suy đoán gia đình bí thư sắp có chuyện vui rồi.

Bữa tiệc kết thúc, lúc gần cáo biệt, Âu Dương Ngâm nói với Trình Mộc Giai, “Còn cần em làm gì nữa? Trình công tử cứ việc dặn dò, tiểu nữ tử xông pha khói lửa cũng không hối tiếc”.

Trình Mộc Giai vui vẻ nói, “Ngâm Ngâm, em đúng là một cô gái tốt, ngày mai anh mời em đi ăn nhé!”

“OK!” Âu Dương Ngâm nói sảng khoái, “Thời gian, địa điểm?” Đương nhiên cô rõ ràng, ngày mai trong số khách khứa nhất định sẽ có các nhân vật trong lĩnh vực liên quan, đã giúp thì giúp cho trót, phải trả hết

ân tình này.

Trình Mộc Dương không thể chịu nổi, xoay người rời đi.

Âu Dương Ngâm buồn bã nhìn bóng lưng anh, thầm thở dài.

Về đến nhà, Âu Dương Ngâm liền bị bố gọi vào phòng sách.

“Ngâm Ngâm, cậu Trình Mộc Dương này chính là chàng trai con nói với mẹ à?” Trang Hoa Hằng chỉ đĩa cam đã bỏ đặt trên bàn, hàm ý bảo con gái ăn một chút.

Âu Dương Ngâm chần chờ một chút rồi gật đầu.

“Ngâm Ngâm, cho dù con muốn giúp nó cũng không cần dùng cách đó”. Trang Hoa Hằng nói, “Bố hiểu rồi, tình hình kinh doanh của công ty nó rất tốt, nếu muốn phát triển ở nơi này thì chúng ta sẽ rất hoan nghênh”.

“Là Trình thị muốn tiến quân vào ngành bất động sản ở đây. Bố, nghe nói sắp có đấu giá đất, bọn họ phải tham gia đấu giá”.

“Có vấn đề gì không?”

“Bọn họ sợ bị địa phương chèn ép”.

“Ngâm Ngâm, con đang ghi ngờ năng lực cầm quyền của bố con à?” Trang Hoa Hằng cười to, “Công ty lớn, năng lực cao, tham gia đấu giá có vấn đề gì chứ. Cần con phải PR cho nó như vậy à?”

“Đương nhiên con tin tưởng năng lực cầm quyền của bố, có điều con muốn bảo đảm bọn họ được cạnh tranh công bằng ở thành phố H”.

“Không tiếc hi sinh bản thân như vậy?” Trang Hoa Hằng đau lòng nói, “Ngâm Ngâm, con muốn vãn hồi quan hệ của hai đứa à?”

“Không phải, con muốn triệt để cắt đứt quan hệ giữa bọn con”, Âu Dương Ngâm chua xót, “Cho nên con muốn làm cho anh ấy thấy rõ, con gái bí thư thành ủy đang trải đường cho anh ấy đi”.

64. Chương 63

Chương 63: Sự tức giận của Mộc Vũ

Trình Mộc Dương đi vào phòng sách, Trình Thương Hải đang chờ anh.

“Thế nào? Chuyến đi thành phố H lần này có thu hoạch gì không?”

“Gặp rất nhiều người, không ít nhân vật then chốt trong các lĩnh vực liên quan”. Trình Mộc Dương do dự một chút, “Ông nội, thực ra lúc này đưa một số tiền lớn vào bất động sản sẽ có mạo hiểm. Tình hình kinh tế hiện nay đã có dấu hiệu của một đợt khủng hoảng”.

“Điều này cháu không cần suy nghĩ. Cháu không hiểu rõ về ngành bất động sản, chỉ dựa vào tư liệu có hạn là không đủ để nhận định, còn phải có kinh nghiệm. Sau khi đã quen thì sẽ hình thành một loại trực giác, rất nhiều lúc trực giác còn chính xác hơn cả phân tích”. Trình Thương Hải dạy bảo cháu trai.

“Vâng. Có điều giá nhà đất ở thành phố H đã rất cao, bây giờ đấu giá một mảnh có lẽ phải trả giá trên trời, hệ số mạo hiểm càng tăng cao”. Anh nói là thực tình, mấy ngày nay anh đã nghiên cứu rất nhiều lần, hầu như dồn tất cả tinh thần và thể lực vào việc này, chỉ vì muốn thuyết phục ông nội rút khỏi kế hoạch này.

“Cháu nói cũng không phải không có lý, có điều có vụ làm ăn nào không cần mạo hiểm chứ? Mạo hiểm càng lớn thì lợi nhuận càng cao”. Ông nói cũng là thực tình, nhiều năm chinh chiến thương trường như vậy, rất nhiều lúc ai có gan thì người đó sẽ có lợi nhuận kék sù.

“Ông nội, tham gia đấu giá là chuyện rất đơn giản, chúng ta không cần tìm nhiều quan hệ như vậy”. Với tố chất cộng thêm sức mạnh hùng hậu của tập đoàn Trình thị, mua một mảnh đất không phải chuyện rất khó khăn.

“Cháu mới kinh doanh được một ngày à? Không có quan hệ, nói không chừng người ta còn không cho cháu tư cách đấu giá! Hơn nữa, vạn nhất đấu giá được thì sau đó còn có bao nhiêu chuyện, không có quan hệ nửa bước khó đi!” Hiện trạng của xã hội Trung Quốc chính là như thế.

“Nhưng ông ạ”, Trình Mộc Dương dừng lại một chút, “Có thể không cần liên lụy đến Ngâm Ngâm hay không?” Rốt cục anh cũng nói ra suy nghĩ trong lòng, mặc dù đã là quá muộn nhưng anh không thể còn lợi dụng cô như vậy.

“Không phải cháu với nó đã kết thúc rồi à? Kể cả ông muốn kéo nó vào cũng không kéo được. Như trước thì thật sự rất tốt, con gái bí thư thành ủy, ai dám không nể mặt?” Trình Thương Hải tiếc nuối.

“Ông nội, có phải ngày đầu tiên nhìn thấy Ngâm Ngâm ông đã biết thân thế của cô ấy không? Đã nghĩ đến lợi ích sau này?” Trình Mộc Dương nhìn Trình Thương Hải như muốn nhìn thấu lòng ông nội. Bảo Trình Mộc Giai đi cùng là vì ông biết anh sẽ không chịu đề nghị Âu Dương Ngâm giúp đỡ. Ông nội đúng là đã tính hết tất cả, anh lại nhớ tới câu nói thương cảm kia của Âu Dương Ngâm, “Thì ra thật sự có ý đồ”. Có phải anh nên vui mừng vì cô đã bỏ đi, để cô có thể ít bị tổn thương, mặc dù như bây giờ cũng đã tổn thương rồi.

“Không phải, có điều sau đó lập tức có tài liệu được đưa tới bàn ông. Bạn học của bí thư Hàn? Ngoài bạn học ở Trường đảng trung ương, cháu cho rằng một dân đen dám nhờ bạn học là cán bộ cấp tỉnh chăm sóc con gái mình?” Trình Thương Hải quay mặt qua chỗ khác, “Mộc Dương, có rất nhiều cô gái tốt”.

“Ông nội, bọn cháu đã kết thúc rồi, cháu sẽ tìm bạn gái, chuyện lần này không được kéo Ngâm Ngâm vào, được không? Cô ấy đã làm rất nhiều”. Nhiều đến mức khiến anh không thể nào quay lại.

Nhìn bóng lưng anh, Trình Thương Hải hơi thương.

Hết giờ làm, Trình Mộc Vũ vẫn ngồi trong văn phòng. Hôm nay phải đến chỗ ông nội ăn cơm, cô sợ nhìn thấy thân hình càng ngày càng gầy của anh trai, cũng sợ nhìn thấy vẻ mặt như biết rõ tất cả của ông nội. Cho nên cô phải ở đây thêm một lát, cô tự nói với mình như vậy.

“Giám đốc Trình còn chưa nghỉ à?” La Tiểu Cương dọn dẹp xong chuẩn bị đi về.

Trình Mộc Vũ hơi phiền, bây giờ cậu ta cũng không còn pha cà phê cho cô nữa, hết giờ làm là vội vàng đi về.

“La Tiểu Cương, số tờ rơi đó đã đưa cho đám sinh viên khóa dưới của em chưa?” Đó là công việc quảng cáo phát tờ rơi của bộ phận bọn họ, bây giờ cô thường xuyên tạo cơ hội làm thêm cho các sinh viên nghèo đó.

“Đưa rồi”. La Tiểu Cương khoác ba lô lên.

“Hôm qua uống nhiều rượu như vậy, không có việc gì chứ?” Cô đành phải hỏi tiếp. Buổi tối hôm qua đi ăn cùng đơn vị nghiệp vụ, vì khá quen nhau nên mọi người uống đến lúc không để ý quy củ, nhất định ép cô uống. La Tiểu Cương đã phải uống đỡ cô không ít. Buổi sáng vừa đến nơi cô đã giáo huấn đám thủ hạ lâm trận rớt đầu một trận.

“Không có việc gì!” La Tiểu Cương cười nói, “Có những việc nên do đàn ông gánh vác, sao có thể để phụ nữ gánh hết chứ!”

Trình Mộc Vũ liếc cậu, cảm thấy vui vui. Lại nghĩ tiếp, cô nói với vẻ không vui, “Bạn gái cũ lại tới tìm em à? Không sống được nữa à?”

“Bây giờ tìm việc rất khó”, La Tiểu Cương thở dài nói, “Em không thể thấy chết mà không cứu được”.

“Lão già đó không trả phí chia tay cho cô ấy à?” Trình Mộc Vũ tức giận, “Không phải cô ấy không có tiền nên mới bám lấy em, là có ý đồ khác! Em có đầu óc hay không?”

Nhìn gương mặt tức giận của cô, La Tiểu Cương mềm mỏng cười nói, “Em biết, em sẽ xử lý tốt, chị đừng giận”.

Trình Mộc Vũ đỏ mặt lên, “Chị có gì phải giận, vì sao chị phải tức giận vì chuyện của bọn em chứ?” Dừng lại một chút, cô nói tiếp, “Có một nhân viên ngốc như em, quả thật chị cũng nên tức giận”.

La Tiểu Cương gãi đầu nói, “Giám đốc Trình, chị yên tâm, cậu nhân viên ngốc này sẽ từ từ thông minh lên. Em đi đây, chị cũng về nhà ăn cơm sớm đi”. Dứt lời cậu vẫy tay chào cô rồi đi về.

Nhìn bóng lưng cậu ta, Trình Mộc Vũ càng thêm tức giận, “Có còn ra thể thống gì không, nói chuyện với sếp như thế à?”

Lúc cô vội vã chạy tới chỗ ông nội, mấy người đã bắt đầu ăn cơm. Trình Anh Chi thấy cô đến liền vội kêu lấy cơm. Trình Mộc Vũ nói, “Không vội, cháu đã nói với đầu bếp Lưu rồi, hôm nay phải ăn mì xào, chờ lúc nào cháu đến mới xào chắc phải mất một chút thời gian”.

Trình Anh Chi lén nhìn Trình Mộc Dương, nhỏ giọng nói, “Nhiều thức ăn như vậy còn xào gì nữa, cứ ăn luôn đi!”

Trình Mộc Vũ không nghe, “Cô cô, cháu muốn ăn món đó, không có gia vị gì nhưng ăn rất đậm, thật không biết ai nghĩ ra món này”.

Trình Anh Chi nói, “Nhìn thì không có gia vị nhưng thực ra phiền phức lắm, dầu dùng để xào đã được chiên với rất nhiều thứ để lưu lại mùi thơm, cũng như con người, nhìn thì không có gì đặc biệt nhưng sống với nhau mới biết người ta tốt thế nào”.

Trình Mộc Dương bên cạnh nói, “Cứ để chú Lưu xào một đĩa đi, cháu cũng muốn ăn”.

Trình Mộc Vũ nhìn anh, “Anh, anh có làm sao không mà gầy thế, đi khám sức khỏe xem”.

Trình Anh Chi bắt mạch, “Bố, bố không xót cháu trai à? Tấn Đạt của Mộc Dương không phải công ty nhỏ, sao nhất định phải bắt nó đến lo chuyện bất động sản ở thành phố H? Không phải còn anh trai con nữa sao?”

Trình Thương Hải nói, “Anh con bận việc khác, Mộc Dương cũng nên rèn luyện, chỉ có thể quản lý một công ty nhỏ sao được? Tương lai ai đến nhận việc của bố?”

Mọi người đang nói chuyện thì mì đã xào xong, Trình Mộc Vũ vui vẻ gấp một miếng, “Cẩn thận bỏng!” Trình Mộc Dương vội nói, “Ăn từ từ, đừng ăn nhanh quá đau bụng!”

Nghe vậy, Trình Anh Chi đứng dậy đi vào phòng bếp, giọng nói dịu dàng và chu đáo như vậy khiến cô hầu như phải rơi nước mắt.

Cơm nước xong, Trình Mộc Vũ kéo Trình Mộc Giai lên trên tầng, “Mộc Giai, lần này em với anh cả đến thành phố H có gặp cô ta không?”

“Ai?” Trình Mộc Giai hỏi, suy nghĩ một chút mới vỡ lẽ, “Chị nói Ngâm Ngâm? Gặp rồi. Vẫn rất đẹp”. Trình Mộc Giai ra vẻ thần bí, “Chị biết không, Ngâm Ngâm ở đó khác lắm, đến dự tiệc với bố cô ấy, đám đông vây quanh, nở mày nở mặt, bao nhiêu người sẵn đón”.

“Anh cả có gặp cô ta không?”

“Đương nhiên là có”.

“Thế nào?”

“Còn có thể thế nào? Ở đây còn không tán được, đến đó càng không cần nghĩ”. Trình Mộc Giai thở dài nói, “Anh cả vẫn thích cô ấy, em thấy được. Cô ấy gọi anh cả là tổng giám đốc Trình, anh cả đau lòng, mặt trắng bệch, em nhìn mà khó chịu không dám đi tới”.

Trình Mộc Vũ nói, “Lần này về hình như sắc mặt anh cả rất xấu”.

“Hôm đó bọn em mời mấy vị tai to mặt lớn ăn cơm, anh cả uống say, nôn, đến bệnh viện truyền nước rồi mới về”.

“Anh cả luôn rất kiềm chế, ai ép anh ấy uống như vậy?”

“Hôm đó Ngâm Ngâm đến, còn tỏ ra thân thiết với anh ấy, cũng không để mọi người nhận ra kỳ thực cô ấy và bọn em đã không còn dính dáng gì nữa. Nhưng anh ấy lại không chịu nổi khi thấy cô ấy như vậy”. Trình Mộc Giai thở dài nói, “Ngâm Ngâm cũng buồn cười, lợi dụng thân thế cô ấy một chút thì đã sao, bao nhiêu con em cán bộ lãnh đạo đều lợi dụng quan hệ của bố mẹ để làm ăn đầy thôi! Vậy mà cô ấy cứ nhất quyết cho rằng anh cả đang lợi dụng tình cảm của bọn họ. Bây giờ thì vui rồi, hai người bọn họ chia tay, cô ấy lại cam tâm tình nguyện chạy tới giúp bọn em, muốn đền đáp việc anh trai đã đối xử tốt với cô ấy ở đây”.

“Thế vì sao bọn em còn phải đến tìm cô ta giúp đỡ?”

Trình Mộc Giai nhìn cô với vẻ kì lạ, “Chị cho rằng không đi tìm cô ấy thì hai người bọn họ sẽ làm hòa được à? Thời gian đã dài như vậy rồi. Chị, nói cho cùng người như Ngâm Ngâm rất yêu sạch sẽ, trong tình cảm cũng yêu sạch sẽ, thà rằng chính mình chịu khổ cũng không cho phép có một chút vẩn đục nào”.

“Em hiểu cái gì!” Trình Mộc Vũ mắng.

“Em thì không hiểu, nếu em là anh cả thì em nhất định sẽ không chịu khổ như anh ấy. Nhưng anh ấy đã nói, anh ấy và Ngâm Ngâm là những người giống nhau”. Trình Mộc Giai nói, “Em thấy cô ấy gầy hơn rất nhiều, rất đáng thương, chẳng thà để cô ấy giúp chúng ta làm vài việc, như vậy cô ấy sẽ thanh thản hơn một chút. Nói thật cô ấy cũng xem như nghĩa khí, cô ấy đến ngồi xuống bàn bọn em, ai dám không nể mặt cô ấy? Sau này chúng ta làm việc ở thành phố H sẽ thuận lợi hơn nhiều”.

“Em đúng là thằng ăn cây táo rào cây sung!” Trình Mộc Vũ vỗ thật mạnh lên vai Trình Mộc Giai, “Cô ta thanh thản rồi, còn anh cả?”

“Em cũng không có biện pháp, chị, chị khuyên nhủ anh cả đi. Ngâm Ngâm rất tốt, nhưng bây giờ cô ấy cách xa ngàn dặm, lại được bố cô ấy che chở trong lòng bàn tay, muốn có bạn trai kiểu gì mà chả được. Cô ấy sẽ không hồi tâm chuyển ý đâu”.

“Làm sao cô ta có thể như vậy, anh cả tốt với cô ta như thế, vậy mà vừa quay người đã rũ bỏ hết, đúng là quá tàn nhẫn! Em xem, anh cả gầy như vậy, cô ta thấy mà không đau lòng à? Đúng là một con bé xấu xa!”

“Chị, không phải bọn họ đã chia tay rồi à?” Trình Mộc Giai nói, “Trước kia chẳng phải chị vẫn là người không muốn họ yêu nhau nhất à? Chị cũng bỏ dỡ như vậy sao? Thấy người ta là nữ nhi bí thư thành ủy liền gật đầu luôn?”

“Đương nhiên không phải. Chị vì anh cả thôi!” Trình Mộc Vũ phản bác, nói xong cô lập tức sững người.

Cô nhớ tới lời La Tiểu Cương, “Có một số việc nên do đàn ông gánh vác, làm gì có chuyện bắt phụ nữ gánh hết!” Trước kia cô đã bắt Âu Dương Ngâm gánh vác những gì?

65. Chương 65

Chương 65: Chạm trán trên QQ

Trình Mộc Vũ ngồi ngẩn người trong văn phòng. La Tiểu Cương ngẩng đầu nhìn cô mấy lần, cô cũng không nói chuyện với cậu ta như trước kia. Rốt cục cô có chuyện gì?

“Gọi cho chị một suất cơm!” Đột nhiên Trình Mộc Vũ mở miệng nói, “Em vẫn đang đợi quyển sách truyền thuyết kia à? Đừng đợi nữa, về đi, chị đợi cho!”

“Giám đốc Trình không về à?” La Tiểu Cương hỏi, hôm nay chị ấy vẫn ngỡ ngàng như vậy, không còn thần thái như mọi ngày.

“Chị nghĩ một số chuyện”. Trình Mộc Vũ nói, “Nhưng không nghĩ ra, đầu óc không sao suy nghĩ được”.

La Tiểu Cương lấy điện thoại gọi cơm, chuyện của sếp không phải thứ cậu có thể hỏi bừa.

“Có một số việc, lúc làm cảm thấy nếu không làm sẽ không chịu nổi, nhưng khi làm xong mới phát hiện làm rồi vẫn cứ không chịu nổi”. Trình Mộc Vũ thở dài, không biết là nói với La Tiểu Cương hay là nói với chính mình.

Buổi tối hôm Trình Mộc Dương từ thành phố H về, Trình Thương Hải gọi mấy đứa cháu đến chỗ mình ăn cơm, sau đó gọi Trình Mộc Dương vào phòng sách, rất lâu rất lâu sau mới đi ra. Trình Mộc Vũ lo lắng đợi ở bên ngoài, lúc đi ra, trên mặt Trình Mộc Dương không biểu lộ tình cảm gì. Cô sốt ruột hỏi, “Sao thế? Không mua được mảnh đất đó nên bị ông nội mắng à?”

Trình Mộc Dương lắc đầu ôm cô vào lòng, “Xin lỗi Tiểu Vũ!”

Trình Mộc Vũ sưng sờ, rốt cục anh trai đã biết hết mọi chuyện rồi!

Cho nên anh trở về với hồn xiêu phách lạc. Một bên là cô gái anh yêu, một bên là em gái anh, anh không thể lựa chọn được.

“Giám đốc Trình”. La Tiểu Cương đặt hộp cơm lên trên bàn làm việc của cô, “Có cần pha cà phê không?”

Cô lắc đầu, cúi đầu ăn cơm. Quả thật cô phải suy nghĩ một chút. Mấy ngày nay hôm nào hết giờ làm cô cũng ngồi lại suy nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra một đáp án nào.

La Tiểu Cương vừa nhìn màn hình máy tính vừa chuẩn bị ăn cơm, đột nhiên phát hiện thứ gì đó. Cậu vui mừng a một tiếng rồi cầm lấy chuột, dùng bàn phím gõ mấy chữ rất nhanh.

Trình Mộc Vũ liếc nhìn cậu ta, “Thấy ma hay sao mà hưng phấn thế?”

“Còn khó hơn cả thấy ma!” La Tiểu Cương vui vẻ nói, bàn phím kêu lách cách.

Trình Mộc Vũ ăn cơm, không để ý đến cậu ta nữa. Cô nhớ lần đầu tiên gặp Âu Dương Ngâm, Phùng Phát Niên cầm tay cô ta, cô ta ngoan ngoãn đi theo anh ta, chắc là ngại không muốn để Phùng Phát Niên khó xử. Nhưng sao cô ta có thể để Phùng Phát Niên kéo tay, anh trai mà biết thì không phải sẽ đau lòng sao? Lúc đó họ còn chưa yêu nhau à? Chẳng lẽ ban đầu cô ta không hề nghĩ đến chuyện yêu anh trai mình?

Còn lần nọ uống rượu, không ngờ cô ta lại dám nhận, không có đầu óc hay sao? Có phải cô ta nghĩ vì mình xinh đẹp nên sẽ có người che chở? Con gái bí thư thành ủy thành phố H, Hàn Hiểu Bân sao có thể để cô ta uống thật, chỉ có ông anh trai ngốc nghếch của mình mới dễ kích động như vậy, có điều, hình như sau đó họ đã tốt hơn? Mình đúng là khéo quá hóa vụng!

Cô oán hận xúc một thìa cơm, sự khiêu khích lúc đi mua sắm ở tòa nhà D City lại khiến anh trai càng thương hại ôm cô ta vào lòng.

Bữa cơm ở quán cơm Quảng Đông, người lo lắng đến luống cuống là anh trai mình.

Đáng giận nhất là ở trước cửa biệt thự, không ngờ cô ta từng bước đi lên đến tận lúc đứng ở cùng độ cao với mình mới bắt đầu phản bác, cô ta nói gì? “Không phải tôi không dám, mà là tôi khinh thường! Cô cho rằng cô tài giỏi sao?”

Rốt cục đánh bại cô ta ở Tử Kinh, đúng là sướng, mình vẫn ngóng trông ngày này, không thứ gì có thể ngăn cản bước chân báo thù của cô. Nhưng mình thật sự hy vọng đánh bại cô ta sao? Mình đã thật sự đánh bại cô ta sao? Thực ra mình vẫn chỉ đợi chờ tình yêu của A Trạch, nhưng đến lúc chết người A Trạch yêu vẫn là cô ta, sự trả thù của mình đã đánh bại anh trai mình.

Còn cô ta, vẫn cho rằng bị người mình yêu vứt bỏ, hai năm mới hết khúc mắc. Cuối cùng lại do mình đến nói với cô ta, người cô ta yêu cũng yêu cô ta. Mình đã thành toàn cho bọn họ, vì vậy cô ta cũng vứt bỏ anh trai mình.

Vận mệnh đúng là chạy đến đâu cũng không trốn được. Ai đúng? Ai sai? Ai phản bội tình yêu? Hay là chung quy tình yêu không thể bị phản bội?

Cô mệt mỏi ngẩng đầu nhìn La Tiểu Cương vẫn đang gõ bàn phím, “Thấy ma thật à? Sao còn chưa ăn cơm?”

La Tiểu Cương không thèm ngẩng đầu lên, “Là Âu Dương, nửa năm em không gặp chị ấy, thì ra chị ấy ản nick!” Đột nhiên nhớ ra Trình Mộc Vũ không biết, cậu thêm một câu, “Chính là cô gái khóc cùng em đó!”

Trình Mộc Vũ chạy tới thấy La Tiểu Cương đang hỏi tình hình Âu Dương Ngâm gần đây, Âu Dương Ngâm gửi một icon mặt cười, “Xung quanh toàn là trai đẹp, bỏ mắt!”

Trình Mộc Vũ sững lại, vội nói, “Hỏi chị ấy đã có bạn trai chưa?”

La Tiểu Cương ngẩng đầu lên khó hiểu, nhìn cô nghi hoặc.

“Hỏi mau!” Trình Mộc Vũ không nhịn được nói.

“Chưa”. Âu Dương Ngâm trả lời.

“Vì sao?” Trình Mộc Vũ lại hỏi. La Tiểu Cương cảm thấy nhất định là đầu óc Trình Mộc Vũ đã xảy ra vấn đề, chuyện này liên quan gì tới chị ấy chứ?

“Không thích, đang ngủ đông”. Phía sau là một icon tinh nghịch.

“Mùa đông qua rồi, gọi chị ấy tỉnh dậy đi!” Trình Mộc Vũ cau mày nói, hành hạ anh trai cô như vậy mà vẫn còn cười được.

Đối phương chuyển đề tài, “Em làm nhân viên của Trình Mộc Vũ có ổn không?”

La Tiểu Cương hơi ngoài ý muốn quay lên nhìn Trình Mộc Vũ, “Tốt lắm!”

“Chị ấy không bắt nạt em chứ?”

La Tiểu Cương bắt an, Trình Mộc Vũ đằng sau hừ lạnh một tiếng.

“Chị ấy rất tốt với em, chị ấy cũng là một cô gái tốt giống như chị!”

“Không cần phải nịnh!” Trình Mộc Vũ lạnh lùng, mặc dù trong lòng vẫn rất thích nghe. Có điều nhìn thấy dòng chữ La Tiểu Cương gõ tiếp theo cô lại thấy hơi ảo não, “Cũng thích xen vào việc của người khác như chị!”

Hồi lâu đối phương không đáp. Trình Mộc Vũ nói: “Em nói với chị ấy, nếu Trình Mộc Vũ muốn làm một việc thì sẽ tiếp tục làm, không chịu dừng lại, nhất định phải xong”.

Đối phương lại im lặng, bởi vì ản nick nên cũng không biết Âu Dương Ngâm đã out hay chưa. La Tiểu Cương hơi thất vọng, đang định thoát ra thì đột nhiên một hàng chữ hiện lên, “Đó là một loại bệnh”. Một lát sau lại hiện lên mấy chữ, “Rối loạn ám ảnh cưỡng chế, một loại bệnh tinh thần”.

La Tiểu Cương cười ha ha, Trình Mộc Vũ cầm lấy một quyển sách đập mạnh xuống đầu cậu ta, “Cô ta mới có bệnh! Gõ! Trình Mộc Vũ muốn một cô gái tồi khóc, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần. Cuối cùng cô gái tồi đó cũng khóc, chị ấy rất vui vẻ”.

Lần này, Âu Dương Ngâm lập tức trả lời, “Cô gái đó khóc nhưng trước đó chị ta đã khóc từ lâu rồi, chỉ mạnh miệng mà thôi!”

Trình Mộc Vũ trợn mắt nhìn màn hình, hồi lâu không nói chuyện, sau đó xoay người đi.

Trình Mộc Dương nhìn nụ cười của Âu Dương Ngâm trên màn hình máy tính, trong đầu nhớ tới cuộc đối thoại trong phòng sách của ông nội hôm đó.

“Vì sao Ngâm Ngâm vẫn không chịu về cùng cháu? Không phải con và nó cãi nhau vì chuyện thân thể à? Ông nội đã từ bỏ cả một mảnh đất lớn như vậy mà cô ấy vẫn không thể tin cháu được à?” Trình Thương Hải nhớ tới những gì Trình Mộc Giai thêm mắm thêm muối, mặc dù trước đây ông có che giấu nhưng con bé này cũng thật tàn nhẫn, giày vò cháu trai ông thành như vậy.

“Ông nội, ông dừng đấu giá là vì cô ấy à?” Trình Mộc Dương kinh ngạc. Quả thật anh gọi điện thoại là muốn dừng đấu giá, có điều nếu ông nội không hạ lệnh thì anh cũng chỉ có thể tiếp tục. Tự ý từ bỏ, anh không có quyền này.

“Thế cháu không muốn dừng lại à?” Trình Thương Hải nghiêm mặt nói, “Cuối cùng người chịu oan lại là một mình ông!”

“Ông nội!” Trình Mộc Dương không biết nói gì cho phải.

“Một mảnh đất không là gì. Đối với thương nhân thực sự, ở đâu cũng có cơ hội làm ăn, khắp nơi đều là tiền, cần gì phải treo cổ chết trên một thân cây!” Trình Thương Hải nói, “Trình thị chúng ta cũng không thể làm mọi người coi thường. Ông nội cháu làm ăn đến nay, quả thật có rất nhiều bạn bè nâng đỡ mới được như thế này, tuy nhiên lại chưa bao giờ phải hy sinh tình cảm của con cháu. Trình thị đâu đã suy bại đến nước ấy!”

Trình Mộc Dương im lặng nhìn ông nội, trong lòng dần dần nhẹ nhàng. Ông nội anh vẫn luôn là người anh kính nể nhất.

Trình Thương Hải thở dài nói, “Lúc đầu ông nghĩ nếu cháu đã thích Ngâm Ngâm thì có một nhạc phụ trên quan trường làm chỗ dựa cũng tốt, việc làm ăn sẽ càng thoải mái. Nhưng Ngâm Ngâm quá trẻ con, giận dỗi cháu vì nguyên nhân này, ông đành phải giúp cháu, phái cháu đến thành phố H. Đồng thời ông cũng muốn kiểm nghiệm xem cháu có bị phụ nữ làm mê mẩn hay không?”. Cho nên ông đã nói, ‘Không được thấy sắc quên lợi’.

“Ông rất hài lòng với biểu hiện của hai đứa, Ngâm Ngâm có thể một lòng suy nghĩ cho Trình thị, còn cháu, còn biết gọi cuộc điện thoại đó”. Trình Thương Hải nói, “Nếu cháu không gọi điện thoại đã dừng đấu giá thì cháu sẽ không có tư cách kế vị ông, nhưng nếu cháu không gọi điện mà vẫn đấu giá tiếp thì ông sẽ rất thất vọng”.

Nhìn Trình Mộc Dương nghi hoặc, Trình Thương Hải nói, “Trên thương trường, thương nhân chỉ có lợi ích vĩnh viễn, không có bạn bè vĩnh viễn, cho nên càng phải coi trọng tình cảm giữa người nhà với nhau. Có thể làm được như thế vì Ngâm Ngâm, cũng xem như cháu có tình có nghĩa”, Trình Thương Hải cười nói, “Những người phụ nữ này xem như may mắn, bà nội cháu tìm được ông, mẹ cháu tìm được bố cháu, Ngâm Ngâm tìm được cháu. Nhưng sao con bé tinh ranh này lại không chịu về cùng cháu? Hai đứa còn chưa giảng hòa à?”

“Vậy có nghĩa là từ đầu ông đã định từ bỏ mảnh đất đó?” Trình Mộc Dương hỏi.

“Sau khi cháu trở về từ thành phố H hồi đầu năm, Mộc Giai đã nói với ông rồi”, Trình Thương Hải nói, “Một mảnh đất sao quan trọng bằng cháu trai ông được, càng huống chi còn có một cháu dâu nữa! Sau đó chỉ là diễn trò, phải biết có bao nhiêu người đang nhìn Trình thị chăm chăm, không thể bỏ dở nửa chừng được. Có điều vì cháu nâng giá nên trường đại học đó đã được lợi lớn, bố vợ cháu cũng sẽ hài lòng!”

Cho nên trong những giây phút cuối cùng của cuộc đấu giá Mộc Giai vẫn đứng ngồi không yên, thì ra ông nội đã có chỉ thị từ trước. Trình Mộc Dương chỉ có thể cười khổ, ông nội mình thật đa mưu túc trí, tính ngàn vạn đường, nhưng cuối cùng vẫn tính sai nguyên nhân chia tay thật sự của anh và Ngâm Ngâm.

66. Chương 66 - End

Chương 66: Mảnh cầu hôn khéo léo

Buổi tối thứ 7, Trình Mộc Vũ và Trình Mộc Dương từ trong nhà đi ra, hai anh em cùng tản bộ dọc đường cái.

“Anh, vì sao anh còn không tìm bạn gái? Nhìn mẹ suốt ngày nói bóng gió lo lắng cho anh mà anh chỉ giả câm vờ điếc. Em nói với anh, tuy đàn ông 30 một đóa hoa, nhưng sau...”

“Biết rồi biết rồi, sau 35 chính là biến thái”. Trình Mộc Dương cười nói, “Sẽ không quá 35 đâu, em yên tâm. Anh cũng không thể làm chậm trễ chuyện của em được”.

“Sao anh biết sẽ không quá 35?” Trình Mộc Vũ hừ lạnh, “Anh sắp thành trai già rồi, mau chơi xấu kiếm một cô đi”.

Trình Mộc Dương cúi đầu không nói. Em gái đã 30 tuổi, vẫn xinh đẹp, vẫn trẻ trung, nhưng trái tim nó còn có thể thức dậy như cỏ cây mỗi khi xuân về hay không?

Nhiều năm nó cố sống cố chết giữ bí mật trong lòng như vậy, chỉ vì yêu người đó mà bỏ lỡ tình yêu, bỏ lỡ hôn nhân. Từ lúc Trình Mộc Vũ ở Mỹ về A Trạch đã trở lại thành phố D, hai người nhanh chóng xác định quan hệ. Cả gia đình đều thăm đoán được A Trạch chính là người khiến Trình Mộc Vũ phải đi Mỹ, có điều mọi người đều ngầm hiểu mà không nói ra. Cuối cùng đã có thể đến với nhau. A Trạch lại là một chàng trai giỏi giang, tuổi trẻ bồng bột, có ai mà không hiểu.

Nhưng em gái lại không hề vui vẻ, người nó yêu rất nhiều lại lẳng lặng nhìn một gương mặt như hoa khác dưới ánh trăng, cả đêm không ngủ.

Nó không thể nói mình tủi thân với người yêu, không thể nói mình đau khổ với người nhà. Đau buồn, tuyệt vọng và giận dữ ngày ngày bùng cháy trong lòng nó, khiến anh xót thương. Nó đã hủy hạnh phúc của anh, nhưng anh là anh trai nó, sao anh có thể hận nó được.

Một chiếc xe đẩy bán khoai nướng dừng lại bên đường, Trình Mộc Dương đi tới chọn hai củ đưa cho em gái, Trình Mộc Vũ nhận lấy nói, “Tháng tư rồi, cô ấy còn không trở lại thì phải đợi đến sang năm mới có khoai nướng”.

“Ai?” Trình Mộc Dương vừa trả tiền vừa thuận miệng hỏi.

“Mấy hôm trước trên QQ cô ấy còn mắng em có bệnh, nói em bị bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế làm em tức chết!”

Trình Mộc Dương lơ mơ hiểu ra, quay đầu lại.

“Con bé đáng chết này, đợi bao giờ nó bước qua cửa xem em bắt nạt nó thế nào. Anh, anh nhất định không được giúp nó”.

“Được rồi được rồi, em nhất định giúp em!” Trình Mộc Dương vui mừng cực kì.

“Nói một đằng nghĩ một nẻo!” Trình Mộc Vũ lườm anh trai, “Nếu em vẫn không mở miệng thì anh sẽ không đi tìm cô ta à?”

“Anh sẽ đợi, anh biết có một cô gái xinh đẹp, cô ấy sẽ không để anh phải đợi mãi!” Trình Mộc Dương nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, nó đã lớn lên rồi, đã biết khoan dung, biết từ bỏ, đã biết yêu rồi. Nó thật sự xinh đẹp.

“Em sẽ không gọi nó là chị dâu, con bé xấu tính xấu nết. Anh, sao anh lại tìm một con bé không biết điều như vậy chứ?”

“Vậy thì gọi cô ấy là bé con, không phải Mộc Giai vẫn gọi cô ấy là bé con à?”

“Mộc Giai dám gọi như vậy à? Không có một chút quy củ nào cả!”

Trình Mộc Dương đỡ khóc đỡ cười nhìn cô.

Trình Mộc Vũ nhìn con đường sạch sẽ phía trước, rất rộng, rất thẳng. Người luôn phải đi về phía trước, vút bóng tối lại phía sau. Vì anh trai, vì A Trạch, cô đều phải trả lại hạnh phúc cho cô ta.

*** **

“Tiếp theo, Trình... Trình Mộc Dương?” Âu Dương Ngâm đọc cái tên trên quyển bệnh án trước mặt, ngẩng đầu, không phải trùng tên trùng họ, quả thật là Trình Mộc Dương đang đứng trước mặt cô.

Âu Dương Ngâm sầm mặt nhìn anh không nói một lời.

Trình Mộc Dương đi thẳng tới ngồi xuống đối diện cô, “Bác sĩ Âu Dương khám bệnh đi!”

“Anh bị bệnh gì?” Âu Dương Ngâm mở bệnh án, không thèm ngẩng đầu lên.

“Trình Mộc Dương cười nói, ”Anh không biết bệnh gì nên mới đến khám bệnh, sao em lại hỏi anh?”

Âu Dương Ngâm cắn môi, “Triệu chứng thế nào?”

“Cả đêm nhớ một người không ngủ được, sợ cô không ăn uống tử tế, không ngủ đầy đủ, sợ cô ấy đau lòng, sợ cô ấy tức giận, sợ cô ấy chạy đến nơi anh không nhìn thấy, không tìm được”. Trình Mộc Dương nhìn cô không chớp mắt, ung dung trả lời.

“Vậy là anh mắc bệnh hoang tưởng, chuyển lên khoa thần kinh!” Âu Dương Ngâm không chịu ngẩng đầu lên.

Trình Mộc Dương nhin cười, “Anh lên rồi, người ta nói bệnh của anh phải tìm bác sĩ Âu Dương mới được”.

“Ở đây là khoa tim mạch”.

“Không sai, cứ nhìn thấy một người là tim anh lại căng thẳng đập nhanh không ngừng”.

Âu Dương Ngâm đỏ mặt, tức giận nói, “Anh đi nói liên thiên ở đâu đấy?”

“Đừng giận, anh đùa em thôi, anh đâu dám đi nói liên thiên”, Trình Mộc Dương cười nói, “Ngâm Ngâm, em oai hơn ở bệnh viện Huệ Lợi nhiều!”

“Đương nhiên, ở đây em là bác sĩ chính thức”. Âu Dương Ngâm nghiêm mặt nói, “Trình Mộc Dương tiên sinh, đây là hội chứng chu kỳ tim đập không đều, biện pháp duy nhất chính là rời xa người kia, không được nhớ đến cô ấy nữa, ảnh cũng phải xóa. Mắt không thấy thì tim không phiền, một thời gian sau sẽ đỡ hơn”.

“Nếu như mấy năm cũng không đỡ hơn, cả đời đều không đỡ hơn thì phải làm thế nào?”

“Nhất định sẽ đỡ, không có ai không thể quên một người khác, thời gian là phương thuốc tốt nhất”. Âu Dương Ngâm nhìn anh, “Mộc Dương, không cần đến đây nữa, ngoài ngàn dặm, quá xa xôi”. Cô nhớ có lần giận anh, anh mở đĩa CD của Chu Kiệt Luân cho cô nghe trên xe, chính là bài hát ‘ngoài ngàn dặm’, hình như hát về hai người bọn họ.

“Hết giờ làm anh tới đón em đi ăn cơm, nhất định phải đi, không được trốn, nếu không ngày nào anh cũng đến khám bệnh”. Cô nói một hồi mà Trình Mộc Dương vẫn mắt đíếc tại ngơ xoay người bước đi.

*** **

Trình Mộc Dương đưa Âu Dương Ngâm tới một nhà hàng nằm giữa những cây xanh thấp thoáng, rất kín đáo. Đi vào xem, lối đi ngoằn ngoèo, khung cảnh nhã nhặn, Âu Dương Ngâm biết giá phòng VIP ở những nơi như thế này đều phải trên 30 triệu, cô không khỏi oán thán. Mới tới thành phố H được mấy lần mà đã quen thuộc hết những chỗ ăn chơi phóng túng thế này rồi, đúng là dân chơi có khác!

Như biết cô đang suy nghĩ gì, Trình Mộc Dương cười nói, “Đừng mắng anh là dân chơi, hôm nay anh phải chiêu đãi hai vị khách rất quan trọng, phải thể hiện thành ý của mình”.

“Anh chiêu đãi khách quan trọng thì liên quan gì đến em? Chẳng lẽ lại cần em làm cầu nối?” Âu Dương Ngâm không vui, “Lần trước em đã vất vả thế mà anh làm công sức của em đổ sông đổ biển không hề chớp mắt, lần này vì lý do gì mà em lại phải giúp anh?”

“Lần trước? Lần trước em cơ bản không có ý tốt!” Trình Mộc Dương nói, “Lần này không có em không được, bọn họ chỉ nghe em thôi”.

Âu Dương Ngâm thật sự tức giận, “Tổng giám đốc Trình, cần em mời bố em đến không?”

“Anh đang có ý này, tiểu thư Âu Dương ạ!” Trình Mộc Dương kéo tay Âu Dương Ngâm đi vào trong, “Chúng ta đi gọi đồ ăn trước, anh còn không biết sở thích của hai vị đó!”

Âu Dương Ngâm cố gắng giãy ra khỏi tay anh, “Anh làm cái gì thế? Diễn trò quen rồi à?”

“Người vẫn diễn trò là ai? Là ai khoác tay anh đi gặp các quan chức lớn nhỏ của thành phố H, khiến người ta cho rằng quan hệ của chúng ta không hề tầm thường? Anh đoán rất nhiều người cho rằng anh sẽ là rể hiền của bí thư đại nhân, đúng không? Ngâm Ngâm, em đúng là khảng khái, chuyện hiểu lầm lớn như vậy cũng không để ý!” Trình Mộc Dương cười lạnh nói.

“Em diễn trò vì ai, không phải là vì Trình thị nhà anh sao? Cho dù trước kia em có lỗi với anh nhưng không phải em đang cố gắng bồi thường sao? Còn bọn anh lại trêu đùa em một phen, đầu tiên là khiến em vất vả, sau đó là vứt bỏ như giẻ rách. Em đã chạy về tận đây, chạy xa như vậy rồi mà anh vẫn còn bắt nạt em!” Nước mắt Âu Dương Ngâm tràn ra, “Tất cả những chuyện đó em đều chấp nhận, Trình Mộc Dương, anh còn muốn thế nào?”

“Đừng khóc, em khóc thì anh biết làm thế nào?” Trình Mộc Dương nắm vai cô, “Anh giận vì em không nói gì cả mà chỉ làm khổ chính mình”. Anh thở dài nói tiếp, “Thực ra khi đó em có nói ra anh cũng không làm gì được, nhưng anh nhìn mà thương không chịu nổi”.

Âu Dương Ngâm đẩy tay anh ra, “Không được giả bộ, lần trước em đã nói rõ với anh rồi, chúng ta không thể làm gì được, không cần tự tìm phiền muộn nữa”.

“Tiểu Vũ nói đúng, em đúng là trái tính trái nết, sau này qua cửa cẩn thận nó bắt nạt em, anh đã nhận lời nó là nhất định sẽ không giúp em đâu”. Trình Mộc Dương nở nụ cười, “Em mà ngoan thì anh sẽ lên giúp em”.

“Ai cần anh giúp, ai muốn qua cửa, Giang Nam non xanh nước biếc em không sống, lại đến nơi lạnh giá như vậy làm gì?”

“Thì ra em biết trước Tiểu Vũ đã thay đổi quan điểm, thế mà em còn đối với anh như vậy?” Trình Mộc Dương tức giận nhìn cô chằm chằm.

“Cô ấy cho rằng cô ấy vào QQ của La Tiểu Cương là em không biết? Giọng điệu kiêu ngạo đó thì giấu được ai?” Âu Dương Ngâm khinh thường.

“Em cố ý nói cô ấy có bệnh làm cô ấy tức gần chết!” Trình Mộc Dương cốc đầu cô, “Sao còn nghịch ngợm như vậy?”

Âu Dương Ngâm nghiêng đầu tránh, “Cô ấy còn nói đã làm em khóc, cô ấy rất vui vẻ”.

Trình Mộc Dương vừa bực mình vừa buồn cười, đành nhỏ giọng dỗ dành, “Được rồi, quay lại chúng ta nghĩ cách chọc tức nó”.

“Không cần lời ngon tiếng ngọt, nếu cô ấy không gạt đầu thì anh có đến tìm em không?” Âu Dương Ngâm đau lòng, bao nhiêu ngày không thêm quan tâm đến cô.

Trình Mộc Dương hiểu ra, thì ra lúc đầu cô ấy giận mình là vì vậy, “Ngâm Ngâm, xin lỗi, có điều anh cũng bị đánh trở tay không kịp, dù sao cũng phải cho anh thời gian phục hồi lại tinh thần chứ. Sau khi nghĩ rõ ràng một vài chuyện, anh muốn tới tìm em, hỏi em có thể đợi cùng anh hay không, đợi Tiểu Vũ nghĩ thông suốt, nó là một cô gái đáng thương, dần dần em sẽ phát hiện nó cũng là một cô gái tốt bụng”. Trình Mộc Dương nắm chặt tay cô, “Anh đã mâu thuẫn rất lâu, nếu em không chịu đợi cùng anh thì anh sẽ phải làm thế nào? Em trẻ trung xinh đẹp như vậy, bố em lại có quyền thế, bao nhiêu chàng trai vây quanh, đưa ra một yêu cầu như vậy, em cho rằng anh không có áp lực à? Ngày nào anh cũng do dự. Anh nghĩ, nếu em là một cô gái bình thường thì thật tốt, ít nhất anh có thể bớt một chút băn khoăn”. Khi tình đã đậm sâu, có những tình yêu không thể nào nói ra.

“May là Tiểu Vũ thông suốt sớm như vậy, buổi tối hôm đó nó nói với anh sau này chỉ chịu gọi em là bé con, không chịu gọi là chị dâu. Anh cũng đồng ý thay em rồi”.

“Ai cần làm chị dâu cô ấy chứ?” Âu Dương Ngâm rút tay ra đi về phía trước, người phục vụ dẫn bọn họ vào phòng riêng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Lần này vốn Mộc Giai đòi theo anh đến, để chúng ta có thể đến với nhau, nó và ông nội anh đã tốn không ít công sức, nó nói phải đòi em trả tiền công”.

“Em làm gì có tiền, không trả!”

Trình Mộc Dương thầm bật cười, “Cô cô và chú Văn sắp cưới rồi, cô cô nói phải chờ chúng ta cưới trước”.

“Tại sao lại phải chờ chúng ta cưới trước?” Âu Dương Ngâm nói, lời còn chưa dứt cô đã vội che miệng, cô đang nói gì thế này? Cưới trước? Ai cần cưới?

Trình Mộc Dương thở phào cười nói, “Cũng được, để họ cưới trước rồi chúng ta cưới sau vậy”.

Âu Dương Ngâm vội nói, “Ai nói cần cưới chứ?”

“Em còn bắt anh đợi tới bao giờ hả bé con?” Trình Mộc Dương ôm cô, hôn lên môi cô.

Âu Dương Ngâm choáng váng, cô muốn đẩy anh ra nhưng sao đẩy được bao nhiêu ngày nhớ nhung như vậy?

Tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

“Hình như khách của anh đến rồi”, Trình Mộc Dương nhỏ giọng nói, vẫn dán lấy cô.

Âu Dương Ngâm cố đẩy Trình Mộc Dương, khách cần có mình xuất hiện chắc là cấp dưới của bố mình, sao có thể để họ nhìn thấy cảnh này chứ?

“Về với anh!” Trình Mộc Dương nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Âu Dương Ngâm gật gật đầu, cực kì sốt ruột, “Vâng!”

“Cưới anh!” Anh vẫn không chịu rời khỏi môi cô.

Âu Dương Ngâm nghe thấy một giọng nữ dịu dàng vang lên xa xa, “Là phòng này đúng không?” Một giọng nam khác đáp, “Hình như là ở đây”. Đó là Âu Dương Sảnh Như và Trang Hoa Hằng.

Âu Dương Ngâm kinh hãi, bố mẹ mình sắp đẩy cửa vào mà Trình Mộc Dương vẫn ôm hôn mình như vậy. Cô gần như sắp ngất xỉu, vội gật đầu nói, “Vâng!”

“Không được đổi ý!” Trình Mộc Dương khẽ cắn lên môi cô.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, “Vâng”, Âu Dương Ngâm ra sức gật đầu.

Một lát sau, hai người ngoài cửa lại dần dần đi xa.

“Đồ ngốc!” Trình Mộc Dương ôm chặt cô vào lòng, khẽ cười nói bên tai cô, “Anh không ra mở cửa thì bố mẹ em sẽ không vào, anh đã thỏa thuận trước rồi”. Từ khi gặp cô, anh luôn bị cô chiếm thượng phong, hôm nay cuối cùng anh đã thắng được ván quyết định. Anh cúi đầu hôn cô thật sâu.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng chiều rực rỡ, đẹp như tình yêu ở trong này.

(Hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lung-ling-nhu-nuoc>